УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

НОВИЯТ ЖИВОТ

Съборно слово
1922–1924

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

НОВИЯТ ЖИВОТ

СЪБОРНО СЛОВО

1922–1924

Издателство •Бяло Братство•

София 2009

Настоящето издание включва беседи, публикувани в сборниците:

БЕСЕДИ, ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ, дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново през лятото на 1922 г.

АЗ СЪМ ИСТИННАТА ЛОЗА
Цикъл беседи, Търново 1922 г.
ИК „Роял-77“, Варна 1992

РАЗУМНИЯТ ЖИВОТ
Обяснения и упътвания от Учителя, дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство през септември 1924 г.

ТИХИЯТ ГЛАС
Извънредни беседи от Учителя, 1924-1930
ИК „Всемир“, София 1997

© Издателство „Бяло Братство“, 2009
ISBN 978-954-744-108-8

Съдържание

Съборни беседи 1922 г.

Единственото начало 9
Новият живот 20
Съвършеният мъж 45
Утринна молитва 61
Много плод принася 70
Новият ден 90
Музика, работа и пост 94
Истината 112
Утринен наряд 132
Работа за новия живот 133
Изпитвайте Писанията 153
Лицето на Бога 167
В Горницата 177
Милосърдието 179
Великата Божия църква 199
Предварителни бележки 204
Живот вечен 207
Утринен наряд 230
Беседа за младите 233
Какъв трябва да бъде ученикът 241
Върху задачите на Школата 257
Новият и старият живот 266
Изтълкувай ни тази притча 281
Правила и мерки за избягване на всички погрешки 287
Аз съм истинската лоза 302
Вътрешното разбиране на духовния живот на Ученика ... 320
Съвети и наставления за учениците 324
Аз съм вратата на овцете 337
Празникът на труда 347
Дух Свети ще ви научи 361

Съборни беседи 1924 г., Рила

Новата азбука 376
Условия за взаимна работа 399
Общи въпроси 402
Каляване на материята 403
Хубави чувства 406
Чада Божии 421

Съборни беседи 1924 г., София

Наряд за 1924-1925 г. 429
Качества на разумния живот 430
Правила на разумния живот 448
Съзнателният живот като забава 480
Царе – слуги на Господа 495

Съборни беседи пред ръководители 1924 г., София

Ако излекува болния 508
Не само абсолютна чистота, но и абсолютно доверие 514
Кръстът 521
Никаква лъжа 522
Разумният труд 529

Приложения

Речник на остарели и чужди думи 523
Обяснителни бележки 526

СЪБОРНИ БЕСЕДИ

1922

19 август – 24 септември

Велико Търново

Единственото начало[1]

- Добрата молитва.
- *Благословен Господ Бог наш* (песен).
- Формули:

Любовта е свръзка на съвършенството. Да ни привлече Господ с тази връзка.

Да Го познаем, както Той ни познава.

Да принесем всичко Нему в жертва жива, свята и благоугодна.

Да ни съблече Господ от стария живот, да ни облече в новия живот на Любовта, Мъдростта и Истината.

Да чуем Неговия сладък глас, Който носи мир и преизобилен живот на утрудените души.

Бог е Любов и нашата Любов да бъде като Божията Любов.

Ние ще направим един опит за цяла една година, доброволно и по Любов. Той ще бъде следният: ще се задължите абсолютно да се подчините на всичко онова, което Господ ще каже през тази година. През една година доброволно, абсолютно ще се подчините на всичко, каквото ви се каже, без да се изменя Волята Божия в нещо. Който от вас е готов.

Искам един опит да направим, без лъжа. Опита всеки един от вас ще направи вътре в себе си, ще го направи и ще знае, че Бог е вътре в сърцето му, в душата му, в ума и в духа му и наблюдава, претегля всички наши помисли, желания и действия.

Нашият девиз е вече: ние ще служим на Бога! Ние ще служим на този Господ, Който в началото ни е дал живота, в началото на Неговата Любов. Туй начало е сега. То е вечно начало, което няма край, то е всякога начало. Единственото Начало, това е Любовта!

Всички неща, които имат край, това са неща без Любов. Приятелство, което започва и свършва, е приятелство без

Любов. Живот, който започва и свършва, е живот без Любов. Работа, която започва и свършва, е работа без Любов. Ние отричаме всички неща, които се свършват.

И тъй, ние ще мислим за Вечното начало. Това начало е Любовта, която никога не се мени: нито се променя, нито се изменя.

Бог е Любов и тази Любов носи светлина за душата, и в тази светлина зреят всичките плодове на живота.

Сега ние ще коленичим в размишление и всеки един от вас да обмисли готов ли е да направи малкия опит за една година, да извърши абсолютно всичко, каквото Господ изисква от него, и всеки един от вас ще даде обещание, не насила, а по Любов – за една година отсега. Тази година ще има задачи, които всеки един от вас трябва да разреши. Тия задачи ще бъдат дадени съобразно развитието на всеки едного. Няма да питате *мога ли,* или *не мога*. През цялата година няма да мислим, а само ще работим, само ще действаме. Ще действаме тъй, както по закона на яденето: когато човек е гладен, не говори, а яде. Ще говориш, когато се наядеш. „Ама кога?“ – Сега ще ядеш. „Кога ще говоря?“ – След като се наядеш. Това е мисълта.

Сега ще коленичим и ще отправим ума си към този Господ на Любовта и ще Му кажем: „Господи, ние сме готови да изпълним Твоята свята воля абсолютно, без никакви изменения. И всичката ни радост ще бъде да Ти служим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкия си дух. Искаме да Те познаем като Любов вътре в нази и вънка от нази. Да бъдеш Ти все и всьо във всичките ни начинания, във всичките ни мисли, желания и действия; да бъдеш Ти начало и край на нашия живот. Началото на всичката Твоя благост и край на всичките наши недоразумения, начало на Истината и край на лъжата, начало на Мъдростта и край на глупостта, начало на силата и край на насилието. Да бъдеш Ти Новото начало, което е без начало и без край! Началото на Новата светлина, на Новия живот, който сега внасяш в душите ни. Ние Те познаваме, както Ти ни познаваш, ние Те любим, както Ти ни любиш. Ние сме едно с Тебе, както Ти си един в изявената тази Светлина. От

сега нататък ще царува Твоята Любов в пълнотата на Твоята милост през всичките дни на живота ни. Ние начеваме новия живот. Слез при нас и ние ще дойдем при Тебе. Слез при душите ни, внеси Светлината Си на новия живот. Озари новите ни сърца, които си ни дал. Изпълни умовете ни със Светлината Си, която Си внесъл в духовете ни. Благослови ни и ние ще носим Твоето благословение."

Туй ще го вземат само онези, които ще дадат обещание. Няма да преписвате, докато не дадете обещание. Ще коленичим, ще се молим и ще решим безвъзвратно, за една година само, а не през целия си живот. Ще опитаме. Ще коленичим в размишление и онова обещание, което ще дадете в сърцето си, ще го направим гласно пред всички. Ще направим един опит тази година, но опит без двоумение. Ще опитаме Истината и тя ще ни опита. Един Божествен опит ще направим. Като казвам *ще коленичим*, разбирам, че ще коленичим не с тия колене, ще коленичим с душата си, ще вдигнем ръцете на своя дух и ще призовем Господа. Ще го призовем в Неговата милост и Той ще ни отговори.

Сега у всички, които ме слушате, да не дойде у вас мисълта:"Аз съм млад", „Аз съм стар". Не, млади, стари няма. Има само живи души. Тия души вечно са съществували и вечно ще съществуват, вечно са били и вечно ще бъдат, вечно са се проявявали и вечно ще се проявяват, вечно са се учили и вечно ще учат. Тия души са любени от Бога и сега те ще любят Бога.

Сега ние сме при онзи стих на Писанието, дето се казва: „Ето, хлопам на сърцата ви и ако някой отвори, ще влезна." Сега Господ хлопа на вратата на тия души и която душа отвори, Господ ще влезе и ще започне Новото начало на Любовта. Тогава ще имате такъв изгрев като сегашния (*посочва назад и нагоре*): изгрева, който ангелите имат сега; изгрева, който праведните имат сега; изгрева, който Христос има сега. Този Изгрев е толкова велик, толкова славен, че на човека наум не е идвало и в сърцето му не е влизало туй, което изгревът носи в себе си. Той е Изгрев на вечното веселие и вечната радост. Тази радост и това веселие се носи като едно леко шумолене в Божествения свят. В това шумолене душите

стават, оживяват и възкръсват – и запяват новата песен на живота.

Само едната проявена Божия Любов е Любов и няма друга Любов, проявена като Божията Любов. И тъй, нашият девиз е: *Страх отвънка, Любов отвътре; тъмнина отвънка, а светлина отвътре. С Любов и със светлина! Ние сме душите на Любовта и на Светлината.*

Сега ще коленичим и ще дадем в себе си онова тържествено обещание за една година. Аз ще ви разправя какво подразбирам под *една година*. Една година, която няма да ви ограничи. Тази една година ще бъде година само на чистене: да смъкнете всички ваши недъзи от умовете си, от сърцата си, от душите си, от духовете си, от телата си, и след една година ще се намерите обновени.

Сега тайно ще призовем Господа като Любов, като проявена Любов, която няма начало, която няма и край.

Коленичене на дясно коляно в размишление и в същото положение се прочита *Отче наш.*

На всички онези от вас, които дадохте това тържествено обещание, Христос, изявената Божия Любов, изпраща на всички ви по един лъч от тази Светлина – поздрав личен на всеки едного от вас, като души. Поздрав! Днес започваме с проявената Любов, а утре сутринта ще започнем с Любовта, която трябва да се осъществи.

Сега ще започнем със своите упражнения. Ще започнем със старите упражнения и ще реализираме новите. Всички ще броите заедно, ще броите ритмично.

Гимнастически упражнения. Малка почивка.

Сега аз ви приветствам от името на всички наши братя, не на ония, които са сега на Земята, а които са в Невидимия свят. В тяхно име ви поздравявам като добре дошли! Те изпращат своите любовни поздрави на всинца ви. Като казвам за тия братя, да не мислите, че те са далече – те присъстват при нас. Само по отношение на нашето съзнание ние сме далече от тях.

Сега първото нещо, което ще почувствате от поздрава на Белите братя тази година, ще бъде, че онези, които вярно

изпълнят обещанието, което са дали, ще почувстват в душата си небивал мир, мир, който ще бъде като творческа енергия вътре в душите им, мир на ума, сила на сърцето и на волята. Воля в какво? Воля на Любов ще имате, воля да любите. Човек, който люби, той има воля. Който не люби, няма воля. Само чрез Любовта се проявява силата на човешката воля. И в този акт на волята вие ще почувствате две състояния, две противоположни течения: едното – от периферията към центъра, когато спуснем ръцете си надолу към земята, а другото – от центъра към периферията, когато се издигаме нагоре.

Най-първо ще напуснеш светлото си място при Бога, при ангелите, и ще отидеш при падналите, ще ги повдигнеш и пак ще се качиш при Бога. Това е един акт на Любов. Следователно в акта на Любовта има едно слизане и едно качване. Няма ли ги тези два акта, няма Любов. И онези от вас, които искат да бъдат само щастливи, не разбират закона. Щастлив е онзи, който слиза долу и се окалва. Като се окаляш, няма да гледаш на окаляните си гащи. Като излезеш навън, ще се преоблечеш. Това е вече акт на действие на Любовта. Сега вие търсите само издигането нагоре. Първо е слизането надолу. И слабата ви страна, която аз забелязвам, е, че като накараш някого да слезе, казва: „Аз ще се окалям.“ Без окалване няма качване, работа не става. Сега като сте с вашите бели дрехи и ви накарам да измажете нещо, няма ли да падне нещо върху им, да се изцапат? – Ще падне. Тия братя с тия чисти дрехи, ако ги накарам да изметат двора, няма ли да се изпрашат? – Ще се изпрашат. Сега ние имаме една положителна философия, абсолютна философия, която ще приложим на опит. Тази философия е вярна и в най-малките неща. Истината седи в малките неща, не в големите. В тази философия, да кажем, че двама души слизат от горе на долу, за да спасят един паднал брат: слязат и двамата, но единият, вместо да хване падналия брат, хваща другаря си и казва: „Ти обичаш ли ме?“, и започват и двамата да се дърпат. Окалват се и двамата и казват: „Господи, ние тази работа не я разбираме, и двамата се окаляхме.“ Няма какво да се обичат. Обичта не

е за тях, а е за падналите. Пита: „Обичаш ли ме?“ Няма какво да се обичате: вие сте излезли от Любовта, имате достатъчно Любов – ще хванете падналия, ще издигнете ръцете си нагоре и като се качите при Бога, тогава ще разберете. В туй е недоразумението.

Вие сега казвате: „Този брат не ме обича, онзи не ме обича.“ Туй е положителна философия. При тия упражнения ще седиш долу, ще размислиш, ще кажеш: „Слязох да помогна, а извършената работа – плода, го вземам и го занасям горе.“ Направете този опит. Седиш, недоволен си: слез още по-надолу. Недоволен си, нали? Изгубил си хиляда лева. Аз ще ви дам един цяр: хиляда лева си изгубил и се тревожиш, но имаш хиляда лева в касата си – раздай ги на бедните, нищо да не ти остане, и ще изчезне всичката ти тревога. Докато човек не изгуби всичко, Бог нищо не му дава. Изгубиш хиляда лева, раздай и другите: и без пари може. Този опит ще направи онзи, който е дал обещание. Онзи, който не е дал обещание, да не го прави. Като го направи, ще види верността на закона, защото ние мислим, че нещата, които притежаваме, са наши: не, нашите неща са скрити в Бога, нашето щастие лежи в Бога, нашето богатство е Той – Мъдростта, Истината, всичко е Той. В Него живеем и се движим. В какво? Движим се във всички тия добродетели, които сега бликат в цялото човечество по един или по друг начин. И тъй, аз ви казвам сега: да бъде благословен нашият Господ, Той е бил и ще бъде през всичките векове. Нашият живот е Негов живот, нашите мисли са Негови мисли, нашата Любов е Негова Любов, нашата воля е Негова воля. Да бъде благословен Господ Бог сега и всякога за през всичките векове. Да се слави Името на Сина Божий, Сина на Любовта, Който изявява нашия Баща, нашия Отец, Който е начало на всяко благо.

Моето благословение на всички ви.

Сега със закуска или без закуска? Какво ще решите? Туй, което решите, то е желанието на Духа. Всички решават: без закуска. Казано и свършено – без закуска. Ще се приготвим за една усилена работа. На обед няма да ядете много, ще останете малко гладни. Ще има упражнения и за децата,

ще бъдем всинца заняти. Ще направим доста опити. Като започнете опитите отсега, през цялата година ще имате опити. И мисля, че до идущата година ще останете доволни. Сега, братя и сестри, ще се приготвите за ходене. Е, как разбирате вие, сестри, с белите ли дрехи ще отидете? Питам всички братя: как ще кажете? Забелязвам един вътрешен страх, едно вътрешно обществено мнение.

Реплика: *С белите дрехи.*

Това е пак обществено мнение.

Въпросът можем да приложим по принцип. Сега, ако ви е срам от общественото мнение, ще идете с белите дрехи. Пък ако имате Любов в душата си, ще съблечете белите дрехи и ще облечете обикновените. Ако имате страх – с белите си дрехи; ако имате Любов – с обикновените си дрехи. Ако имате страх, идете с белите дрехи и страхът ще изчезне. Ще постъпите по закона на свободата. Най-първо вие ще направите, каквото знаете, а после аз ще коригирам работата.

Реплика: *Каквото Вие кажете.*

Е, тогава всички, които искат да имат Любов, нека останат с белите си дрехи; които не са готови за тази Любов, да си облекат обикновените дрехи.

• Формула: *Благодарим Ти, Господи, за великото благо, което си ни дал. Ти си нашата проявена Любов.*

• С ръце, вдигнати нагоре в полегато положение, изпяхме песента *Благославяй, душе моя, Господа* (един път).

С ръце, поставени на гърдите (втори път).

С ръце, изопнати напред (трети път).

С ръце, поставени на темето (четвърти път).

Коленичили на дясното коляно и с ръце, поставени на коленете (пети път).

Изправени, с ръце, превити върху раменете (шести път).

С ръцете в хоризонтално положение с дланите нагоре (седми път).

В същото положение с дланите надолу (осми път).

Ръцете на тила (девети път).

Снемане на ръцете отпред надолу (десети път).

Гимнастически упражнения

1. Старите упражнения.
2. Новите упражнения (шест).

I. а) Издигане на ръцете отстрани над главата с допрени пръсти.

б) Десният крак напред.

в) Приклякване и сваляне на ръцете покрай тялото надолу и допиране до пръстите на краката.

г) Изправяне на тялото и движение на ръцете напред в полукръг до над главата.

Левият крак напред.

Точките *в* и *г* се повтарят.

Десният крак напред.

Точките *в* и *г* се повтарят.

Десният крак назад.

Точките *в* и *г* се повтарят.

Левият крак назад.

Точките *в* и *г* се повтарят.

Десният крак назад.

Точките *в* и *г* се повтарят.

Десният крак при левия.

Ръцете се свалят покрай тялото надолу.

II. а) Издигане на ръцете отстрани нагоре над главата с допрени пръсти.

б) Десният крак напред.

в) Навеждане на тялото с ръцете напред и приклякване до опиране на ръцете до пръстите на краката.

г) Изправяне и движение на ръцете покрай тялото до над главата.

Левият крак напред.

Точките *в* и *г* се повтарят.

Десният крак напред.

Точките *в* и *г* се повтарят.

Десният крак назад.

Точките *в* и *г* се повтарят.

Левият крак назад.

Точките *в* и *г* се повтарят.

Десният крак назад.

Точките *в* и *г* се повтарят.

Десният крак при левия.

Ръцете се свалят покрай тялото надолу.

III. а) Дясната ръка описва полукръг, назад и нагоре до отвесно положение с дланта напред.

б) Десният крак напред.

в) Приклякване на лявото коляно и поставяне на дясната ръка върху дясното коляно.

г) Изправяне на тялото.

д) Лявата ръка описва полукръг назад, нагоре до отвесно положение с дланта напред.

е) Левият крак напред.

ж) Приклякване на дясното коляно и поставяне на лявата ръка на лявото коляно.

з) Изправяне на тялото.

Точките *а*, *б*, *в*, *г* се повтарят.

Лявата ръка описва полукръг (виж точка *д*).

Десният крак назад.

Точки *ж* и *з* се повтарят.

Точка *а* се повтаря.

Левият крак назад.

Точки *в* и *г* се повтарят.

Точка *д* се повтаря.

Десният крак назад.

Точки *ж* и *з* се повтарят.

Прибиране на десния крак при левия.

IV. а) Двете ръце се изнасят надясно успоредно (на височината на раменете).

б) Десният крак напред.

в) Коситба наляво, приклякване на лявото коляно, изправяне на тялото, при което ръцете заемат успоредно положение наляво (на височина на раменете).

г) Левият крак напред.

д) Коситба надясно, приклякване на дясното коляно, изправяне на тялото, ръцете в положение на точка *а*.

Точка *б* се повтаря.

Точка *в* се повтаря.

е) Десният крак назад.

Точка *д* се повтаря.

ж) Левият крак назад.

Точка *в* се повтаря.

Точка *е* се повтаря.

Точка *д* се повтаря.

з) Прибиране на десния крак при левия.
и) Ръцете се изнасят напред хоризонтално.
к) Ръцете се разтварят хоризонтално на дължината на раменете.
л) Сваляне на ръцете.

V. а) Изнасяне на ръцете настрани, прегъване и слагане на пръстите върху раменете.
б) Десният крак напред, без да се слага на земята.
в) Движение на същия крак наляво.
г) Движение на същия крак надясно.
д) Движение наляво.
е) Движение надясно.
ж) Движение наляво.
з) Десният крак напред, допрян на земята.
и) Приклякване на лявото коляно.
к) Изправяне на тялото.
л) Левият крак напред, без да се слага на земята.
м) Движение на същия крак надясно, наляво, последователно по три пъти.
н) Левият крак напред, допрян до земята.
о) Приклякване на дясното коляно.
п) Изправяне на тялото.
Точки *б*, *в*, *г*, *д*, *е*, *ж*, *и*, *к*, *л* се повтарят.
р) Десният крак назад, без допиране до земята.
Точки *в*, *г*, *д*, *е*, *ж* се повтарят.
с) Десният крак назад, допрян до земята.
т) Приклякване на дясното коляно.
у) Изправяне на тялото.
ф) Левият крак назад, без допиране до земята.
Точки *г*, *д*, *е*, *ж*, *г* се повтарят.
х) Левият крак назад, допрян до земята.
Точки *и*, *к* се повтарят.
Точки *р*, *в*, *г*, *д*, *е*, *ж*, *с*, *т*, *у* се повтарят.
ц) Прибиране на десния крак при левия.
ч) Поставяне на ръцете настрани (на дължина на раменете).
ш) Сваляне на ръцете надолу.

VI. а) Ръцете назад и нагоре в полукръг до отвесно положение.
б) Десният крак напред.
в) Приклякване на лявото коляно и снемане на ръцете напред в хоризонтално положение.

г) Прибиране на ръцете назад и поставяне на дланите отстрани на гърдите и едновременно с това вдишване.

д) Изнасяне на ръцете напред хоризонтално и издишване през устата (във вид на струя).

Точки *г*, *д* се изпълняват по шест пъти.

е) Разтваряне на ръцете настрани хоризонтално.

ж) Поставяне на ръцете с дланите навътре пред устата с допрени пръсти и вдишване.

з) Обръщане на дланите навън, разтваряне на ръцете настрани и издишване леко, тихо.

Точки *ж*, *з* се изпълняват по шест пъти.

и) Изправяне на тялото.

к) Прибиране на десния крак при левия.

л) Сваляне на ръцете надолу.

Забележка: При изпълнението на всяка точка от упражнението се брои до шест.

19 август, събота, Преображение Господне, 5 ч.

Новият живот

Най-важното в този свят, това е животът. Имайте добрината да ме изслушате.

Моето Учение не е на теория и диспут, то е основано на строго научен опит. Аз съм подложил всички, и най-малките детайли на туй учение, на опит, на строг опит. Ние сме готови да изправим всичките му погрешки. Всяко учение, което се прилага в материалния живот, не може да се приложи тъй идеално, но има начини, има методи за туй прилагане. Там, дето методите се окажат погрешни, ще ги изменим, но принципите си остават винаги едни и същи.

Сега ще определя какво подразбирам под *нов живот* и какво – под *стар живот*.

Под *Нов живот* разбирам съзнателния, разумния живот, дето законите се прилагат съзнателно, с еднаква справедливост спрямо всички, за да се добият отлични резултати; а под *стар живот* подразбирам живот, дето прилагането на законите не е дало добри резултати. Питам ви сега: от осем хиляди години като живеем, сегашният живот какви резултати е дал? Цялата Земя е покрита с гробища, цялата Земя е покрита с развалени градове и всички народи днес боледуват. Туй е един факт. Защо? Ние трябва да знаем дълбоките причини – защото ние сме се отклонили от онзи естествен път на правилно разбиране. Следователно Новият живот встъпва не да борави със старите методи, със старите похвати – Новият живот има нови методи.

Може някои да ни възразят, че принципите са същите. Да, Любовта на малкото дете се различава от Любовта на възрастния, от Любовта на майката. Тя по същество, по качество е една и съща, но по изражение, по интензивност не е една и съща. Малкото дете може да плаче за нищожни работи, когато възрастната жена може прекрасно да се усмихне. Сега ние, съвременните хора, имаме малки куклички и мислим,

че като се развалят те, светът ще пропадне. Онези, които са по-напреднали, се усмихват на това. Новият живот изисква нови форми. Този разумен живот трябва да се обуслови. Аз направих следния опит на Мусала: изведох на Мусала сто и четири души, като се започне от 18-годишни юноши до 70-годишни хора, имаше и една сестра на около 7-годишна възраст, на височина 3000 м, без да се разболее някой – всички се върнаха здрави и на другия ден усещаха енергия и подем в своята мисъл. Сега, като ви казвам това, как ви се вижда, 70-годишна жена може ли да се качи на такава височина? Сто и четири души се качиха горе, без да се разболее някой. Ще кажете: „Тук някоя магия има.“ Няма никаква магия. Тук се спазва един естествен закон на туризма. Трябва да се вземат всички съображения, за да се избегнат заболяванията. Сега съвременният живот е едно движение. Ако вземем всички предохранителни мерки, много малко боледувания ще има.

Сега аз говоря само за учениците на Бялото Братство, които подлагат всичко на строг научен опит. Ние не спорим. Ако иска някой да спори, нашият живот е, който дава отговора. Не е мястото тук, в това читалище, дето ще се реши въпросът кой е правият живот. Ако вие живеете по-добре от мене, вие сте решили въпроса, а ако аз живея по-добре от вас, аз съм решил въпроса. Честният търговец решава въпроса със своя честен живот, честният свещеник решава въпроса със своя честен живот, честният владика, честният съдия, честният учител решават въпроса със своя честен живот. И обратното е вярно. Това е факт. Най-ученият учител да е, баща му и майка му може да са много благородни, но ако неговият живот не е честен, той ще реши въпроса. И в живота това е вярно: онзи човек, който се храни с най-добрата, с най-здравословната храна, той ще успее. Онзи, който пие само чиста, бистра вода, каквато Природата е създала, той ще успее. Онзи, който живее в здравословни жилища, с изобилна светлина, той ще успее. Следователно и ние на нашите умове трябва да направим широки прозорци. Тази идея не излиза само от България – днес има сто хиляди души учени, които се занимават с разрешението на този въпрос. И какво е казал един английски държавник на духовенството сега? Той е

казал: „Вие трябва да убедите света в бъдеще да не се бие, а ако това не направите, Европа е загубена.“

Какво е предназначението на духовенството в съвременния свят? Предназначението на цялото духовенство от всички религии, а не само на християнството, беше да спре войната. Тия духовници трябва да са справедливи и да знаят, че войната не е потребна. Те трябваше да вземат страната на Истината, а те се присъединиха към страната на обратния лагер. Питам тогава: в какво се състои тяхната религия? Разбирам един военен да каже: „Аз съм военен, със силата на ножа, на оръжието решавам въпросите“, а един свещеник, който говори за Любов и препоръчва нож, това не разбирам. Ние трябва да се отличаваме. Следователно този държавник казва на духовенството така: „Вие трябва да убедите съвременното общество, да наложите вашето влияние, за да престанат войните. Не убедите ли обществото, Европа е изгубена.“ Туй го казва един практичен английски ум. Туй не е упрек. Аз, когато говоря за духовенството, не разбирам нашето духовенство. Аз казвам: принципно трябва да разрешим въпроса – или със сила, или с Любов. Няма по-велика сила от Любовта. Най-великата сила, която действа, това е Любовта. Това са опити, които сега прилагаме. И аз съм готов с всички ония, които не поддържат моето учение, на следния опит: за една, две, три или четири години да приложим принципите, които аз проповядвам. Ще създадем училища, ще вземем най-разваленитe типове от децата и аз ще ги възпитавам сам според тия принципи, които проповядвам. И от другата страна, другите приятели нека приложат идеите си, и онази система, която даде най-добрите резултати, нея ще приемем. Като говоря така, аз не подразбирам другата крайност, в която отиват някои – че религията не е потребна. Религията, като един вътрешен принцип, е потребност за душата, но формално тя трябва да се измени. Онези, които не вярват в никаква религия, казват, че религията подразбира по-нисша култура. Аз давам следното свое възражение: ако действително религията говори за една по-нисша култура, тогава животните, у които

няма религия, би трябвало да стоят по-високо от хората, а това не е така. Нашата съвременна религия е изопачена. Нека признаем факта, че ако дойде един благочестив човек в някоя българска църква – това не е за упрек – ще намери ли той в нея ред и порядък? От небето ли ще капне този ред и порядък? Той ще излезе от нас. Свещеникът и всички богомолци трябва да подемат да служат от Любов на един велик принцип.

Сега за нашето учение някои казват: „Вие сте сектанти.“ – Не, ние не сме сектанти, и ще кажа защо не сме. Ние отричаме съвършено целия съвременен живот и неговите методи и поддържаме новия. Следователно онези, които поддържат стария живот, те са сектанти. В нас всичко е ново: нашите разбирания, нашият морал е нов. Ние проповядваме учението, че човек, който има съзнание, като види една мравка, трябва да Ѝ направи път. И ако един човек има такова съзнание, че може да направи път на една мравя, ако неговото съзнание е толкова будно, той може да направи велики работи в този свят. А сега казваме: „Какво, не съм убил никого, аз съм честен и почтен човек.“ – Да, честни, почтени, но всички умираме. Я ми кажете: кой дом е този, в който днес царува Любовта? Тук духовниците искат да спорят с мене. Няма какво да спорят с мене. Били ли сте в София? Онези хиляди хора, които ходят там по кръчмите – какво ще правите с тях? Онова младо поколение, което бяга от църквите – какво ще правите с него? Ще кажете: „Те са безбожници.“ – Не са безбожници. В тях има един копнеж за нови идеи и аз споделям техните мисли. Може да има в тях някои крайности, които обаче не ги споделям. Копнеж има в младото поколение, то може да се учи, в него има самопожертване, то е подвижно, експедитивно, а старите седят, философстват. Една българска пословица казва: „Докато мъдрите се намъдруват, лудите се наиграват.“

Този нов живот ще се изрази в нови форми: в този нов живот неврастения няма да има, ревматизъм няма да има, хора с болни стомаси няма да има, глухота, слепота няма да има, със счупени крака хора няма да има, а той ще бъде живот

на пълна хармония. Туй може да го създадем на опит, да го приложим на опит. И трябва да чакате – тъй не може, за една година само. За да може да се изкара такова поколение, на мене ми трябват поне двадесет години още. Ако опитите са прави и дадат резултати, тогава вие ще трябва да приемете този принцип на Природата. Това не са неща, които са създадени изкуствено. Аз в София правих други опити. Извеждам повече от двеста души на Витоша, в най-големия сняг, и се качваме на 1500-1600 м височина. През целия ден прекарваме на снега и никой не се разболява. Направихме един, два, три опита: искам да покажа на тия ученици, че в Природата има известни закони, които трябва да се знаят. Мога да ви ги кажа и на вас, но ще ми дадете честна дума, че няма да злоупотребите. Честен човек, казват, бил клисарят, а парите от църквата липсвали! Честен човек ли? Парите трябва да бъдат на място. Според мене касите ви трябва да бъдат отворени и като минава човек покрай тях, да не се съблазнява. И казваме, че нови хора сме. Като дойде някой да ви иска пари назаем, казвате: „Господине, аз те зная, ти си честен, но ще намериш двама гаранти.“ Да, честен човек си, и така всеки ти дава пари. Къде е тая честност, къде е честният човек? Казвам: приятелю, аз ти давам десет хиляди лева без всякаква гаранция и ти след един, два или три месеца, като дойдеш да ги донесеш, аз да съм ги забравил, а ти – не. Това е честен човек! Питам: вие сега тази култура ли защитавате? Всички съдилища са пълни с такива дела. Знаете ли къде отива съвременното общество? Знаете ли след една година какво ще се случи на Земята? Ще кажете: „Ние не знаем, но Господ знае; ако Господ е определил...“ Той, като е направил човека, е казал: „Слушай, на тази кола до хиляда килограма най-много можеш да туриш, а повече – не, защото ще се счупи.“ Когато Господ е направил нашия живот, Той е казал до колко килограма може да издържи. Ако ние натоварим този живот с излишни неща, няма ли да стане с тая кола някоя катастрофа? – Ще стане.

Аз съм ваш приятел, искам да ви покажа начин как да живеете. Какво ме интересува друго? Нима мислите, че ще спечеля нещо? Откак съм в България, няма друг човек,

против когото да са се казали толкова скверни работи! И още много епитети може да ми кажете, но това ни най-малко не ме смущава, защото аз съм един голям извор, който постоянно се чисти. Няма помия в този свят, която да може да ме опетни, защото зная начин как да се чистя. Да не мислите, че аз съм слаб, че не мога да се защитавам. Мога, но не с оръжие. Аз казвам: имам други сили, съзнателни сили, с които мога да работя и да се защитавам. С мене има други хора, които могат да ми помагат: не само в България, но и в целия свят. В целия свят има мрежа от такива разумни хора, които турят всичко в ред и порядък. Те са и в Англия, и в Русия, и в Австралия, те са обсебили света. И вие, българите, мислите сега, че като се опълчите, ще ги победите. Не, не, те ще ви пометат! Сега тия хора там, в Европа, ви налагат контрибуция. Чудите се как да изплащате данъците. Роби ще станете! Животът се влошава. Българският лев колко спада? Един американски долар струва 150-160 лева. Е, какво ви очаква сега? Казвате, че моето учение разваляло България. Е, хубаво, аз ще ви приведа следното: от хиляда и петстотин години насам българите са направили сто и петдесет войни. Питам: за тия падения и нещастия на България аз ли съм виноват? Едно време, казвате, дошли богомилите. Но защо да не се признае факта, че богомилите бяха едни от най-благородните, най-добрите хора? Може да е имало и лоши хора между тях, но, както ги аз зная в онова време, както ги проверявам, между тях имаше добри хора. Не казвам, че и в съвременното духовенство няма добри хора. Има, но тия добри хора в духовенството са малцинство. Ние сме готови да признаем този факт, тъй както си е. Нека се изнесат фактите. Ние не сме за онзи външен морал, ние сме за онова единство вътре в душата. Ние не сме за това да започнем добре, а да свършим зле, а сме от ония, които започват зле, а свършват добре. Ако някой човек си е счупил крака, ние можем да му направим най-добрата операция, да му намерим най-добрия хирург. Някой заболее от инфекциозна болест – ние желаем да дойде най-вещият лекар, който разбира законите, той да го лекува. А сега колкото лекари, толкова лекарства: все опити правят. Онзи, вещият адвокат, всичко е предвидил, добре

разбира делото си, а който не го разбира, като го изгуби, извинява се и казва: „Аз предвидих всичко, употребих всички, всички усилия.“ Адвокатът знае ще спечели ли делото, или не. В Америка имало един адвокат, който вземал да защитава само честни дела и всякога печелел. Когато дохождали с други дела при него, той казвал: „Извинете, аз такива дела не защитавам.“ Ако ние всички сме така честни и почтени, че да защитаваме само честните си дела!...

Сега някои от вас искат да ме оборят. Че с какво ще ме оборите? Моето учение е тъй необходимо за вас, както светлината. Ако можете да живеете без нея, да, но не можете; вие ще умрете без моето учение, тъй както умират без светлина и без вода. Учението, което проповядвам, е Учение на Новия живот, в него няма смърт. В туй учение ние положително знаем има ли живот зад гроба, или не. Ще каже някой: „Как?“ Елате при нас и ще видите, ще ви кажем всички методи. Изведнъж не може, но ще влезете да учите, както при един учител, който преподава математика, както при един художник, който преподава художество. Може ли някой, който не е рисувал, да вземе четката и да рисува нещо като Рафаел, или друг да напише нещо като Бетховен? Той трябва да носи в себе си една дарба, един заложен талант, който да може да се развие. Аз се занимавам и с млади, и със стари. Аз искам да ви дам само методите и начините как да се развие онова, което е заложено в българския народ. Тия методи ги показвам на младите и те учат. Някои казват: „Хипнотизиране е това.“ Знаете ли какво състояние е това? Хипнотизмът приспива всички способности и остава само една способност да действа, като че ли се гледа само през един мазгал. Туй е хипнотическо състояние, а нашето учение е Учение на Бялото Братство, според което всички способности и сили у човека трябва да се събудят във всичката своя интензивност. Човек трябва да бъде буден във всяко отношение, във всяко положение. Той трябва да бъде честен пред себе си, да констатира фактите, тъй както са, защото има факти, които са верни по форма, а не и по съдържание; има факти, които са верни по съдържание, а не и по смисъл. Но това са философски въпроси.

Сега този, новия живот, вие го търсите. Аз бих желал да намеря някой от вас щастлив, здрав човек. Но още не съм намерил такъв човек. Ако има такъв човек, нека се яви пред мене, аз ще запиша името му и ще отбележа, че той е един изключителен случай в света. Туй ще ми даде повод да проуча нещата, защо е здрав, да проуча резултатите във всяко отношение. Като видя здрав човек, ще кажа как е живял. Като видя болен – също. Аз уча сега тия неща. Ние проучваме нещата и в едно, и в друго отношение.

Сега този, новият живот, е вътрешен, той е индивидуален най-първо. Той е живот, който започва с най-малките величини. Най-малките величини в света господстват над другите величини. Какво може да извърши една такава величина, това само един математик може да ви го разправи. Вземете например, всички искате да бъдете богати, силни, да оправите света. Представете си, че ви срещне един човек и ви дава само едно житно зрънце, като ви казва: „Посейте туй зрънце!“ Ако сте човек, завършил висше образование, ще кажете: „Нима съм толкова глупав да се занимавам с туй житно зрънце?“ – Не, в него се крие такава енергия, каквато човек не подозира. Ако туй житно зрънце се посее, за една година ще даде десет, после сто зрънца, а за десет години ще посееш цялата Земя с него. Сега ние, съвременните хора, избягваме малките неща, искаме изведнъж да оправим света. Светът ще се оправи само с житното зърно. Знаете ли какво значи житното зърно? То е онзи икономически въпрос, който поддържат всички хора, всички работници. На всички хора трябва да се даде здравословна храна, на всички хора трябва да се дадат здравословни жилища. Не казвам, че едни са прави, а други – не, но едните отлагат, а другите прилагат. А ние, хората на Новия живот, бързаме сега да приложим Доброто в света, и след като го приложим, искаме да се даде на света по-широк простор.

Туй Учение може да го опитате. Сега питам: вие сте българи, каква е задачата на българския народ? Онези, които сте националисти, какво искате за българите? Искате да имате голяма земя. Българите никога няма да имат такава широка земя както англичаните. Знаете ли в какво положение ще се

намерите? Едно време, когато Господ решил да даде всички благословения в света, пратил един ангел да занесе тия добрини с пакети в голяма торба. Този ангел не прегледал как били наредени тия пакети, замислил се нещо и пакетите един по един изпопадали по пътя. Той видял, че в торбата останал само един пакет: всички изпадали – направил една погрешка. Изпопадалите пакети били разграбени. Ангелът се замислил: „Какъв отговор ще дам сега пред Бога?“ В това време дохожда един поет и го запитва: „Няма ли нещо за мене?“ – „Има един пакет останал – отговорил ангелът, – но той е вярата: тя не е за Земята, а за Небето, затова ти Горе ще отидеш, да си почиваш.“ Питам тогава хората какво искат? Опитахте яденето, опитахте пиенето, спането, науката, но пак ви липсва нещо. Спорите, но за какво спорите: дали има Господ, или не; къде е Господ, как ще го намерим; що е Господ. Господ – това е Любовта. Този Господ, Любовта на Когото говори в сърцата на всичките хора – на този Господ трябва да знаем езика Му. Той говори и в брата, и в сестрата, Той говори и в майката, и в бащата. А когато говори Той, ние можем да се споразумеем. И ние Го търсим на Небето, но този Господ в своето проявление е Любов. Може ли да Го приемем? Но вие ще кажете: „Какво нещо е Любовта?“ Любовта ето какво дава, аз ще ви определя: Любовта внася Истина в душата, Светлина в ума и Чистота в сърцето. Тогава Истината ражда свобода в душата, светлината – знание в ума, а чистотата внася сила в сърцето. Следователно, ако тази Любов дойде вътре в нас, трябва да роди тези три неща.

Аз съм готов на всеки един православен брат да му кажа: аз не спадам към никоя църква, към никакъв народ, защото не съм от Земята. „А от где си?“ – пита ме един. От Слънцето ида и отивам към него, отговорих му аз. Като казвам *Слънцето,* разбирам онзи разумен, възвишен живот. В мене всяка мисъл, всяко желание е претеглено. Аз не искам да лъжа никого. За мене е най-голям позор това, да излъжа някого. В бъдеще не искам да страдат хората на моето Учение заради мене. Искам тия хора, като приложат моите методи, да се ползват. Аз съм се ползвал, и вие да се ползвате. Двадесет години

аз правя опити и още ги продължавам. Някои казват: „Нека се изкажем.“ Искат като на един събор, догматически да решим въпроса. Тия неща не стават изведнъж. Туй може да го направи някой друг, но аз не се занимавам с това, защото нашето учение почива на опит, като в една лаборатория: трябва да се работи, опити да се правят, да се коригира.

Сега аз се обръщам към учениците, обръщам се и към вас, братя ви наричам – но не за да ви привлека, не ми е целта това – и казвам: излезте от вашите дупки, изложете се на тази светлина, която иде от Природата – този Бог на Любовта, допуснете тази Светлина да проникне вътре във вас! Допуснете я да проникне, направете един малък опит. Ще кажете: „Какво може да направи светлината?“ Много работи може да направи. Ще ви приведа един факт между многото други факти и той е следният: имаше едно момиченце в Княжево, което във времето на сраженията, на недоразуменията, които имаха българите през 1918 г., пострада, като в ръката му беше попаднало едно парче от шрапнел. Лекарите му направиха пет-шест операции, но не можаха да извадят шрапнела и най-после решиха да му отрежат ръката. Идват домашните му при мене и ме питат: „Какво да правим?“ Понеже зная какъв е ефектът на слънчевите лъчи върху желязото, казвам: „Нека излага ръката си няколко месеца на слънце по три-четири часа на ден.“ И наистина, един ден, след три-четири месеца последователно излагане, желязното парче от шрапнела се показа навън, падна и детето се освободи. Туй дете оздравя, това може да го проверите. Слънцето произвежда електричество и магнетизъм и с това постепенно прави най-добрата операция. Ако бяха казали това на лекарите, те нямаше да повярват. Защо да не се оставим на Слънцето да направи най-хубавата операция и да ни излекува; защо да не се оставим на Любовта да се прояви? А сега ще пишем закони: да не крадеш, да не лъжеш. С такъв отрицателен морал аз не се занимавам, а казвам: ще любиш, ще обичаш Истината, ще бъдеш мъдър, ще бъдеш добродетелен, справедлив, щедър, снизходителен. Ще се самопожертваш за другите. Туй препоръчваме ние: не какво не трябва да правим, а какво трябва да правим. И като

казвам как да любиш, имаме начин за Любов. Ще ви приведа един окултен разказ. Един вълк се явява при овцете и им казва: „Ние се реформирахме вече и можем да живеем с вас по братски. Ние с вас ще се примирим. В нашето съзнание туй се реши. Решихме и свършихме. И аз съм един делегат от вълците и отсега нататък заедно ще живеем.“ По едно време той се влюбил в една млада овца и Ѝ казва: „Аз съм силен, имам опитности в живота, с мене ще живееш добре, мога да се боря, ще те защитавам.“ И тръгва тази млада овца след него. Един ден добре живели, минали два, три дни – добре. На четвъртия ден той огладнял и казва: „Аз трябва да те изям, за да живея.“

И вашият морал сега издържа изпит само за три-четири дни. Дойде ли четвъртият ден, казвате: „Ние ще ви изядем.“ – Е, какъв е този морал? Всички казват: „Ние не трябва да бъдем овце.“ – Не, като овцете ще бъдем, защото всичко, което носим, все овцете са го дали. Благодарение на тях ние имаме и мляко, и сиренце, и вълна. Да, като овцете ще бъдем – разумни овце. И аз бих желал такива овце да бъдем – да служим на закона на самопожертването. Не мислете, че овцете не са умни. Колко са те по-умни от нас! А ние за много умни се мислим, за културни хора се мислим! Нека признаем този факт. Аз уважавам ония волове, които орат на нивата. Те са свещени волове, те орат на нивата, а господарят им ги бие в дама: те пъшкат, но се покоряват, седят покорно. Герои са те! А вие казвате: „Той е вол, може да издържа тия страдания.“ Но благодарение на тия волове ние живеем. Тогава де е нашата култура? Вие, които се мислите за културни хора, знаете ли колко милиона волове, овце, кокошки, патици са станали жертва за нас? Един богат търговец в София подарил за нещо десет хиляди лева и пишат името му във вестниците, а една овца, която дава живота си, стои много по-високо от тоя богат човек, разбирате ли? Това е морал, това е благородство! Онзи свещеник ще отиде да прочете една молитва на главата на някой болен и ще кажат: „Много хубаво направи.“ – Нищо не си направил. Ти пожертва ли вълната си, живота си като онази овца?

Христос не дойде да създаде духовенство в света. Той дойде да създаде служители на човечеството: да служат по Любов на Бога. Те трябва да бъдат образец на Любовта, на честния живот. Аз съм готов със съвременното духовенство, с нашите братя, владици и свещеници, да разменя мисли. Ще се качим с тях на Мусала, аз ще ги поканя на една братска разходка – от всички ще има: дякони, свещеници, архимандрити. Ще излезем на Мусала, първо ще отидем към Бистрица, ще вървим полека, ще си говорим по братски, после ще минем по долината на Марица, през Рилската пустиня, ще вземем южния край и като се качим горе на Мусала, там, на три хиляди метра височина, ще обмислим и ще решим въпроса какво да бъде православното духовенство. Този въпрос само на Мусала ще можем да го разрешим, а не тук долу, в Търново. На Мусала съм готов братски да се разговарям с тях, няма да им се смея. Ще има кажа: „Братко, само тук, на тоя чист въздух, колкото сме по-близо до Бога, толкова по-добре ще може да разсъждаваме здраво, смислено по тия въпроси, за Бога.“ Ще кажете: „Той иска да излага владиците.“ Аз ли ги излагам? Те сами са се изложили. Ако те не живеят добър, честен живот, те са се изложили. Ако аз не живея добър, честен живот, сам съм се изложил. Няма нищо скрито-покрито. Всяка болест в света ще се прояви по какъвто и да е начин. Всички болести в света не са ли израз на онази морална поквара, която съществува вътре в човешкия организъм? Лекарите не могат да насмогнат на тия болести, но не е там въпросът. Между нашите приятели има много, които са приели начина на лекуването на Природата. С топла вода и картошки се лекуват. Един наш приятел беше болен, взел рициново масло, не му действа. Слушай, казвам му, за половин час ще изпиеш пет-шест чаши топла вода. И наистина, след няколко часа настъпи реакция. Тук е сега този приятел. Ще употребим тоя метод. Един лекар най-първо трябва да даде очистително на болния и после да му даде лекарство. Ако даде лекарството преди очистителното, туй лекарство не е ефикасно, не действа.

Аз правя аналогия. В съвременното общество има много недъзи. Как ще приложим туй лекарство на Любовта? И то с доза се дава. Да не мислите, че тази Любов всички хора еднакво могат да я разбират? Не, Любовта е една сила, тя се проявява във физическия свят по един начин, в умствения – по друг начин, в духовния – по трети начин. Има си закони. Някои казват: „Кажи ни как!“ Преди години, когато правих френологическите си изследвания – измервах черепите на българите – дойде един студент, каза ми: „Господин Дънов, искам да зная на какво се основават тия ваши наблюдения и изследвания?“ Казвам му: „Трябват най-малко единадесет години, за да научиш това.“ – „Е, не може ли сега? Искам да ги приложа в практическия си живот, да се ползвам.“ – „Не, сега не може, като изуча всички тия данни, тогава ще изнеса пред света нещо завършено.“ А сега това, което имам, то са откъслечни данни, има неща, които липсват. Това обаче ни най-малко не показва, че учението не е вярно. Я вижте онези хора, които имат длъгнести лица, очи черни, живи, не са ли активни? Защо? Черният дроб у тях има преимущество. Той е развит, като динамическа сила. Вземете онези хора, които имат валчести лица, като Месечина – в тях стомахът е развит, те обичат да си похапнат, да си попийнат и като ядат, от тях по-добри хора няма, и казват: „Тъй разбираме света. Господ го е създал да ядем и да пием.“ Има други хора, които са интелектуални – те се занимават с отвлечени въпроси и затуй тяхното лице се различава. Значи Природата си е турила отпечатък. Тя си има свой език, свои закони. Когато някой път аз загатвам, че човек може да чете по канарите, както геолозите четат по клоните, по растенията, това значи, че има други начини за изучаване на Природата, само че трябват големи наблюдения. Ние можем да изучаваме кои са причините, които са тикнали българите в туй безизходно положение. Това е един резултат не от една-две години, а отпреди две хиляди години. Оттогава е станало това.

Следователно сега се завършва един цикъл и българите се намират в началото на пътя, отдето са направили откло-

нението, и пак ще дойдат да хванат правия път. Как да хванат тоя прав път? Тоя прав път е път на онази съзнателна Любов, в която Мъдростта трябва да владее законите. Майката трябва да знае как да отглежда своето дете; учителят трябва да знае как да възпитава своите ученици; свещеникът трябва да знае как да служи на своите пасоми; съдията трябва да знае как да решава своите дела. Трябват методи, за да се изправи животът. Преди всичко ние трябва да имаме един честен и почтен живот, защото, вън от това, никой не се е родил нито свещеник, нито учител, нито съдия. Ние се раждаме разумни същества, като хора, които трябва съзнателно да работят. А при сегашната култура аз ви казвам: ако и занапред живеете според нея, добро бъдеще не ви очаква. Туй не казвам само аз, тъй се произнасят всички учени хора в Европа, няма да цитирам техните имена. Съвременната култура е осъдена на смърт, ако тя не се видоизмени в своя път. Ако духовенството не се пробуди, да съзнае своите грехове; ако учителите не се научат да прилагат правилно законите на възпитанието, ако управниците не изменят законите на управлението, да съзнаят, че са правили грехове – никакво бъдеще не ви очаква. Покаяние, покаяние трябва! Всички трябва да се покаят, но не с вретище на главата, а да признаем, че фактите, които нашите деди са турили, не са в съгласие със законите на Природата, и да ги отменим.

Туй изисква Новият живот. Този нов живот – и той си има свои физиологически проявления. Има вече нови хора, типове от новото поколение, които са се родили в Америка. Хора на новото поколение има и във Франция, Германия, Англия, но най-вече ги има в Америка. Физиологически тия хора се отличават от другите. Сега нямам време да ви обяснявам това. Има съчинения, в бъдеще може да се пише за новите типове.

Ние идем в Търново, за да създадем на търновци една благоприятна атмосфера. Защо съм избрал Търново? Аз съм го избрал като един център, дето земните влияния на България се срещат и може да се подобри здравословното състояние на българите. Целта ми не е да се увеличат моите

съмишленици, а да могат мозъците на българите да станат нормални, да се образува една мека атмосфера и при това да се подобри положението на техните ниви, за да раждат повече жито. Това имам предвид. Казвам: аз ще направя един опит с българите, ако нашето духовенство не вярва, и той ще бъде следният – на духовниците казвам: „За опит една година ще ви оставя да въздействате вие на българите, а после ще действам аз една година, и ще видим кога ще има повече плодородие.“ Тъй е казал Господ: „Дето има Любов, и земята повече ражда; там, дето има Любов, и лозето повече ражда, и крушата, и всички плодове повече раждат.“ Любовта е дълбока сила, която може да действа в Природата и тази Природа отговаря на Любовта. Но Любов безкористна! Туй е опитът.

Сега ако дойда да изпъдя свещениците и да туря моите хора, моите съмишленици, да венчават и да кръщават, и те ще се оцапат като тях. Не искам да замествам никого. Нека свещениците вършат своето в църквата си: тя е техен дом и те носят всичката отговорност. Даже ще им дам всички наставления; ние нямаме желание да заемаме чужди места, а искаме да изпълним своя дълг към човечеството, към младото поколение. Вие, като човек, идеализирате всичко: може да обичате народа си – уважавам ви, хубаво нещо е това, но вашата Любов трябва да бъде разумна. Казват някой път, че майките от любов удушват децата си. Русите пък със своя патриотизъм погубиха народа си. Разумен трябва да бъде човек. Разумният човек не трябва да бъде алчен. Силата на разумния човек седи в самия него. Щастието ни е скрито в туй, което носим в себе си, а не отвън. Някой ще каже: „С туй знание, което имам, навсякъде в света мога да отида.“ И аз мога да кажа: с туй знание, което имам, навсякъде мога да отида – и в Англия, и в Америка мога да живея. Защо? Разбирам живота, разбирам Природата. Сега съм дошъл в България. Много пъти съм казвал: аз мога и на друго място да работя. Ако не ме искат българите, казвам, другаде ще отида. Ако българите мислят, че аз нося зло на България, че искам да я разруша, казвам: ако мислите тъй, че аз ви желая злото,

не мисля за вашето щастие, аз съм готов да напусна дома ви и да отида другаде. Нямам нищо против. Но ако моето присъствие ви носи благословение: да ви направя свободни, да не пострадате като народ – не изпущайте случая. Аз ви казвам: зная, имам знания, опитност имам, но трябва време, имайте търпение, във вестниците не пишете, чакайте, опитайте. „На лъжата краката са къси“, казва българската пословица. Един ден историята ще се произнесе. Какво ще се произнесе историята? Ако едно дело е Божествено, то ще успее. Това дело, което ние поддържаме, ако е вярно, Земята с главата надолу да се обърне, то ще успее. То е дело на Любовта.

И сега иде една възвишена култура на Любов. Любов, която ще свърже всички народи, Любов, която ще свърже всички индивиди, всички майки, всички приятели, от най-малките до най-големите, и между хората ще настане братство и равенство, но не само между хората, а и между животните. Туй иде и ще се наложи. Ако е за теории, социалните науки съдържат такива теории за подобрението на обществото. Всяка партия в България си има своя програма. Те хубаво правят: правят опити и аз ги уважавам. Някои опити дават резултати, сполучливи са, а други са несполучливи. Принципиално те са донякъде прави, но методите им са криви. Вземете комунистите: те искат братство и равенство. И християнството иска същото. Принципите им са верни, но по какъв метод ще се приложат те: чрез насилие ли, или с Любов? Те мислят, че по мирен начин богатите не искат да си дадат парите. Не, всеки богат ще отвори касата си и ще каже: „Братко, тия пари са общи, ще си ги разделим.“ Иначе насилието ще дойде. За този глад, който настана сега в Русия, аз преди две години им казах, че ще им дойде. И сега седем милиона хора умират от глад. Знаете ли защо дойде този глад? Поради онази анархия в руския ум, който се раздвои и предизвика силите на Природата. Искаха да въведат ред с насилие и по такъв начин почнаха да се избиват взаимно. Биха се, изтезаваха се и досега дадоха седем милиона жертви, а може и десет милиона да измрат. Мислеха да възстановят с оръжие свободата си, но те трябваше не с оръжие, а както

им казваше Толстой – с Любов. „Не противи се злому“, казва Христос. Как ще тълкуват това свещениците? Болшевиките сега са турени да действат с оръжие. Свещениците казват: „Всяка власт е от Бога.“ Ами болшевишката не е ли от Бога? Не, ние казваме: „Всяка праведна власт е от Бога дадена.“ Там, дето болшевиките са праведни и прилагат добри дела, те са прави, там, дето прилагат насилие – не са прави. И в България е същото: ония, които прилагат добри методи, прави са, а другите, които не прилагат добри методи – не са прави. Тъй седи принципът. Утре може да се народят и анархисти. Сега някои ще кажат: „А, той говори против държавата.“ – Не, вие сами говорите против държавата. С вашите криви методи вие сами ще станете причина да се народят тия анархисти. Знаете ли, ако в България настъпи неурожай, какво ще стане? Ще дойде глад. Знаете ли какви разбойници ще се появят? Този глад ще направи всички хора разбойници. А какво е гладът, знаете ли? Какви ужасни инстинкти за отмъщение се събуждат у човека!

С този, новия живот, ние искаме да спасим света от една катастрофа. Един американец предсказа, че в Европа ще избухнат седемдесет вулкана, и по-голямата част от Европа – Югославия, Австрия (към Будапеща), ще потъне. Това цитирам само за куриоз. Тъй казва американецът. А пък аз казвам: в света иде една катастрофа поради безумието на съвременните хора, една социална катастрофа иде, която ще произведе сътресение в мозъците на хората и те ще полудяват. Мен болка изпълва сърцето ми, когато виждам хиляди моми и жени, които продават честта си за хляб! Те са наши сестри. Е, духовенството казва, че аз развращавам хората. Ами тези хора аз ли ги развратих? Аз идвам да им покажа правия път, да им покажа начин да се спасят. Те са ваши синове и дъщери. Туй не са хиляда и десет хиляди души, туй е едно грамадно число момичета и момчета, които не вървят в правия път. И сега старите, вместо да им покажат пътя, постоянно реагират и спират колата. Но тая кола ще се счупи. Тогава какво да правим с младите? На тях трябва да препоръчвате Божествената Любов: да им покажете как да

любят. Добър пример им покажете! Какво по-хубаво има от тази Любов? Знаете ли какво ме заставя да остана в България? – Това е Любов. Ако нямах тая Любов, аз никога не бих седял в България. Преди години градоначалникът в София ме вика и ми казва: „Научава се, че обичаш да попипваш, да постискаш ръцете на младите жени. Приятно ли е това?“ – Че какво има от това, ако стисна ръката на едного? Ако ти влезеш в една чиста вода и си нечист, това ще те оскверни ли? Но ако ти влезеш в един нечист поток, ще се изцапаш. Ако съм чист, никакво престъпление не върша. Аз бих желал да дойде един, когото аз съм опетнил или опорочил; аз съм готов десет пъти да се разпъна заради него. Мъж или жена, ако някому съм направил най-малкото зло, ако кажат, че съм опорочил или ума, или сърцето, или волята му, аз съм готов да пожертвам всичко. А във вестниците пишат: туй било, онуй било – но мене вестниците не ме смущават. Мене не ме смущават вестниците, защото за нас има други вестници. Христос казва: „Радвайте се и веселете се, когато заради Господа кажат някаква лъжа за вас.“ Защо? Защо да се радваме? Защото има друго едно обществено мнение в света: то е общественото мнение на съзнателната Любов, на всички добри хора, които живеят на Земята. Аз наричам тия хора светии, а източните народи ги наричат адепти, наричат ги още Учители, ангели хранители. Аз ги наричам *големите Бели братя на човечеството*. Аз бих желал да имам тяхното добро мнение. И аз ги познавам, познавам ги като хора, и сега църквите трябва да знаят, че те им дължат. Те ще кажат, че на Христа дължат. Ще кажат: „Христос е глава на църквата.“ Христос е глава на туй, Бялото Братство. Ще кажете: „Христос е горе на Небето.“ Христос не е на Небето. Ние виждаме работите другояче, в заблуждения не ходим. Христос какво е казал – не на мене, на много други? Среща един Христа и го пита: „Учителю, какво казваш?“ Ето какво казал Христос: „Моите служители в църквата, които Ми палят толкова свещи, които Ми изгарят толкова тамян, които Ми изчитат толкова молитви, не вършат Моята воля, не са приложили Моя закон, не са хора на Бога.“ И прибавя:

„Аз трябва да дойда втори път на Земята, да коригирам.“ И сега иде Той да коригира, но няма вече да Го разпъвате! Няма да Го разпъвате вече. Защо? Защото държавните мъже са напреднали и са се заели да извършат туй, което духовенството трябваше да извърши; държавните мъже в Англия, в Америка, в Германия и в България са напреднали повече от духовните хора, по-добре схващат нещата.

Сега аз се обръщам към вас. Топло е днес, нали? Какво нещо е топлината? Туй изпотяване, което имаме, то е хубаво: отварят се нашите пори, всички нечистотии трябва да изчезнат, дишането става по-добре. Вие страдате. Но какво нещо са страданията? Те са признак, който показва, че вие сте се отклонили от правия път. Като премахнем препятствията, страданията ще изчезнат. Новият живот трябва съвършено да скъса връзките със стария. За някои трябва съвършено да се скъсат. Аз обуславям този закон тъй: когато майката е заченала детето си и то скъса връзките на първия месец още, опасно е, смърт има; ако скъса връзките на втория месец, опасно е, смърт има; ако скъса връзките на третия, четвъртия, петия, седмия месец, опасно е, но ако туй дете е стояло девет месеца, непременно трябва да му се отреже пъпа. Аз, със своя нож, искам да прекъсна тази нишка. Това не е ли право? Ако не скъсам нишката, и за майката, и за детето е лошо. Ако кажа жените да помятат, то е друг въпрос. Следователно ние разумно искаме да скъсаме тази стара нишка. И сега казват: Христос тъй проповядва, иначе проповядва. Какво проповядва? И тогава не Му вярваха, и сега не Му вярват. Тогава Той казваше: „Иде час, когато истинските поклонници ще се покланят в Дух и Истина, а няма да се покланят нито в Йерусалим, нито в Самария.“ Туй аз го тълкувам така: Йерусалим – това са всичките съвременни религии; Самария – това е светът на науките и изкуствата; а само в Дух и Истина ще се молят навсякъде. Всеки човек ще бъде свободен да се покланя на Бога тъй, както намира за добре, и неговото поклонение трябва да бъде благословение за другите хора. Не казвам, че трябва да излезете от църквите и те да се разрушат, а казвам: на онези, които са в деветия

месец, непременно трябва да се отреже пъпа. За другите пък, които са на два, три, четири, пет, седем, осем месеца, т. е. които още не са се родили: те да си стоят в църквата.

Всичко трябва да бъде разумно. Аз не съм и против училищата. Този, Новият живот, това са ред принципи, ред методи. Той е като една лаборатория, в която има научни методи и всяко нещо иде на своето време. Вие орете – навреме орете; жънете – навреме жънете; сеете – навреме сейте. Но не мислете, че по всяко време може да възпитавате. И за възпитанието има специално време, за прилагането на тия нови методи има специално време. Не се ли използва това време, никакви резултати няма да се добият. За тези нови методи ще се издадат нови книги. Нали има учение на Кнайп[2] за водолечението, а други лекари имат своите методи. Някои лекари и те се оплакват, възмущават се от едно, от друго. Не, и съвременната медицина трябва да прогресира, трябва да се приложат новите методи. Едно лекарство, един метод не трябва да дава само десет на сто резултати, а най-малко деветдесет на сто. А сега вие казвате: „Вярвайте в Бога.“ Какво се разбира под думите „Вярвайте в Бога“? Аз казвам: само високо интелигентният човек може да вярва, а глупавият не може да вярва. Това е обосновано на математически закони. Само интелигентният човек може да разбере причините защо е създаден светът. Само на такъв човек може да казваш защо е създаден светът. А ние казваме: „Защо е вярата?“ Вярата е само за умните хора, а понеже ние сме оставили вярата само за глупавите хора, затова нямаме резултати. На младите хора казват: „Не ви трябва вяра.“ Вярата е един принцип, необходим за човешкия интелект, тя трябва да бъде подкрепа в света и с нея младежта ще победи всички мъчнотии и препятствия, които ще срещне във физическия, умствения и духовния живот. Ако има силна, непоколебима вяра, със своята мисъл всичко ще може да постигне, да победи.

И тъй, новият живот сега хлопа при вас. Той иде отвънка, както слънчевите лъчи. Ако във вашето съзнание, за една година само, а не за цял живот, турите в ума си мисълта,

че всички хора по естество са добри, че вие по естество сте добри, че майка ви е добра, баща ви и пр., не че сте родени добри, но че сте по естество добри, тогава ще се измени и вашето схващане за живота. Може материалът, от който сте създадени, да не е добър, то е друг въпрос, но онези сили, които функционират, които имате във вас, са добри, копнежите ви са добри. Кой от вас не иска да бъде разумен, учен, почтен? Всички искате да бъдете такива. Следователно ние трябва да влезем в общение с този разумен свят и по разумен начин: социалистите по един начин, религиозните – по друг, търговците – по трети начин, но в края на краищата, когато съзнанието на всички хора се развие, всички ще имат едни и същи методи. Какъв ще бъде този метод? Той ще бъде законът на самопожертването. Никой няма да иска да експлоатира своя брат или сестра. Като дойде брат му вкъщи – да му даде първо място; като дойде майка му – да Ѝ даде първо място; като дойде баща му, да му даде първо място; като дойде приятелят му, да му даде първо място. Това е да покажеш всичката своя Любов. Еднакво безпристрастие. Това е то новият живот. Вие ще кажете: „Това нещо приложимо ли е?“ – Приложимо е, но трябва да знае човек как. Онзи цигулар, който знае как да свири, ще може да свири, но ако не знае, не ще може. Онзи, който знае как да държи четката си, ще може да рисува, но ако не знае как да си служи с нея, не ще може да рисува. И сега ви казвам, че единственият Господ, който остава, това е Любовта, която иде сега в света. Една велика сила иде сега в света и вие несъзнателно ще се измените. И тази Любов ще дойде и ще смъкне всичко от вас – и вие ще се измените. Един ден вие ще се събудите и ще разберете, че умът ви се е изменил. Сега някой път човека също го изменят. Ако е много упорит, набият го и упоритостта му изчезва. Имаш неверие, но ще дойде някоя велика сила и ще те измени. Единственото нещо е да възприемем Любовта. Само Божествената Любов е, която ще ни спаси. В тази Любов ще се облечем, тя ще ни даде простор и свобода.

А вие казвате: „Единственото нещо, което може да ни спаси, е *Повярвай в Господа Иисуса Христа и ще бъдеш*

спасен – ти и дома ти.“ – Не, трябва да възприемем всички Любовта, която може да ни спаси. Само Божествената Любов може да ни спаси. Ако духовенството, т. е. владиците и свещениците, започнат да проповядват тази Любов, аз съм първият, който ще ги поздрави. Всеки духовник да ходи от дом в дом в България да проповядва не що е *дъновизъм*, какво може да донесе *дъновизмът* и какви методи да употребят против нас, а какво може да донесе слънчевата енергия, светлината и топлината, какво може да донесе Любовта, как да възпитават майките и бащите. „А, нали имаме Любов“, ще кажете. Нека свещениците викат народа и го питат: „Искате ли да стои Дънов в България, или не?“ Ако народът гласува, че не иска, аз съм готов да напусна България, нищо повече. Тогава ще кажа на всички мои ученици: „Върнете се в православната църква.“ Но докато народът не се произнесе, аз ще стоя тук. Какво говори духовенството, за мене туй не е меродавно, но каквото говори българският народ. Тоя народ създаде свещениците, а не свещениците създадоха българския народ. Следователно българският народ каквото говори, то е важно.

Тогава аз бих желал с тия свещеници да направим един опит: да тръгнем от село на село – аз само ще лекувам, няма да говоря, а те нека да проповядват, и да видим какви ще бъдат резултатите. Аз ще оставя българинът пак да си е българин, няма да го изменя.

Аз искам да събудя тази Божествена вяра в българите. Те религия имат, но вяра нямат, изгубили са я. Българинът е практичен. Той казва така: „Този човек защо работи, за пари или без пари? Ако работи за пари, тази работа лесно се разрешава, но ако работи без пари, тук има нещо.“ Щом работи нещо без пари, той започва да го изучава. Българинът е практичен. Туй е практическа философия вътре в живота.

Ние не искаме никакви спорове, но на опит можем да приложим това учение. Аз не съм се изказал по всички въпроси. Това не са твърдения, а приложение на ред принципи и закони. Аз съм опитал туй учение и то има резултати. Нека опитат тези закони и принципи и после ще видят. Ако

не дадат добри резултати, нека ги оставят. Ако учението е фалшиво, то утре ще умре, но ако то е Учение на Живата Природа, на живия Господ на Любовта, на Божествения закон, туй учение е твърдо като диамант, а не като желязото и гранита. Ние носим в нашето учение една диамантена воля, а не желязна, не гранитна. Туй е здраво учение. Диамантът надминава всички тела по твърдост. Аз туй учение го наричам диамантено, Учение на Божествената Любов: да съзнаеш в дадения момент, че имаш един противник, да го обичаш, а не да искаш да го унищожиш. Ние трябва да бъдем толкова благородни, както във времето на Пруско-френската война: един французин минава и вижда един германец, паднал в един трап. Французинът взема пушката му, подава я и му казва: „Отдалечи се на разстояние 200-300 метра, аз ще те чакам, иначе трябва да те застрелям.“ В един французин има толкова съзнание, че казва на неприятеля си: „Иди настрана.“ А ние, религиозните хора, които все за Бога говорим, за Божествената Любов, сме готови да си извадим очите един на друг. Какви са тия религиозни хора? – Евангелисти, православни! Много хубаво, но де ви е Любовта? Любов, Любов се иска! Изисква се тази Любов да не бъде само в църквата, а да прониква във всички домове, в майките и бащите, и да почувствате всички тази топла струя. Казвате: „Елате в църквата!“ В коя църква? Църквата – това сме ние, живите хора, нашите умове и сърца. Можеш ли да ме приемеш в твоето сърце – в твоя дом – аз ще дойда, но в твоята каменна църква не мога да дойда. Това казвам само за разумните от вас, които разбират. Тъй трябва да разбираме закона: трябва да се даде свобода на младото поколение, да му се каже, че само един Господ остава в света – Той е Господ на Любовта – за млади и за стари, за учени и за прости, за всички – и тази Любов умиротворява всичко в света, тя почва да действа. В нея всички хора стават, оживяват и възкръсват.

И сега иде ден на възкресение. За кои? Аз поздравявам младото поколение – те ще възкръснат. Аз на младото поколение ще дам всичкото свое съдействие – с тях съм едно.

Аз съм с младото поколение, с момичетата и момчетата, които имат стремеж към Бога, които имат Любов. И със старите, които имат същия стремеж и същата Любов – и с тях съм; но с онези, които нямат тази Любов – скъсвам. Аз поздравявам младите ученици, всички ги поздравявам с този Господ на Любовта. Идете и воювайте с оръжието на Любовта! Няма по-голяма сила от нея. Победата ще бъде ваша. Победата, която ще даде светлина, чистота, свобода, мир. И в бъдеще ще дойде едно ново поколение, нови типове – и домовете ни ще бъдат отворени за всеки брат или сестра. Няма да има: „Колко да се плати?“ – „По 150 лева за едно спане.“ Е, сега колко българи могат да дадат 150 лева? Всички домове трябва да бъдат отворени за бедните, т. е. не казвам само за бедните, но за онези, които имат съзнание в себе си – да помагат на тия наши братя и сестри. Аз съм имал случай да идват при мене млади момичета, да плачат и да казват: „Какво да правим, погиваме!“ Отговарям им: „Идете в църквата, свещеници има там.“ – „Но те не помагат.“ За това младо поколение трябва да се загрижим, да се замислим. Ние трябва да очистим туй безчестие на България. Но ако не ми дадете възможност да сторя това, безчестието ще си остане. Ако ми дадете възможност, туй младо поколение ще го въздигна, ще му дам философия, знание и начин за работа – не калугери, монаси да ги направя, а художници, музиканти и поети и работници – да служат на Бога. Във всичките области на науката ще бъдат посветени. И в екскурзии ще участват, а не да казвате, че съм се оградил с тия хора. Нека дойдат всички.

Ние и тук, в Търново, правим сега опит. Казват: „Молите се.“ И туй считат за чудно. Елате да видите! Ние правим най-малките, микроскопически опити. Засягаме опити от физически, от умствен и от духовен характер и ги превръщаме. Туй е една сложна задача. Ние знаем законите. Вие искате да нахвърляте лоши мисли върху нас, но ние сме тъй оградени – с една диамантена стена. В тези вълни, които ние произвеждаме, нищо не може да проникне. Една невидима стена имаме, която спира злото. Онези вълни,

които ние произвеждаме, са толкова силни, че всичко могат да пометат.

Ние искаме да дадем подтик на ония паднали души, които са в отчаяние, които страдат и са готови да умрат, искаме да им кажем: „Братко, не бой се, има един Господ в света, ние сме готови да дойдем на помощ. Идем, дръжте крепостта, победата ще бъде ваша.“ Ние искаме на страдащите да помогнем, а след това на онези, които не страдат. На тях трябваме ние. Това сме ние.

Можете да кажете, че ние сме богомили. Ние сме служители на Бялото Братство, искаме да изпълним Христовия закон, който Той положи преди две хиляди години. И сега Той иде пак в света. Как ще Го посрещнем? Аз искам всички наши братя, свещеници, всички: облечете се в Любовта, махнете туй предубеждение, приемете Христа! Аз бих желал този Христос, на Когото вие служите, да Го приемете, да ви се усмихне и да бъде доволен от вас. Аз съм ясен, казвам: ако Христос сега дойде в България, ще бъде ли доволен Той от българите, ще бъде ли доволен от синодалните старци, от църквата? Ще бъде ли Той доволен от тях, които са решили, че „господин Дънов се е самоотлъчил от православната църква“? Че и те самите не са още православни, те са схизматици, а мене ще отлъчват! Католическата църква може да ме отлъчи, но православната църква? Ами ако аз съм една нишка, която носи туй Божествено учение – ако вие скъсате тази нишка, какво ще спечелите? Вие ще изгубите вашия идеал, както го изгубиха преди две хиляди години евреите, които отхвърлиха Учението на Христа. Днес те изправят вече своята погрешка и няма да остане народ на Земята, който да не се преклони пред тази Истина и да не я приложи. Сега и вие, българите, колкото по-рано възприемете това Учение, толкова по-добре ще бъде за вас.

Публична беседа, 19 август, събота, 10 ч.
Читалище „Надежда“

Съвършеният мъж

Тайна молитва

Ще ви прочета четвъртата глава от Посланието към ефесяните.

След 3-ти стих Учителя каза:

Разбира се, говори се за учениците вътре в църквата. Един Господ – значи една Любов.

Ние сме стигнали до една фаза в живота, в която трябва да се направи едно видоизменение на нашите схващания и разбирания. Всички красноречиви теории и проповеди, които можете да слушате, ако не се приложат принципиално и разумно, ще бъдат като описание на хубави обеди, как хората се хранят, без вие да участвате в тия обеди – описват хубавите пуйки, ябълки, круши, баници, и някой път лигите ви ще потекат, но само мислено ще се храните. Сега в пътя, по който вървим, сме дошли до едно място, дето вече Божествената Светлина и Божествената Любов могат да ни озарят и ние можем да имаме едно приложение на туй Учение – не в големи размери, но в малки. Например имате опитността, когато сте се разгневили на някой ваш стар, 20-годишен приятел, с когото сте живели много приятелски, и за една малка причина вие се скарвате, не искате да се срещнете. И вие сега трябва да кажете: „Заради Любовта на моя Господ, в която живея, аз ще премахна, ще се помъча да победя тия горчивини.“ Заради тази Любов ще се постараете да превърнете тази обида, тия горчиви чувства в сладки. То е една наука. Вие ще кажете: „Аз не мога, той ме обиди кръвно.“ Ама че там е всичката мъчнотия, че той не разбираше; ако разбираше, не щеше да ви обиди. Ако разбирате законите, ще знаете как да превръщате тия енергии, пък ако не знаете, не ще можете да ги превръщате. А пък какво струва един закон

с празни залъгвания? Аз ще ви приведа един пример за тия празни залъгвания. В Ямбол има един дарак, който се кара с един кон. На дарака има подвижна площадка, върху която турят малко сено, поставено на разстояние половин до един метър от коня. В стремлението си да достигне сеното, той цял ден се движи и развлачва вълната. И надвечер му дават малко сено. Така и ние: цял живот посвещаваме за постигане на известни идеали. Най-после получим малко сено. Тогава казваме: „Не можахме да ги реализираме, но втори път като дойдем, ще успеем.“ Втори път дойдеш, пак същото сено намериш. При сегашните условия пак ще ви кажа: на онези от вас, които са на девет месеца, пъпът им непременно трябва да се отреже. Аз съм решил на деветмесечните от вас да им се режат пъповете безпощадно. И да плачете, и да не плачете, ще ви режа пъповете, ще скъсам връзките с вашия стар живот: и да се сърдите, и да не се сърдите, трябва да се отрежат. И вие ще станете самостоятелни. Вие си казвате: „Досега майка ми ме е гледала, но като ми се отреже пъпа, какво ще стане?“ – Какво ще правиш? Ще почнеш да дишаш и да живееш един самостоятелен живот.

И сега апостол Павел в 13-ия стих на тази глава казва: „Докле достигнем всинца в единството на вярата и на познанието на Сина Божий в съвършен мъж, в мярата на възрастта на Христовата пълнота.“ *Вяра* подразбира знанието, дълбокото познание на тази вяра. „Но аз вярвам в Господа!“ Вярване подразбира да се качиш горе на Мусала и да се върнеш, без да се разболееш, и на втория ден да отидеш на нивата да работиш. Да отидеш на Мусала и цяла седмица да те болят краката, това не е знание. Има такива машинисти, които, като карат машините, задръстват ги, не могат да използват енергията им, уморяват ги; а онзи майстор разбира как да ги поправи и разбира как да подкара своята машина.

„В единството на вярата докле достигнем всинца, в единството на вярата и познанието на Сина Божий в съвършен мъж, в мярата на възрастта на Христовата пълнота, да не сме вече младенци, блъскани и завличани от всеки вятър на учението, с човеческото лъстене, с пронирство

по ухищрението на измамата, но с истинство в Любовта да порастем по всичко в Него, който е главата – Христос.“ „Познание на Сина Божий“ – познанието става всякога чрез Любовта. Никога не можете да познаете човек, когото не обичате. Може да познаете само този, когото обичате. Ако мислите, че чрез каква и да е философия ще познаете Бога, че ще можете да се домогнете до Мъдростта, лъжете се. И до Мъдростта е потребна Любов, и то много по-велика, отколкото сегашната обикновена любов, която имаме. Вие ще кажете – защо ви е знанието? Има мнозина помежду нас, както и в света ги има, които десетки години разправят за едно и също нещо. Например те са отишли на гости някъде, не са ги нагостили, не са ги посрещнали добре, малко хладничко са се отнесли, и те идат на едно място – ще го разправят, на друго място същото ще разправят; мине година, две – разправят, разправят това сто и петдесет пъти. Какво спечелиха? Не ги посрещнали, не ги нагостили. Разправѣ веднъж и турѣ кръст, забравѣ го. Сега важна е причината на тези неща: защо ние обичаме да разправяме старите работи. Аз мога да изтълкувам този факт малко другояче. Представете си, че се раждате в едно семейство с пълното съзнание на един възрастен човек, но сте в едно малко тяло и майка ви вижда, че вашият стомах може да яде само млечице, тя съзнава, че тялото ви е слабо. Тази майка ви храни само с млечице. А вие мислите, че с духа си много нещо можете да направите. Вие искате твърда храна. Вие постоянно се сърдите. Питам: кой разбира по-добре, вие или майка ви? Ако сте отишли някъде на гости и тия хора не са ви нахранили хубаво, то е, защото те разбират, че тази твърда храна не е за вас. Казвате си: „Представете си, сложиха ни печен лук и варени картошки, това ядене ли е? После ни дадоха топла вода. Нито баница ни точиха, нито кокошка заклаха, нито винце наточиха.“

Сега всички вие, ученици на Бялото Братство, трябва да се различавате с нещо. Със своите вярвания – не: с вярвания светът се различава. Толкова вярвания има, че и суеверие има в света – и светът страда от много вяра, но от вяра не в Истината, а от вяра в лъжата. Има даже учени хора в България

и другаде, които в Бога не вярват, но в магия вярват, във врачувания вярват, в кафе вярват. Има мнозина, на които, ако им проповядваш за онзи свят, ще кажат: „Остави ме, погледай ми на кафе, обърни чашата и виж дали ще сполуча.“ – Вярва! Е, как ще определите тези два противоположни факта? Аз наричам това развращаване на човешките чувства. Като не познаха Бога, и Бог ги остави да се заблудят в тия суеверия. Че ако ти имаш Божията Любов, ще знаеш какво е писано в Неговото кафе. И на всеки едного аз мога да му кажа какво му е бъдещето. Какво ви е бъдещето? Ако мъжът стане сутринта и се скара с жена си, със сина си или с дъщеря си, може ли да мисли, че ще му върви работата? Не, каквото похване него ден, ще бъде катастрофално. Ако е работник, няма да му върви работата; ако е дърводелец, най-малко на две-три места ще се пореже; ако е писател, умът му ще бъде разсеян и нищо няма да може да напише. Мислите ли, че ако ние не се примирим с Бога и нашите сърца не се изпълнят с онази Божествена Любов, че ние ще свършим нещо? – Нищо не можем да извършим. Постоянно в душата ни ще има едно противоречие, едно незадоволство. Ние сме недоволни, липсва ни нещо. Какво? Липсва ни Божествената Любов, и то същинската Любов, защото сегашната любов мяза на едно малко чучурче, при което се събират двадесет души – те ще се скарат и ще стане сбиване. На малко чучурче хората ще се скарват и сбиват, но ако този чучур е голям и могат стодвеста души да си напълнят чубурите, ще ли има караница? Няма да има караница.

Следователно всички ние трябва да се приближим при този Божествен извор на Любовта. Сега във вашите умове израства идеята: как? Този въпрос сам по себе си ще се реши. Когато човек яде, как ще яде? Трябва да огладнее. Когато се зароди онзи вътрешен глад, тогава яденето е сладко и полезно. Същият закон е и тук: ако ние оставим тази Божествена Любов да говори в душите ни – а тя идва периодически – ще можем да я възприемем. Тя еднакво действа, но понеже ние едновременно се движим и в света, и около Бога, то положението ни постоянно се мени. Всякога ние нямаме

еднакво разположение за Любовта. Аз мога да туря на изпитание кой и да е проповедник, да изпитам силата му: ще го държа десет дена гладен и ще го пратя в една аудитория да проповядва – със същото усърдие той няма да проповядва. Той трябва най-първо да се нахрани. С това аз правя един паралел. Често ние трябва да си помагаме взаимно. В Бялото Братство вие всинца трябва да имате едно сплотяване: не да живеете индивидуален живот, но взаимно да си помагате. Ако десет, двадесет, тридесет, сто души са съединени в един ум, в едно сърце, те могат да извършат успешно каквато и да е работа. А един човек или двадесет души разделени много по-мъчно може да я свършат. Следователно на физическото поле се изисква сплотяване, обединяване, образуване на тези братства. И всички трябва да употребим, да посветим известно време за физически труд. Трудът да бъде за ония братя, на които трябва да се помага. Всинца трябва да помагаме. У нас ще положим като принцип това, че всички трябва да работим, а не да ставаме роби на труда, и нашата работа трябва да бъде едно удоволствие. После, ние няма да се занимаваме с вярвания, кое е право и кое криво. Често се раждат в градовете разделения между някои братя – не се обичат. Аз казвам, че това са хора, които няма какво да правят: без работа са, разделят се. Вземете някой фалирал търговец – като няма работа, отваря тефтера, гледа кой има да му дава, че да го даде под съд. А той е християнин, знае, че не трябва да го дава под съд. „Не съди брата си.“ – „Да, но трябва да се прехранвам, ще го съдя.“ Ние ще вземем да изгорим всички стари тефтери, ще забравим всичко речено-казано. Стария живот нали го отказваме? Старият живот съвършено ще изчезне. Сега започва Новият живот на Любовта. И Господ тъй казва: „Ще залича всичките ви грехове и ще ги хвърля зад гърба Си.“ Ние тъй ще заличим всичко – и ще започнем Новия живот на Любовта. Туй, което хвърлим, него вечерно време ще го носим като тор, ще торим нивите си. И когато някой брат ти донесе малко тор, ти го занеси на нивата си и я натори.

Сега за всички ония братя, които са готови, ние мислим да основем Школа: да се занимавате, да работите и физически,

и духовно, и умствено, да се развивате. В тази Школа ще се дават теми, които трябва да развивате, задачи, които трябва да решавате. Какви са тези задачи? Аз преди година и по-рано на братята в София, на мъже и жени, казвах често: „Представете си, че някоя нощ отидете самички на Витоша!“ Те казаха: „Учителю, ти не знаеш ли общественото мнение, какво ще стане? Сама жена може ли да отиде на Витоша? Нашето дело може да се компрометира.“ – Няма нищо, аз тъй само казах, само тъй питам. Някой път пак ги запитвам. Една вечер, на едно събрание с повече от двеста-триста души, казвам: от тази вечер давам един изпит на всички ученици – посред нощ, в 12 ч. точно, ще тръгнете от дома си и всеки сам ще отиде на Витоша. Сами ще си намерите пътя и ще се върнете. Те ме гледат тъй – дали работата е сериозна. Сериозна е, ще се опитате. Казвам: за една година време ще изпълните тази задача. Който има Любов, решението на задачата ще бъде сполучливо. Започва едно разговаряне, едно оживление. И за три седмици изпълниха задачата. И най-страхливите софиянки отидоха на Витоша, изредиха се всички, двеста-двеста и петдесет души, и най-малките момичета дори.

Сега за през тази година ние имаме една задача – тя не е за всички, а само за някои. Някои искат да бъдат първи – ще им дадем първото място, ние имаме много столове, ще ви дадем първите, но ще направим следния опит: от всички градове в България, които искат, ще направим с тях една обща екскурзия от Чамкория[3] до Мусала, денем. Най-първо ще минем през долината на Марица, през Рилската пустиня, от южната страна на Мусала ще се изкачим и ще слезем през северната страна, през Бистричката долина. Това ще бъде денем, първия път. Втория път ще минем по Месечина, третия път – в тъмна нощ, когато няма Месечина, и четвъртия път ще минем през една много бурна нощ. Тогава много ще бъдем, двеста-триста души. То е лесно. Но сега мъчното ще дойде. После ще ви пратим двама по двама, да минете денем, после по Месечина, през тъмна нощ, и най-после през бурна нощ. След това сами ще минете денем, във време на Месечина, през тъмна нощ и в бурна нощ. И тогава

ще кажем: ти си ученик, ти всичко можеш да направиш. Ще пристъпим, това трябва да стане: да се калите, за да опитате вашата смелост и вашето юначество. Сега не знаете какво можете да извършите. Вие казвате, че имате воля. Да се качиш на Мусала, да минеш през Рилската пустиня и да се върнеш толкова пъти – в теб ще има пробудено съзнание, малко ще се пробуди съзнанието ти. Сега, разбира се, тези екскурзии ще ги направим съзнателно, с чисто научни цели, съобразно с природните закони ще изберем времето и начина. Сега вие ще кажете: „Ами пари, средства?“ Всичко ще се нареди, не мислете за това. Когато дойде време да правим тези опити, част от нашите братя ще останат да уреждат работите на другите. Тъй ще уредим, че всинца ще направим опит, да видим кой колко може да издържи. Някои от вас може да се изхитрят и да кажат, че са ходили. Ние ще пратим отподире им двама-трима души, отдалече да ги съгледателстват. Те ще бъдат от Невидимия мир. Непременно ще минете. Някои от софиянци колективно минаха първия опит. Двама по двама не са минали. Денем минаха, и по Месечина минаха, а през тъмна и бурна нощ не са минали. Още три опита колективно има да минат, след туй по двама и после един по един. Дванадесет пъти е това! Като минете дванадесет пъти през Мусала, ще се събудят у вас всички клетки и вие ще се подмладите най-малко с четиридесет и пет години в бъдеще. Ще станете млади и като се върнете, ще припкате като някой телец, ще се чудите на онази промяна, която е станала във вас.

Сега ние ще се съединим. Земята е направена от много планини, реки, долини – и всичко туй е едно училище. То си има свое предназначение. Туй е едно обучение. В планините са складирани ония велики енергии, от които трябва да черпим. Така също и в долините, и в реките. Да, това е първият опит. Сега, като свършите това, ще владеете вече стихиите в Природата, няма да ви е страх от вятър, град и буря. Сега ви е страх от мечки и вълци, но ще ви пратим в Родопите, там, дето има най-много мечки. И тоя опит ще дойде. Най-първо ще направим опита колективно. Ще ви кажем де има

мечки. Ще срещнем някоя мечка и ще видим тя ли ще бяга, или ние ще бягаме. То сега колективно лесно е, мечката ще бяга от нас. После ще правим опити двама по двама, после един по един и тогава, като срещнеш мечката, ще гледаш тя ли ще се отбие от пътя, или ти ще се отбиеш. Туй е второто каляване на човешката воля. Само при една мечка ти можеш да се калиш. Защото ако ти победиш и мечката познае, че ти си господар, ще приемеш един характер на издръжливост. В България, слава Богу, мечки има достатъчно. Ако някой се уплаши, ще го тресе най-малко три години. Тогава няма да го пращаме. Нали искате да бъдете ученици? Аз ни най-малко няма да ви пращам в менажерия, а в гората ще ви пратя. И то е много хубаво – да срещнеш една мечка. Тя да те изненада и ти да я изненадаш. Колко интересно събитие – да можеш да обуздаеш този инстинктивен страх! Умът ти не може да работи и ти хукваш да бягаш. В това време ти трябва да му въздействаш, да спреш този страх и да кажеш, че в тази мечка живее Господ – и нищо повече. Тя ще те разбере. Направо ще вървиш и ще дойдеш до нея: ако тя не се отбие, ти ще се отбиеш. Ако тя те счита за много сръчен, смел, решителен, тя ще ти направи път, а ако си страхлив, ти ще се отбиеш. И като мине покрай тебе, ще те наплюе и ще каже: „Такъв юнак да не си.“ Е, питам сега: с този страх, който имаме, какво можем да извършим? Смелост трябва. Тази сутрин се явиха мечки пред нас, създадоха тревога. Изпъкна, че тези хора револвери са имали, ками. Същият закон е. Мечки има, трябва да се пазим. „Докле достигнем всинца единството на вярата.“ Единството седи в следното: когато някой тръгне да прави този опит, ние казваме: „Той няма да го направи.“ – Не, трябва да му кажем, че ще го направи. На тези приятели, които отидоха, казаха им, че няма да направят опита. Казах: „Бъдете уверени, че ако спазите правилата, ще го направите.“ Като тръгнете, от никого не искайте съвет, не бойте се, нищо лошо няма да стане. Нека кажат всички ония, които изпълниха опита, как излезе. Много добре излезе. Ако се заблудите из пътя, вървете в коя и да е посока – ще го намерите, защото има един вътрешен закон, който ни

ръководи, и ние трябва да пробудим туй велико Божествено чувство. Така ние сами ще се ориентираме в тоз живот, по-правилно ще се разберем.

Сега ние ще образуваме тази мистична Окултна школа. Има материал приготвен. Може би тези беседи ще се напишат, специално ще се проучват, ще се пише върху зададени теми. Това е вече упражнение и каквото вие направите, то ще бъде за вас. Ще започнат тогава да ви дават изпити. Които са в провинцията, ще дойдат в София, ще ви приемем за една вечер и ще отидете на Витоша, ще изпълните задачата. Ако нямате пари, ще дойдете на наши разноски. Пък ако имате средства, сами ще си платите. Сега ние ще образуваме един фонд за подпомагане на учениците. Навсякъде в градовете ще се образуват тези школи. Селата ще гледат да се присъединят към градовете. Постепенно тази работа ще ви се разясни. Има известни правила, ще ги знаете. Но започва една сериозна работа. После друго нещо. Ние ще образуваме един фонд от средствата, които са добити чисто от нашия труд. Например всеки един от вас ще определи да работи един час през деня за Господа. Ще работи, ще вложи труда си, за да изкара нещо, а не да дава от платата си. Той ще държи своята плата. Той ще се моли да намери нещо и да вложи личния си труд. И каквото спечели от личен труд, него ще влага. Туй ще се благослови, защото е излязло от нашия труд. Такива пари са вече благословени, с тях можем да работим. Сега от другаде можем да вземем пари, но те няма да ни помогнат. Само по един час на ден ще употребите за тази работа. На по-младите, на класа от петдесет души млади ученици в София, дадох следната задача: за една седмица всеки един от тях да изкара прехраната си, хляба си от личен труд. Баща му изпраща пари, но той сам ще си изкара прехраната: хем ще учи, хем ще си изкара прехраната. Той ще търси случай два-три часа на ден да работи за Господа. Някои от тия ученици изкараха доста сполучливо, но на някои опитът не излезе сполучлив. Защо? Защото ти, като имаш пари, попипаш джоба си и казваш, че вярваш в Бога – но вярваш в парите, а не в Бога. Трябва да се учим да уповаваме на себе си, а

не на парите. Да усетиш джоба си празен, но да уповаваш на ръцете си, на труда, на знанията си и да кажеш: „Аз ще намеря работа.“

Един от младите ученици, който има достатъчно средства, казва: „Аз ще отида в друг град, далече, дето не ме познават, ще се преоблека и ще си изкарам прехраната за една седмица. Без пари ще си пробия път.“ И да имаш приятели – да си, като че не познаваш никого. Туй е изкуство. Тези са изпитите, които всички окултни ученици ще минат не теоретически, а на опит. Ако искате, аз ще ви държа първия изпит. Ако някой се съмнява, може да го придружа, да види как лесно може да намери работа. Сега ще ви улесним. Най-първо ще ви прекараме през най-мъчните изпити, после ще ви улесним в пътя. Как? Аз ще ви улесня по следния начин. След като минете изпита, ще отидете някъде, ще ви дам начин как да лекувате. Останете гладен: ще идете да питате някъде, в някое село, има ли някой болен, ще го изцерите и те ще ви нахранят. Ще ви дам малки пилюлчета, ще ги носите в джоба си и като дадете някому, той ще оздравее. Най-после, като не можете да намерите работа, ще питате има ли някой парализиран, например от две до пет години, или неврастеник, и ако се окаже такъв, ще отидете при него, ще се разговаряте с него и ще го излекувате. И бъдете уверени, че най-малкото един обед ще ви дадат. Тия пилюлчета ще ви се дадат, когато минете по-мъчните опити, защото първо ще трябва да се калите. На всинца ви трябва воля. Например между вас има много сръдня. Някои искат да направят много нещо, но сръднята между тях започва много бързо. Имат събрана енергия, скарват се. Един казва: „Аз искам туй да направя“, друг казва: „Аз искам туй да направя.“ Разбягват се един по един и най-после остава само един и той казва: „Няма какво да ги слушам, ще я свърша и при най-големите мъчнотии.“ Няма защо да се сърдите – това е Божия работа. При най-големите мъчнотии ще я свършите – това е характер. Ако не можем да победим най-големите мъчнотии, които се срещат в света, тогава за какво ще бъдем готови?

Сега в тази Школа няма да бъде погълнато всичкото ви време – аз искам от вас на ден само по един час за Школата. Значи в годината – триста и шестдесет часа за Школата, или за *Божественото училище*, както аз го наричам. Един час да работите е достатъчно засега. Мислите ли, че е много? Не е много. Тогава, когато почне да се образува Школата, да не се роди състезание защо щял да се образува клас за младите. Ще има общ клас, в който ще влезнат и стари, и млади, а за младите от известна възраст ще има Специален клас. Това е в реда на нещата, туй да не ви шокира. Синът отива на училище, а бащата се радва, казва: „Нека се учи.“ Бащата не може заедно със сина си да учи. Той казва: „Втори път като се преродя на Земята, тогава и аз ще уча. Сега аз ще работя, пък синът ми ще учи.“

Сега нещо за братските градини. Например какво сте направили досега за братските градини? На колко места са направени братски градини? Само в Айтос, мисля, има. На друго място няма. Това е пак достатъчно. Сега добре е, ако впрегнем колективно нашия труд, и трябва да го впрегнем така, че да се комунизира не капиталът, но трудът, работата. И аз съм уверен, че във всинца вас има желание, сили, способности – вие всичко може да направите, само че още не познавате себе си. Като ходихме на Мусала, аз се уверих, че мнозина могат да направят това. На опит им доказах, че може. Бяхме сто и шестнадесет души и стигнахме до най-мъчното място, до най-горното езеро. Пътят бе затворен с преспа сняг на дължина до 100 метра, и който речеше да мине по този път, би пожертвал живота си. Мотики нямаме, лопати нямаме да направим път. Сядат всички и гледат: да се върнем ли, или да продължим? Пред нас е една стръмнина с камъни, и ако се качиш и бутнеш някой камък, може да те завлече. Всички тия сто и шестнадесет души се спират и казват: „Учителю, какво трябва да направим, назад или нагоре?“ Казвам: „Нагоре.“ Всички ония жени, млади и стари, като попъплиха нагоре. Сестрите най-първо попъплиха, мъжете и те се насърчиха. Само покрай мене мина едно малко камъче. Казвам: задачата е много хубава. И всички излязоха благополучно на Мусала.

Там седяхме пет-шест часа, като на Мусала не е бивало случай да се седи повече от петнадесет-двадесет минути. Казвам: често могат да се явят големи мъчнотии, не бойте се! Като дойдете до най-голямата мъчнотия, ще опитате най-великия разумен закон, който работи в Природата. Не е въпросът да подобрим живота си, но да работим в туй Велико царство, което иде сега. Ние трябва да станем служители, трябва да се приготвим. Ще наредим във всички градове, в които има Школа, да идват братята да ви посещават – ще има обмяна, ще бъдем всички праволинейни и искрени, за да може знанието, Истината, Любовта, Мъдростта да се вселят в нас, да се назидаваме и да даваме подтик за работа. Не да идем в някой град, да създадем малко разногласие, но да дадем подтик за работа. На ония, които са способни за учение, ще им се даде учение; на ония, които са способни за работа, работа ще им се даде.

Кой за каквото е способен, трябва да му се даде поле да се прояви. Туй се изисква сега от вас и, както ви казах тази сутрин, всички ще минете по закона на Любовта и ще дадете обещание за една година: готови ли сте, каквото ви кажат, да го изпълните – без никакви уговорки? Да или не? После няма да кажете: „Аз така не мислех.“ Вие ще си премерите силите и ще видите дали може да го направите съзнателно. Не искам да се разкайвате. Ако във вас работи законът на Любовта, опитът ще бъде много сполучлив, обаче дойде ли най-малкото съмнение, резултатите са лоши. Ако го направите със съзнание заради Бога, Бялото Братство ще ви съдейства. Ще ви се яви нов подтик за работа, ще ви покажат нови методи за работа. Другояче, колкото и да ви разправям, няма да го разберете. Достатъчно е два пъти да се качите на Мусала и много нещо ще научите: другояче ще разберете живота, други разбирания ще имате. Ако се качите вечерно време, съвсем друго нещо ще е, още по-добре ще разберете – просветление иде.

Сега със споровете ние нямаме намерение да се занимаваме. Споровете ще ги разглеждате по закона на Любовта. Ние знаем защо стават споровете. Ако някой има да дава някому, ако той сам не може да си плати, ние ще му

платим дълговете и ще му кажем: „Братко, още един път да не правиш дългове.“ А на онзи, който е дал пари, ще кажем: „Ти втори път не давай, или пък като дадеш, трябва да ги забравиш, не давай.“ Ако дойде някой да ти иска, ще му кажеш тъй: „Ти тези пари заради Господа ли ги искаш, или назаем от мене? Ако от мен искаш назаем, ще ги върнеш скоро; ако ги искаш заради Господа, работата е свършена – аз ще ти дам и ще ги забравя.“ Трябва да знаем заради Господа ли даваме, или назаем даваме. Казва: „Дадох ти пари назаем.“ – „Хубаво, ще ви ги върна.“ – „Аз му ги дадох заради Господа.“ Ще ги забравиш, нищо повече – туй е закон. Ако забравим, Господ ще ни благослови, Бог ще изправи нашата работа, ще Го опитаме. Нали ще Го опитаме? Защото е писано в Евангелието, Господ казва: „Опитайте Ме и вижте, че съм благ.“ Христос казва: „Ако думите Ми пребъдват във вас, и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим във вас, и каквото попросите, ще ви бъде.“ Но като изпълним всичките условия, които Великият Божествен закон изисква, всичко е възможно.

Сега ще гледаме да въдворим мир в себе си. Аз се радвам, че между вас се въдвори Божествена хармония на единство.

Утре ще говорим по-обстойно върху този фонд, например за методите за чисто материалната работа. Да кажем, че някои нямат възможност да извършат нещо на физическото поле – тогава ще го извършат в Духовния свят, т. е. като служат на болни безвъзмездно, или може да го извършат и в Умствения свят, но без да им се плати. Да кажем, че на някой окултен ученик се даде тази задача: ще ви пратим при някой паралитик, парализиран от десет години, за да го излекувате с вашите сили, да покажете знанието си. Ще определим да се молите за този човек по два часа на ден и туй може да продължи два месеца – сто и двадесет часа усърдна молитва; това е една работа. И знаете ли как ще се кали вашата воля? Лекуването често се дължи на вашата воля. Аз съм загатвал, че има болести, като ставния ревматизъм, които се лекуват с вода – водно лекуване, но може да се излекуват и с човешката воля, само че трябва да се знаят вътрешните течения. Но трябва да се кали човешката воля. Значи това са система,

начини, методи. Тази работа не е лесна. Всички няма да се занимавате с лекуване.

Но онези от вас – и най-страхливите, и най-безстрашните – ще минете през Мусала поне най-малко един път. Тази година всички приятели, които са записани в Школата, ще минат един път през Мусала. Аз ще бъда с вас. Сами няма да ви пратя. В тия екскурзии, които ще направим, аз ще бъда с вас и ще ви покажа всичките правила. Когато минавате и по Месечина, и в тъмна нощ, и тогава ще бъда с вас, но като дойде в бурна нощ... И в бурно време ще бъда с вас. Ще изучим тия електрически и магнетически течения, ще изучим растенията, билките, водите, изворите, техните свойства и качества, тъй че, като ви види някой, да ви знае, да ви познава – да се отличавате поне като екскурзианти, ако не повече. Досега хората все по пещерите се криеха, а ние ще се изкачваме по високите места, по върховете. Всички светии са ставали светии по пещерите, а за нас – дошло е време да сме по високите върхове. Ще се постараем през тази година, на първо място, да подобрим жилищата си – телата си – да ги подобрим заради Господа: да подобрим малко сърцата си и умовете си чрез екскурзии. Ще направим някоя екскурзия и във виелица, в сняг, най-малко до 30-40 сантиметра дълбочина, на някое планинско място, и то с тези, които са по̀ юнаци. То ще бъде за през зимата, като дойде другата година.

Нека от всичките градове ония, които са любители на Школата, да се самоопределят. Два класа ще се направят: един общ клас и един специален. Самата работа през цялата година ще се определи по-точно, но сега не може да се направи по-детайлно. От всичките големи градове сега ще се съберете да обмислите малко, да видите колко ще възлезете на брой. И които влезнат в класа, да учат поне един час през деня. Работата ще се оформи. Ще се образува връзка за изпращането на всички беседи, на лекциите, които са потребни. После, от клас в клас постоянно ще се посещавате. Софиянци ще отиват в провинцията: всяко място ще се посети веднъж в месеца, най-малко дванадесет

пъти в годината. Тъй щото всеки град ще има дванадесет посещения в годината. Ще се изберат приятели, братя делегати, и тогава ще се упълномощят. Ще искам да направим тази работа обстойно. Ще ви дадем работа, план, теми, ще съберем потребните необходими материали за Школата. Материалът съществува, но трябва да се подреди съобразно със сегашните нужди, които сега съществуват. И това ще бъде една сериозна работа. Като почнете да учите, ще се подмладите в християнски смисъл, аз разбирам: в закона на Любовта. Ще разберете, че има какво да работите за Бога. Не мислете вече, че остаряхте, че трябва да минете в другия свят.

Сега за утре, неделя, всички трябва да решите – да дадете обещание върху това, което днес ви говорих. Трябва да се решите, и то само онези, които поемат задължението да се подчинят и да работят за една година. Никой от вас да не даде едно обещание и да не го изпълни. Аз го освобождавам, нека си седи свободен. Но който иска да даде обещание за една година, той трябва да седи на думата си, да го изпълни точ в точ. Да се знае, че когато иска да служи на Бога, трябва да има само една мисъл. И тогава туй мото, което се даде тази сутрин, всеки може да си го препише; но който не даде обещание, няма защо да го преписва, може да го прочете само. Като казвам, че който го е страх, нека да си помисли – ние не бързаме. Да не би у вас да се роди друго мнение: „Нас искат да ни впримчат, да ни хванат.“ – Да не мислите така. Не, доброволно ще се подчините, за да направите опита. Ами как, вие като искате да търсите някое имане в някоя пещера, нали ще трябва да се подчините, да коленичите, да пъплите. Има ли нещо смешно? Защо? Ако в една пещера пъплите, то е, за да намерите имането. Стига да имате смелостта да влезете. После, има доста способни братя, и чрез тях ще внесем от всички изкуства у нас. Каквото изкуство имате, трябва да го развиете, всичко да се употреби за работа. Да видим какво можем да направим за една година. Като се работи по един час на ден, ще видим какво можем да съберем за една година отгоре. Като се образува този фонд, тогава от Общия клас ще изберете дванадесет души: съвет ще бъдат, те ще държат

сметките. Те ще дават средствата за учениците, за братята, които ходят от едно място на друго. Този съвет ще се грижи за иждивяването на тези пари за всички благородни цели. Ако някой от учениците напише нещо хубаво, трудът му ще се напечати. Ако някой иска да иде да изпълни задача, а няма средства, ще му се дадат средства. Тъй щото от същите средства, от този фонд може да се отворят и братски гостилници, братски домове. Във всеки един град трябва да има братски дом, да има поне две легла, та като дойде един брат, да има къде да се спре. Като дойде един брат и остане в някой дом, той му оставя своето благословение; а ако дойде и не го приемат, той е недоволен, оставя една лоша мисъл и си отива. А защо да не оставим туй благословение в домовете? Сега желателно е във всичките градове да се зароди тази инициатива – да има две-три легла, та като дойде един брат, да не става потриване: тук не може, там не може. Братски дом е: ще го поканим да си отпочине, ще го нагостим и ще го изпратим радостен и весел. Това е една отлична идея, която трябва да се приложи още тази година!

Сега аз искам най-първо: от старозагорци – две легла, от новозагорци – две, от бургазлии – две, от айтосчани – две, от казанлъчани – две, от ямболчани – две, от пловдивчани – две, от шуменци – две, от варненци – две, от панагюрци – две, от софиянци – пет. Може ли пет? Защото всички досега все тъй ми казват: „Дойдем в София, не ни приемат.“ И тъй, като дойде сега някой брат, ще му кажем: „Ето, имаме еди-къде си място.“ Сега в селата повече легла има. От Търново искаме две легла, от Русе – три, от Сливен – три, от Свищов – две, от Лом – две, от Видин – две, от Габрово – две, от Пазарджик – едно, от Севлиево – две, от Карнобат – едно, Трявна – едно, с. Кортен – две, с. Гърци – две, с. Лъджене, Бургаско – едно, Карлово – две, Петрич – едно, Рахово – едно, Елена – едно. Значи имаме успех в туй отношение.

Добрата молитва

19 август, събота, 16.30 ч.

Чистота на сърцето[4]

- *Благославяй, душе моя, Господа* (песен).
- *Любовта за работата на Духа Христов* (това е мотото за работа днес през целия ден).
- *Любов за приложение, Любов за изпълнение.*
- *Любов за възрастване на всичко добро в нашите сърца.*

И тогава тази формула вие ще я превърнете така: *Любов за възрастване на всичко добро в моето сърце.*

Сега туй, което ще ви говоря, никой да не го пише, то да ви остане като откровение.

Най-силната крепост против болести е чистотата. И като ученици на Окултната школа, необходима ви е Чистотата. Без чистота нищо не можете да извършите. Учениците на Окултната школа, мъже и жени, без Чистотата нищо не могат да извършат. Абсолютна вътрешна чистота трябва. Аз говоря за вътрешна чистота – Чистота на сърцето. За да може учителят да предаде право своето учение на своите ученици, той трябва да бъде абсолютно чист. Не е ли чист, той ще ги заведе в левия път. Чист ли е абсолютно, той ще ги води в правия път – надясно. Това е по отношение на учителя. Също така и ученикът, ако не е абсолютно чист, не може да върви в правия път, няма да бъде способен да върви в този път и да възприеме Божествената Истина. Затуй в дадения момент едновременно и учителят, и ученикът – и двамата трябва да бъдат абсолютно чисти. И ако искате вие да предадете Божествената Истина комуто и да е, в дадения момент вие трябва да бъдете абсолютно чисти – и този, който ви слуша, непременно ще възприеме тази Истина и сърцето му ще се обърне към Бога, ще познае Господа.

Сега аз говоря за Абсолютната чистота, а не говоря за обикновената. Абсолютната чистота ви е една необходимост за закона на Любовта; тя ви е потребна и при закона на

свободата. И когато вие, двама братя или две сестри, се съберете и между вас има едно натегнато състояние, това показва, че сърцата ви са нечисти. Щом не можете да се търпите, това показва, че сърцата ви са нечисти, нищо повече. И веднага ще трябва да превърнете вашето състояние. Имайте предвид, че без чистота не можете да впрегнете никоя природна сила да работи за вас. Вие може да я впрегнете, но тази сила ще произведе обратни кармически резултати, които с векове трябва да изкупвате. И затуй от всички ученици на Бялото Братство се изисква абсолютна чистота, за да могат силите в Природата да работят за тяхното издигане. Това е абсолютно правило, то е необходимо при закона на свободата. Не спазите ли туй правило, ще останете в левия път; спазите ли го, ще бъдете надясно.

Сега Христос, Който е глава на това Велико училище, изисква тази чистота от вас.

Христос, Който е глава на Всемирното Бяло Братство, днес изисква тази Чистота от учениците на Бялото Братство в България.

Отбележете си следните стихове:

Обичай, прочее, Господа Бога твоего.

Възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце.

Любовта не прави зло ближному. Любовта дълготърпи, благосклонна е.

Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего Единороднаго, за да познаят всички тази Любов, която носи в себе си Божия живот.

Там, в Писанието, е казано: „Да не погине.“ Аз превеждам: „За да познаят всички тази Любов.“

Няма по-голяма Любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си.

Прочете се *Евангелие от Йоана*, 14-а глава.

Аз искам да внеса един нов импулс във вашия ум – като на ученици. Този импулс вие не можете да го добиете от никоя книга – каквото и да правите, не можете да го добиете. Сега е един момент, който трябва да използвате: втори път

този момент няма да го има. Всяко нещо в Природата, в Божествената книга, си има определено време, специално време, и ако се използва – добре, ако не се използва, изгубен е моментът, трябва да се чака. Един свещен импулс трябва да има в душата ви, в сърцето ви, в ума ви, за да можете да се домогнете до Божествената Истина. И не мислете, че някои от вас може да ме изхитрят, да мислят, че ще бъдат по-умни, по-хитри от мене. Не, ако е за използване, и аз имам хитрост. Аз съм бил и в двете ложи: и в бялата, и в черната, мен никой не може да ме използва. Зная законите и правилата и на едните, и на другите, зная и последствията, зная го това от опит. И горе съм бил, и долу съм бил.

Когато аз говоря, че съм от Слънцето, подразбирам разумното, Божественото. Защо, ще кажете, от Слънцето? Божественото, това е Слънцето, защото само в Слънцето има мисъл. Дето има мисъл, там съм. Аз съм от Божествения свят. Ако мислите за това Слънце, което виждате, то като се качите на него, нищо няма да намерите. Някой път казваме: „От Земята е този човек.“ Какво подразбираме? „Земен човек е той“ – значи има низки желания. Земята е символ.

Един свещен импулс трябва да имаме към тази Истина. Чудното е, че аз не съм намерил в дадения момент мъж или жена, които да имат туй будно съзнание за Истината – все ще изопачат нещо. Например казвам ви: „Чисти ли ви са сърцата?“ Вие започвате да философствате. Никаква философия не се изисква! Чистотата – това е едно произведение, един продукт, или, мога да кажа, един атрибут на Любовта. Само Любовта носи Чистотата и затуй без Любов не можете да бъдете чисти. Туй трябва да го осъзнаете. Влезе ли вече Любовта, произведе ли Чистотата, вие ще имате най-великия импулс. Някой казва: „Как?“ – Като видиш Божественото лице, твоята душа ще се събуди, у тебе ще се яви един импулс да живееш, да работиш, и за тебе в света няма да има нищо невъзможно, всичко ще бъде възможно. Псалмопевецът казва: „Когато видя Твоето лице, душата ми ще изпита едно задоволство.“ Туй задоволство значи, че нашата душа, нашето сърце ще бъдат събудени. Туй е Божественият импулс – да работим. Туй ще го схванете!

Онези, които нямат Чистота, ще отиват в горите, въшките ще ги ядат, ще се молят, ще плачат, всичко могат да правят, но това са само приготовления. А онези, които разберат това нещо, след като са иждивили двадесет-тридесет години в пост и молитва, ще проблесне в ума им вътре този лъч и ще кажат: „Туй, което търсим, то е в нас.“ То ще дойде само чрез Чистотата. Тя иде сега в света, и вие ще почнете да помагате на своите ближни, на братя и сестри. Вие сега търсите това нещо – вземете една книга, обърнете я, казвате: „Тук ще го намеря.“ Авторът започва много добре, но като го прочетете, остава нещо недоизказано. Казвате: „Този автор ме приготовлява за друг.“ Вземете втори автор, обърнете книгата: той започва с громки слова – и пак остава нещо недоизказано. Вземете трети автор – същото. Туй, което е недоизказано, то е вътре във вашата душа – там ще го намерите. Последното, което е недоизказано, то е във вашата душа. Всеки автор казва: „Аз ви показвам пътя, а туй, което търсите, ще го намерите в едикоя си глава, в главата, която означава Чистота – в главата на чистотата, вътре ще го намерите. В тази глава ще намерите всичко онова, което искате.“

За да бъдете силни, непременно трябва да бъдете чисти! И за да бъде ученикът способен, непременно трябва да бъде чист. И белите, и черните братя знаят това правило и имат едно схващане за чистотата, само че те използват тази чистота в две противоположни направления. Черните братя добиват чистотата и после я опетняват. Те използват чистотата тъй, както ние използваме водата, за да измиваме тиганите. Те измиват тиганите си и нечистата вода после я изхвърлят. Те събират чистотата тъй, както някой проводник. Те казват: „Нас ни трябва вода, за да измием тиганите си.“ Казвам: „Защо изкушавате хората? Вода им трябва на тях.“ Кажи: „Ти имаш Чистота в твоето сърце, малко от твоето чисто сърце може ли да ни дадеш, за да изчистим къщата си?“ И после, като изчистят къщата си, казват: „Благодаря ти, пак ще те посетя.“ И затова черните братя в туй отношение сега са затвърдели. По причина на тази леност те са забравили туй изкуство – да придобиват чистотата, и сега пречат на другите

хора да я добиват. И сега вие тръгнете като тях да обещавате: „Ние пари ще ви дадем.“ Една жена е чиста: дойдете да Ѝ обещавате туй-онуй, пари, докато използвате чистотата Ѝ. После, като използвате чистотата Ѝ, оставяте я. Търговия е това! В Божествения свят Чистотата не се продава! За нищо в света не продавайте вашата Чистота! През тази чистота ще минава Любовта в другите и нека хората се ползват от вашата Любов. И Любовта в тях ще внесе чистота. Чистотата – това е резултат на Любовта. Ако Любовта мине през вас в другите хора, тази Любов ще внесе чистота и тази чистота ще произведе Любов. Ученикът трябва да бъде чист, за да може да се учи.

Сега аз пак чета във вашите очи мисълта, вие казвате: „Толкова години ние все за Бога говорим, това сме направили, онова сме направили, и да бъдем пак нечисти!“ Тази чистота, с която се занимавате, тя е обикновена чистота, аз за нея не говоря. Чистотата, за която ви говоря, тя е необикновена чистота, необикновена Чистота на сърцето. Когато тази чистота влезе вътре в сърцето, лицето ви добива друг оттенък, други черти, които украсяват човешкото лице. И ако вие искате да бъдете красиви, външната ви форма да стане красива, непременно трябва да дойде чистотата във вашето сърце. Тази чистота ще се отрази във вашето лице и вие ще придобиете красота. Красотата е резултат на чистотата. Ние трябва да бъдем красиви, непременно трябва да бъдем красиви. Можете ли вие да си представите един светия хилав, или един ангел хилав, блед? Можете ли да си представите, че ангелите на Небето са жълти, хилави, изпити? Не, всички ангели са красиви, с красота, която е желателна. А тази красота, която сегашните хора имат, това е резултат на Черната ложа. Всички в Черната ложа са хилави. Някои от тях са красиви, но повечето от тях са изродени, хилави.

Вие, сестри, готови ли сте вече да не огорчавате Господа в сърцето си?

Реплика: *Готови сме.*

Готови сте, да. Е, тогава ще ви дам първия опит. Вие, братя, готови ли сте?

Реплика: *Готови сме, Учителю!*

За какво сте готови?

Реплика: *Да не огорчаваме Господа в сърцето си.*

И на вас, братя, ще дам първия опит. Запишете си го: ще ни се даде първия опит. Вие на себе си в кавички ще си го турите, да не го знае никой: „Да не огорчавам Господа в душата си.“ За какво е първият опит? – Да не се огорчава Господ. И когато човек огорчи Господа, знаете ли какво става с него? Вие, братя, знаете ли какво става? Остарява преждевременно. Когато човек огорчи Господа, остарява преждевременно, нищо повече, и става негоден за нищо. Туй в кавички ще си го турите за себе си, вие да си го знаете, за вас е то само. Става негоден за нищо, в кавички да си го турите.

Сега, понеже тази мисъл е отрицателна, ще си турите в кавички и следната мисъл: „А когато човек чрез своята Любов весели Господа, подмладява се.“

Тъй че сега ви давам начин за подмладяване. Като четете първата, отрицателната мисъл, ще заключите с другата, положителната, защото Господ се весели, когато ние правим усилия да живеем съобразно с Неговата Любов. В душата на Господа се заражда голяма радост и голямо веселие. Той се радва, когато види, че в нашата душа има един голям стремеж, един импулс да живеем заради Него. Весели се Господ, радва се и Той като нас. За да успява някой ученик в Школата, непременно Господ трябва да бъде радостен и весел в него; той, ученикът, не трябва да огорчава Божия Дух в себе си. Тогава той ще има светлина в ума си, за да възприема правилно знанията. Направете един опит: огорчете един ваш приятел и идете след това да му говорите най-сладките думи – ще видите как ще ви разбере. Нищо няма да остане в сърцето му. Обаче обича ли ви, той във всяка ваша дума ще се вслушва. Сега, разбира се, туй показва отрицателната страна на характера му – че той е слаб, дете е. Онзи, който се обижда от най-малките работи, е дете. Има деца на греха. Хора, които се обиждат, аз ги наричам *деца на греха*. Щом

се обиждат от най-малките работи, деца на греха са. А хора, които претърпяват всичко заради Любовта, наричам ги *деца на Любовта*. Разликата между тия деца е следната: първите деца умират, а вторите – вечно живеят.

И тъй, вие, сестри, като ученички на туй училище, ще гледате да не огорчите Господа нито в себе си, нито в другите. Всяка дума, всяко обещание, което сте дали, трябва да бъде изпълнено: то е свещено! Никакво изключение! Обещанието, което си дал, трябва да го изпълниш – никакво отлагане за утре или за други ден.

Аз сега имах един опит с една от ученичките, която снощи даде едно свещено обещание, но не го изпълни. Първия изпит, който Ѝ дадох, не издържа. Обеща, че ще изпълни, а не издържа – дадох Ѝ един изпит и пропадна. Затуй ви държах днес тази лекция. Дума, дадена в училището, трябва да се изпълни точно навреме – нито минута отлагане. Обещано – казано и свършено. В нас това трябва да бъде правило за всички. Не трябва да се въртим на колело. Кажа ли аз нещо – думата ми е дума. Навреме ще изпълним всичко. Аз и вие ще бъдем точни, на времето. Туй е велик Божествен закон и онзи, който не изпълни този закон, каквото ми донесе, ще го хвърля. Книга ли ми донесе, ще я хвърля. Щом дойде такъв ученик и донесе нещо на учителя си, предмет ли бъде, или друго нещо – праща го в обратна посока. Всичко трябва да става навреме. Майката трябва да роди навреме. Навреме трябва да лягате, навреме да ставате, навреме да ядете: всичко трябва да става точно по определени закони. Ще кажете: „Утре мога да го направя.“ – Не, доброто трябва да се направи навреме – може да го направите само днес. Туй, което обещавате днес, днес трябва да го направите, а не утре. За утрешния ден има друга работа, друго нещо е приготвено. Този съборен ден никога няма да се върне. И аз няма да имам туй разположение да ви говоря за тия неща – за други работи ще ви говоря.

Някои от вас, братя, ученици, имате голяма слабост: не си държите на думите. От всинца ви се изисква да стоите на думата си отгоре. Никаква разписка няма да вземате от

брата си. Ако той ви иска пари и не искаш да му дадеш, ще му кажеш истината: „Братко, нямам вяра в тебе.“ Никакво подписване. Готови ли сте тъй да постъпвате?

Реплика: *Готови сме.*

Готови ли сте вие, сестри?

Реплика: *Готови сме.*

Това е за онези, които са в Школата, това не е за света; това правило е за отношенията между вас, между братя и сестри. Туй Учение не е за света. Разбирате ли? Разберете ме! Туй не е Учение за света, за света ще ви дам друго. Това Учение е за братя и сестри. Никакво извинение няма за онзи, който не е устоял на думата си! Ще признае факта и ще се изправи. Всяко нещо трябва да се изпълни на времето си. Туй, което Христос дава, е един велик закон за тази Христова школа. Изисква се точност, точност в бъдеще – да сме по-точни от германците, по-точни от англичаните, които са за пример. От полици ни помен, от записи ни помен, от лихви на пари ни помен между вас! Вътре в Бялото Братство такива работи не се позволяват. Като дойде при тебе брат ти и ти каже: „Имам нужда от пари“, ще отидеш с него между четирите стени, ще извадиш и ще му дадеш. Ще кажеш: „Господи, това го правя заради Тебе“, и ще му дадеш, като забравиш, че си му дал. Разбрахте ли, сестри? Не, братя и сестри, тъй е – и ще се свърши въпросът, и тогава ще се избегнат тия недоразумения. А така, да дойде някой, да иска пари назаем, за да върти търговия – не. Друг е въпросът, ако има някой насъщна нужда: гол е, гладен, бос, седял е без пет пари няколко дни. Той трябва да ти каже: „Братко, за насъщното, за необходимото ми трябват.“ Който даде, ще даде по закона на свободата. Сега може да изпъкне в ума ви една или друга мисъл – те са посторонни. В Школата между вас искам да има абсолютна хармония. Трябва да бъдеш щедър, толкова щедър, че десет лева да имаш, като дойде някой да ти ги поиска, веднага да му ги дадеш – нека остане кесията ти празна. Ти дай, не бой се – твоята празна кесия Господ ще я напълни. Ако ти нямаш, ще отидеш при друг брат да вземеш назаем, той от трети и т. н. Тъй ще се изредите и по такъв

начин ще си кажете по една сладка дума. Вие ще кажете: „Как да отида да искам пари назаем?“ Не назаем – вие ще опитате Любовта на брата си. Нищо от това! Господ ще ви тури в тежко положение, за да изпитате нужди, ще ви тури в такова положение, че да си направите една услуга, и тогава, като постоиш 10-15-20 минути в разговор с брата си, и ти ще бъдеш радостен, и той ще бъде радостен.

Това е правило и за сестрите: то е за братството и за сестринството. Ще приложим този закон през тази година и идната година ще ми кажете може ли някои от правилата да се приложат, или не. Практически ще опитате това, за да видим какви резултати ще има. Това се отнася за крайно нуждаещите се, а не да се правят заеми, за да се търгува. В Школата законът е такъв, а вън от Школата законът е друг.

Добрата молитва

20 август, неделя, 5 ч.

Много плод принася

Нека да произнесем нашата формула: *Няма Мъдрост като Божията Мъдрост. Само Божията Мъдрост е Мъдрост*!

Ще прочета няколко стиха от 12-а глава от Евангелието на Йоана, до 37-и стих.

Ще взема 24-ти стих: *„Истина, истина ви казвам: ако житното зърно не падне в земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плод принася.“*

Смъртта е двояка: има смърт за злото, има смърт и за Доброто. Когато грешникът престане да греши, той умира за греха – смърт е това. И когато праведният престане да прави добро, и той умира за Правдата. Тъй щото, когато кажем, че човек трябва да умре, трябва да се попитаме: от каква смърт трябва да умре – за греха или за Добродетелта.

И Христос казва, че житното зърно трябва да падне, значи да умре – за греха трябва да умре. Законът е такъв. Казва Христос: „Ще последва законът на размножението.“

Сега житното зърно, това сте вие – трябва да умрете! По кой начин именно, сега ще разберете. Че ще се мре, ще се мре.

Христос е казал: „Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плод принася.“ Човек значи е като житното зърно. Ако не падне и не умре, няма да има плод. Някой казва: „Ще се мре, но здраве да е.“ От коя смърт трябва да умрем, това е въпрос. Сега думата *умиране* значи ограничаване. Смъртта, това е най-голямото ограничение, което може да се наложи на човешката душа. Ако можеш да умреш за греха, значи за греха се налага най-голямото ограничение. Ако умреш за Правдата, за Правдата се налага най-голямото ограничение. Ще различавате резултатите и в единия, и в другия случай. Сега ще се мре не

само по един път на ден, а по много пъти на ден ще умирате, ще ставате и ще възкръсвате. Да кажем, някой ден имаш такова велико въодушевление, че си готов така да започнеш онази велика идея, но дойде една малка причина, изкара те от релсите, изгубиш вярата си, Любовта си към Бога, и си готов да направиш най-голямото престъпление. Не се мине и половин час, пак измениш настроението си. Всеки ден кръстосваме правия път, по крива линия вървим. Именно сега вие, като ученици, трябва да разберете как стават тия неща. Не мислете, че като влезете в Окултната школа, ще се подобри положението ви. Не, на първо време ще се влоши, а после ще се подобри. И ако вашето положение на първо време не се влоши, вие не сте на правия път – няма да бъдете ученици. Ако ви върви по мед и масло, няма да ви е добре, но ако стане някакво влошаване, на правия път сте. Такъв е законът. Има една магнетическа школа, в която болните се лекуват с паси. При туй магнетично лекуване, когато болният почне да се лекува, неговото положение първо се влошава, той претърпява една ужасна криза, и после дохожда едно подобрение; след това наново втора криза – пак подобрение; пак криза, подобрение, докато тези кризи се намаляват, намаляват и като дойде последната криза, болестта ще се върне назад, по обратен път. Та сега и вие, като влезете в Школата, ще започнат всеки ден кризи. Някои постоянно се оплакват, казват: „Откак влязох в тази Школа, станах по-лош.“ – Не, лекуваш се, сега познаваш лекуването. По-рано беше по-лош, сега положението ти се подобрява. Туй ще се намали. Не че си станал сега по-лош, но кризи има, подобрения и влошавания има, следователно трябва да мине известно време, за да познаеш, че има подобрение. И ако някой път вие не виждате туй подобрение на живота, не го съзнавате, туй се дължи на голямото заблуждение, което имате в ума си, тъй че по-малките погрешки стават по-големи.

После, с умирането на това житно зърно, във вас ще се развие една чрезмерна чувствителност. И онези от вас, които влязат като ученици, трябва най-първо да развият голяма чувствителност. А човек, който е много чувствителен, страда

повече. С големите страдания се добива повече опитност и знания. Мнозина от учениците не искат да имат страдания. На едно място в Откровението пише: „Йоане, Сине Человечески, знаеш ли откъде дойдоха тези хора с белите дрехи? Те дойдоха от голямата скръб, че избеляха дрехите им. Те минаха през огъня.“

Сега някои от вас, като ученици, искате да минете през този свят, да ви посрещнат с палми, с цветя, да нямате абсолютно никакви страдания. Туй е невъзможно! При сегашните условия е невъзможно. Следователно на всеки едного от нас му е даден известен дял от страдания и блага: ще ги минем еднакво и едните, и другите – трябва да ги приемем на драго сърце. И този е най-щекотливият въпрос. Сега между мнозина у вас се зараждат спорове, разделения, убеждения. Ако те спорят, казват: „Туй е нужно, ние кармически имаме нещо.“ Един от двамата трябва да отстъпи. Ще каже: „Ама аз няма да отстъпя.“ – Ще отстъпите, кармически е това, няма да ви оставят – ще отстъпите. Ще ви докажа защо трябва да отстъпите. Допуснете, че пътувате в един океански параход и носите сто милиона лева в злато – десет души сте. Започнете в парахода да ги делите, не можете да се примирите. Казвам: „Примирете се.“ – „Не можем.“ Казвам им веднага: „Слушайте, пароходът потъва!“ Я ми кажете, какво ще делите сега? Всички, които са тук, ще потънат, и аз ви казвам сега: „Всички тези светски параходи, на които пътувате – потъват!“ След няколко часа всички трябва да се качите на спасителните лодки по морето и докато идете на новия параход, ще има треперене. Е, питам тогава: какво ще мислите за стоте милиона? Или ще кажете: „Слава Богу, че си спасихме живота.“ Нито един милион не ви трябва на вас. Тази идея трябва да залегне в умовете ви. Не казвам, че не трябва да се трудите. Някои казват: „Трябва да работим!“ Ами че на парахода какво ще работиш? Само при едно условие – дето има земя, ще работиш, ами дето няма земя, какво ще работиш?

Та именно ние най-първо трябва да създадем за себе си една благоприятна атмосфера. А сега тия неприятни мисли,

които се изпращат от град в град, какво са? Няколко души в града се скарали, почват да се разправят, да препращат своите мисли – като адвокати всички защитават своята страна: кой е прав, кой е крив. Всички са прави, всички са криви. Сега не казвам, че ние трябва да се оставим да ни тъпчат. Не, но когато е въпросът да установим закона на Любовта, ние трябва да сме готови да отстъпим. Казано е: „Не противи се на злото.“ Защото, ако се противим на злото, ние тогава му даваме сила. В името на този закон на Любовта злото не го признавам, и то, като дойде, ще вземе само туй, което е негово. Ще си вземе своите злини, Доброто не може да вземе. Ще ви приведа един анекдот. Преподавах на един ученик по окултизма нещо и му казах: „Слушай, има опасност някой път да те глътнат духовете.“ – „Как може да ме глътнат?“ – „Ще видиш как, тъй както кит може да те глътне.“ И дойде време, та го глътнаха духовете, та трябваше 24 часа да губя с него, за да го изкарам от кита. „Ужасно е – казва – в кита. Намерих се в една пустиня – мрак, тъмнина, нищо не виждам.“ След като излезе от кита, веднага пак просия тази светлина. Сега вие седите някой път и не знаете, че сте в някой кит. И тогава във вас настава мрак и тъмнина, та вашите братя трябва да се молят да ви пусне този кит, да ви избълва.

Сега първото нещо, което трябва да знаете като ученици на окултизма, е, като ви глътне някой кит, да кажете: „Стомахът на един кит нас не може да ни смели.“ Като престоите 24 часа, най-много 36 часа в кита, духовете ще ви избълват; китът ще бъде принуден да ви избълва, понеже вие сте толкова тежък, че ще каже: „Не ми трябва тази беля.“ Но щом се изплашите, този дух ще бъде толкова силен, че някой път с години не можете да дойдете в себе си. Туй става с хора, които полудяват, както аз ги наричам – обсебени. Аз пък казвам: това не е полудяване, а изсмукване на всичката тази енергия. След това ще те пуснат навън пак да почувстваш. И сега често духовете, за да забогатеят, правят тия операции. Например сливенци си живееха братски: пеят си по Бога, ядат си заедно, но духовете започват да ги разделят на два лагера – едните, че уж служат на Бога, а другите – на дявола.

Разделиха ги на два лагера. Започват всеки със своите идеи и тогава духовете си турят пипалцата. Едни с едната партия, други с другата партия, докато изсмучат всичко. Дойдеш в себе си – виждаш, че всичко е изчезнало. Та и едните, и другите ще се пазите от ония, които ви казват, че сте прави или криви – един чешит сте. Като дойде един възвишен и благороден дух, който е на правата страна, ще каже: „Ще живееш сега според Любовта Божия, според Бога.“ Той няма да вземе твоята страна, а ще каже: „Живей по Любовта!“ А като дойде един лош дух, ще каже: „Ти си благороден човек, ти имаш право, ти трябва да докажеш своето право, ти трябва да го дадеш под съд.“ – Не, ти трябва да имаш силата сам да респектираш този дух. Ти трябва да му кажеш, че трябва да мълчи – и ще затреперят гащите му. Само тъй може да се оправи светът. Само туй учение е право. И действително, от осем хиляди години прилагаме старото учение – и на какво сме замязали?

Сега в нашата Школа ще приложим другото учение – Учението на абсолютната Любов, и всички заедно ще работим. Например как? Да кажем, че сливенци се скарат: влизат духовете и не се споразумяват. Ще искат помощ. Ние ще им пратим. Ще кажат: „Ние сме в обсадно положение, нападнаха ни, елате ни на помощ!“ Ще им изпратим от София, от Пловдив, от Варна, от всички градове ще им изпратим по една рота, ще им изпратим своята артилерия – воюване ще има. Друг ден неприятелят нападнал ямболци, те пострадват: сливенци ще идат на помощ – воюване ще има. У всинца ви трябва да има едно общо съревнование за тази кауза, която поддържаме: да внесем единство в мисълта си. Защо да мисля, че си по-лош от мене? Може да бъдеш. Сега аз не препоръчвам този морал, а морала на абсолютната чистота – Чистотата на Любовта. Без Любов не може да има единство. Не мислете, че без Любов може да има братство и равенство. Трябва да внесем Любовта и тогава да говорим за братство и равенство. Но ако няма между нас Любов, тоя въпрос е решен. Докато не внесем в нас Любовта, може да спорим с години, но въпросът ще си остане пак

спорен. Всичките окултни сили имат приложение само в Божествената Любов. Единствената сила, която може да владее всички други сили и да ги регулира, това с Любовта. Тази сила има своето приложение във всички светове. Като физическа сила има приложение в чувствата. В астралния свят пак има приложение, и в умствения – също. Да кажем, че на физическия свят вие прилагате Любовта. Нали сте виждали жени – като намерят някое дете, прегърнат го и го стискат, стискат. Аз съм виждал някой път, като дойдат някои от тия любовници, децата бягат от тях. Детето не обича да го стискат. Защо не обичат децата да ги стискат? Сега ние сме предмет на тази любов, която стиска. Е, стиснат те един, двама, трима, четирима, петдесет, сто, петстотин души, най-после ще кажеш: „Прекалиха го.“ После, имаме другата любов – любовта на ограничението. Ти обичаш някого, но искаш той само с теб да дружи, само тебе да гледа целия ден, никого другиго да не поглежда. Има убеждения на верую, дето учителите казват на учениците си: „Само мене ще слушате, само моето учение е право, вън от това друго учение няма, всичко друго е лъжливо.“ – Не е тъй. Аз много пъти съм казвал на моите ученици: ако намерите някого, който може да ви даде нещо по-хубаво от мене, приемете го, но ако той ви лиши от туй, което аз ви давам, ще го напуснете. Тъй и всеки учител трябва да каже на учениците си. Тъй и вие ще постъпвате. Всяко учение, което ние проповядваме, трябва да го подложим на строг опит и само онова, което може да се приложи в практическия живот, него ще турим да действа. Всички тъй ще постъпваме. Разбира се, всички, които ме слушате, не сте на еднакво развитие. Ние не искаме всички да сте в пълната Любов. Например не искаме всички да раздадете имането си.

Засега от всинца ви искам да спазвате едно правило: да работите на ден по един час за Господа! Значи от десетте часа през деня деветте часа ще бъдат за вас и един – за Господа. И тъй, тази година ще приложим десетия час за работа, за да научим как действа този велик закон. Ако го приложите, ще придобиете вътре в себе си много опитности. Например

да не мислите, че ако има някой пари, той без друго трябва да дойде при нас. Не, това е от лошите духове. Нам целта ни не е за парите. Ако е за пари, при нас ще дойдат много от тези духове. Не ни е за парите. Целта ни е за онази вътрешна опитност, която учениците ще добият, като определят един час от труда си за работа за Господа. Ние трябва да вложим труда си. Трудът, който ще вложим – той е, който ще донесе туй вътрешно обединение. Например и Толстой в своето учение се е придържал към правилото никога да не дава пари. Ако някой му поисквал пари, той вземал инструментите си и отивал да работи в къщата му. Ако някой нямал пари да си купи обуща, той му ушивал обуща, но никога пари не давал.

И тъй, ако някой ти иска пари, а ти имаш занаят, по-добре направи му нещо, което можеш: обущар си – обуща му уший. Преди десетина години минавам покрай едно място, среща ме един просяк, иска ми пари – давам му. Хваща ме след два часа пак, не ме познава, че съм същият, иска пари, че е беден. Казвам му:

– Преди два часа минах покрай тебе, дадох ти.

– Не, не си ми давал.

– Щом не съм ти давал, защо са ти пари?

– Гладен съм.

– Хайде в гостилницата! Колко пари искаш?

– Толкова.

– Дайте му ядене – казвам на гостилничаря, – но пари не му трябват.

Сега именно парите развращават. Казвам: развратно действат парите, когато вложим в тях своята надежда. Те са едно средство, размяна в света, едно удобство, за да си служим с тях, тъй както минаваме пътищата с един параход, с една железница или с един велосипед. Те не са тъй необходими, както е необходим въздухът, както е необходима храната. Някой път казват, че без пари не може. Да, без въздух не може, без светлина не може, без знание не може, но без пари може. Как да не може? Аз съм цигулар, гладен съм. Отида някъде, тегля лъка на цигулката, нагостят ме с малко хлебец – дойда на своето място. Пет пари не нося. Минава покрай

мене един колар, искам да се повозя. Питам го: „Хайде да ме повозиш, може ли?“ – „Може, качи се на колата.“ Качвам се, тегля му лъка, той кара, а аз свиря. После ще ми каже: „Много ти благодаря, че ти ми посвири – аз карах по-лесно конете.“ Тъй няма да ти иска човекът пари. Следователно ние можем да турим в живота си един по-разумен начин за живеене, но трябва да сме по-умни.

Сега искаме да образуваме едно общество. Старият свят ще си остане, но ние трябва да приложим новите идеи в микроскопическа форма, тъй както правим опити да работим за Господа по един час на ден. Ще можем ли да изпълним Христовия закон на Любовта?

Аз наскоро говорих на някои от учениците си за превръщане на енергиите, за да познаят колко е силна волята им, понеже казват, че всичко в света чрез волята става. Сега вие имате най-добрите условия за превръщане на енергиите. Обиди ли ви някой кръвно, постарайте се да видите за колко минути, часове, дни или седмици ще можете да превърнете тази обида в добро. Ако я обърнете за един час, за два, за един ден или повече, както и да е, но ако отидат повече от 30 дни, волята ви е слаба. И за мене казват, че еди-кой си господин ви тормози в града. Че как? Вие сами се хипнотизирате. Дръпнат някому една черта отпред и му казват, че повече не може да върви. Той я вижда, а другите не я виждат. И после казват, че аз ви хипнотизирам. Не, вие сами си теглите една линия, а после казвате, че ви теглили такава линия. Това е само една хипнотическа линия и казват, че аз ви тормозя. Никого не съм тормозил. Турете една преграда на тормозенето. Аз ще дам едно правило на учениците на Бялото Братство. Да допуснем, че имате един приятел, който от добри съвети не разбира, и каквото и да му говориш, той си казва: „Аз съм си го намислил, ще го направя.“ При това той ви мрази, преследва ви. Какво трябва да правите? Обърнете се към Бога и се помолете Господ да му създаде работа. Каква работа? Най-първо Господ ще му тури идеята да стане голям търговец, да забогатее, и той ще започне най-големи предприятия. Така вече няма да мисли за тебе, ще

мисли за полици. И тъй, помолете се да му се създаде работа с бели – полици да плаща. После кажете: „Слава Богу, че ме освободи Господ чрез тези полици.“ Ако дойде при вас да ви се помоли за подкрепа, стойте настрана, не отивайте да му изплащате. Ако ви се оплаква, кажете: „Много съм доволен, че започнахте тази търговия – откак я започнахте, станахте по-добър.“ – „Как?“ – „Не се занимавате вече с нас.“ И аз съм забелязал следното: някои се скарат, не могат да се търпят. Погледнеш – един от тях заболява от корем – готов е вече да се помири. Другия го заболял гръбнакът.

И тъй, ние със своите неприязнени мисли създаваме ред болести, с които Божественият закон иска да ни постави в ред и порядък. Често приятелите ми казват, че този се разболял, онзи се разболял. Казвам: „Турете ред и порядък помежду си и ще има хармония, лесно ще можете да се лекувате.“ Ние ще образуваме една школа за лекуване, начини за лекуване ще имаме, че някои от вас, като ходят да работят между простия народ в селата, няма да ходят между тях като проповедници, а ще си вземат торбичките и ще ходят като прости работници, ще се облекат малко по-скъсаничко, и като видят болни хора, ще ги излекуват. А когато почувстват, че е дошъл моментът да разпространяват Учението, ще проповядват.

И тъй, ще добием методи да бъдем полезни на своите ближни, но първото нещо е да се създаде между вас абсолютна хармония. Искам от вас абсолютна хармония. Аз ви гледам – миналата година ви говорих за тези кръгове, но някои от вас сте тъй войнствени – турили сте ножа, наточили сте го, казвате: „Любов ли!“ Някой е турил кобура и казва: „А, Любов ли!“ – Е, хубаво, извадиш ножа и той се счупи, какво ще правиш? Ножът се е счупил и патроните са се свършили. Какво ще правиш? Ще си прибереш и ножа, и револвера.

Сега в Школата ще имаме един метод, ще правим опити за преобразования. Ще ви създадем един ден на всички нарочно белѣ. Ще ви туря в една такава голяма напаст, каквато никога не сте видели, и после ще ви кажа: „Според законите, които сте научили, разплатете се и ги приложете, превърнете тия енергии във ваша полза. Ще чакам 30 дни и

после ще ви освободя.“ Например двама души от вас ще ви скарам и ще ви кажа тогава: „Примирете се според окултните закони.“ Нарочно ще ви създам такива белѣ. Ами че това, което ми разправяте, че става по градовете, това аз го правя. Сега това аз направих със сливенци. Знаете ли как го правя? Някой път, като мина през някой град, виждам, че духовете са без работа. Аз си правя смешка с духовете, а пък като си правя смешка с тях, те си я правят с вас, тъй си отплащат.

Сега ще ме разберете криво, но да ви изясня своята мисъл: как създавам тия работи, как създавам белѣте. Минавам в града – вие сте беден човек, от дълги години сте се молили на Господа да ви даде пари, това-онова. Донеса ви една торба от 10 килограма злато и обявявам пред всички, казвам, че аз съм ви оставил пари. Почнат да ви обикалят апашите, да насочват револвери срещу вас. Казвате: „От где дойде тази беля? Щяха да ме изпобият!“ Пари искахте! Когато аз ви оставя торбата, казвам на апашите: „Идете при тия хора да видите могат ли да имат пари, могат ли да ги опазят?“ А тия апаши са пак мои хора. Оставям торбата и казвам на апашите: „Вижте можете ли да вземете торбата с насилие?“ Ами защо да не ми върнете вие торбата пак? Какво зло има от това? Дойде апашът – дай му парите! Сега, ако сте като свещениците, ще кажете: „Ама такава философия!“

Окултният ученик трябва разумно да мисли, всичко за него е разумно. Всичко, което става в живота ви, то е определено, то е наредено – създадено е за вас. Може да направите опит. Ще кажете: „Такава е Волята Божия, всичко мога да понеса.“ При това въпросът веднага се разрешава. Но кажеш ли: „Не е такава Волята Божия“, въпросът се усложнява, всичко пада. Болен си, кажи: „Такава е Волята Божия, добър е Господ“, не се лекувай и по-скоро ще оздравееш. Ако ние търсим причината на болестта, продължаваме я по-дълго време. Следователно ние трябва да знаем, че сме житни зрънца, и ако сме паднали на земята и умираме, такава е била Волята Божия. Защо? Той иска, като ни посее, да умрем, та да може от туй умиране в света да принесем много плод. И ако сега в света има известни страдания, то е все със същия смисъл, те

не са случайни. Постарайте се да видите кои са причините. Постарайте се да видите откога датира туй неразположение – може да е от десет прераждания, а сега се довършват работите. Сега някои са се скарали, а причината за това е от десет прераждания: сега се започва между вас известен спор за работи, които вие преди десет прераждания сте ги повдигнали, а сега идват условия за ликвидация. Ще кажете: „Онзи спор, който тогава сме повдигнали, ще го ликвидираме, ще го уредим.“ Дошли са апаши, нека вземат парите. Защо да не ликвидираме с добро? „Не противи се злому“ – казва Христос. И тъй, ще дойде законът на Любовта без противене на злото: ще се освободим от това зло и ще дойдем, както казва Христос, в благодатта, в закона на Любовта, а не без Любов и без Дух. Като дойдем в закона на Любовта, ще работим: тогава всичките ни работи ще вървят хармонично и ние ще можем да помагаме на всички наши братя.

И тъй, когато дойдат тия спорове, ние ще ангажираме цялата Школа. Ние казваме, че те кармично се създават. Лекарите често, за да освободят болния от някой абсцес, например от някой цирей, отварят рана около този цирей. Правят изкуствено пробиване, за да може да изтече гнойта. Значи, за да излезе нечистата материя, правят нови дупки. Има един брат, у когото на много места са отворени такива дупки, абсцеси е имал. Като действаме кармично, ще отворим една, две, три дупки и с това ще причиним страдания. Виновен ли съм за това? И като пробием три-четири дупки, ще кажем: „Туй ние го причиняваме.“ – Защо? За да ви излекуваме. Като казвам, че причинявам тия белѣ из градовете, то е, за да ви излекувам. Сега ще ви обясня. Забелязвам, че някой от вас ще се отклони от пътя си, ще го спъне нещо. Той ще направи един грях, който ще го отклони от пътя за няколко прераждания и чак тогава ще оправи живота си. Тогава ще му дам възможност да се скара с някого и да се предпази от по-голямо зло. По-добре е двама души да се скарат, отколкото да се убиват.

Та всички тия неща, които стават между нас, те от окултно гледище са методи за отвличане на нашето

внимание, за избягване на много нещастия, а някой път действат за концентриране на ума. Когато дойде омразата, тя си има добрата страна – в омразата човек е по-концентриран, отколкото в Любовта. Когато дойде Любовта, човек е по-разсеян. В интензивната Любов умът е концентриран, но сега омразата е по-силна. Ще видите, че светските хора са много по-концентрирани и по-будни от нас. А ние, като станем духовни, казваме: „Е, Господ ще промисли.“ Оставяме всичката работа на Господа. Той казва: „Аз не мога да свърша всичката ви работа – вие ще орете и сеете, а Аз ще ви изпращам дъжд и светлина. Ако остане на Мене да ора и сея, гладни ще умрете.“ Да допуснем, че Господ ви е дал едно състояние – богати сте. Защо туй състояние да не го употребите за вашето повдигане? Всяко богатство, всяко благо, всяко знание, всяка сила, която имате, тя е дадена да се употреби за туй вътрешно повдигане на ученика. Но сега има други мъчнотии. Имате доброто решение, но се отвлече вниманието ви. Някои от вас се скарат, не могат да се примирят. Много мъчно е да знаеш как да се примириш. Как ще се примириш, когато душата на онзи, който те мрази, е пълна с омраза към тебе? Как ще се примириш? На онзи, който те мрази, най-първо ще му пробиеш дупки. Знаеш ли каква е тази дупка? Ти ще насъскаш другиго в света да го мрази повече, отколкото той тебе. И тогава той ще се примири. Онзи като го мрази и изтезава, той ще търси тебе и ще каже: „С този могло да се живее, но с онзи изедник...“ И светските хора в политиката си все туй търсят и прилагат. Такъв е законът. Ние някой път искаме да се молим за светските хора да се примирят. Не, не се старайте да примирявате сегашния свят. Всички тези вълци, ако ги примирите и се нахвърлят върху ви, от кожата, от вълната ви здраво място няма да остане. Тъй както Господ е създал света, много добре го е направил. Ние се радваме, че доброто живее братски със злото – другояче ни една овца не би останала в света. Не говорим за примирение, но трябва да се внесе един нов порядък. Но кога? След като влезе Любовта като закон, а не при сегашната еволюция на хората. „Да се примирим – казват, – да живеем братски.“ Как?

Всичко ще турим в моя хамбар, и който има нужда, ще взема. А кооперации ще има, това ще има – сега в туй няма какво да се месим, тия неща са на мястото си. Нашето учение няма нищо общо с кооперациите.

В нашето учение влиза още един принцип: че ние можем да вложим труда си в земята, да работим всички физически по два-три часа на ден колективен труд. Да кажем, че са събрани хиляда души заедно, семейно дори да са – ако работят по три часа на ден колективно, могат да живеят царски. Този колективен труд ще дойде. Ще дойде вдъхновение в умовете и в сърцата на хората и тогава човек ще може да работи сръчно. Знаете ли как се работи с Любов? Когато работиш с Любов, запееш и всичко върви – и мазане, и миене. Ако е без Любов, копаеш и си казваш: „Защо ли копая, няма смисъл животът."

И тъй, най-първо трябва да имаме Любов, за да знаем защо работим. Казвате: „Да обърнем някого към Господа" – да си създаде беля на главата! Искате да привлечете някой учен в България да стане наш съмишленик. Защо? Да обърнете света наопаки – той няма да дойде със смирение. Утре като дойде, ще ви каже: „Дайте ми някоя длъжност." Преди десетина години един млад човек, 30-годишен, отиде при Кортеза[5] със страхопочитание и я запита как се моли, какви молитви чете, иконите Ѝ какви са и как са наредени. Като научи всичко това от нея, после разказваше: „Ааа, тя, Кортеза, нищо не знае." И знаете ли какво правеше? – Наредил иконите *Свети Дух* от едната си страна, *Отец и Син Божий* от другата, той в средата застанал и всичко предсказва. Друг един брат ми разказваше следното: книжката, една малка книжка аз бях издал, но без надпис, попада в ръцете на едного, който си позволил да изкара от нея пет хиляди екземпляра и да ходи да я продава. Запитват го: „Кой написа тази книжка?" – „Аз, духовете ми проговориха какво да напиша." – „Остави го – казвам, – нека я разпространява." В нас не трябва да има такива работи. Има опасност, когато се злоупотребява с Духа. Когато Духът ти говори, то е друго, но да вземеш чуждото нещо и да кажеш, че Духът чрез тебе говори, това е плагиатство. Туй го казват

съвременните писатели. Родила неговата глава! Събрал материал от 30 души и казва: „Вижте какво роди моята глава!“ Това е компилация. Нашите глави ще родят туй, което сами можем да напишем, което изучаваме.

Аз искам да ви запозная с Природата, и когато ви дойде някоя неприятност, болест или страдание, да се занимаете с дълбоките положителни причини защо страдате, защо сте неразположени. Ще ви покажем това френологически – накъде главата ви е хлътнала, накъде е изпъкнала. Толкова прераждания си работил! Питате: „Какво да правя?“ Ще туриш в ума си мисълта, че главата ти ще се оправи, и след няколко години главата ти ще се изравни – ти ще станеш човек с по-големи дарби.

Аз сега не обичам, не искам да разкривам някои неща. Защо? Преди години имах една неприятност от учениците си. Бях образувал една школа и започнах да разкривам вътрешния език на Природата. Аз забелязах, като разправях на учениците си едно-друго, че те почнаха да се кискат един на друг, да си търсят кусурите, и тогава затворих школата. Въпросът се свърши. Те не взеха да учат, а си казваха: „Там главата ти е сплесната“, „Ти се прозяваш – дух е влязъл в тебе“, „Кихаш, знам причината“, „Косата ти е много твърда, като свинска четина е – лош си“, и т. н. Казвам: туй ли ви е всичката философия? Спрях тогава. Казвате: „Толкова години вече Учителя не ни учи.“ Сега пак ще отворя школа, малко по-другояче започвам, но ако пак тъй направите, ще я затворя. Туй, което ви се довери, ще трябва да го пазите. Малки опити правих и тогава, но сега на вас ще ви дам малки, микроскопични опити, от които три пъти ще се изпотите, че ще забравите всички хлътнали места по главите си. И сега тия опити, които ще правим, те са мистически наредени, те са просто за уякване на вашите способности. Например ще излизате нощно време, през мрачни нощи – да се концентрира вниманието ви. Ако вие всяка нощ излизате през мрачни нощи и имате слаби очи, вашите очи ще се подобрят. Подобрение става! Та сега тия опити са просто за концентриране. Онези от вас, които имат туй концентриране,

нямат нужда от тия опити. На всеки едного от вас ще се дадат такива опити, които му са необходими. Онези от вас, които са малограмотни, ще бъдат слушатели в Школата – няма да ви е мъчно. На способните ученици ще им се даде мегдан да учат, да вървят. Състезание да има, но не и спънки! Да не мислите, че има някаква привилегия. – Не, всеки от вас си разрешава задачата и според разрешението Ѝ всеки ще върви мистически напред, понеже ще се събудят тия чувства, и вие ще ги проверявате.

В Школата ще има доста богата литература, ще преведем доста окултни книги. Но всичко това, което се говори, няма да стане за 2-3 години – трябват ни поне 20 години, за да организираме тази школа, както трябва. Не мислете, че само 2 години ни трябват. Вие ще кажете: „Дотогава дали ще бъдем живи?“ Ще продължим живота ви, ако искате да живеете: можем да го продължим с 10, 20 години, стига да учите, а можем и да го съкратим. И едното, и другото можем да направим. Сега ще турите в ума си идеята да учите. Аз искам да се яви най-първо у вас една мисъл, едно силно желание да бъдете добри ученици на Бялото Братство. Тъй у вас да се вложи една амбиция, сърцето ви да гори за тази велика наука, в която можете да се инициирате, а когато имате тези малки опити, вие ще почувствате една вътрешна радост, една вътрешна самоувереност за истинността на законите, които действат вътре в живота.

Има да се изглаждат спорове между вас. Някои били по-стари братя и сестри, някои – по-млади. В Школата има само ученици – братя и сестри са отвън. В Школата всички са ученици – млади и стари няма. Напредналия ученик всеки ще го признава. Напредналият ученик всякога ще може да помага на онези, които са по-назад от него. Не трябва да завиждат на онзи ученик, който е напреднал. Във вас ще има стремеж да го настигнете. Той ще ви помогне и ще ви бъде за пример. Взаимно почитание ще има навсякъде. При това между вас, учениците, трябва да има скромност. Някой път този, който най-много знае, той ще чака всички да изкажат мнението си, и ако го поканят и той да даде мнението си, ще го даде. Сега

първото нещо е, че учениците често нямат търпение, както в училищата: обичат да дигат ръката си 20-30 души изведнъж и всички искат да отговарят. Най-после учителят се спре на едного. Хубаво е, но трябва да имат търпение.

Сега житното зърно – вие – ще бъдете посети, ще растете. При туй растене вас ще ви бара една разумна ръка – Божествената ръка. Да не помислите така: „Е, той, нашият Учител, той нарежда тъй работите.“ Ако помислите тъй, нищо няма да успеете. Знайте, че във вашето съзнание действа Божественият принцип на Духа и Той ще събуди у вас онези скрити способности, които са лежали у вас с векове непробудени. Той ще събуди вашите способности, понеже разбира тайните, и ще ви даде начин, път как да работите. Може да дойде внушението отвън, а после може да дойде отвътре. Една сестра ми казваше тези дни: „След като страдах, страдах, разбрах, че онова, което търсих вънка, ще го намеря вътре в себе си, зарадвах се и се успокоих.“ Знайте, че онова, което вие търсите вънка, то се намира вътре във вас. То е житното зърно – посято, и ние ще му дадем външните условия – светлина, топлина и влага, за да израсте.

Сега вие ще съдействате за хармонията. За всинца ви има място. Аз искам всинца да бъдете млади. Туй Учение е повече за младите, а не и за старите. И сега искам онези, които се мислят за стари, да се върнат най-малко 20 години назад! Вие казвате: „Остаряхме, но да са живи децата.“ – Не, ще кажете в себе си: „Аз съм млад, мога още 20 години да работя усърдно.“ Всички можем да учим и туй, което ще учим от Живата Природа, то е толкова интересно, че даже и на най-старите от вас ще може да се възобнови енергията: те ще се възродят или най-малко ще се подобрят условията за бъдещите им въплътявания, а това е от голяма полза.

Сега за утре ще искам от всичките градове, онези, които ще вземат участие в Школата, да си дадат имената. Да помислите малко! Някои ще бъдат слушатели. За да станете ученици на Школата, трябва да минете през ред изпити, и тогава ще се произнесат, че сте вече редовен ученик на тази школа.

Както ви говорих вчера, ще има общи класове и специални класове, за младите. И аз казвам: за специалните класове ще употребим най-малкото празно време, туй, което не можем да употребим за друго. Обаче време има. Туй време ще употребим за Окултната школа, за да не кажете един ден: „Отде се намери тази школа, тя ни спъва.“ С най-малките разноски искам да следваме тази школа и с най-малките опити, микроскопическите. Например качването на Мусала е един микроскопически опит. Виж, да срещнеш една мечка – май не е тъй просто! Ама ако вам ви дадат една задача да се провери туй учение по следния начин: да допуснем, че животните в някоя област не могат да живеят в мир и съгласие, тогава ще пратим един от вас да живее между тях, да ги примири и да тури ред и порядък помежду им. Ако можете да примирите животните, тогава ще научите законите. Ако не можете да примирите животните, как ще примирите хората? За това се иска наука!

После, някои от вас изучават пчеларството, отглеждат пчелите, но отиват при тях с була. Без була! Това не е наука. Ще им свирнеш като Буда – има особено свирене – те ще те познават. Ние ще ви дадем туй свирене. Като отиваш да им вземеш меда, няма да ги кадиш с духалка, ами ще им свирнеш, ще им кажеш чрез внушение: „Тази пита ще я освободите.“ Няма нужда от духалка. Това е пчеларство, окултно пчеларство. Това ще бъде не занятие, а задача. Когато вие можете да направите това, ще знаем, че имате знания. Тогава вашите мисли могат да се предават и на хората. Можете ли да предадете мислите си на пчелите, на хората ни най-малко не може да не ги предадете.

После ще се занимаваме с градинарство. Ще ви изпитаме знаете ли по какъв начин да го прилагате? В туй градинарство ще изпитате дълбоките, скрити черти на вашия характер. Например някому ще дам череши да развъжда, другиму – ябълки и круши, и ще гледам виреят ли ябълките и крушите му, какви гъсеници има по тях. Тия червеи са все ваши, от астралния свят. Те са окултни червеи. Зад тези видими червеи има други в астралния свят, които им съответстват. И ако

ябълките ви не виреят, ако крушите ви не виреят, има нещо, което куца в живота ви. Тогава ще изучаваме градинарството от окултно гледище, ще изучаваме дълбоките причини на градинарството. И аз бих желал да се занимавам с вашите духове, като задача, и да допринеса нещо за вашите души. Защото ако аз правя опити с ябълки и с круши и ако с това създам във вас един импулс, тогава има смисъл да се занимавам с вас; но ако моето желание е само да ви науча на един занаят, тогава то ще бъде злоупотребление с това нещо. Този занаят се оправдава само тогава, когато допринесе нещо благородно във вашите души.

После, ще направите доста окултни опити, за да видите силата на вашата воля, да видите доколко е концентриран умът ви. Със силата на волята си ще опитате да спрете градушката, без особени оръдия, и да Ѝ посочите пътя, по който да минава. Тогава, като ви научим как да спирате градушката и как да я докарвате, ще отидете в някое село, и ако ви приемат добре, ще спрете градушката; ако не ви приемат, няма да я спирате. Ето где седи опасността от окултните знания: тези знания може да се използват за лични цели, затова трябва да имаме един висок морал, непоколебим морал на Любовта, Мъдростта и Истината, и тогава всичко ще тръгне по този начин, както очакваме. Това са задачи на Школата. Тогава някой ученик ще каже: „Аз зная много неща, опитал съм много неща, имам силна воля.“ Добре, ние ще създадем градушка – спри тази градушка! Ако я спреш, добре, но да не стане като онзи адепт, който дошъл от Индия в Париж и успял да убеди аристократите, графовете, контовете, че притежава една особена, необикновена сила на волята, с която може да спре и най-бързия експрес, но за това му трябват огърлици, скъпоценни камъни, за да може да концентрира ума си в тях. Дали му те такива скъпоценности за няколко милиона лева и чакали да видят резултата. Действително, той не могъл да спре експреса, но скочил от него и избягал. Онези там го чакали – експресът не спрял, но адептът се спрял. Та на всинца ви трябва висок морал.

Видяхте, там, вчера на беседата, можеха да се разиграят бастуни, можеше да има счупени глави, крака и други, но всичко тъй хубаво стана, избегна се това. Всички можаха да съсредоточат, да насочат мисълта си като в един фокус върху онзи, който искаше да наруши реда, и той клекна. Вътрешна артилерия е това, токове навсякъде – насочите ли я, всички ще мълчат. Никой нищо няма да говори. Тия са някои от задачите на Школата, които може да се реализират. А за това трябва един чист живот и това ще стане постепенно, не с голяма бързина, бързане няма да има. Тъй ще се създаде една хармония, едно приятно занимание, и във вашите умове ще се родят някои нови идеи. Онези сполучливи опити, които ще направите, наблюденията ви, преживяванията ви, изучаването на Природата и онези познания, до които вие може да се домогнете – всичко това може да се издаде. Върху това ще остане вие да пишете, аз няма да пиша, такива работи аз никога не пиша. Вие, като се научите, можете да пишете, колкото искате. Затуй искам да добиете малко знания и да ги излагате вярно. Сега например казвате: „Аз мога да спра градушката.“ – Но като кажеш това, трябва да можеш действително да я спреш. Това е наука. Ако кажете: „Елате с мене да видите как ще мога да спра градушката“, и като дойде градушката, виждаш, че не можеш да я спреш, това показва, че си пропуснал някой факт, сгрешил си нещо. Видим някоя мечка, не можем да я укротим – и наместо тя да отстъпи, ние отстъпваме. Казвам: опитът е несполучлив, има нещо, което липсва. Е, допуснете, че за тази мечка опитът е тъй решен, че на 10 крачки пред вас тя трябва да спре, а вие още на 20 крачки бягате. Вие ще си кажете: „Като дойде тази мечка на 10 крачки от мене, не може да не отстъпи.“ И действително, тя като дойде към вас и вие се засилите, тя ще гледа, ще гледа, ще спре, ще отстъпи и ще каже: „Хайде, от мене да замине.“ Че гневът е една такава мечка, астрална мечка. Ако го гледате в астралния свят, той е едно ужасно чудовище. Така и всичките тия – злоба, омраза, са големи животни, които ние трябва да контролираме. Страхът, той е един голям изтърван заек: който му изтропа, и той

– пфу – бяга. Та именно всичките тия недъзи, които имаме – и положителни, и отрицателни – няма да гледаме да ги отстраним съвършено, но ще гледаме да въздействаме върху себе си по един разумен начин, да ги използваме разумно. Страхът е потребен, но трябва да знаем как да използваме неговата енергия. Всички пороци, всички отрицателни качества си имат своите добри страни: тяхната енергия може да се използва. Тъй че за окултния ученик е една привилегия да може да се бори с известни мъчнотии. От астралния свят ви дойде някоя мъчнотия и когато вие се чудите как да се освободите от нея, отгоре тия ученици на Бялото Братство се радват и ми казват: „Иди там, между сливенци има голямо недоразумение, иди да ги успокоиш.“ Тук бутнеш, там бутнеш, казват: „Примирихме се.“ Разбира се, спрях градушката, спрях тази мечка, спрях заека. Казвате: „Сега ние сме атакувани.“ Казвам: чакай, сега ще турим картечницата, че ще им кажем, ще ги нашарим хубаво.“ А сега религиозните седят, молят се, това-онова, пеят, казват: „Картечници има.“ – Не е така, туй показва, че вие сте далече още от разбирането на Христовото учение. Това не е Учението на Христа, на Бялото Братство – това е един изопачен окултизъм на миналото, примесен с християнството. Христовото учение е точно определено.

Та казвам: в Школата ще се занимаваме с практически методи. Хубаво е всички, които ме слушате, да си вземате бележки. Вие казвате: „Ще го запомним, после ще ги имаме.“ За да се напечатат тия протоколи, трябват 2-3 месеца, а то трябва, още докато сме тук, да си ги имате.

Запишете и тия изречения:

Всичко, което Любовта може да направи в света чрез нашата воля, ние можем да го сторим.

Бог е Любов и тази Любов може всичко да стори.

Няма Истина като Божията Истина.

Само Божията Истина е Истина.

20 август, неделя, 16.30 ч.

Новият ден[6]

- Добрата молитва.
- Формули:

- Няма Истина като Божията Истина. Само Божията Истина е Истина.

- Да възсияе лицето на Господа Бога Нашего в нашите души.

Да дойде светлината на Христа – проявената Божия Любов.

Начало на новия живот – живот, който носи вечната Светлина в себе си.

Светлина, която показва Пътя, Пътя за Едната Проявена Любов, която носи в себе си всичките блага на Битието.

Да бъдем като Бога.

Да бъдем като Любовта Му.

Да бъдем без страх и без тъмнина.

Да бъдем с обич и Светлина –

Светлина, която носи новия ден на живота.

Ден на вечната Божия радост.

Ден на вечното Божие веселие.

Ден на вечното Божие блаженство.

Ден, в който Слънцето никога не залязва.

Ден, който обгръща и запълня всичко в себе си.

Ден, който проявява в себе си Едната Проявена Истина – Истина на Божия живот.

Тази Истина изгрява сега на нашия хоризонт, в безпределния чертог на нашия дух, в безбрежното време и пространство на нашата душа – времето и пространството, което носи своя надпис: *Бог е Дух, и които Му служат, трябва да Му служат в Дух и Истина.*

Духът и Истината са нашият девиз.

Ние сме проявената Истина – плод на Духа.

Благословен е Бог на Любовта!

Слава да бъде Нему сега и във всичките векове, които са били, и които ще бъдат, и които са. Амин.

Молитва на Духа

Господи, Боже наш, да дойде Твоят благ Дух и да обгърне нашия дух в своите обятия.

Да изпълни сърцето ни с необятната Любов, която изявява Твоето присъствие навсъде.

Да укрепи ръцете ни във всяка Правда, нозете ни във всяка добрина.

Ние се покланяме пред Тебе, Вечния наш Баща, канара на нашия живот.

Благословен Си Ти, благословено е Твоето име в нашите души.

Укрепи ни, въздигни ни, да започнем служенето за идването на Твоето царство с всяко веселие за изявената Любов към нас.

Само Ти си Един, Който ни познаваш. И ние Те познаваме, че Ти си светлина за душите ни, простор за умовете ни, разширение за силата ни, крепост за духовете ни, пълнота за сърцата ни.

Ти си венец и слава в живота ни!

Амин

Като четете тази молитва, ще бъдете много внимателни, не бързайте, за да дойде умът ви на мястото си. Вие започвате без сърце. Съберете умовете и сърцата си на мястото си. Съсредоточете ума и сърцето си към Бога и да произнесем тази молитва.

Прочетохме първи път *Молитвата на Духа*, като коленичихме с десния крак на земята и с дясната ръка, дигната нагоре.

Ще мислим върху всичко онова, което прочетохме в молитвата – да дойде да се реализира сега в душите ни.

Прочетохме още един път молитвата в същото положение, но с лявата ръка, дигната нагоре.

Не бързайте само.

• *Благославяй, душе моя, Господа* (изпя се няколко пъти с различни движения на ръцете).

Аз ви поздравявам, братя, с новия ден на Любовта!

Аз ви поздравявам, сестри, с новия ден на Любовта!

Ще започнем сега едни малки упражнения.

Новият Божествен ден изисква от нас диамантена воля. Отбележете си това!

Когато срещнете някоя мъчнотия, кажете си: „Моята воля е диамантена и пред тази воля всяка мъчнотия трябва да отстъпи.“ Няма да говорите вече за желязна воля и за гранитна воля! Това са воли на калта. Желязната воля е воля на сраженията и раздорите, а гранитната воля е воля на праха. Хора, които имат гранитна воля, вдигат само прах в света; хора, които имат желязна воля, създават всички спорове и недоразумения в света, а Царството Божие започва с диамантената воля, на която цветът е бял. И аз сега ви пожелавам да имате диамантена воля и лицата ви да бъдат украсени с белия цвят, т. е. цветът на вашите души да е бял, душите ви да бъдат бели, лицето на вашата душа да бъде бяло. Запишете си времето. Колко е часът сега? – 6 часа без 20 минути. Слънцето изгря.

Аз пак ще ви попитам: знаете ли сега защо ви гледам? Прочетете моята мисъл сега! Хайде да видим колко сте ясновидци! Сега в ума ми има само две мисли. Дали може да ги прочетете, или не?

Реплика: *Питате ни дали имаме диамантена воля и цветът на душите ни бял ли е?*

Да, така е, като ви гледам, казвам си: волята ви диамантена ли е и цветът на душите ви бял ли е? Сестрите вече успяват в туй схващане. Точно прочетоха. Тогава, братя, утре ще ви изненадам и вас, гответе се за вашия опит. Сестрите прочетоха, да видим вие дали ще прочетете.

Ние вече няма да ходим с пипане, мина вече пипането – с виждане ще ходим! Всичките религии на старата култура все с пипане ходят, ние с виждане ще ходим. Досега всички вие сте искали да виждате, сега вече ще виждате, ще започнете да виждате. И като почнете да виждате, не пипайте нещата, които виждате, защото всяко пипане е едно съмнение в това, че виждаш. Туй, което виждаш, не го пипай! Светлината, която виждате, може ли да я пипнете? Туй, което не се пипа,

е реално, а туй, което се пипа, е временно и преходно. Туй, което се вижда, е реално, а туй, което се пипа, е временно и преходно. И тъй, вие виждате реалното, вечното, а пипате временното и преходното. А сега тъй, както вие се наблюдавате, пипате се един друг, живеете във временното и преходното.

Мисля, че Слънцето почна да изгрява. Виждате ли го?

Ще ви дам един опит да познавате дали е изгряло, или не. Обърнете гърба си към Слънцето, преди то да е изгряло, и ако усещате една малка топлинка, изгряло е. На хоризонта е вече изгряло, аз тъй го усещам на гърба си. Моят гръб познава по-добре изгряло ли е, или не.

• *Гимнастически упражнения.*

Най-напред ще направим старите упражнения, като броим всички заедно ритмично до шест.

Реплика: *Старите упражнения ще се правят ли през цялата година?*

Да, от време на време.

Сега да направим новите упражнения.

21 август, понеделник, 5 ч.

Музика, работа и пост

Да произнесем нашата втора формула:

Няма Истина като Божията Истина. Само Божията Истина е Истина.

Когато произнасяте тази формула, ще се стараете да я произнасяте колкото се може с по-мек глас, вибрациите да са по-меки.

На физическия свят човек най-първо трябва да яде, нали? След туй ще усети, че се е наял, и ще си почине; и третото положение – след като си почине, ще почне да мисли.

Та и ние така: най-първо се наядохме, след яденето направихме почивка и сега ще мислим, нали?

В Школата имаме зададена тема: *Кой е най-добрият метод за работа?*

И през цялата година вие ще си правите лични наблюдения и опити: кой е най-добрият метод за вашата работа – за вас.

Сега вие, учениците, някой път, като сте неразположени, употребете музиката като едно средство да се тонирате. Нека вземем например първата буква, *а,* с отворена уста. Сега ако тази буква вие я изкажете обикновено или я турите в музикален тон, ще имате две различни влияния на буквата. Например в български език казват: „Ааа“ – значи: „А, ти ли си?“ Нещата, които започваме да познаваме за първи път, те ни учудват; това значи *а* – първото пробуждане на съзнанието или първото пробуждане на разумния живот. Това е *а*. И тогава казваме: ааа.

Всички пеят: *ааа* – постепенно се усилва, отслабва, замира.

Някой път не си тониран – вземи да произнасяш *ааа*. Сега сте като някои аристократи, които казват: „С малки работи не се занимаваме, не с един наполеон, а с хиляди!“ А туй *а* много работи може да ти принесе. Не си разположен – почни да мислиш за *а*-то като за първо проявление на

съзнанието. „Какво мислиш?“ – питат те. – „Моето съзнание се е пробудило и искам да зная туй *а* за какво може да се употреби.“

Хайде да вземем сега всички буквата *а*. Вие се разкашляхте сега. Я да видим доколко нашето съзнание се е пробудило. Едно отлично упражнение! Тия са общи упражнения, разбирате ли, трябва да ги отбележите.

Произнесе се *а* със следните движения: дясната ръка настрани, двете ръце настрани, ръцете на гърдите, отворени настрани, напред двете ръце, на главата, на гърдите, на главата, само дясната ръка настрани, двете ръце над главата. Това упражнение се направи многократно.

Запомнете упражненията, това са окултни упражнения, може да си ги правите често. Значи туй *а* може да бъде полезно в много отношения; много работи може да се извършат сега в музикално отношение.

Ще направим пак едно музикално упражнение с буквите *а, о, у*. Когато се дойде до *о*-то, ще си турим ръцете на очите. Когато дойдем до *у*-то, ще си поставим ръцете на ушите и ще покажем на физическия човек, че той трябва да бъде справедлив, нищо друго. Когато дойдем до *о*-то, ще си хванем клепачите горе. Туй знаете ли какво значи? – Да вдигнем завесата, да няма нищо скрито-покрито пред Бога, Който знае всичко.

Можем да изпеем по няколко начина *о*-то. Можем да турим двата си пръста на очите, значи да си затворим очите за външния свят, да влезем във вътрешния, в себе си.

Всички пеят *о* (с неверен тон).

Значи не сте готови всички да си затворите очите, не сте готови на самоотричане.

Изпява се *о* със следните движения: ръцете – на очите, веждите – прищипнати горе. Песен с буквата *у*: двата пръста – горе на ушите, единият – долу.

Сега едната половина от вас ще пеят с буквата *а*, другата половина – с *у*. Слушайте, аз ще ви изпея сега.

Учителя пее. Всички пеят песента с *а*, *о*, *у* при следните движения:

а – ръцете на гърдите,
у – ръцете на ушите,
о – ръцете на очите при веждите,
а – ръцете на гърдите,
у – ръцете на ушите,
о – ръцете на очите.

Песента, т. е. упражнението с буквата *а*, върви най-хубаво – значи началото, основата е най-хубава. Имам един метод, аз не съм го проверил още, той е музикален метод.

Учителя пее следните думи: *Фир-фюр-фен Тао Би Аумен.*

Ще ви дам тази песенчица, за да се тонирате. Всякога ще можете с нея да се тонирате. Няма мъка на душата, при която тя да не може да се тонира. Последната част на песента е най-силна. Когато някому е тежко нещо, например тежко му е на корема и иска да се лекува, с тази песен ще може. Тия вибрации ще поправят теченията във вас. Всяко лошо настроение, всяко лошо състояние се дължи на изгубена хармония в тялото ни, а музиката почва да тонира, да прави малки масажи.

Реплика: *На какъв език е това изречение?*

То е на стар език, буквално не може да се преведе. Аз съм го превел тъй: „Без страх и без тъмнина.“ Този превод не е абсолютно точен, оригиналът означава много повече. Това е само частичен превод, целият не може да се преведе и не е позволено да се преведе. Тази песен ще се нотира и ще се научи. Това е мелодия, която е приспособена за всички състояния на душата – да можеш да придобиеш такова състояние на ума, сърцето и душата, че да можеш да се хармонизираш.

Думата *Аумен* означава всички качества, които се съдържат в Божественото. Всичко, което съдържа Божественото в себе си, да израсте, да се прояви в своята пълнота.

Тао – значи туй – абсолютното, непроявеното, безграничното. *Би* – значи туй, което се проявява. *Аумен* съдържа всичко за живота. Но туй не е същински превод. Това са ритмични думи, едно ритмично изречение, на което вибрациите са силни. Само че тук трябва да имаш съзнание, да разбираш

вибрациите. Щом ги схванеш, ще можеш да се ползваш. Всички окултни упражнения започват с музика. Тази песен няма да я пеете вънка, ще я пеете само като се събирате, за себе си, за вас, които разбирате; иначе, като се изнесе вънка, тя ще се профанира.

Сега искам да разбирате в Школата, да не би да схванете някои неща буквално. Всеки ще учи според своите способности. Там е спасението. Програмата е наредена така, че да задоволи нуждите на всички – според степента на развитието им е. Някой да не разбере другояче. Да не мислите, че на всички ще се дадат еднакви задачи, че всеки ще отиде на Мусала. На Мусала ще отиде само онзи, който е готов. В Природата цъфти само оная пъпка, на която ѣ е времето, която е готова. Който е готов, ще цъфне. И вие ще цъфнете, когато ви дойде времето. Няма да бързате. В тази велика Божествена школа всяко нещо трябва да става точно навреме и никой няма да се старае да коригира това. Всяко нещо ще става точно навреме. И като направите опит, ще добиете чрез съзнанието една нова опитност, която ще усили ума ви, ще усили съзнанието ви и ще добиете в себе си една по-голяма увереност. Най-първо у вас ще трябва не да изкараме, а да опитомим този страх, защото вие може да имате най-благородна идея, най-възвишена идея, но щом страхът потропа на вратата ви, туряте един кръст на тази идея и казвате: „Друга идея!“ Нахвърляте се на нова. Има един окултен разказ: разказва се, че заекът се въоръжил с револвер, турил си нож и си казал: „Сега да ме срещне някой, аз ще му кажа нему!“ Обаче при първото потропване забравил за всичко, забравил за ножа. Той си казал: „Е, сега те ме изплашиха, но втория път ще им покажа.“ И втория път пак забравил. С хиляди години заекът все се плаши! Защо се плаши? Защото в душата му няма Любов – няма я силата вътре.

И сега ние решаваме: туй ще направим, онуй ще направим – турим ножа, но ни изтропат и казваме: „Ние пропаднахме, но втори път няма да пропаднем.“ – Защо пропадаме? Защото Любовта, великата сила, я няма. Тъй седи великата Истина. Следователно ще турим Любовта в сърцето си и тогава всичко ще можем да извършим. Някой

може да каже: „Той ме ограничава.“ – Не, в Любовта няма ограничения. Следователно всеки, който влезе в нея, ще я опита – тя е безгранична. Ти като влезеш в Свободата, в Любовта, ще намериш такъв велик простор, че всинца ще живеем свободно. Единствената сила, която може да ни даде свобода, живот, това е Любовта. Искам тази мисъл, че с Любов всичко може, да се запечата в ума ви. Ще правите опити и казвам: втори път като отидете на Мусала, ще ви пратя да срещнете мечки – и ще произнесете думата *Любов*. Ще кажете: „Страхът отвънка, Любовта отвътре“, и мечката ще клекне пред краката ви и ще каже: „Заповядай!“ Но ако страхът е отвътре, а Любовта – отвън, тя ще ви заплюе. Тъй е и в света. Кого не са плюли? И по този навик някой ви наплюва, казва: „Ти си безчестен човек.“ Защо? – Защото си безчестен, искаш да лъжеш хората. Ти Любов имаш отвън, страх отвътре: пфу – плюе те. Тъй трябва да тълкувате. Като се върнеш у дома си, кажи на Господа: „Господи, благодаря Ти, че този брат ми показа Истината.“ Ами ако като заека бягаш по 10 пъти на ден! Страхът – туй е нещо конкретно. Страхът и той си има място, но само за физическия свят – за Духовния свят не е нужен. Той съществува като една необходимост, като едно ограничение за физическия свят, там той е потребен. Но в Духовния свят за страха няма място. Да премахнем страха от физическия свят, значи да създадем една анархия – да развалим Духовния свят. Ако го турим като един принцип в Духовния свят, значи да развалим света. И тъй, ще турим страха във физическия свят, ще му кажем: „Тук ти е мястото.“ Любовта ще турим в Духовния свят. А сега сме турили страха в Духовния свят, Любовта във физическия – сега е с главата надолу. Ще опитаме туй учение не на теория, а на опит. И за тези опити ще имаме богат материал. Ще намерим някоя омраза у вас от 20 години, която е гангренясала, и като произнесем думата *Любов*, ще видим какви резултати ще произведе. Ще се радвам, че ще има такива случаи, за да видим силата на Любовта. Ще направим този опит в Школата и ще се радвам, че има такава гангрена, та да видим резултатите. Ще кажа: „Я ми донесете тази 20-годишна гангрена, да видим как ще Ѝ подейства.“

Като произнесем *Тао Би Аумен*, всичко се свършва. Този брат ще стане, ще каже: „Благодаря, сляп бях едно време, но сега виждам, зная, че може да се махне омразата."

Сега туй е желанието на онези, които ръководят Школата. Аз ви казвам, че тази Школа е много икономична. Аз казвах в София, и тук казвам, че искам от вас да употребите празното си време, един час – времето, през което ще направите един скандал или някое престъпление. Туй време го искам аз, т. е. най-малкото, а ако дадете повече – добре. Но казвам на всинца ви – най-малките разходи искам. Да не кажете: „Женен съм, жена имам, деца имам." Времето, през което ще обиждаш детето си, мъжа си – това време искам, него да запълните с работа. А такова време имате много! Аз съм много хитър, сега аз съм много искрен, хващам ви много умно. Туй време е един час, но по някой път се карате по 3 часа. Тъй щото по някой път аз мога да спечеля. Ако всинца станете добри, виж, аз ще изгубя. Аз искам да бъда искрен пред вас, да не мислите, че ви давам туй, което може да предизвика във вас мисълта: „Ами, где да намерим време?" Един час време! По някой път може да се карате 4-5 часа. Туй е много време. Казвам: е, то ще влезе в моята кесия. Да не би да кажете после, че не съм ви казал. Казах ви го, казвам ви всичко. Ако станете всинца добри, аз губя, вие печелите, ако не – вие губите, аз печеля. Сега или вие ще спечелите, или аз ще спечеля, или вие ще загубите, или аз ще загубя. Аз ще бъда противоположната партия и в печалба, и в загуба. В Школата сте вие – ще прилагате казаното. Щом се разсърдите, ще дойдете при мене, ще кажете: „Аз имам работа за вас, за живота в Школата." Има известни методи в Школата, те са толкова лесни. И тогава няма да има нито един от вас, който, като приложи тия методи, колкото и да е разсърден, да не може да измени състоянието си за една минута. Всяко сърдене ще изчезне и ще се чудите на вашата промяна. Чудни сте, като кажете *не мога*. *Мога* и *не мога* – туй зависи от съзнанието ви.

Ако забия в ръката ви един гвоздей, вие ще страдате, но ако го извадя и намажа ръката ви с някое лекарство, болката ще изчезне. Повидимому всяко ограничение ражда

дисхармония, а всяка дисхармония ражда болести – от разни степени са те. Често, когато сме забравили живота, бутнем някой бутон, създадем някое нещастие, ограничение. На това Божият закон ще реагира. Ти, като знаеш закона, ще си кажеш: „Внимавай, ти ще бутнеш закона.“ Не трябва да се ограничавате. Ами сега седя и казвам: „Днес няма хляб. Какво ще правим?“ Ами ако аз през целия ден се страхувам, какво трябва да правя? Ще постиш 1, 2, 3 дни – човек от глад не умира. Ние мислим, че като не яде човек, един ден ще умре. Тази илюзия за поста ще я премахнем. В старо време страха са премахвали с пост. Ще постиш 1, 2, 3 дни, ще видиш, че човек не умира от глад, и ще станеш самоуверен. Причините, които уморяват човека, са съвсем други. Гладът сам по себе си е една сила, която дава живот, обновява живота. Дето казват: „Гладен ще ходиш.“ Когато човек е гладен, това е едно естествено положение. Аз бих желал всякога да съм гладен, гладен в Умствения свят, гладен в Духовния свят, гладен във физическия свят – това ще ми даде подтик. А сега други казват: „От глад ще умреш.“ – Как ще умреш от глад? От глад хората не умират, от друго нещо умират. Най-първо ще лекувате страха на физическото поле с пост.

Първият начин за лекуване на страха е следният – ще постиш; и ако този пост не ти е дал урок, тогава пак ще постиш и ще повикаш един беден човек: от пътя ще го вземеш, ще седнеш с него на трапезата и ще му дадеш твоето ядене. Вторият начин за пост е: той ще яде, а ти ще говориш. Третият начин за пост: на този твой брат, когото си повикал от пътя да го нахраниш, ако знаеш нещо да свириш – ще му свириш, ще му дадеш от твоите знания и ще видиш как ще се почувстваш. Ще ви дам опити. И тъй, от първия ден, като си разтревожен, като си в най-разтревоженото си състояние, ще постиш, без да викаш някой да яде. Втория ден ще постиш и ще викаш някой: той да яде, а ти да говориш. Третия ден пак ще постиш, но ще повикаш някой да яде – ще му свириш и приятелски ще се разговаряте. Няма да извикаш когото и да е: ще извикаш един беден човек, една душа, която ти допадне. Него ще повикаш,

с него ще направиш опита. Само Учителя или някой адепт е, който може да прави тези опити с когото и да е от вас. И най-после ще направите опита с хора, които съвършено не обичате, та да можете да се тонирате, да изпитвате разположение. Така ще опитате силата на вашата воля.

Това е друг закон. Това е метод, туй е знание. Не е лесно да се възпита човек. Възпитанието на сегашните педагози не е възпитание, това е дресиране. Възпитанието лежи на съвсем други, естествени закони. Пак ви казвам: опитността, която имате, ще си я носите. Но ще видите, че ако работите по Божествените закони, ще имате само един процент изключение. Ние ще приложим тия закони.

Е, добре, сега аз ще опитам вашата сила на гаданието. Кажете ми, като отворя Библията, какъв стих ще се отвори; дали този стих, на който попадна, ще се отнася към Духовния, Умствения или физическия свят?

Реплики: *Към Духовния.*

– Към Умствения.

– Към физическия.

Е, хубаво, сега имаме три мнения: едни казват към Духовния, други – към Умствения, трети – към физическия. Ще видим кои са прави.

Учителя отваря Библията, пада се *Иезекиил* 7: 4.

И окото Ми не ще те пощади,
и няма да помилвам,
но ще ти въздам според пътищата ти.
И ще бъдат всред тебе твоите мерзости;
и ще познаете, че Аз съм Господ!

Съзнанието в кой свят е? – В духовния, значи първото мнение е вярно.

Значи право се въздава всекиму. Сега праведните слушайте! Туй е едно правило.

„Окото Ми няма да те пощади.“ Защо няма да те пощади? Понеже не си спазил Божествените правила. Учителя няма да те пощади, но ще зачеркне всички твои задачи. Когато ученикът свири и не взема правилно тоновете, учителят

не иска да го слуша, няма да го помилва, а ще го спре, ще каже, че е неспособен ученик, и ще му тури слаба бележка, единица. „И ще ти въздам“ – единица.

„И ще познаете, че Аз съм Господ“ – че Аз съм Учител, Който не се лъже, за Който кривото е криво, правото е право във всяко отношение. Ние сега говорим за Абсолютното право, което е право във всяко време. И туй е онзи Велик Учител, Който е в света, Духът, Който раздава всички неща. Той не се лъже и няма да говори лъжа. Аз разбирам, че този стих засяга и трите свята. Засяга ги, да. „Да, ще познаете, че Аз съм Господ!“

Сега ще отворим втори път Библията.

Този стих дали ще бъде мек, за Любовта ли ще говори, или за наказанието?

Реплики и за двете мнения.

Учителя отвори Библията: *Второ послание Петрово* 3:16.

„Както и във всичките си послания, кога говори в тях за тези работи, в които има някои неща мъчноразумителни, които неучените и неутвърдените изкривяват, както и другите писания за своята си погибел.“

Значи в Школата не се търпят глупави ученици. „Както във всичките си послания“ – някои, които не разбират законите, изкривяват ги.

Третият стих сега върху какво ще бъде: за Любовта, за Мъдростта или за Истината?

Учителя отваря Библията: *Второ послание Петрово* 1: 6.

На благоразумие – въздържание, на въздържание – търпение, на търпение – благочестие.

Любовта – върху нея е стихът. Значи Любовта е сила, която туря всичко в равновесие.

Когато развивате вашата интуиция, не туряйте ума си да работи. Умът като работи, той спъва интуицията. Оставете ума си свободен, в едно чисто състояние, за да възприеме Божествените мисли, които се отправят към нас. В туй състояние на почивка забравяте всичко, вземате положението на едно дете, което очаква майка му да го вземе

и да го нахрани – и няма да мине дълго време, ще получите отговора. Но ако много мислите и се бъркате, може да се минат ден, седмица, месец и цяла година, а отговор няма да получите.

Реплика: *Ами когато умът се люшка от една страна на друга, какво да правим?*

Ще му туриш гем и ще му кажеш: „Ти само на мене ще служиш."

Сега кои са преходните състояния. Ние преминаваме в едно преходно състояние – отричане на стария живот и възприемане на новия живот. Всичко туй трябва да се извърши в съзнанието. Да вярваме, че новият живот носи своите форми в себе си, че той няма нужда от друго. Той има нужда само от материал и трябва да остави животът да съгради сам своето жилище, защото Животът е произлязъл от Любовта, Любовта – от Духа, а Духът – от Бога. Следователно самият живот трябва да носи всичките условия, защото туй, Божественото, което е заложено в материята, в живота, то ще израсте.

И аз забелязвам, че мъчнотии се зараждат между вас както в София, тъй и в другите градове. Тия мъчнотии се зараждат от факта, че ние сами искаме да уредим живота си. Не можете да уредите вие сами живота си. Ние трябва да признаем, че тоя живот сам по себе си, вътре в своята същина, е уреден. Аз говоря за същината на живота – той е уреден вътре в нас. Има някои малки безпокойства, които могат да се отстранят. Например кирта, която запушва порите, може да се отмахне. Чрез какво? Чрез чистата вода. Гладът може да се отстрани. Чрез какво? – Чрез хляба. Жаждата може да се отстрани. Чрез какво? – Чрез водата. Всичко туй не трябва да го отмахнем, а да го задоволим. Та ние имаме задачи.

Някои казват, че сме несъвършени. Несъвършенството показва, че има много да се работи, да се оре, да се сее, да се жъне – много работа има. А под съвършен човек подразбирам онзи, който е изорал, посял, ожънал – в хамбара му всичко е готово, накривил е шапката си, свършил си е работата. Туй значи съвършен човек. А ние казваме: „Аз съм несъвършен

човек.“ – Не съм свършил работата си, нищо повече. Ще се запретна да си свърша работата и като я свърша тъй, както е нужно, ще бъда съвършен; и като не я свърша, няма да бъда съвършен. „Ами че има много работа!“ – Не, да си съвършен в своето сърце, съвършен в своя ум, съвършен в своята душа, съвършен в своята воля, в своето тяло. Съвършенство за ума, за сърцето. Та новият начин за възпитание е различен от сегашния начин.

Сега между нас се слага работата тъй, че един ден този свят ще се реформира, ще бъде съвършен.

Реплика: *Сега, като схванем новия живот, какви трябва да бъдат нашите отношения: трябва ли да го възприемем в душите си? Как трябва да постъпим на практическа база, за да не развалим работата?*

Аз ще ви отговоря. Има един окултен разказ, ще ви го представя в две форми сега. Една стара баба искала да се ожени, но била на 70 години, с бръчки на лицето. Но решила си, казала: „Аз ще се оженя за един млад момък, 30-годишен.“ Отива при един знаменит окултист да дегизира лицето Ѝ, да попълни бръчките, да я украси. Направя я той като една млада мома, поправя лицето Ѝ, зъби Ѝ туря, слухът Ѝ се усилва. Разхубавява се тя, влюбва се в нея един млад 30-годишен момък. Влюбва се и се венчава. Поканва тя гости на угощението си. Тя – млада мома, а гостите Ѝ наоколо – все стари баби: „Те са моите роднини.“ Мисли момъкът, че е намерил млада мома. Като се венчават, започва тя да изважда постепенно едно по едно изкуствените неща. Изважда зъбите – той вижда празна уста и че е оглушала; изважда воала – той вижда кожата събрана, бръчки по лицето. Оттук-оттам: той вече вижда чудовище пред себе си – стара баба! Другият разказ е обратният. Една мома – млада, хубава, искала да се избави от женитба. Тя се явява при един окултист да я дегизира като стара баба.

Та сега Новият живот иде като стара баба: страшен е той, всички се плашат от тази стара баба, но той е млад отвътре. А старият живот ни се представя като млада мома отвънка, но условия вече няма – стара баба е той. Та формите са скрити

вътре – и който има интуиция, той ще разбере къде седи Истината. Този нов живот ще ни се открие, т. е. този живот съществува между напредналите хора, между напредналите същества. Има една йерархия между световете, в които те, напредналите същества, живеят: между тях съществува този, новият живот, и трябва да ви пратим да отидете при тях, за да видите как живеят. Ще кажете: „Е, имало хора!“

Реплика: *Как ще се реши този въпрос, с виждане или с пипане?*

С виждане ще се реши въпросът. Всички ще видите. Всеки един ученик, който влезе в Школата, ще види. Ще видите, давам ви следното правило: щом Любовта влезе във вашето сърце и страхът излезе вънка и щом Светлината влезе в ума, а тъмнината излезе вънка, всички ще прогледнете, без изключение. Но само тези са условията: Любовта в сърцето и Светлината в ума. Ще видите тези неща и ще ви ги разправят. Най-важното условие е да възприемете Любовта, да опитате Бога като Любов.

Ако ви говори един евангелски проповедник, ще ви каже, че сте грешни, това-онова. Аз ви казвам: приемете Бога на Любовта и всичко ще стане. Как? – Отворете сърцето си. Вие ще се спрете, ще казвате: „Дали ще дойде Той, аз съм много грешен.“ – Абсолютно вярвайте! Щом отворите сърцето си, Той ще дойде. Ще повикате Господа на Неговия език, няма да говорите на ваш език. На Негов език ще говорите!

Сега в Школата страхът съвършено трябва да изчезне, защото този страх много ми препятства. Като ви говоря в беседите, вашите мисли, вашият страх много ми пречат. Аз разправям принципиално за неща положителни, за които вие абсолютно не трябва да имате някакъв страх. А като говоря, някои се уплашват, казват: „Ами ако аз не мога да изпълня туй-онуй, ами ако не мога да излезна на Мусала, какво ще стане с мене?“ Друг: „Ами аз съм стар, женен съм, имам жена, деца.“ Всичко ще се уреди моментално. Ще идеш на Мусала, ще станеш млад. Че имаш жена, деца – това не са спънки, това е една привилегия. Че си женен, че си мъж или жена – това е една привилегия, Господ ти е създал една работа. Досега ти си се занимавал само със себе си, а това е

една работа – да се занимаваш с други, с жена, с деца. Двама да живеят е по-добре. Най-мъчното е да живее сам човек. Ами с деца? – С деца още по-добре се живее. Че двама да са, е още по-голяма скука, а така, с децата, то е цяла музика.

За в бъдеще вие няма да се жените тъй, както сега се жените. На учениците от Окултната школа не се позволява да се женят по този начин. Беззаконие и престъпление е да се жениш без Любов! И когато се жениш, няма да викаш поп да те венчава. Туй е престъпление! Това значи, че не вярваш. Венчаване е, когато Любовта дойде. Любовта като дойде, тя е свършила всичката работа. Бог кога говори, това е Любов. А сега викат попове, владици, турят епитрахили, кадят тамян, туй-онуй – ще развалят работата. Когато Господ направил първите хора, събрал ги и двамата, съчетал ги и им казал: „Никакви попове, нито владици и кръстници: давам ви този свят с всички блага – идете, работете, ползвайте се от тези блага!“ Бог въвел Адам в туй училище и му казал: „Слушай, това е велико училище, вие ще работите сериозно, дал съм ви условия да работите, да завладеете законите, въздуха, водата, огъня и всички същества. Всичко туй ще завладеете.“

Сега, като дойдете в Школата, ние ще ви кажем: първото нещо – ще завладеете вашия ум; второто нещо – ще завладеете вашето сърце; третото нещо – ще завладеете вашата воля; четвъртото нещо – ще завладеете вашите сили.

Туй е първото нещо в Школата. Сега ще ви питат някои: „Между вас женят ли се, венчават ли се, деца може ли да имат?“ Чудни са тия въпроси, смешни са! Животът ще върви тъй, както Господ го е направил. Ние именно искаме да върнем живота към неговата първоначална чистота, да възстановим онзи идеален ред на нещата, онзи живот тъй, както е нареден от Небето. Небето има свой план и този план искаме да докараме. Всички неща са предвидени. Мислите ли, че в този план не е всичко добре наредено? Като го приложим, ще имаме един идеален живот, ще имаме и деца, и бащи, и майки, но децата ще бъдат сто пъти по-добри, отколкото сегашните. А сега, като дойде време за женене, яви се един момък, дойде втори, трети, и момата не знае кого да избере. Това женитба ли е? Почнат да питат: „Богат

ли е?“ – Не, не, не е този начинът. Женитбата в света има съвсем друг смисъл. Туй подразбира само физическата страна на женитбата. Женитбата подразбира да дойде душата ти в съприкосновение с физическия, Духовния и Божествения свят, в трите свята: да знаеш как да работиш в трите свята едновременно, да знаеш да трансформираш енергиите от един свят в друг. А ние, като турим туй, че женитбата значи само растене – да знаеш как да растеш и нищо повече... Някой казва: „Да се женим!“ – Ще се жениш, ще растеш, разбира се. Но растенето не разрешава въпроса. След като израстеш и нищо не завържеш, нищо не си направил.

Ние се отклоняваме от въпроса. Вие, като женени, сте го разрешили; втори път няма да се жените. Вие казвате: „Ами за младите какво да правим?“ – Защо плачете на чужд гроб? Със старото, със стария живот, казвам, че ние сме ликвидирали, и внасяме нови форми. Тази Любов, която човек трябва да храни към някого, тя трябва да бъде свещена и Божествена! В дъното на душата си човек трябва да знае, че живее пред Бога, за Бога, и пред Него няма никаква измама и лъжа. Дълбоко във вашето съзнание, във всички мисли, трябва да бъдете тъй чистосърдечни, да съзнавате кое е право, кое не. Бъдете тъй смели, че като направите един грях, да го изповядате и пред Бога, и пред себе си, и пред хората. И за Любовта си трябва да бъдете тъй смели. Трябва да я изповядате. Щом криеш Любовта си, ти си страхливец, щом не я криеш, ти си герой. Няма да я криеш. Щом едно нещо е лошо, ще го оставиш да се прояви тъй, както си е.

Един ден ще дойде Господ в тебе, ще Го оставиш Той да се проявява, ще кажеш: „Господи, днес съм на Твое разположение, ще Те оставя да се проявяваш, както искаш, аз ще изпълня Твоята воля.“ Тъй ще кажем. Туй разбирам ученик. Като казвам *ученик и Учител*, разбирам, че като дойде Господ, каквото ни каже, ние ще Го оставим да ни каже и ще употребим всички сили да го изпълним точно. И няма да пожалим нито средства, нито нищо – ще изпълним всичко, и като се върнем, ще кажем: „Господи, изпълнихме, сторихме Волята Ти тъй, както Ти каза.“ Няма да кажеш, че времето било такова, че туй-онуй. Не, ще го свършиш и

нищо повече. Нали е право туй учение? Тъй трябва да имате дълбоки знания. Вие казвате: „Кой ще ни помага?“ В тази Школа има милиони работници, които ще дойдат отвсякъде. Ще дойдат да ви помагат, но стига да започнете тъй. Ще започнем всички тъй, аз вярвам. Не казвам, че вярвам, но знам – тъй ще бъде!

В Школата най-първо ще влезете като слушатели. Ще влезете с абсолютно смирение. Няма да бъдете много смирени, ами съвършено смирени! В туй смирение вие ще се подмладите.

Аз желая в Школата, в която влизате, да се яви у вас желание, импулс да учите, у вас да гори онзи свещен огън за знание, онзи свещен огън за Мъдростта, за Истината, за Любовта. Този огън така да се разгори, че да няма в него нищо друго, което да взема надмощие, и в този огън да се запали, да изгори всичко, което дойде в контакт с вас. Такъв огън да бъде! И ние искаме ученици фитилджии, с разпалени свещи. Ученици, които не могат да изгарят, не ги искаме. Искаме ученици фитилджии: да запалват сламата, къщите – всичко да гори! Който може да устои на този огън, нека остане. Който не може да устои, нека си отиде. Онези, които казват за комунистите, че теглят нож, прави са. Прави са те: обрязване, обрязване трябва на света. Но какво се казва? Лозето трябва да го реже само лозарят. Градинарят трябва да реже, да чисти сам дърветата в градината си, и то само градинарят, който разбира. Вашето сърце кой трябва да го пипа? – Само Господ може да го пипа. Давате ли го другиму да го пипа? Дадете ли го другиму, отиде, та се не видя. Никой не е в състояние да пипа сърцето ви. Само опитният градинар, като влезе във вашето сърце, той ще го пипа. И като влезе в лозето ви, той ще знае как да го обреже.

Затуй аз се поставям на правата база и казвам: непременно трябва да възприемете Любовта. Няма друг път. Всичко друго ще се уреди. Каква друга философия? – Никаква друга философия, никакви други умувания. Вие сте умували, умували. Ще приложим това тази година и ще видим резултатите. Може ли Господ да оправи сърцата ни

и да обреже лозето ни? – Може. Не е било време, когато Господ да не е могъл да оправи сърцата ни, да не може да обрязва лозето ни, и то толкова хубаво! Само Той трябва да ни изправя сърцата! Няма втори в света като Него. Той е Един! И аз искам сега да проверя сърцата и умовете на тези, които са най-способни да извършат тази работа. Ако по старому призовете Господа, Той никога няма да ви приеме. Знаете ли какво направи Елисей, който взе кожуха на Илия? Какви думи произнесе? Може ли някой да ми цитира този стих? Той му взе кожуха, седна на него и каза: „В името на Илиевия Бог." Ама вие, ако аз ви дам този кожух, как трябва да произнесете тези думи, като дойдете при река Йордан, как ще кажете?

Реплика: *В името на Бога на Любовта.*

Сега въпросът за Школата. Светът, който ние наричаме Христово училище, той е Школа, велика Школа. И във вас искам да се събуди туй съзнание, да се съзнавате като ученици на Школата. Тогава може да се образуват онези правилни връзки. Вие ще почнете да се безпокоите: „Дали ще можем да видим, дали нашият Учител ще ни открие нещо, дали ще можем да постигнем нещо?", и т. н. Това са празни въпроси. Като ви вземем в Школата, вашето съзнание няма да се губи. Някоя вечер ще ви взема, ще изгубите съзнанието си за този свят и ще ви заведа в астралния свят. Там ще видите много неща. Оттам ще живеете едновременно в двата свята. Вие казвате: „Ще умрем." – Няма нищо. Всичко ще се запази.

Някога мъж и жена се скарват. Тук не можем да ви примирим. Ще ви вземем и двамата в онзи свят и ще ви поговорим. После, като станете сутринта, мъжът ще каже: „Жено, аз сънувах такъв и такъв сън, прощавам ти." И жената казва: „И аз снощи сънувах един подобен сън, и аз ти прощавам." И ще се свърши работата. Друг случай. От двама души единият дължи, не иска да плаща, не признава, другият настоява. Съдили се 10 години. Вземаме ги на онзи свят, разказваме им закона на кармата. Събуждат се, разказват: „Сънувах един сън, че ти си платец, а аз кредитор."

Другият: „Че и аз бях там. Слушай, не искам да ми плащаш, прощавам ти. Да ги дадем на бедните!“ – Дават парите на бедните. Дават си ръка, свършва се въпросът, всичко става лесно, магически.

Само когато Любовта влезе във вас, няма да има мъчнотия, която да не може да се премахне. Следователно всички вие, ако приложите закона, след една година ще скачате като млади телци, като васански телци.

Та сега за Школата няма много да бързате, но няма и много да замедлявате: ще се запишете в общите класове, и кой колкото може, да направи, защото ще има теми зададени. И да не можете да ги изработите, само да слушате, все ще спечелите нещо. Привилегия е това! А напредналите ученици, има някои от вас напреднали, тях няма да ги спираме – напред ще вървят, авангард. Те са авангард, оправят пътя, чистят – след тях идат главните сили, после иде тилът отподир. Там, пред някой извор, всички спират на бивак – наядат се, всички се срещнат. После пак ще тръгнат. Тъй че при спирането ще бъдат заедно всички, а при ходенето – ще има напред и отподир. Да, хубаво!

Сега колко души има от всеки един град? Сега на приятелите, на учениците, понеже ще бъдете ученици на Школата, аз ще дам едно меню. То ще бъде много малко за Школата. Имам две шишета с около десет килограма шестгодишно вино, донесено от Мусала – горе от езерата, от най-хубавото винце, което Природата е приготвила. Не зная по колко ще се падне на всички. И после ще ви дадем по едно малко парченце хляб, като оглашени на Школата – по една малка закуска. И най-после другите братя ще дадат едно меню, малко наготвено, тъй, топличко.

А другите въпроси и недоразумения ще се разправят; благодарете се, че има недоразумения между вас. Аз се радвам.

Няма сила като Божията сила.
Само Божията сила е сила.

Благославяй, душе моя, Господа (песен)

Сега ще слезем да се приготвим за този прием. Ще слезем долу, на трапезата. Всички ще се наредят. Всеки да си носи канчето!

Реплика: *Как да се обръщаме към малките деца и как те към нас?*

На тях ще казвате: „Братче, сестриче.“ А децата на възрастните ще казват: „Обични бате, обична како!“

21 август, понеделник, 9 ч.

Истината

Тайна молитва

Няма Любов като Божията Любов.
Само Божията Любов е Любов (три пъти).

Ще прочета първите десет стиха от 15-а глава от Евангелието на Йоана.

Сега на вас, учениците, ще ви задам един въпрос: кога гладният може да знае, че се е наял? Кога жадният може да знае, че жаждата му е престанала? Питам и обратното: кога ситият може да знае, че е гладен? Кога можете да познаете, че свещта свети? Когато гори, когато губи нещо от себе си, нали? Ние идваме вече, ние се домогваме да обясним научно промените, които стават вътре в нашата душа, в нашето съзнание. Това са все формули за Духовния свят. Следователно свещта като гори, дава своята светлина. Туй горене може да бъде правилно и неправилно, т. е. пълно или непълно. Ако горенето е пълно, и светлината е по-пълна, по-силна; ако горенето е непълно, и светлината е по-слаба. Значи, за да познаем дали е горяла една свещ, трябва да видим дали е изгубила нещо от себе си. Ами когато изгори цялата свещ, къде отива? Тя се е превърнала в светлина. Свещта, сама по себе си, представлява сгъстени вибрации на светлината. И светлината, като се превърне в своето първоначално състояние, отива в своя първоизточник.

Сега допуснете, че имаме 10 милиона шишета, пълни с вода, и всяко от тях да събира по 10 кг вода. Значи 10 кг по 10 милиона стават 100 милиона кг. Ако изливате тази вода постоянно в един улей, нали ще може да завъртите една воденица? Докога ще се върти тази воденица? Докато има вода. След като се завърти колелото и водата се излее, где ще отиде тя? В морето. Ами смляното брашно останало ли

е там? Где е отишло? Значи 10 милиона шишета останаха празни. Енергията е била в шишетата, но шишетата не са самата енергия. И самата вода не е същинската енергия, тя е предала своята енергия, т. е. същинската енергия е преминала в брашното.

Сега аз ще ви запитам: какви са симптомите на Любовта според вашето схващане? Ами че кажете ми, как тъй хора, които по 40 години са учили в туй училище на Любовта, да не знаят какво нещо е Любов? Вашите първи учители какво са ви казвали, как са ви учили? Вашите бащи, вашите майки какво са ви казвали за Любовта? Аз пак ще ви кажа, че Любовта в своите най-малки изявления – това е физическата Любов. Тя е микроскопическата Любов, която се проявява на физическото поле – какви са нейните форми, нейните признаци? Първо, Любовта създава живота, животът създава формите, а формите дават място да се яви топлината и светлината в този живот. Тя започва с ядене и пиене. Щом човекът яде и пие, той има Любов. Тъй че всеки, който яде и пие, има Любов. Влюбените най-много ядат, те са ужасни гастрономи. Влюбените често не ядат от страх. На момата, когато има рандеву, не Ѝ се яде, сърцето Ѝ се притеснява, страх я е да не я уловят. Когато ще обесиш един човек, дай му най-хубавото ядене, ще яде ли? Не може. Неяденето произтича от страх. Някои казват: „От Любов не яде.“ – Не, не, от страх не яде. От какво се страхува? Да не изгуби Любовта. Пък той никога не е имал Любов. Може да се случи нещо, да се развали туй рандеву – страхува се. Понеже аз зачеквам Любовта в нейното първично проявление, в най-първото проявление, сега вие ще ме разберете криво. Във вас има стари форми, аз зная къде ви отиде умът, но туй, за което вие мислите, в него няма никаква Любов. Тъй например, дето някой се превива от любов, припада от любов, после не му се яде от любов и много други работи върши, това са особени психически, болезнени състояния на душата. Това са отклонения на душата, те нямат нищо общо с онова здравословно състояние на тази възвишена Божествена енергия.

Сега ние минаваме на друг въпрос: аз искам да дойдем до целта да мислим здраво и да започнете да се освобождавате

от вашите стари схващания. Ето в какво са погрешни вашите схващания. Да кажем, някоя мома иска да се жени, търси своя възлюбен. Този въпрос съблазнява малко хората. Аз ще приведа друга форма, която не е тъй съблазнителна. Кого търси ученикът? Учителя си, нали? Следователно целта на ученика каква е? – Да намери Учителя си. Резултатът какъв е? – Знание. Тогава целта на Учителя каква е? – Да намери своя ученик, казано в най-проста форма. Сега тия са вътрешни отношения. Защо търсим Бога? Ние Го търсим в Неговото първично проявление, за да ни даде Любов, а Любовта ще ни даде живота. Животът у нас липсва. Обект на Земята е Животът. Този живот ние търсим.

Следователно Любовта, като се яви в своите проявления, трябва да създаде най-малката форма на физическото поле. Щом дойде Любовта, тя ще създаде първата форма, после ще почнат да се явяват ред други форми: те се сгрупират, дават живота, той строи и започва растенето в света. Сега по какво се отличава Любовта? Че тя внася Живота. А по какво се отличава животът? Има движение от вътре на вънка – разширение. Първото нещо в живота е разширението: там, дето има живот, има топлина, има и светлина. Там, дето няма живот, топлината и светлината липсват.

И сега можем да направим такова едно твърдение. Целият космически мир, материята, от която сегашният Космос е създаден – това е изостанала енергия, неоползотворена енергия от хиляди и милиони космоси, които са съществували в миналото. Материята, която е изоставена, е от съществата, които са работили тогава, и вие сега влизате в тази материя, за да я използвате. Но понеже в тия хиляди и милиони космоси всичките същества, които са минали, са изоставили своите желания, мисли и действия вътре в тази материя, то затова, като строите вашите къщи, по някой път се появяват остатъците на хилядите и милиони векове. И право казват някои, че сегашната материя, това са заспали духове, които трябва да се събудят – спящи духове са те, които трябва да се пробудят. Сега разбирате ли тая работа? Тя е неразбираема работа.

Реплика: *Следва ли да заключим, че тия духове са били много идеални?*

Някои са били много идеални, а някои са били сто пъти по-долу от нашия свят. Този Космос, сегашният, е един от най-добрите, които сега съществуват, а за в бъдеще може да има по-добри от него.

Сега ние ще проучваме Любовта като сила. По какво се отличава човек, когато тази Любов влезе в него? Най-първо Любовта прави човека млад. Имаш Любовта – подмладяваш се; губиш Любовта – остаряваш. Имаш Любовта – придобиваш знания; губиш Любовта – оглупяваш. Имаш Любовта – добър ставаш; губиш Любовта – лош ставаш. И ние обясняваме нещата тъй: щом си неразположен, щом си лош, изгубил си Любовта, значи липсва ти нещо. Кой се дразни? Я вижте онзи баща, който няма петаче в джоба си, колко се дразни, неразположен е, недоволен е. Но я му турете в джоба няколкостотин наполеона, той за няколко часа ще измени разположението си, веднага ще се развесели и всички вкъщи ще бъдат весели, радостни, нали? Нали туй е факт? Да, сега някои казват, че животът бил много идеален. Как е идеален? На Великден, ако има козунаци, яйца, кокошки, пуйчици, ядене, пиене, всички са весели – „Христос возкресе“ има там; но ако няма яйца, козунаци, ядене, пиене, хлебец, агънце – „смертию смерт“. Аз говоря за тия неща, за туй наше съзнание на Земята. Когато човек дойде да разбере по-дълбоко законите вътре в материята и неговото съзнание се повдигне и влезе в съзнанието на ангелите, въпросът е друг. Но ние влизаме в нашето съзнание: трябва да го изучаваме, него искаме да превъзпитаме.

Любовта, като всяка енергия, може на някои места да се натрупва повече, на някои места по-малко. Можеш да бъдеш преситен от Любов, тъй както можеш да бъдеш преситен от ядене. Да си преситен, значи че формата, в която тази енергия трябва да се вмести, не може да изяви по-интензивните трептения на Любовта. Има толкова силни трептения на Любовта, че ако ги прекарате през сегашната нервна система на някой човек, той ще се стопи. И този човек тъй ще се стопи, моментално. Ако например прекарате този силен ток на Божествената Любов, която сегашните серафими и

херувими имат, човек просто ще се превърне на светлина, но няма да разбере какво нещо е животът. Той ще изгрее и ще се стопи, но няма да знае защо е изгрял и защо се е стопил. Пък сега вие горите и се топите постепенно и знаете защо се топите. Майката казва: „Стопих се, изгорях.“ Бащата казва: „Стопих се.“ И ние горим. Човек е една запалена свещ: горим 10-20-30-50-100-120 години най-много, все горим и нещо изгаря, а нещо остава от нас.

Сега най-първо вие, като ученици на Окултната школа, ще се стараете сърцата ви да бъдат топли, т. е. в съзнанието ви да няма никакви горчиви чувства. Когато някой човек ви е направил пакост, като го видите, да не се обръща сърцето ви, или като го видите, да не завъртите очите си. Да спазвате едно пълно съзнание на единство вътре в себе си, като че ли нищо не се е случило.

В българския език в думата *любовъ* липсва онази линия, която уравновесява силите. Българите за любовта си нямат линия на уравновесяване, равнодействаща сила нямат, вследствие на това цялата страна е размирена – не че искат да бъдат непостоянни, но техните чувства се видоизменят. И тъй, окултният ученик, преди да стане ученик, преди да влезе в училището, трябва да намери своята равнодействаща сила и така може да стане ученик. Това да се запише. Като се запишете в Школата, първото нещо е да намерите своята равнодействаща сила. В българската дума *любовъ* буквата *л* представлява един ъгъл, стремеж има, но този ъгъл не е затворен като триъгълник. После, имате буквата *ю*, образувана от една малка пръчица, и до нея е буквата *о*. След туй имате буквата *б*, която показва закона на растенето. Тя е формула. Думата *любовъ* в българския език показва, че има методи как да превърнете тази сила, да я направите един творчески елемент. И тъй, българинът казва така: „В Любовта си най-първо ти ще се стремиш към Бога, но ти до Бога няма да отидеш.“ Че няма да отиде до Бога, това се вижда в буквата *л*, дето си е оставил отворено място, за да се върне отгоре. Той отива до конуса, но после, като стигне до върха, седи, седи, казва: „Не може да се мине, много е тясно“ – пак се върне

назад, излезе отдолу, мъчи се да направи тази права линия, на буквата *ю*, отива нагоре, пак се връща назад и казва: „Тази линия трябва да я пробия.“ Образува *о*-то и после казва: „И тук не е Господ“ – върне се, забие си главата в земята и после, като го погледнеш, минал през житния клас, казва: „Далече е Господ – и тук не е, дали ще Го намеря някъде?“ И след туй какво казва българинът? – „Минах в ъгъла, на върха на конуса ходих – няма Го Господ; в правата линия бях – няма Го, в земята ходих, ниви садих, не намерих Господа; в класовете ходих – няма Го. Има Го, няма Го... чакай да се оженя.“ Буквата *в* показва, че той се оженва. Ер-голям (ъ) е еврейският *йот* – той показва, че е намерил принципа, който твори, става много силен и смел да руши, но още не е намерил равнодействащата сила. Българинът казва: „В конуса влизах, в правата линия бях, в земята се посаждах, в житния клас бях, ожених се – намерих силата.“ Къде? – „Имах поданици, но туй, което осмисля живота, не съм го намерил.“

И тъй, досега българите не са намерили туй, което осмисля живота. От колко букви е съставена думата *любовъ* у българите? От шест букви. Значи българската любов е в полето на илюзиите – дотам е достигнал той. Тогава коя е тази равнодействаща сила? Това е Истината. Туй, което спира сега славянските народи, българите, то е, че те не могат да казват Истината. Туй им липсва – Истината не могат да казват. Хората, които най-много обичат да послъгват, това са българите, славяните. Българинът, като дойде да те излъже, почва да се смее, мисли да те преметне. Той казва: „Преметнах го.“ Запитва го някой: „Този ли път води за еди-къде си?“ – „Този е пътят.“ И после, като те забърка, казва: „Ама че го затикнах, задъни се някъде. Аз направих това, за да го изпитам има ли ум той.“ И никога няма да ти каже нещо точно. Ако го питаш от туй село до онуй колко има, ще ти каже: „Е, тук е, наблизо.“ Вървиш час, два, мислиш, че си пристигнал, и най-после чак ще дойдеш. Близо било. И после, ако нивите му родят много жито и го попитат как са, има ли много жито, той ще каже: „Е, няма много.“ За каквото и да е, никога няма да ти каже истината.

И тъй, в тази Школа, в която вие влизате, се изисква да се говори Абсолютната Истина, не абсолютната откровеност – аз не говоря за абсолютната откровеност, а за Абсолютната Истина. В дадения момент, когато дойде да кажеш Истината, да не се поколебаеш по никой начин да кажеш на света Истината, тъй както си е: нито преувеличена, нито намалена.

Реплика: *Да мълчим.*

Мълчанието някой път говори и лъжата. Трябва да се говори Абсолютната Истина. За учениците казвам сега това: Абсолютната Истина трябва да се говори. Дойде някой и ви пита: „Ти какво мислиш за мене?“ Преди да е дошъл той при тебе, ти казваш в себе си: „Той е малко вагабонтин, обича да си подръпва.“ Не казвам, че вие го казвате, аз привеждам един факт, който е много верен. Това са проверени факти от мене. Ти мислиш в себе си за някого: „Той е малко вагабонтин, не е толкова честен“ – изреждаш в себе си упреци против него. Дойде, пита те: „Какво мислиш за мене?“ – „Отличен човек си!“ – Не, ти ще му кажеш: „Аз мисля, че ти си малко вагабонтин, обичаш да послъгваш. Тъй аз мисля. Истината искаш да знаеш, нали? Тъй аз мисля. Ти можеш да ми се сърдиш, но туй е истината, ни повече, ни по-малко.“ Ще му кажеш истината право в очите. Той може да ти каже: „Ама ти за мене такова ли мнение имаш?“ – „Е, нали ме питаш за истината? Ако не ме питаше това, то е друго, аз бих замълчал, но понеже ме питаш за истината, аз ти я казвам.“ Ако обаче мислиш, че той е добър, ще му кажеш: „Ти си добър.“ Кажи му Истината! Той може да ти каже, че лъжеш, но Истината ще кажеш. Няма да преувеличаваш, ще кажеш туй, което в дадения момент е вътре в твоето сърце. Само при такъв един начин на мислене ще имате един нов подтик в живота.

Колко уроци са ми давали, за да ме морализират: „Ти, господин Дънов, не говори така, бъди малко по-предпазлив, внимателен, ще докачиш хората.“ Е, хубаво, аз трябва да кажа Истината; че те ще се докачат, това е друг въпрос. Законът е такъв, че аз трябва да кажа Истината. И знаете ли

какво би станало, ако човек престанеше да говори Истината? Представете си, че една чешма се задъни в своя кран, а напорът на водата Ѝ е много голям – какво ще стане? Ще се разпука. Аз трябва да говоря Истината, за да не се разпукам, а когато нещо се разпука, то направя хиляди злини. Една необходимост е да говорим Истината. Горко ни, ако не я говорим. И в края на краищата всеки от вас в края на своята еволюция ще бъде заставен да изкаже Абсолютната Истина – тъй, както си е. И сегашната карма не е нищо друго, освен едно отклонение от Истината – тъй, както си е. Кармата се е зародила в момента, когато ние сами сме се отказали да говорим Истината. Първият момент, първото отклонение, когато човек се е отказал да говори Истината, е създал сегашната карма, която е родила хиляди злини – и за да се освободим от нея, ние трябва да говорим Истината и да започнем да я прилагаме в живота си.

От вас, като ученици, искам да прилагате Истината: абсолютно, без никаква лъжа. „Ама малко бяла лъжа?“ – Не, никакви бели, нито черни лъжи. Ще говорите чистата, бялата, светлата Истина. За нас и бялата, и черната лъжа е все лъжа. Разбирате ли туй правило? Това е моралът на Новия живот, моралът на новия ден. Ще правите разлика. В нас абсолютно никаква лъжа не съществува, ни помен от нея: никакво извъртане на фактите, никакво извъртане на чувствата, никакво извъртане на помислите, никакво извъртане на действията, никакво извъртане в движенията на очите. Всеки един наш поглед, всяко движение на лицето, на ръцете, на устата, на тялото, на краката – всичко това трябва да изразява Божествената Истина. Защото и в ходенето има разврат. Аз мога да направя едно движение и да ви развратя. Мога да си мръдна устата по един начин и да ви дам по една лоша мисъл. Мога да изкривя тъй окото си, че и без да ви кажа нещо, да направя един иширет и да посадя едно зло във вас. Тъй че ние със своите движения правим по-големи злини, отколкото като говорим с устата си.

Абсолютно никаква лъжа! Този, който е дошъл да се крие в твоята къща, за да не лъжеш заради него, ще го вземеш и

двамата ще бягате. Ще бягате, за да не казвате лъжата. Няма да чакаш да дойдат онези в къщата, че да те питат где си го скрил. Не, ти с него ще офейкаш с време. Чудни са хората – и двама ще бягате! Никой няма да те застави да говориш лъжа. Щом бягате и двамата, като отидете в гората, там ще кажете Истината. Ще кажете: „Братко, и двамата сме в гората, сами сме тук.“ Абсолютно никаква лъжа в Новия живот! Туй да го запишете. Туй е в нашия морал. Без изключение, ние за изключения не говорим. Тъй е, казвам ви Истината. Туй е факт. В Новия живот ще казваш Истината – без никакви изключения. Право на предмета – ще говориш Истината без никакви изключения. Може да те обесят, може да страдаш, може да изгубиш името си, честта си, всичко, но ще кажеш Истината. Кажеш ли я, ти си ученик във Великата школа на Бялото Братство. И такъв един човек, след като умре, Белите братя ще го възкресят и ще кажат: „Ние те похвалваме, че ти си пожертвал живота си за Истината, че ти си изпълнил великия морал на Новия живот.“ И ако вие приложите този морал, както ви казвам, за една година, вашите лица другояче ще изглеждат. И аз ще туря всинца ви на един изпит, за да видя доколко говорите Истината. Туй да го знаете. Най-първо ще ви изпитам за Истината. И тогава знаете ли колко плач ще има между вас? Най-малко по един ден ще плачете през седмицата. За какво? Че не сте казали Истината. Истината, Истината, Истината, Истината, Истината!

Сега въпросът не е само да казвате Истината, но тази Истина трябва да я любите, защото след като я кажете, да не си речете: „Отгде се домъкна ти у дома, че за тебе толкова страдания понесох!“ Кажеш ли така, пак ще сгрешиш. Не, след като пострадаш за Истината, ще се порадваш и ще кажеш: „Сестро, аз се много радвам, благодаря ти за голямото щастие, че ти дойде у дома да ми създадеш толкова приятности, аз ти крайно благодаря.“ И всичко това не само да го кажеш, но да го почувстваш в душата си и да бъдеш радостен, че си пострадал за Истината. Това е идеалният стремеж. Тогава ще имаме наука, ще ни се отвори Природата. Най-първо, след като влезете в Природата, ще намерите ключовете на всички

прави и криви действия, които са съществували в миналото, на всички добрини и злини, ще видите страшни работи. И ако не сте смели да казвате Истината, вие ще се уплашите още първия ден, на първата стъпка. Ако ви въведа в този път на Истината, на колко души от вас пардесютата ще вземат хоризонтално положение? Ще бягате назад.

Сега представете си, че аз правя с вас следния изпит. Аз ви говоря като на ученици, със символи, но говоря неща, които са проверени и верни. Представете си, че аз съм учител и ви уча за Любовта, но вие не разбирате, не знаете това изкуство. Аз ви говоря за Любовта и казвам, че тя е една нишка, която вие не виждате. Тя е тънка като паяжина, но е толкова силна, здрава, че може да ви удържи. През нея текат токове, които ви поляризират и можете да станете и тежък, и лек. Вие не виждате тази нишка, но аз съм ви свързал с нея и ви пазя от всички пакости. Минеш пред една голяма пропаст, казвам: „Нали казваш, че съм ти Учител, ти ме обичаш, хвърли се долу.“ – Какво ще кажете? – “Учителю, сериозно ли говориш?“ Той ще коленичи долу и ще каже: „Сериозно ли говориш, моля ти се, не ме карай да се хвърлям долу, пусни ме!“ Колко от вас ще се хвърлят? Ако той е ученик, изведнъж ще се хвърли, ще увисне на нишката и аз ще го извадя. Аз ще добия вече вяра в него, той в моите очи ще порасте, ще порасте с един метър в моето съзнание и ще кажа: „Този е ученикът, на когото мога да разчитам.“ И онзи, който ще коленичи, и него ще зная. Друг пък ще каже: „Имай ме за отречен, още не съм готов – това е тежка работа, тежка наука, не е за мен.“

Когато влизаме да служим на Бога, ще изпълним Неговите Слова абсолютно, без никакво колебание! Всяко колебание е разрушаване. Може да ни коства живота – това е безразлично, но ние ще кажем тази Абсолютна Истина и в положителна, и в отрицателна форма. А туй в църквата го наричат изповед. Пред себе си човек най-първо трябва да се изповяда. Ще съзнаеш пред себе си, ще направиш една изповед, ще се върнеш назад, ще си кажеш: „Не говоря Истината.“ Ще идеш втори път и като се върнеш, ще кажеш: „Не говоря Истината.“

Онзи, Великият закон на Духа, казва: „Не казваш Истината.“ Втори, трети, четвърти път, докато се задоволиш.

Например има между вас мнозина, на които детето отиде някъде и открадне нещо. Вие сте едно семейство честно и почтено. Майката казва на детето си: „Ти сега ще вземеш това нещо скришом, ще го върнеш и няма да казваш нищо.“ Друга майка ще каже: „Ти ще го вземеш, ще го върнеш и ще кажеш истината, че си го откраднал.“ Коя майка говори Истината? Втората. Ще си изповядаш Истината. Тази майка дава едно правилно възпитание на детето, че Истината трябва да се казва. Взетата вещ трябва да се върне.

Ако ви задам някои упражнения и вие не ги направите, ще почнете да ми давате извинения и ще кажете: „Аз не можах да напиша нищо, много тежко ми беше, болен бях, децата, жената са неразположени, имах няколко полици, уморен бях.“ – Не, ще кажеш пълната Истина защо не написа упражнението си. Ще кажеш същинската Истина. Не давай такива извинения, които не са били причини за спирането на туй упражнение. И тъй, сега разбрахте първото правило: равнодействащата сила в света, това е Истината. Всеки от вас, който иска да бъде ученик, няма да говори от нахалство, но ще говори Истината заради самата Истина. У нас има един велик закон, който ни заставя да говорим всякога Истината. У вас има едно тънко чувство и ако развиете туй тънко чувство, когато извършите една постъпка, която не е права, то всякога ще почувствате една малка тъга, една вътрешна скръб. Ще кажете: „Туй, което сторих, не е право.“ Дойде някой човек, бутне ме и аз го бутна. „Защо се буташ до мен?“ Причината, за да му отвърна, не е в това, че той е дошъл до мен и ме е бутнал. Казвам: „Защо се допря до мен? Не трябва да ме притесняваш.“ Причината не е в това, че се е допрял до мен, че ме е бутнал, не е и в притеснението. Ако някоя млада мома, която обичам, дойде до мене, може и да ме притеснява, ще я бутна ли настрана? Ако туй притеснение е причина за моето негодувание, трябва да я отстраня, но аз казвам: „Може още да ме притесняваш.“ Как е тогава? Значи ние имаме известно отвращение към този човек. Тъй седи

въпросът. Ще му кажем: „Не те обичам, затуй не трябва да се допираш до мен.“ На всички хора, които ни са симпатични, всичко прощаваме, всичко им търпим, а които не са ни симпатични, и най-малкото не можем да понесем, към най-малката им грешка сме взискателни. Тъй седи Истината.

Туй е първото правило: ще се научим да бъдем искрени. Аз ви уча на един морал, който може да се приложи абсолютно, без никакво изключение! И най-хубавото правило в света е правилото, което няма изключение. Всички правила и закони, които имат изключения, не са наши. Законът е закон без изключение и правилото е правило без изключение. В нашите правила, в нашите закони, в нашите постъпки няма изключения. Разбрахте ли? Запишете си това. Да не казвате: „Учителю, какво да мислим за нашия морал?“ Нашият нов морал е: без изключение да говорим Абсолютната Истина, тъй както тя е в своята същина, тъй както е пред нас, пред нашето Божествено съзнание. Само при едно такова съзнание вие можете да станете пръчки, да пребъдвате на лозата. Само при едно такова съзнание може да пребъдваме в Христа. Защото Христос – това е една Абсолютна Истина в себе си. Той казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Абсолютната Истина е Той. И ако искате всинца вие да пребъдвате в Него, Той подразбира да пребъдвате в тази Школа. Първо, тази равнодействаща сила ще я спазвате. Само така може да имаме една положителна наука. Няма да има мъчнотия, която да не можем да понесем в живота. Изгубим ли Истината, всичко ще изгубим и ще имаме една връзка от страдания. Ще имаме друга една светлина – лъжата: тя ще дойде на нейно място. И тогава се нанизват всички страдания и работите се усложняват, докато всичките наши лъжи се разпръснат и ние пак останем с Истината, че животът ни не е такъв, какъвто трябва да бъде.

Сега вие ще ми кажете: „Тъй е, Учителю, хубаво е за онези, които имат малко грехове, ами онези, които имат много грехове, как ще започнат да говорят Истината?“ И с малко грехове, и с много грехове е едно и също. Единият грях е родил многото грехове и многото грехове са родили

единия. Туй не е извинение. Щом си правил много грехове, ще правиш и много добрини. Туй е закон. Ако имаш хиляди грехове, ще кажеш: „Господи, аз ще направя за всички злини в света и толкова добрини. Всичко ще поправя, тъй както Ти искаш.“ Ще се върнем и ще поправим. Може тази погрешка да ни коства хиляди години, все едно: дойде ли да изпълним Волята Божия, дойде ли се до Истината, ние сме готови на всички жертви. В нас волята е диамантена! Това разбирам аз под воля диамантена и под белия цвят. Когато казвам, че волята ни е диамантена, това значи: ние всякога сме готови да говорим тази Истина, която изразява Божията Любов и в която Бог се проявява. Престанем ли да говорим Истината, ние изгубваме всичко.

Най-голямата радост на човека е да говори Истината. Колко е приятно да бъде човек искрен! Не откровен. Кое е по-хубаво: човек да бъде откровен или искрен? Ако човек е откровен, а не искрен, това е едно зло. Откровен и искрен не е едно и също нещо. Когато изучавате окултната наука и френологията, ще видите, че за искреността има един център, а за откровеността – друг център. Откровени хора са ония, които не са скрити, а искрени хора са ония, които са съвестни. Откровеният човек не е скрит, не е потаен, а искреният човек е съвестен. Някой човек обича да държи Истината – той не е скрит. Тъй щото на откровеността произходът е един, а на искреността – друг. Искреността произтича от един морален закон, а откровеността произтича от един полуинтелектуален принцип. Например аз съм откровен, отивам да кажа някому, че съм беден, разкривам своите страдания: че жена ми, децата ми са болни и искам вие да ми помогнете. Но в тази откровеност има задна цел. Когато искреният човек разкрива всичките свои престъпления, в него няма две мисли, две желания. Та аз желая вие да бъдете искрени и после откровени. Ами че сегашните страдания са създадени от Невидимия свят, за да научи хората да говорят Истината. И когато съвременните културни хора осъзнаят, че пътят, по който вървят, не е прав, че техните постъпки не са прави, че техните мисли не са прави, че техните желания не са прави,

когато всички осъзнаят това, светът ще се оправи. Но сега вземете всяка една форма, всеки един институт: той мисли, че туй, което държи, е право. И затуй Писанието казва, че Бог прави всичко ново, че всичко старо се заменя. Старото Небе, старата Земя си заминават. Старото Небе – това е старият порядък на нещата; Земята е старата основа, на която този порядък е бил положен. Всичко туй се оттегля. Идат Ново Небе и Нова Земя, в които царува Абсолютната Истина.

Тъй: сега не мислете, че да говорите Истината е тежко. Не е тежко – тежко е, докато човек не знае. Но аз ще ви приведа един факт. Когато кракът ви е нормален, на вас ви е приятно да ходите. Но представете си, че вашият крак се изкълчи и ви боли – тогава вие няма да ходите по права линия, а ще се кривите, ще се кълчите. И ако ви питат: „Защо се кълчите?“, ще кажете: „Такъв ми е навикът.“ – Не, не, липсва нещо на крака ви. Този крак трябва да се намести. Имаш известна болка, затуй не можеш да вървиш по права линия. И ако ние не можем да говорим Истината, куца ни нещо. Ще изправим всички наши хилави работи. Как? – Като влезе Любовта, тя ще намести всичко. Ще намести органите на техните места, ще ги направи естествени. И тогава, чрез тия естествени органи, сили, способности, ние ще можем да живеем един чист Божествен живот. И какъв ще бъде този Божествен живот? Аз ще ви кажа сега. Вие имате красива дъщеря. Ще ви представя работата тъй: обичам дъщеря ви, нали? Но вие не ме обичате, имате съображение. Е, допуснете сега, че аз съм ученик на Окултната школа и направя вашата дъщеря да умре. Вие пазите дъщеря си затворена, тъй – прикрита за целувки. Казвате: „За всеки друг, но не и за този вагабонтин.“ Умре тя, привидно умре тя. Аз пращам отдалече едного, който ви казва: „Има един човек, който може да възкреси дъщеря ви, да я оживи.“ И ако аз дойда, целуна дъщеря ви и тя оживее, ще ми се сърдите ли? Не. Ще кажете: „Господ здраве да ти дава.“ Тъй щото в нашата наука ние всякога даваме от нещата, които носят живот в себе си. Разбирате ли? Сега всички неща от истинския живот са много извратени. Когато се говори за целувка, тя е просто един символ на живота. Символ е тя.

Та по правия път на Истината ще се задоволят всичките ваши копнежи; най-възвишените ваши копнежи ще бъдат задоволени по един правилен начин, и за вашето добро, и за доброто на вашите ближни. Нали сме удове един на друг? Ако сме удове на това Христово тяло, това тяло трябва да функционира и всеки един уд в нас трябва да функционира правилно, да бъде израз на Божествената Истина, за да се всели Христовият Дух в нас. И когато действаш с Истината, Духът на Христа ще се всели в тебе. И тогава Духът ще каже: „Не бой се, ние сме с тебе, говорѣ Истината.“ И тогава всеки уд ще бъде израз на Истината. Защо трябва да говорим Истината? Защото Христос ще бъде с нас. Ние може да сме много малки, но когато говорим Истината, Той ще каже: „Моят Дух е във вас и Аз ще се застъпя заради тази Истина, която говорите!“ Не сме сами в света и вие не сте сами. Та сега не мислете за това. В тази Школа има възможност един ден, като говорите Истината, да постигнете онова, което желаете. Но се иска не желязна воля, нито гранитна, а диамантена воля. И бял цвят се изисква! Сега разбирате ли ме добре?

Реплика: *Разбираме.*

Сега някои от вас ще кажат: „То е тъй, но ние не можем.“ – Не, Новият живот започва. Ученикът на Школата трябва да живее така. Не живее ли така, той не е ученик. Казвам ви правилото: само така трябва да живеете. Няма кой да ви контролира, няма да туряме детективи, стражари да ходят подир вас. Ние имаме стражари, които ходят вътре и всичко знаят. Отвън ние нямаме нужда от стражари – ние имаме такива отвътре, каквито светът не е виждал. И всичко се хармонира във всичките негови подробности. Не си правете илюзия, че всичките ваши постъпки, мисли, действия, желания в Школата ще се хармонират. И някой път вие ще ни създадете работа, след като изгубите живота, да изтриваме петната. Ще ни създадете работа, ще кажете: „Не искам да бъда ученик на Школата.“ – Не, не, няма нищо по-хубаво от това – да бъде човек ученик на тази

велика Божествена школа! Човек ще израсте пред себе си, ще стане едно същество възвишено. Това е моралът на тази Школа и влезете ли вътре, каквито погрешки имате, ще се стараете да ги изправите, и то не наполовина, а абсолютно.

Сега от вас, учениците, искам през цялата година да изправите всичките погрешки, които познавате във вашия живот, а които не познавате, тях оставям настрана; но които са изникнали в светлината на съзнанието, трябва да ги изправите, и няма извинение вече – ще ги изправите! Как? С Любовта може моментално да ги изправите: в един ден, в един час, в една минута всичко може да изправите. И аз ще ви направя един опит, правил съм тези опити много пъти и сега мога да ви направя този опит, но първо вие ще се опитате, че като не можете, тогава аз ще го направя. Тъй както изкарах тия 104 души на Мусала, така по същия начин ще изкарам и вас, ще ви направя опита. И като го направя, ще го видите, тъй както видяхте опита на Мусала. Тук няма никаква човешка мисъл – опит е.

Истината ще говорим всички. Всички ще бъдем искрени! И светът ще почувства, че действително тия хора са ученици на Бялото Братство. Ние не се хвалим със своите начинания. В началото на живота може да има погрешки – те са привидни за нас. За нас е важна крайната цел – Истината. Да сме смели, да говорим Истината. Онзи, който говори Истината, той е човекът на Бялото Братство.

Реплика: *Ако някой не ни говори Истината, трябва ли да му кажем: „Ти не говориш Истината“?*

Ако те пита, кажи му направо. Ако те пита: „Ти какво мислиш, аз говоря ли Истината?“, ще му кажеш: „Братко, не говориш вярно, ти не говориш Истината.“ Тъй ще му говорите: „Ще ме простите, ще ме извините, но аз ще кажа онова, което е в мене, да не го крия: чувствам, че ти не говориш Истината. Не че съм прав, тъй чувствам сега и изказвам своите чувства. Трябва да бъдем мълчаливи в работата. Щом се изменят моите чувства, тогава, като ме питаш как мисля,

ще ти кажа: „Сега чувствам, че говориш Истината.“ И той ще се зарадва. „Чувствам, че не говориш Истината.“ След една година дойдеш: „Чувствам, че говориш Истината. Казвам ти, защото ме питаш, а ако не ме питаш, аз ще мълча, няма какво да нарушавам общите правила.“ Някой греши там – не се занимавай с неговите грехове: ти си върви по пътя, това не е твоя работа – ако ти се спираш, ти пречиш на своята еволюция. Ако там някой вол се разлага и мирише, ще се спреш ли да плачеш за вола, че мирише? Затвори си носа и върви, с вола да се разправят орлите и кучетата.

Реплика: *Ако ни питат за неща, които не трябва да разправяме, какво да кажем?*

Щом питат за неща, които не засягат Истината, няма да говорим.

За нас важат само нещата, които са във връзка с Истината. Всички неща извън Истината не ни интересуват. Че някой обича да лъже – това е умрелият вол; че някой обича да насилва – това е умрелият вол; че някой обича да забогатява – това е умрелият вол, този, който се е вмирисал – той е извън тялото. Само здравите са в тялото. Който казва: „Аз ще работя за себе си“, той е в стария живот. Който казва: „Аз ще работя за Бога“, той е в Новия живот. В новия живот, като ти забележи някой нещо, няма да кажеш: „Аз ще живея за себе си“, а ще кажеш: „Братко, аз ще се саморазвивам, ще изразя Божествения живот, почакайте ме. В какво не съм ви послужил?“ Ще ми направите един упрек: „Господин Дънов, онзи ден, като дойдох в дома ти, бях гладен – ти си направи оглушки, яде, а мен не покани.“ Ще му кажа: „Братко, аз ще поправя погрешката си, ела утре.“ И като дойде, ще му сложа ядене, ще го питам: „Доволен ли си сега?“ Ако не е доволен, ще му кажа: „Ела и друг път при мен“, докато най-после остане доволен. Ела при мен – това е закон, ще ти направя услуга; понеже ти си от това Братство, аз ще изпълня правилото, тъй както Истината го изисква. Без никакво изключение. Всичко, каквото бих направил за теб, ще го направя тъй, както за себе си го правя, без изключение. Ще те обичам, както себе си. Това е закон. Аз ще му кажа Истината – тогава

и той ще ми каже Истината. Като почнем да си казваме Истината, ще почнем да изправяме нещата. Ами че това е морал. Например аз съм повишил тона си някъде малко. Казвам: „Не трябва такъв тон. И без да си повишавах тона, можехме да се разберем.“ Аз вземам съвременната механика: един гвоздей може да се закове с малък камък, но мога да взема един голям чук и да разбия и дъската. Ако този малък гвоздей мога да закова с малък чук, защо да го зачуквам с голям? Ще взема малък чук. Малък чук за малък гвоздей. Сега искам от вас за малки гвоздеи – малки чукове, а за големи гвоздеи – големи чукове.

Значи предстои ни една сериозна работа. Приятно е човек да оправя своите погрешки. Някой път е приятно човек да оправя погрешките и на други хора. Ама знаеш ли как се изправят погрешките на други хора? Има в света такива индивиди! Аз зная, има такъв случай: дойде някой и ми се оплаква, че бил беден, страдащ, бъдеще нямал – иска да му помогна да живее добре. Аз не му казвам, че ще му помогна, опитвам го. Не е хубаво да даваш всякога. Той не знае, аз ще си помисля и ще отида да разплатя всичките негови дългове и ще взема полиците. После скришом му изпратя няколко чувала брашно. Подобри ли се положението му? Такъв човек носи скърбите на други хора, изпразва своята каса. Ще кажете: „Ама като правим така, какво ще стане с нас?“ Като правим така, ще възкръснем, а понеже сега не правим така – умираме. Така, има души, има духове от Невидимия свят, които тайно, горе от Небето, напущат своето положение и помагат. И ти, като се оплачеш, те ти подобрят положението, а ти казваш: „Някой щастлив момент е дошъл.“ Този щастлив случай е, че някое разумно същество, като си му разправял, казва: „Господ няма да уреди работите, чакай аз да ги уредя.“ Не че Господ няма да ги уреди, но Господ казва: „До Мене се изпраща една молитва, кой от вас ще изпълни Моята Воля?“ И Божествената мисъл се предава от най-висшите светове, докато дойде до Земята. И тази мисъл хлопа някому, но той не иска да изпълни Волята Божия. Друг пък казва: „Мен ме имайте отречен.“ Иде при друг, той казва: „Готов съм,

Господи!“ – „Кой си ти?“ – „Иван Стоянов.“ Господ пише: „Иван Стоянов извърши Волята Ми. Турете името му на книга, запишете го за възпоменание, та като дойде при Мен, Аз ще имам един обяд с него.“ Тъй пише Господ в книгата Си. Това е правило в Школата.

Това са морални правила, които дълбоко ще вложите. И само така ще дойдем до другата страна на Школата – за изучаване на природните сили и впрягането им в работа. Само когато образуваме във вас диамантена воля и белия цвят, тогава ще пристъпим към втората част на Школата, която се нарича бяла магия. Но там се иска диамантена воля, която пред нищо не се огъва. Само при такава воля ние може да правим велики опити в Природата. А при сегашната воля, желязна и гранитна, ще имаме само насилие и прах ще вдигаме. Сега от всинца ви искам диамантена воля и като се срещнете, ще казвате: „Нашата воля е диамантена и нашият цвят е бял.“ Има ли сега нещо мъчно? Няма. За Любовта няма мъчни работи. Аз искам всички да станете млади: не да станете млади, ами ще бъдете млади. Искам сега, като се върнете по домовете си, да носите в себе си през тази година тази връзка на Любовта. Ще правим малки опити. Само микроскопически погрешки ще има – има погрешки, които ние не считаме за непоправими, стига волята да е диамантена.

Постоянно изправяне, изправяне! И като изправим всичко, ще внесем Новия Живот, ще внесем Новата Любов, ще внесем Новата Мъдрост, ще внесем Новата Истина. И ние туряме вече една велика основа, върху която можем да градим Божествения закон. Любов, Мъдрост и Истина – това е великата основа, върху която ние ще градим своето бъдеще. И тогава Ново Небе и Нова Земя ще се създадат върху тия три велики принципа – те са правила на Школата. Тогава ще чуете гласа: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Пътят е Любовта. Който има Любов, само той пътува от място на място. Нали искате да любите? Пътят какво е? Любовта е Пътят. Истината е равнодействащата сила, която отмерва този Път, а Животът го осмисля. „Аз съм Пътят“ – казва

Христос – това е Любовта. Може да искате да любите – Пътят, това е Любовта.

И тъй, аз казвам: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Това значи: „Аз съм Любовта, от която изтича Истината и Животът, който изтича от тази Истина, който я осмисля. Имате ли Любов, Истината ще дойде; имате ли Истината, Животът ще дойде; имате ли Живота, започва растенето, развиването на сили, способности, щастие, блага. На това Божествено дърво всичко в света започва да расте без колебание, абсолютно без никакво колебание! Без никакво изключение, без страх и без тъмнина. Ще приложите Новото учение и ще кажете: „Казано и свършено! Ние ще изпълним волята на нашия Господ на Любовта, Мъдростта и Истината без страх и без тъмнина. И в нас ще живее и ще се проявява Духът Христов. Ние и Той ще бъдем едно. Той и Отец ще бъдат едно и всинца ще бъдем едно. Едно ще мислим, едно ще действаме, заедно ще се радваме и веселим.“

Имаше зададени десет теми. Кои от вас се задължиха да пишат? Някои задачи ще приложим за идущата година. Колко е часът? Шест часа. Да свършим!

Няма Истина като Божията Истина.
Само Божията Истина е Истина.

Сега полека ще станем, за да идем на вечеря.

21 август, понеделник, 16.30 ч.

Утринен наряд

• Добрата молитва.
• *Благословен Господ Бог наш* (песен).
• *Няма Мъдрост като Божията Мъдрост. Само Божията Мъдрост е Мъдрост.*
• *Начало на Мъдростта е Любовта. Тя носи веселие и радост за човешките сърца.*
Възлюблени сме сега, чада Божии.
Пейте Богу, песнопейте на Името Му.
Всяко дихание да хвали Бога.
Да се веселят Небесата и да се радва Земята. Душата ни ще се весели в Неговото присъствие.
• *Благославяй, душе моя, Господа* (песен).
• *Аз съм истинската лоза, вие пръчките. Който пребъдва в Мен и Аз в него, той принася плод много* (коленичихме на дясното коляно в размишление върху тия изречения*)*.
• В същото положение изговаряме и следните изречения:
Начало на нашата Любов е Божията Мъдрост. Начало на нашата Мъдрост е Божията Любов.
• *Отче наш.*
• Молитвата на Духа.
• Запишете си следния стих: *Бог на Господа нашего Иисуса Христа, Отец на славата, да даде вам Дух на премъдрост и на откровение, за да Го познаете, и да просвети сърдечните ваши очи, за да познаете каква е необятната надежда на призванието Му и какво е богатството на преславното Негово в светиите наследие – проявената Негова Мъдрост, изявеното Негово Слово.*
• Гимнастически упражнения.

22 август, вторник, 5 ч.

Работа за новия живот

Да започнем пак упражнението с буквата *а*, за да опитаме къде има пукнатини в съзнанието ви. Ще имаме окултното упражнение с буквата *а*.

Упражнението се изпява със следните движения: дясната ръка – простряна под наклон, после се завърта напред, като образува кръг над главата.

Сега поемете въздух, че тогава ще пеем. Двете ръце прострени напред, после поставени горе над главата с допрени пръсти. Двете ръце настрани, после над главата и обливане.

Туй е един метод за възпитание на децата в бъдещата Школа. Когато се учи музика, учителите ще възпитават децата по този метод вай-малко половин час. Някои от учителите могат да употребят този метод с учениците си. Като влезеш при децата, не започвай изведнъж да ги учиш, но около 10-15 минути направи едно упражнение, за да се хармонира съзнанието им под влиянието на музиката. Упражненията с буквите *а* и *о* можем да заменим с думи – хармонично съчетани думи трябва да намерим. Трябва да приготвим такива окултни упражнения, такива няма още преведени; окултна музика няма още в Европа, сега се заражда тя. Единствените окултни песни, които имаме, това са сега нашите. Навсякъде имате съвременни песни с мажорни и минорни гласове. Минорната музика всякога изразява дълбочина на сърцето, а тази дълбочина е потребна; мажорните тонове дават сила, интензивност.

Е, днес ще слушате този брат, грузинеца, който прокарва тази идея. Той със своята цигулка иска да покаже, че свиренето може да се употреби окултно. Това зависи от душата на музиканта. Ако неговата душа е окултна, той може да изрази идеите си окултно. Затуй аз бих желал всички мои ученици

да знаят да пеят и да свирят. Ако не могат да свирят, поне да знаят да пеят. Онези, които не знаят да пеят, ще могат да бъдат само слушатели, оглашени, но ученици без музика не могат да бъдат. Всеки от вас трябва да знае да пее!

Реплика: *Няма ли изключение от това, защото има братя и сестри, духовно издигнати, които не знаят да пеят и да свирят?*

Все им липсва нещо, все им липсва едно благородно чувство. И тъй, ние ще употребим музиката като средство за възпитание. После има много светски песни, които всъщност не са песни. Защо? Защото те са тъй нагласени, че не упражняват изискващото влияние. Класическата музика е друго нещо – нея ще изучаваме, откъдето и да е.

Всеки от вас знае песента „Живот преизобилен“. Който има хубав глас, нека изпее „Живот преизобилен“. Ако искате да заставите някого да пее, той трябва да има вдъхновение. Някой брат или някоя сестра, която има вдъхновение, да я изпее, ако дойде Духът; ако не – няма нужда.

Един брат изпява песента.

Хайде сега всички да я изпеем.

Всички изпяват песента. Учителя изпява едно хубаво окултно упражнение.

Гласът на туй упражнение е окултно нотиран. Като сте в неразположение, седнете да си изпеете едно *хо-хо-хо, хо-хо-хо,* и всичко ще ви мине. При тази окултна музика се случва, че между двете части има близост, тъй че като изпеете първата, втората част сама изпъква. А при последното упражнение изведнъж има едно повишение. Туй са две състояния на съзнанието. Между двете части няма връзка. Изисква се воля, да знаете законите на съединението, за да можете пак да се върнете. Често някоя мисъл у вас се скъса, вие изпуснете известна нишка, тя се загуби и не знаете какво сте мислили. Тогава прекарвате един преходен период и затова не можете да знаете. Този преход е положението на човек, който е живял в най-ниско състояние и иска да се качи горе, но като се качи горе, не знае какво да прави. Съединителна нишка ще турим сега.

Всяко едно от тия окултни упражнения събужда вътре в човека един импулс. Това *хо-хо-хо* дава известно настроение. Измените ли го – ще дойде друго настроение. Например *о-о-о* – това значи: „Е, ти ще направиш тази работа.“ А *хо-хо-хо* значи: „Хо-хо-хо – и оттатък ще мина.“ Туй е отговор, една положителна мисъл. На песен ще опитваме това. Някой казва: „Ти ли си дошъл тук да оправяш света?“ Ние ще му кажем: „Хо-хо-хо, хо-хо-хо.“ И в училището идната година тъй ще им пеем и музика ще имаме. И когато те излезнат, ние ще им духаме и ще им свирим и ще пеем нова песен. Аз ще ви дам песни, но трябва да имате чутко схващане. В пеенето влизат не само половинки, но и четвъртинки тонове.

Изпяхме първата част на упражнението *Фир-Фюр-Фен*. Това е първият превод на физическото поле. Той е за мъжете. Това са чувства на мъжа. Туй упражнение е за човек, който е погълнат в материята – за да го събудиш. Той е потънал вътре в Земята. Един тежък човек, който е потънал в Земята с мисълта си, само тъй ще го събудиш. След това идва втората част, по-високите вибрации, противоположните вибрации, вибрациите на Любовта. Ти си недоволен, твоето състояние е несносно, ти търсиш начин как да го задоволиш. Трябва да се роди у тебе едно желание да го преодолееш, по какъвто и да е начин да се повдигнеш, а това ще постигнеш, като пееш. Когато човек почне да пее, то е един признак, че в пеенето душата му търси метод, начин как да се повдигне. Днес е вторник, не можем да изпеем втората част на тази песен (*Фир-Фюр-Фен*), защото е войнствен ден, марсов ден, влиянията са войнствени. Ти във войната, между гръмотевици, топове, ножове, не можеш да пееш. Изпейте първата част на *Фир-Фюр-Фен*. Превод: „Всичко вече аз свършвам в света.“

В окултното пеене се изисква абсолютна свобода на чувства, на мисли, и на всичко у нас трябва да дадем естествен израз, тъй, Божествено да бъде всичко. Ние се връщаме към Божествения живот – чистия, святия, неопетнения живот. И чрез тази окултна музика аз искам да върна красотата на вашите лица, на вашите очи, ръце, крака: да стане тялото ви Божествено. Разбирате ли? Туй е красота. Това ще

възстановя. Чертите на лицето ви трябва да добият един реален израз. Това не е една философия за Небето. Небето е тук. Туй, което Бог е създал, трябва да го възстановим – да върнем тази първоначална Божествена чистота. Затуй Бог сега гради. Ако ние владеем тия природни сили, трябва да възстановим Божественото у нас и да кажем: „Господи, туй, което развалихме, поправихме го и сега можеш да присъстваш в нас.“ Да съградим този храм в нас, макар да струва милиарди, и да кажем: „Господи, сега ще Ти служим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си воля.“ Туй е задачата ни. И когато съградим храмовете си, ще имаме в света една истинска религия – във всеки човек ще става богослужение.

Аз ще видя дали ще ми остане време да дойдем до окултно произнасяне на думите, да знаем как да произнесем една дума. Всяка една дума си има тон, по който тя трябва да се произнася, както в музиката. Всички думи в езика са нагласени по известни ключове, и когато ученикът влезе в Школата, трябва да намери тези ключове. И неговата реч ще бъде нагласена съобразно с тия окултни ключове. Нагласена ли е, ще забележите, че вашата реч има най-първо съдържание и смисъл. По формата си най-първо ще куца, но ще има съдържание и смисъл. Най-после ще дойде формата. И в света е така. А хората искат за всичко форма. Бедният човек не може да направи един палат. Той трябва най-първо да събере парите, да стане силен, и след като забогатее, да прави къщата. Когато ти станеш богат, силен, учен, тогава ще бъдеш в състояние да предадеш своята форма. Един религиозен човек започва да се подвизава и му казват: „Трябва да туриш най-красивата форма.“ – Не, най-после ще създадеш красивата форма. Някои казват: „Говорете ни една красива реч по форма.“ – Не, не може така, ние ще постъпим глупаво: най-първо ще турим съдържание и смисъл в нашата реч, и най-после форма. Може да живееш в палат и да се храниш с лук и чесън, а може да живееш в колиба и пак да си богат. Първо ще живееш в колиба, но ще се храниш добре, а после може да те турим и в дворец, защото и княз може

да живее в колиба. А може да те турим и в палат, защото палатът не показва богатство, както и колибата не показва сиромашия. Те са неща относителни.

Пазете законите, окултните закони!

В човека, при сегашното му състояние, има три течения. Аз ги определям тъй: животинско, човешко и ангелско течение, а Божественото течение идва сега. То засяга повърхността на човешкия живот. Когато в нас заговори Божественото, то трябва да бъде събудено от Божествения Дух. Никоя друга сила не може да събуди Божественото. Божественото само по себе си ще се прояви. Трябва да знаем под какви влияния са нашите мисли, защото те могат да дойдат под влиянието и на животински течения. И хората упражняват известно влияние, и ангелите упражняват известно влияние, както и светиите. Никой не може да ги избегне. Не мислете, че можете да избегнете влиянието на животните. Всеки момент трябва да знаете кои влияния преобладават във вашето съзнание. Например гневен си: блъскаш, удряш, чукаш. Под влиянието на кои течения си? – На животинските течения. Ако ритате, вие се намирате под влиянието на теченията на коня, ако бодете – на кравата, ако дращите, хапете – все сте под влиянието на животни със или без рога. Всички животни колективно влияят.

Като дойде влиянието на хората, то ще измени състоянието ви, ще почнете да мислите. Като дойде ангелското влияние, вие ще знаете да изправите поведението си и ще си кажете: „Не е този пътят.“ Веднага ще сте готови да изправите поведението си. Тогава чувстваме в себе си сила. Като дойде Божественото, тогава се чувстваме силни, мощни. И тогава знаете ли какво е правилото? Когато дойде Господ, т. е. когато повикаха Христа да излекува едного, Той затвори вратата, изпъди всички, а остана Той сам с болния. И когато дойде Христос да ви лекува, Той ще изпъди всички. „Ама Господи, ние сме майка, баща.“ – Не, не, всички навън! Да остане само този, който е необходим за твоето лекуване. Останат ли други, те ще развалят работата. Сам ще останеш, за да разбереш онези велики тайни. Човек трябва да остане

сам в душата си.

Сега на онези от вас, които са земеделци или градинари, ще им дам да направят следния малък окултен опит през тази година. Отделете си едно място от четвърт декар, 1 декар или 100 м, насейте го с жито и когато расте то, ходете често, обикаляйте туй място, четете си, молете се на Бога, и туй жито, което е расло под вашите молитви, съберете го, направете хляб, нахранете някои хора и вижте каква разлика има между този хляб и другия и какво влияние ще окаже той. Друг опит: имате някоя слива, която ражда – ходете при нея всеки ден, пращайте Ѝ хубави мисли, когато зреят плодовете Ѝ. Когато узреят, дайте тези плодове на онзи, когото обичате, и ще видите какви резултати ще произведат. Своите мисли и желания ние можем да ги влагаме навсякъде. И който дойде в нашия двор, знаете ли какво влияние ще усети? Всеки ще се усеща добре разположен, цялата атмосфера ще се различава от външната – голяма разлика ще има във влиянията. Та вие ще се стараете да влагате тия влияния и всеки от вас ще бъде носител на тия сили, на тия закони, които трябва да прилагате. Всеки може да образува едно малко изворче. Почне ли да извира, то ще отвори път, ще се стичат други и после ще се разширят и цялата околност ще се покрие с растителност. Тук изпъкнал един човек в един град, там друг – и всички ще почнат да растат и да зреят на това Божествено Слънце.

Помнете закона: с Любов се действа по един начин, без Любов се действа по друг начин!

Туй е за учениците на Окултната школа. Тези правила, които ви давам, не ходете да ги опитвате в света. Приложете ги върху себе си, докато във вас не остане абсолютно никакво съмнение. Ще направите най-напред един опит – той излезе несполучлив; втори, трети са все несполучливи. Казвате си: „Тази работа може да не е тъй, както се говори.“ – Не, тъй е, тъй е, абсолютно няма никакво изключение. Разбирате ли? Някои ще кажат за мене: „Вчера там, в читалището, понеже бяха все негови хора, пазиха го.“ Аз да ви кажа: преди две години бях в Свищов, дето комунистите ме пазиха, понеже

поповете пак бях нагласили нещо. И попове, и стражари имаше. Аз бях на сцената. Става един от публиката и ми казва: „Ти трябва да напуснеш туй място там, на сцената.“ Чувам по едно време: „Пиу-пиу“ – идва един комунист, хваща за гушата този, който идваше да ме снеме от сцената, и му казва: „Ти ще мълчиш!“ Другият казва: „Какво стои този там на сцената, сто души го вардят!“ И после комунистите казват: „Благодарете, че ние ви помогнахме.“ Че вие сте хората, които трябва да помогнете. Защо така? – Защото Бог живее във всичките сърца и каквото каже, всичко става, няма изключение. Винаги ще живееш по Божия закон – заради Бога. Разбирате ли? Бог живее в мечката и Ѝ казва:

– Ти няма да ги плашиш.

– Ще слушам.

– Ти няма да го плюеш.

– Добре, така ще направя.

– Ще минеш мълком, няма да го плашиш, защото сърцето му е много страхливо.

Мечката казва:

– Слушам, Господи!

– Ще се отбиеш малко в гората, ще кажеш: „Мини.“

А ние казваме: „Мечката се уплашила.“ – Не, тя не се бои, но слуша какво Ѝ казва Господ. Тя казва: „Понеже се плашиш, ще се поскрия малко в гората и после пак ще си продължа пътя.“ Хорските мечки са сто пъти по-опасни, отколкото горските мечки. Туй е без обида.

Изобщо вие не се интересувайте най-първо за общественото мнение, но се интересувайте за мнението, което Господ трябва да има за вас. Какво трябва да бъде мнението на Господа на живата Любов, какво мнение тя трябва да има за вас, туй е важно. И когато аз мина покрай вас, вие ми казвате: „Учителю, вие не ме обичате!“ Знаете ли какво ще ви кажа? Сърцето ви е толкова малко, какво да вложа в него? Направете си по-голямо, по-широко сърце, че да ви туря нещо в него. То едва съдържа 10 грама, какво ще туря в него? Ако река да го насиля, ще го пукна – и тогава вие ще свършите с живота си. Ако една муха кацне

на пръста ми и каже: „Учителю, искам да ме обичаш!“, как ще изявя Любовта си към нея? Понеже крилцата Ѝ са много мекички, ще я пипна така – лекичко, отгоре-отгоре, за да не ги смачкам. Туй е Любов. Друго, което мога да направя, то е, че ще взема една клечица за чистене на зъби и с върха Ѝ ще извадя малко от медеца, който имам, и ще Ѝ дам. Тя ще каже: „Учителя ми даде отличен обяд.“ Но ако аз река да дам и на вас толкова, колкото на мухата, какво ще кажете? На мухата, като Ѝ сипя толкова, това ще свърши работа, но ако на вас дам толкова, с такава микроскопическа част няма да се свърши работата. Е, при това питам сега: какво се казва на едно място в Писанието? – „Прави правете пътищата Господни!“

Та гледайте да имате мнението на Божествената Любов. Това е важно за всинца ви. Мнението на Божествената Любов! Всеки ден я питайте изменила ли си е мнението за вас. Щом Любовта си измени мнението за вас, в душата ви ще стане една коренна промяна. Сега малко неудобство имате, Слънцето малко ви препятства.

Изпейте песента *Фир-Фюр-Фен*.

Изпява се първата част на упражнението.

Ще знаете, че тя е за вторника. Ако имаме една поляна и всинца се наредим в една верига и запеем заедно, в хор, тази песен, знаете ли какво може да стане за един час? Като направите опита, ще видите какво може да стане. Трябва една много голяма поляна, за да се направи опитът. Отличен опит ще бъде. Над Батак отгоре, в Родопите, на един връх има една голяма поляна – Карлъка. Тази поляна е отлична за този опит. Тя е като дъска, може да държи пространство около един и половина часа. Отлично място е там.

Сега някои се занимават с онази мисъл – да се освободим от общественото мнение. Знаете ли онзи анекдот, дето един искал да се освободи от общественото мнение. За тази цел той се съблякъл гол и така тръгнал. Наистина той се освободил от общественото мнение на хората, но дошъл, попаднал до общественото мнение на децата. Сега

туй го давам като възражение, казвам: не да се съблечем голи, но като хвърлим дрипите на съвременния свят, да облечем дрехите на Истината! Да не ходим голи, а да турим новата премяна, дрехите на Истината! Не голи, а облечени ще влезем. Гледайте, като се освободите от общественото мнение на възрастните, да не попаднете под общественото мнение на децата. То е по-опасно, отколкото мнението на възрастните. Сега общественото мнение на по-напредналите и общественото мнение на глупавите е все пак обществено мнение, но второто е по-опасно, отколкото първото. С учения човек е по-лесно да се разбереш, но с глупавия... Ще каже: „Уа-уа“ – и нищо повече. И тъй, аз обуславям туй Учение не от това, че духът тъй казал или иначе казал. На тия духове, които ви говорят, аз им заповядвам – те са нисши. А Божественият Дух – Той е абсолютен, на Него аз се подчинявам. Той е Дух на Свобода, Дух на Истина, Дух на Любов, на Мъдрост, на Правда, на Добродетел, на Милосърдие. Той съдържа всичко в себе си. И питам тогава: тия духове, които говорят във вас, какви са? Някому проговорил духът, но му казва: „Туй да не казваш на Учителя!“ Защо да не казваш това на Учителя? – Не, което е Божествено, то трябва да излезе навънка. Божественото трябва да излезе!

Аз искам всинца да бъдете свободни, а не роби. Когато ви говоря за женитбата, аз съм категоричен. Роб с роб да не се жени, защото жената робиня и мъжът роб ще народят робчета. Същите тия робчета утре ще народят други робчета. Какво ще спечелите? Утре ще дойде господарят, ще хване робчето, ще го заколи. Защо ще се женим в света за робчета? Само свободният да се жени, т. е. никакво женене, а служене на Бога трябва. Сега ще ви питат:

– Ще се жените ли вие?

– Няма да се женим.

– Защо?

– Ние отхвърляме робството.

– Че деца не искате ли да имате?

– Не искаме деца на робството, а искаме деца свободни.

– Попове не искате ли да ви венчават?

– Не, не искаме, само робите се венчават.

Нищо повече. Поп кого опява? Само умрелите ги опяват. Който живее, поп може да му чете, но не и да го опява.

– После, ще се кръщавате ли?

– Не, с вода не искаме да се кръщаваме. Майка ми досега ме е кръщавала повече от сто пъти. Майка ми през първата година от рождението ме е кръщавала триста шестдесет и пет пъти, втората година – сто и петдесет пъти, третата година – петдесет пъти, а последната година – само един път.

Колко пъти ще ви кръщават? А сега ние искаме да бъдем кръстени с огън, с Дух. Кръщение с вода не чисти. Кръщение с огън искаме, което ще внесе чистота. Ако някой иска да се кръщава, то ще бъде с огън – това ще внесе Чистотата. Ако тръгнем по учението на поповете, какво ще ни дадат те? Но ще кажат: „Кой ще венчава дъщеря ви, сина ви?“ Аз казвам: ако вашите дъщери и синове ги венчават поповете, те ще умрат, поповете ще ги опяват. Но ако вие приемете Новото учение, тогава Духът ще ви кръсти, ще ви благослови и ще имате всичко в себе си.

Тия възгледи трябва да ви бъдат ясни на вас, като на ученици. Като на ученици, казвам – а който не е ученик, може да разрешава тия въпроси, както иска. Но за ученика този въпрос е разрешен: той нито се жени, нито за мъж отива. Това значи: нито се жени, нито роб става, нито робчета ражда. В Стария Завет се казва: „Родени в беззаконие.“ Туй значи: родени в робство. Щом служиш на греха, твоите деца се раждат като роби. Това значи родени в беззаконие: родени в робство. Евангелието пък казва: „Ние не сме родени в блуд.“ Я ми цитирайте този стих, какво е казал Христос? Христос им казва: „Ако бихте били чада Авраамови, делата Авраамови бихте правили, но вие сте от баща дявола, родени в робство.“

Тъй мнозина от вас са идвали при мене да ме запитват да се женят ли, или не? Разбрахте ли, ученици, разбрахте ли сега как седи въпросът? Да не се жените! Този въпрос за учениците решен ли е, разбрахте ли го сега? Съвременните лекари не позволяват на болните хора да се женят.

Съвременните лекари на идиотите не позволяват да се женят. На физическото поле го правят. А ние, духовните, позволяваме на душевноболните да се женят, позволяваме на идиотите да се женят. Кои са по-умни? Лекарите са по-умни. Тогава ние казваме: на роби хора не позволяваме да се женят; който не е свободен, не му позволяваме да се жени! По същия закон ще бъдем последователни. Свободен ще бъдеш! Ще видиш: туй, което искаш да направиш, акт ли е на онази безгранична Божия Любов? Ако е акт, направи го, ако не – въздържи се!

Ясна ли е тази мисъл за учениците? Само свободният може да се жени. Всеки, на когото сърцето е изпълнено с Божествената Любов, е свободен, но не да се жени. Той няма право да се жени.

Реплика: *Практически казано, един момък и една мома от нашето Братство могат ли да се женят?*

Могат да се вземат, разбира се. Не, слушайте: нито поп, нито гражданство може да венчава окултния ученик – това не е позволено. Венчава ли те поп – фалирал си. Преходните работи вие сами ще си ги разрешавате. Ние разрешаваме въпроса принципиално. Досега вие сте се женили хиляди пъти, във всичките ваши състояния. И сега, ако се жените, какво ще направите? Според хиромантията на всеки човек е определено дали ще се жени фактически, по съдържание или по смисъл. Там математически точно е определено. Когато бъркат, може да е по форма, на физическото поле. Има линии, по които е определено кога ще се жени човек, колко години ще живее, колко деца ще има, с колко жени, т. е. колко пъти ще се жени, и т. н. Всичко е определено. Туй е физическата страна. Да кажем, че един ученик мине този стадий: тогава той вижда, че по форма няма да се жени, а по съдържание. Например той ще стане учител някъде – тогава пак ще народи деца. Учителят, като възпитава, ще внесе Божественото учение в душата на ученика, и като се събуди тази душа първоначално, детето ще се прероди. Това е пак раждане. Този въпрос астролозите го решават. Когато иска някой да знае дали да се жени, или не, нека отиде при

някой астролог, да му плати и той ще му каже кога ще се жени, кой месец, за коя жена, или изобщо дали да се жени и т. н. Практически този въпрос е решен, само че трябва да намериш човек, който да ти каже по ръката дали да се жениш, или не.

Един ученик на Бялото Братство няма право да се жени, докато не навърши 33 или поне 30 години. Щом се ожени на 21 години, това не е в реда на нещата. Момата трябва да бъде 28-годишна, а момъкът – на 30 години. Сегашните икономически условия не са такива. Ние казваме: ако светът беше нареден нормално, то е друго нещо, но понеже сега е анормален, ще вървите постарому. Този е обаче посторонен въпрос, той ни отдалечава. Той не ни засяга. Ако дойде някой при нас, ще му кажем: „Иди се ожени и като народиш деца, ела тогава да станеш ученик.“ Нищо повече. Този въпрос ни отвлича от главната цел. Той е най-лесният въпрос.

Сега утрешния ден ще го посветим изключително на Школата. Онези, които се запишат за ученици, ще знаят, че ще имаме две събрания – едно за Общия клас и друго за Специалния клас. Утре искам да зная школите от всичките градове. Нека си направят общ клас и специален клас. В Специалния клас ще влизат при сегашните условия само онези, които не са женени. Това е едно от условията. В Общия клас влизат и женени, и неженени. Защото ако в един специален клас влезнат женени, женитбата им ще се развали. Ще се развали по много естествен начин. Нали знаете как ще се развали? Мъже и жени влизат и някой женен е внимателен към някоя мома, каже нещо за нея пред жена си и тя му казва: „Ти на еди-коя си тъй... Аз не ти позволявам.“ Тогава вън от класа! Ние нямаме работа с такива подозрения. Ние нямаме нищо общо с такива женени. Ако някой мъж и жена, които са женени, са свободни, то е друго, но ние ще ги изпитаме дали са свободни. Щом се ревнуват – вън от класа! Тъй ами, в нас няма церемонии. Ще ги изпитаме свободни ли са те, или не. Щом той ревнува жена си или щом тя го ревнува – вън, в Общия клас. Ако и там се ревнуват, в света да вървят.

Реплика: *Вдовици да влизат ли?*

Вдовицата като влезе, да не приказва за своя умрял мъж: „Аз имах един много хубав мъж.“ Тя така развращава. Щом тъй действа, тя не е вдовица и ще Ѝ кажем: „Ние те освобождаваме.“ Като влезе в класа, тя ще мисли, че не е вдовица. В Специалния клас тъй ще мисли и нищо повече. Започне ли тя да разправя спомени: какъв хубав бил, как си гугукали добре, какви му били мустачките и брадичката... Че как тъй? – Образите развращават. Е, всичката добрина в неговите мустачки и брадичка ли седи? Ние пет пари не даваме за неговите мустаци и брада. Ако добрината беше в неговите мустаци и брада... А то колко пъти хората хвърлят мустаците и брадите си и те отново изникват. Има известни пороци, от които трябва да се освободим. Има една глупава ревност, подозрения, пороци, които не са основани на нищо добро, на никакви добродетели. Има подозрения и подозрения. Сега в Специалния клас няма да се занимаваме с подозрения. Един ден ще кажете: „Аз влязох тук, но развалих семейния си живот.“ – На вас не ви е мястото в класа.

И после, никой ученик от един специален клас няма право до флиртува, да ходи да се занимава с момите. Право ли е това? Който иска да флиртува – навънка! Погледът ни трябва да бъде честен, мек. Честни, чисти, откровени! Митки да няма. Сега е вече ясно. Аз уважавам един ученик, който се застъпва за ученичката, който има най-високо почитание към нея и не си позволява даже лоша мисъл. Туй е свещено място! А като ги погледнеш: и двамата учат, учат – хайде, научат се... Няма какво да учат, не искам да се лъжат. Който влезе в Специалния клас, той трябва да бъде образец на благородство. Ако направи една грешка, да дойде да се изповяда на Учителя. А не да гледа към земята. Аз зная какво значи да гледа към земята. Ще бъдете чисти и искрени, с поглед ясен и чист. Направите ли едно престъпление в астралния свят, ще го изповядате. Направите ли едно престъпление в Умствения свят, ще го изповядате. Направите ли едно престъпление във физическия свят, ще го изповядате. Направите ли така, ще ви считам за герои, не направите ли – плюя на гърба ви и

казвам: „Вие не сте за класа – вън!“ И като любите, ще се изповядвате, и като мразите, ще се изповядвате. Да бъдете за образец. Туй е правило за онези, които влизат в класа. А инак ще кажат: „Тя ми замота сърцето, той ми замота сърцето.“ Това не са никакви специални класове. Това са класове на света. Светът е пълен с такива класове. Ние ще дадем образец на света. Това е окултна наука.

Специалните класове аз ги наричам класове на Чистотата. Всеки, който може да се подчини на правилата, може да влезе. Правила има там. А целта на общите класове е друга. В специалните класове аз искам от младите чистота. След като научат тази чистота, ние ще им покажем какво изисква Новият живот. Тогава ще им дадем нови правила, ще покажем какви трябва да бъдат отношенията им в света. Ние няма да бързаме. А не както в сегашния живот: майките искат още на 18 години да оженят дъщерите си. Защо? За да станат хилави. Не, трябва точно да изпълним туй, което Бог е написал. Ние ще извършим Неговата воля във всички подробности и в Причинния, и в Менталния, и в астралния, и във физическия свят и няма да я нарушим нито на една йота. Неговите закони! Това е нашата задача – да изпълним Волята Божия без никакво изключение. Как ще стане това? Знаем как ще стане тази работа. Разбирате ли я? Аз зная как ще стане тази работа: ще я направя тъй, както Господ иска. Не може ли по друг начин? – Може по много други начини, но за мене има само един Божествен начин. Ученик, който влезе в Специалния клас, аз ще го прекарам през 25 корита. Ама няма да остане място в него да се не промени. Трябва да се поправи! Все насълзен ще го виждате. Умът и сърцето ти трябва да бъдат такива, че като се пробуди съзнанието ти, сам да си стража на себе си. Остане ли да те пазят – отиде, та се не видя. Сам да си стража! Туй Божествено око на Любовта, като те види, да знаеш сам кое е право и кое не е. А сега ние сами не знаем кое е правото в света. За да намерим Правдата, трябва да бъдем чисти – затова трябва да дойде Божествената Любов. Тази Любов са я добили светиите, но как? – Като са се молили, плакали са, чистили са се по 15-20 години – и

след това са добили едно прозрение и са се върнали в света. Казват: „Какво са свършили?“ По същия закон ще го добием и ние. На нас ни трябва Чистота.

Ще ви разправя какво стана снощи. Седя аз и се разговарям нещо с една млада ученичка, казвам Ѝ: „Ако ни види някой, ще каже: „А, Учителя вечерно време ходи с млади момичета.“ Аз ви разправям един инцидент. Седя с нея и тъкмо говоря това – ето, задават се трима души. Тя трепна. – „Нека минат. Защо трепваш? Ако се уплашиш, грехът, престъплението е вече извършено. С мене си сега. Ако те е страх, страхът ще влезе във второто престъпление. Ти поне сега ще имаш смелостта да стоиш.“ Трябва да бъдем смели. Това е морал. Разбирате ли? Морал всякога трябва да има и в Доброто, и в злото. Ако аз съм грешен, ще кажа: „Грешен съм“ – няма да крия. Ако е добро, ще го кажа, както си е. Така трябва да бъде между нас. Сега аз ви изнасям това, понеже беше снощи. Ако никой не беше ме видял, щях да премълча, но понеже има трима души свидетели, на вас го изповядвам. Грях ли е това? Има ли право Учителя да се разхожда със своите ученици? Аз ще ви питам: има ли право майката да носи своите деца? Има ли право господарят да води своите слуги? Та като казвам Учител, аз разбирам Учител, на когото душата е пълна с Любов. Нищо повече. Не разбирам посредствен учител – принципиално разбирам въпроса. Всеки може да бъде учител: светът е пълен с учители – той от учители страда. Казвам: онзи Божествен Учител има ли право? – Има, туй за Него не е нищо. За Божественото око не е нищо. Ами че когато аз стоя в тъмната нощ, нали Бог гледа? Пред Бога всичко се отпечатва. За мене вечерното време, нощта, е тъй, както е денят. Аз в тъмната нощ се разхождам. Хората може да не виждат нищо, но Божественото око всякога ви гледа. Ще знаем, че онзи Бог всякога ни гледа. Ако ние не зачитаме туй око, всичко друго е празна работа. Никой от вас не може да ме съди! Кой от вас е по-чист? Следователно вие не можете да ме съдите. Ако в моята вода влезе някой, той ще се очисти 10 пъти, но ако във вашата вода влезе някой, той ще се окаля. Туй е една обида сега. – Не, туй е една истина. Тогава, ако вие

оспорвате това, аз ще ви го докажа. Ще направим един опит. Как ще направим опита? – Ще налея моята вода в едно корито и после вашата. Ако моята вода действително изпере, ако и вашата изпере, значи еднакви са. Опитът всичко решава. Ние няма да си правим някакви илюзии. Искам за всички млади да турим новия морал. Старото ще държим, а новият морал иде като някое новородено дете: трябва да го отглеждаме да израсте.

Аз не съм за погрешките ви, аз казвам за този вътрешен морал. В съзнанието си трябва да турим единство, в дълбочината на душата ни трябва да има стремеж, в чувствата ни – дълбок копнеж да изпълним Волята Божия с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си воля и сила. Може да направим много погрешки, може да падаме, да ставаме много пъти, но да имаме този стремеж да реализираме този копнеж на душата и на сърцето. Съвременното общество хвърля върху ви най-лоши мисли и вие, ако не сте чисти, има опасност да се заразите. Ние трябва да турим една диамантена ограда, която да ни предпазва от тях, иначе те може да ни заразят. Ние ще отхвърлим всичко това.

Сега аз засягам щекотливи въпроси и като ви говоря по тези работи, аз ви оцапвам по някой път. Някои казват: „Защо Учителя засяга тия въпроси, които са тъй болни?“ Само аз зная защо ги засягам. Аз ви оцапвам, но аз ще ви дам от своята вода да се измиете. Знам защо говоря. Аз зная закона, че като повдигам този въпрос, ще се оцапате – но по-добре аз да ви оцапам и да ви очистя, отколкото другите. Има опасност! Ние искаме да турим всичките благородни чувства в нас. Дето се казва в Писанието: „Молете се един за друг за изцеление.“ Бих желал всички братя и сестри да отправят особени молитви вечер към Бога, за да изпрати Божественият Дух по-възвишени духове, които да регулират тия отношения, защото ние сме изложени на тия отливи и приливи. Например вчера имахте едно настроение, днес – друго. Не зависи от вас – вие не познавате законите. Някой ден не сте разположени, вечерта настроението ви стане похубаво. Днес настроението не е тъй добро. Днес е борба.

Реплика във връзка, че някои минувачи се спират по пътя.

Те обикалят, но ние ще прекъсваме тази верига. Ще турим психически една ограда, за да не ни влияят. Те нека си минават отвънка, нека гледат – на нас нищо не ни вреди, че те гледат. Те щом се занимават с нас, ще дойдат да работят с нас.

Сега трябва да се обяснят ред други въпроси, понеже в Школата ще възникнат за в бъдеще много въпроси и след туй ще питате: „Няма ли някакъв отговор на този въпрос, някое мнение не е ли дадено?“ Отчасти искам тия въпроси принципиално да се разрешат, а за в бъдеще, при по-голямата светлина, която ще дойде, ще се дадат и по-големи разяснения.

В специалните класове могат да влезнат такива лица, които да бъдат образец, да се познават. Вдовици да влезнат, но да са девствени. Женени също може, но които живеят чист живот. Онези, които са в Чистота – те са свободни. Мома, която иска да се жени, не е свободна, тя не може да влезе. Годеници не могат да влизат. Сега никому не трябва да му става мъчно. Всички трябва да бъдете тъй разумни – да знаете, че всичко у нас трябва да става разумно. Всичко е обусловено и ние не можем да престъпим великия закон на Бога, понеже това има ужасни последствия. Ние седим пред тази велика интелигентност и не искаме по никой начин, даже и най-малко, да размътим Божественото съзнание. И на Господ, макар че е дълготърпелив, не искам да злоупотребим с Неговото дълготърпение. Ние искаме Господ да се весели в нас и ние да се радваме в Него.

Всички тези работи ще се уредят в специалните класове. В общите класове всички ще присъствате: там ще има теми, задачи и онези, които могат да пишат, ще пишат, а онези пък, които могат да изпълняват задачите, ще ги изпълняват. Всички ще придобият нов смисъл в живота. После вие от провинцията ще минете курса, който са минали в София. На всяка лекция има зададени теми. Ако не пишете, ако не се упражнявате, тези лекции са безполезни. Това е една работилница, в която има специални задачи – трябва да се

работи. Онези, които са в Специалния клас, ще бъдат и в Общия клас. Специалният клас ще води свой живот.

Апостол Павел, като го питали за брака, какво казал? „Който има дъщеря, може да я жени, но по-добре да се не жени.“ Значи този въпрос е засегнат в Евангелието. Ние сега ще му дадем по-широко разяснение. Сега, разбира се, нямам време. И тъй, от думата *ученик* не се плашете. Тя за вас почва да става нещо страшно. Не е лесно, но не е и страшно. Трудно е, прави сте. Но всички трябва да имате стремеж да станете ученици. Туй е смисълът. Оглашени ще бъдете, слушатели ще бъдете, но трябва да се стремите да станете ученици. А после за всинца ви ще създадем работа. Ти си човек: ще се приготвяш за бъдещето, ще използваш времето във всяко направление.

Ако изпълним всичко туй в Школата, ще постигнем онова, което е изразено с думите на апостол Павел, че „Око не е видяло и ухо не е чуло, и на сърцето на човека не е дохождало онова, което е приготвил Бог за онези, които Го любят.“ На друго място Павел казва още: „Като излязох от тази школа, в тялото си ли бях, или вън от тялото, не зная, но чух нещо, което не може да се изкаже на обикновен език.“ За да ви въведа в Школата, непременно трябва да ви извадя от тялото вънка. Най-първо трябва да се очисти вашето сърце, после да се очисти вашият ум и най-после да се приготви волята ви, че като ви изведа от тялото ви, да видите Школата и като се върнете, да кажете: „Сега съм решил на всяка цена да изпълнявам Волята Божия.“ Ще имате един жив опит, но време се изисква. Време се изисква – целия ви живот. А сега ще благодарите и за туй, което имате. Не бързайте, защото за онези, които са подир вас, долу, вашето състояние е идеал. Има души, които считат вашето състояние за рай. Идеал е за тях да се намерят във вашето състояние само за един час и те посвещават целия си живот, за да постигнат туй състояние, в което сте вие. А за нас има други състояния, които са идеал. Ще се помолите дано времето бъде утре по-хубаво, та да мога да говоря. Тази година аз съм приготвил за учениците нещо, което не са виждали, специално е. То е за пръв път правено.

За учениците съм го приготвил, защото все-таки трябва да се даде идея на ученика. Учителя нали трябва да даде модел на ученика? Аз имам вече един модел, който трябва да имате предвид, за да знаете какво трябва да правите. Пипнешком няма да ходите: модел има и според този модел трябва да ходите. Сега не знаете какво е това нещо. Аз ще ви въведа и ще ви го покажа. Като го видите, ще го познаете. Сега не искам да се заражда у вас неразположение. Това е специално за учениците приготвено, само учениците ще го видят. Пък имам и за оглашените, и за тях имам нещо, и те ще видят. Но тези две неща се различават. И пак ще ви кажа: когато въвеждаме ученика в Природата, ако неговото обоняние не е развито, какво ще разбере от цветята? Ами ако той влезе и зрението му не е развито, какво ще разбере от красотата? Ами ако той влезе и слухът му не е развит, какво ще разбере от звука на цветята? Ами ако той влезе и вкусът му не е развит, какво ще разбере от сладостта им? Ами ако той влезе и чувстването му не е развито, какво ще разбере той от нежността на цветето? Всичко туй трябва да е развито, че като влезе ученикът в Природата, да разбере защо тя е създала нещата по този начин.

За да имате стремеж, трябва да ви се даде един модел. Без модел не може. И това е най-мъчното нещо. Аз се радвам сега, че условията ни помогнаха, Белите братя, Невидимият мир ни помогнаха, за да се създаде един модел. В България да се създаде един модел – това е рядко изключение. Този модел не е измислен. Разбирате ли? Трябва да работим, да работим, искам всинца да работим, за да превъзмогнем някои мъчнотии. Или по-добре да ви кажа: ще ги превъзмогнем.

Реплика: *С новия живот ще станат ли промени в управлението?*

Ще станат, ще станат, ще станат, имайте търпение! Онези от Бялото Братство, които са поели сега отговорността да ръководят съдбините на света, са предвидили всичко. Разберете ме хубаво! Ако вие възприемете тяхната програма, работите ви ще вървят, ще се улеснят – тия въпроси, за които казвате: „Ами ако ме срещне някой разбойник?“ – Ами че как ще те срещне, щом Господ е с тебе? – “Ами ако жена ми

умре?“ – Щом Господ е с тебе, ще се случи точно тъй, че да издържиш хубаво изпитите си. Жена ти ако умре, децата ти ако се разболеят, всичко туй пак ще се поправи. А пък ако Господ не е с нас, нищо не може да се възвърне.

Сега най-важният въпрос е: Господ ще остане ли с нас, или не; Любовта ще ни бъде ли един закон, или не; Мъдростта ще бъде ли с нас, или не; Истината ще бъде ли с нас, или не? Туй е важният въпрос, а всички други въпроси: женитба, класове, ученици – всичко туй ще се уреди като по мед и масло. Но сега ще турим основата. Основата я нямат, а питат ще се оженят ли! Ако твоята дъщеря е робиня и аз съм роб, аз ви казвам: ние ще чакаме да ни освободят от затвора. Че не е ли робство да имаш едно хилаво тяло? Искаш да служиш на Бога, а си сакат, хром си, нещо постоянно те измъчва, на онази вътрешна инквизиция си – че няма ли да чакаш някой да те освободи? И Писанието казва: „Цял свят е в робство, въздиша и очаква нещо.“ Не само на земята, но и под земята въздишат и очакват. Сега и ние очакваме да дойде нещо.

Иде Новият ден, който ще ни освободи и всички ще бъдем освободени, ще живеем съобразно със законите на Любовта, съобразно с програмата на това Царство. Всички ще се молим на Господа да се отворят вратите на затворите, да рухне всичко и всички въжета, бесилки да си вървят, отгдето са дошли – никакви разбойници няма да има. Искам нови дрехи на пролетта, чисти дрехи! И когато влизаме и излизаме, да не ходи стражар подире ни. А сега затворникът го пущат навреме, затварят го навреме, следят го. Питам: защо ти е такъв живот? Ще благодарим на Господа, задето сме дошли до тия разбирания, а за останалите неща ще има време – трябва да правим нещо. Ако свършим всички въпроси, тогава другите дни какво ще правим? Ще трябва да вземем мотиката и да копаем.

Ще свършим събранието с *Молитвата на Духа*.

Няма Любов като Божията Любов.
Само Божията Любов е Любов!

22 август, вторник, 10 ч.

Изпитвайте писанията

Изпитвайте писанията; защото вие мислите, че в тях имате живот вечен; и те са, които свидетелстват за Мене.

Йоан 5: 39

Ще взема 39-и стих от 5-а глава от Евангелието на Йоана: „Изпитвайте писанията; защото вие мислите, че в тях имате живот вечен; и те са, които свидетелстват за Мене."

Този стих може да се вземе и в тесен, и в широк смисъл. В тесен смисъл може да се вземе, каквото са писали еврейските пророци, апостолите, и каквото е казал Христос. Но когато Христос е цитирал този стих, в Неговия ум е имало широка идея: „Изпитвайте писанията – всичко онова, което Бог е написал в Разумния свят, свидетелства за Мене." Изпитвайте това, което е написано.

В света има едно изпитване, което се налага. Например готвачката трябва да изпита храната – дали е сготвена добре. Жената, която е месила хляб и го е турила във фурната, трябва да опита дали се е опекъл. Когато една работа се свърши, опитва се дали е свършена. И когато казваме, че ние трябва да изпитваме, значи трябва да изпитваме дали нещата са верни, дали са такива, за каквито ни ги представят. Изпитвайте писанията! Даже и тази написана книга, Библията, трябва да се изпитва. Ако вие имате тънки чувства, сензитивност, може да се пренесете във времето на Христа, във времето на пророците, и понеже те сега живеят, да влезете в общение с тях и да се научите какво са искали да кажат. Сега те са по-напреднали, тяхното съзнание се е разширило и те ще ви осветлят. А ние се спираме и казваме: „Преди 2000 години тъй рекъл пророкът." Но оттогава досега колко води са изтекли!

Ако дойде Христос, ще каже: „Изпитвайте писанията – какво е писано не само тогава, но и от 2000 години насам, защото се пише не само тук, на Земята, но и горе, на Небето: и ангелите, и светиите, всички пишат.“ Затуй се препоръчва на всинца ви да имате един буден ум, за да изпитвате писанията. Например ако бихте посветили живота си да изпитвате Любовта: да я проучвате като сила във всичките нейни форми, в каквито се проявява в животинското царство, между хората, между ангелите, знаете ли до какви резултати щяхте да дойдете? Ако бихте се заели да изпитате Мъдростта в нейните проявления, както се проявява тя в растенията, в животните, в човека и в ангелите, знаете ли до какви резултати щяхте да дойдете? Ако бихте се заели да изпитате Истината, също велики резултати щяхте да добиете. Това са велики области, от които може да се почерпят грамадни знания.

Христос казва: „Изпитвайте писанията, те са, които свидетелстват за Мене.“

За кого свидетелстват? Всичко туй свидетелства за тази необятна и безгранична Любов, която иска да ни привлече и да ни изпита, да ни подложи на всички изпитания, за да станем здрави. Само тогава можем да станем ученици. Представете си един болен ученик: боли го крак, зъб, стомах – как ще учи той? Следователно ученикът трябва да бъде здрав, у него умът и сърцето трябва да работят добре, без да има някакви болки, без да го смущава нещо. Като пренеса тази аналогия вътре в Школата, следва, че всички трябва да бъдете здрави. Всеки ученик трябва да бъде здрав.

Сега например нашите противници, или по-право вашите противници, без да знаят този окултен закон, често внасят у вас раздори. Казват: „Тия хора не живеят добре – и те са като нас, карат се.“ Насочват мисълта си и гледаш – един ден вие се скарвате. Казват: „И те спорят помежду си, и те не знаят Истината.“ И вие започвате да спорите кой от вас знае Истината? Най-първо ние трябва да се освободим от хорските мисли отвънка. Всички трябва да се освободите от тия посторонни мисли. Именно туй е едно от качествата на ученика. Затова всеки ученик трябва да се постарае да го

добие. Това е само едно твърдение. И ние в Школата ще ви дадем методи. Тия методи са тъй прости, че като ви се дадат, вие се усъмнявате и казвате: „Дали ще може да се постигне нещо, или само си губим времето?“ Казвам: ще опитате методите и ако нямате резултати, тогава ще говорите.

Сега, понеже утре ще бъде ден за Школата, аз бих желал всички онези от вас, които имат някакви съмнения, да си изповядат съмненията, да не влизат като клинове да разрушават хармонията. Защото знаете ли какво ще направим ние? Средата, в която живеем сега, е гъста и те се държат с нас заедно, но утре ще разредим средата и понеже са тежки, ще паднат на дъното. Ние ще им кажем начин как да се поразредят малко, понеже ние искаме да работим практически, на опит, а не само теоретически. Знаете ли каква среда представлява България? Знаете ли каква среда представлява българското духовенство? Сега например вие мислите, че ние ще ги набрулим във вестниците, ще си измъкнем ножа. То е лесно да измъкнеш ножа, но дали ще може да го употребиш право? Има начин за употреблението на този нож. Сега например аз ще ви въоръжа. Ние имаме мечове, изковани в огъня на Любовта, после полирани в огнището на Мъдростта, намазани с отрова в огнището на Истината, и като бутнем някого с тях, той ще се пукне като мехур. Този меч има туй свойство, че само като го посочиш, той почва да търка. Казва се в Словото Божие: „Турете меча на Духа!“ Той е ужасен. Знаете ли какъв меч е той? Той е такъв силен меч, че не само укротява, но който веднъж е прободен с него, не чака – или се предава, или както казват турците: „Табана кует“ – бяга. Но тази е вътрешната страна.

На мене ще ми бъде приятно да установим вътре в Школата един ред, за да представлявате един образец, та който дойде при нас, да знае, че имаме знания, че владеем силите на Природата и можем да турим в света ред и порядък. Аз ще позная моите честни ученици и ще им дам един голям изпит. Ще ви изпитам. Знаете ли как? Първо ще видя дали сте честни – с пари ще ви изпитам. Ще дам на някой ученик една вечер една голяма торба със злато и ще му кажа: „Ще занесеш

тази торба в еди-кой си град.“ Ако той офейка с торбата, въпросът е решен вече. Другиму ще дадем някоя къща, ще я припишем на негово име, и ако след 5 години той я направи свое имущество и я остави на децата си да преживяват, ние ще знаем какъв е този ученик. И ако на някого от учениците поверим един дял да го ръководи и той го направи своя мушия, и него ще разберем. Ще ви поставим такива капани, такива клопки, каквито не сте виждали. Като дойдат тези ученици втори път, ще ги питаме: „Ти не си ли този, който взе торбата?“ – „Да.“ – „Със здраве си върви.“ На другия: „Ти ли беше този, който усвои къщата?“ Имайте предвид, че у нас важат фактите. Щом торбата не е на мястото, нищо друго не важи. Туй е важно, а не това, че си честен. Нищо повече. Вие казвате, че сте честен, почтен. Вярвам във всичко това, но торбата къде остана? Че баща ти е честен, че ти си честен, вярвам, но къде е Любовта? След туй ще дойдат други изпити. Тези са на физическото поле. На торбата, на къщата устоява ли, честен е. Ще поверим някому окултни сили, да може да влияе на хората. Ще видим за какво ще ги употреби. Ако ги употреби за Добро – добре; но ако ги употреби за свое лично благо, пак ще пишем в книгата. „Аз знам“ – ще кажа. Всички тия неща ще дойдат за изпит на учениците.

После ще изпитваме някои от учениците на Специалния клас. Например ще му дадем някаква работа, някакъв труд за цял месец, и ще му кажем: „Ще знаеш, че ако работиш добре, ще ядеш; ако не работиш, нищо няма да ядеш.“ После ще му кажем да направи същото за една година: „Ще работиш, макар и да си богат, и никому нищо няма да казваш. Ако работиш всеки ден и си намериш работа за една цяла година, за 365 дни, ние ще те считаме за един много способен ученик и ще ти турим шест. Ако за половин година си намерил работа, ще ти турим четири; ако една четвърт от годината си работил, ще ти турим три; ако си работил само един-два дни, ще ти турим единица.“ Но за работата е лесно. Ще направим после друг опит: някой ученик от вас ще направим пръв министър в България, после ще го смъкнем от горе и ще накараме целия български народ да го оплюе. Като е на власт,

ще гледаме какво прави – и ако си издържи изпита, шест ще му турим; ако не го издържи, ще накараме българския народ да го оплюе.

Ще ви прекараме през тия изпити. Всички тия неща ще дойдат за тия, които следват Специалния клас в продължение на 20 години. Толкова ми трябват. И на тия, които издържат добре изпита си, тогава ще им се повери... Знаете ли какво ще ви се повери? – Ще имате доверието на вашия Учител, за да може Той да ви остави на своето място. Такова доверие да има Той във вас, че каквото ви каже, няма да развалите Славата Божия; каквото ви каже, няма да изопачите Истината, няма да изопачите Мъдростта, нито Правдата, нито Добродетелта, ами право ще изпълните всичко тъй, и то абсолютно тъй, че всичко да бъде за Слава Божия. Това е цел на всички ученици в Школата.

Слави ли се Името Божие, славим се и ние. Не се ли слави Името Божие, не се славим и ние. Две мнения по това няма. Това е правило на Бялото Братство. Тия морални правила трябва да легнат още отсега в умовете ви, във волята ви – и тогава всичко ще дойде, всичко е възможно. Всички ученици ще си кажете: „Ние искаме всички – млади и стари, да калим нашата воля, да стане тя диамантена и пред никакви мъчнотии, пред никакви изпитания да не се поколебаем." Младото като не се помръдне, старото няма да стане, и старото като не се помръдне, младото няма да стане.

Някои казват: „Нашият Учител още нищо не ни е казал." Ами че това са най-великите Истини, които съм казвал. На тия мои думи лежи цялото ваше знание, което вие можете да имате. Ако вие влезете в Невидимия свят между ангелите, те няма да ви питат колко знаете, а ще гледат колко е вашата Любов, каква е вашата Мъдрост, Истина, Правда, Добродетел. Ако ги имате, ще имате тяхното доверие. Значи ще гледате дали във вашия дух, във вашата душа, във вашия ум, във вашето сърце царуват тия велики Божествени Добродетели. Това е силата; а знания, растене, съвършенство – то е въпрос на времето. Всичко може да се добие, всичко е възможно.

Та сега за през цялата година ще турим една формула: да си помагате. Които са слаби, ще ги направим герои. Казвате: „Слаб човек герой може ли да стане?“ Много лесно може да стане. Вземете един съвременен неврастеник – страх го е от студено. Хвърлете го в студена вода и след като се накваси, няма да има страх вече. След като се накваси, не само че не му е страшно, но почва да му става и приятно. На всеки един от вас, когато се страхува – един котел студена вода отгоре му! Нищо повече. След като се накваси хубаво, няма да го е страх. Аз ще ви кажа например, че някои от вас много тачите общественото мнение. Някой като мине покрай вас, ще ви оцапа хубаво и тогава, като минете тъй оцапан, казвате: „Нищо не искам да знам вече, не ме е страх от общественото мнение.“ След като ви бият, не ви е страх. След като изгубите нещо, вие ще добиете доблестта да не се плашите никак от общественото мнение. Обществено мнение има само у добрите хора, у лошите хора няма обществено мнение. Обществено мнение има само у високоблагородните, у интелигентните хора, а там, дето няма добродетели, има само лично мнение. А такова лично мнение имаме всинца. Следователно, за да имаме обществено мнение, трябва да бъдем всички високоинтелигентни и да се стремим към съвършенство. Всеки ученик от класа, който се стреми към съвършенство и е интелигентен, който е способен, ще му дадем всичкото наше съдействие.

В Школата вие ще се научите на различни методи. Не само ще се учите, но едновременно ще бъде и теорията, и опитът – всичко ще върви паралелно. Например искате да премахнете някой ваш недъг, нали? Да допуснем, че сте страхливи. Е, кои са причините за страха? Може би, когато вие сте били заченати, майка ви да се е уплашила от някоя котка и тя да е станала причина да се яви у вас страх. Следователно вие постоянно ще се плашите от котка. Ще се плашите не само от котка, но и от всички други животни, които се плашат от котка. Например има хора, които много се плашат от мишки. Някои пък се плашат от паяк, пиявица и други. От тия малки работи се плашат. Ние трябва да знаем

закона: да се върнем назад, да изправим погрешките си, за да не се плашим от котка. И действително, уплашването от котка има значение: котката упражнява лошо влияние. Сега с това не казвам, като се върнете вкъщи, да изпъдите всички котки. При известни случаи котките са ужасни. В даден момент, когато тя изплаши една бременна жена, влиянията Ѝ са лоши. И всякога, когато една бременна жена се уплаши или от котка, или от змия, или от паяк, от пиявица или от друго, у децата се явява страх според животното, от което се е уплашила майката.

И тъй, гледайте как да изкорените този страх, който се увеличава у човека. Ще се стараете тогава да се приближавате до котка или до всичко онова, от което се боите. Ще се доближите да го пипнете. Ако е змия например, най-първо ще се стараете да я гладите отдалече, после ще я пипнете по-спокойно. Ако е умряла, ще я вземете, ще прекарате ръцете си през цялото Ѝ тяло и ще се ободрите. След туй зимно време, като намерите някоя змия, ще я прекарате през ръцете си и после, като вземе да мърда, ще я хвърлите – тъй ще правите, докато страхът изчезне. Щом излезе страхът от вас, вие наполовина сте решили тази задача.

Та сега казвам методите. Туй е само един метод, а не че всинца ще ходите да гоните змии и да ги хващате. Това ще бъде задача може би за едни от учениците – да ловят змии. На други може да се падне случай да имат работа с мечки, с малки мечки и т. н.

Христос казва: „Изпитвайте писанията.“ Тази велика книга в Природата трябва да се изпита. Написаните формули – както растенията, камъните, животните – това е една написана книга и ние трябва да проучваме великите сили, които са скрити, заложени в Природата, и да знаем за какво можем да употребим в даден случай тия сили. Ще разберете един велик закон: че всякога, щом изгубиш най-малкото равновесие на духа си, не можеш да работиш. Например имаш неразположение към свой приятел – ти вече си наполовина парализиран. И щом се скарат тия двама души, не им върви, никому не върви. Ако двама ученици се скарат, трябва да знаят,

че в Школата не се позволява абсолютно никакво скарване. Щом влезете в Школата, никакви недоразумения! Излезете ли вънка – можете, позволявам това: колкото искате можете да се налагате. И ако някой иска да се бие, казвам: можем да ви освободим за няколко месеца да се биете и като се върнете със счупени глави и носове, ще ви кажем, че всичко това абсолютно го забраняваме. Ще забравите абсолютно всичко, без никакви караници. Сега туй ще го знаете. Туй значи да имате характер, да имате воля.

Като влезете в тази Окултна школа, ще развиете характер. Като дойдат всички тия малки изпитания, и след като се калите, тогава с някои от по-напредналите ученици ще правя други опити. Те често казват: „Учителю, я ни изведи от телата, че ни заведи в тия възвишени светове и ни покажи какво има скрито там.“ – Може! Е, после за страхливите има и друг начин за лекуване. Ще турим страхливия в един аероплан, ще го издигнем горе на височина 3-4 км. Ти може да изпитваш удоволствие, но на страхливия ще треперят и гащите. След като слезе и ни опише какво е преживял, ще го питаме иска ли втори път да се качи. Ако иска, значи станал е много сръчен, смел. Това е достатъчно изпитание – на аероплан отгоре. Но да не мислите, че това е за старите – не, това е за Специалната школа, то е за младите юнаци, то е за най-младите ученици, които са силни и крепки. За по-напредналите други изпити ще има.

Но за да се образува едно общество, кое е най-необходимото? Ние трябва да бъдем способни да знаем как да послужим на хората. Ние трябва да бъдем сръчни и способни за всичко. В нашата Школа ще застъпим всички занаяти. Няма да има занаят, който да не познаваме. Всички изкуства ще застъпим и от нас по-добри специалисти няма да има. И писатели, и инженери, и поети, и дърводелци ще имаме, тъй че ще знаем да правим туй-онуй, нищо няма да ни се опре. Никого няма да викаме отвън да ни работи. Някой брат няма къща: хайде, няколко други братя ще се заемат, за 2-3 недели ще му направят къща с 2-3 стаи. Ще строим. Ще кажете: „Отде ще вземаме пари?“ Всички камъни, тухли,

пясък – всичко ще доставяме чрез нашия труд, ще покажем на хората, че всичко можем да работим. Ако искате, аз пръв ще ви дам пример. Ще ви покажа как се строи къща, как се работи дърводелство – всичко можем да работим. Няма да има занаят между нас, за който да кажем, че не е хубав занаят. Не, всички занаяти ще можем да работим. Ние трябва да имаме смирение, всеки да върши работата си. Например следя учениците: като кажат да се вземат стомните, някой си мисли: „Дали ще мога да изклинча, или не?“ Всеки трябва, като дойде тук, да гледа сам да си донесе вода. И ако има някоя слаба черта, като дойде тук, да гледа да се поправи. Ако някому не се иска да услужва, а иска другите да му услужват, тъкмо той трябва да работи, да слугува на другите и да си каже: „Днес ще слугувам.“ – Защо? – „Защото не ми се искаше да работя.“ И по такъв начин ние ще съкратим труда на 3-4 часа дневно. Ако всички работим по 3-4 часа физически труд на ден, нашият труд много нещо ще ни даде.

При такъв случай само можем да образуваме едно Братство, една примерна комуна. Сега например няколко комуни между нас пропаднаха. Два от опитите в Стара Загора пропаднаха, един от опитите в Русе малко го понараниха. Навсякъде пропадат, защото трябва да знаете, че когато се създава една комуна, трябва да се комунизира трудът, а не капиталът. Туй, което излиза от русенци, то е комунизиране на капитала. Има ли труд комунизиран, всичко става, няма ли труд комунизиран – готовото лесно се изяжда. Тук миналата година аз заедно с още трима души свършихме един канал, копахме. Остана след това един ученик да работи сам по 2-3 часа на ден. Той едва след 3-4 месеца изчистил 5 метра. Гледах го как работи. Той като вземе мотиката, изведнъж забърза, забърза, и не се минава половин час – гледаш го, оставил мотиката настрани, почива. После пак я вземе: бърза, бърза. Не бързай, най-накрая бързай! Ще прахосаш енергията си.

В нашето училище не се позволява бързане, полека ще започнеш. Затуй казвам: с микроскопически опити започнете! Най-първо образувайте един комитет от 10 души. Лицата, които ще влизат, вие сами си ги изберете, после ще

ги представите на мене и аз ще видя дали „торбата“ ще може да остане. Сега те не могат да се докачат, ще ги опитаме. На тях ще им поверим много нещо. Доста пари може да капнат. Сестрите пък ще шият, торбички ще правят, чорапи ще плетат, занаят ще имат, градини ще правят. Всички по един час ще работят. Тъй ще направим, че от нас да излезе нещо. Велики мисли и желания ще дойдат. Тъй, като вложим този труд, ще има благословение. Благославя се само онова, в което се влага човешки труд. Сега туй е само един опит: не за да събираме пари, но да се научим на един честен труд, на труд с Любов. Не с насилие да се работи, но да знае човек, че е работил от Любов – и от първия ден още да се радва, че е работил за Господа, и да усеща тази радост в себе си. Ако работите в годината 365 часа, те ще ви донесат 365 добрини, а 365 добрини – това е една велика сила. И тъй, ние сега ще опитаме разни положения, защото все за Любов говорим. Ако искаме да направим опит, трябва да работим от Любов и за Любов. Разбирате ли всички?

Аз искам всички братя и сестри да оправят своите недоразумения по закона на Любовта. Ако някой не иска да оправи работите си, ние ще платим неговия дълг. Ще го питаме: „Ти заплати ли дълга си?“ – „Не.“ – „Нищо, ние знаем, че ти си задигнал торбата“ – и нищо повече. Ако някоя ученичка се ангажира с някоя работа, а не я свърши, ние ще свършим работата Ѝ и ще напишем в книгата, че е дала обещание и не го е издържала. За през цялата година ще направим един списък и ще бележим кой не си плаща дълга, не си свършва работата. Обещал някъде, а не свършил работата. Аз ще я свърша заради него, но ще пишем в книгата. И този ученик или ученичка, като дойде още един път, ще му кажем да чака. Ще му кажа: „Аз не разполагам с време, за да ти свърша работата.“

Сега във всинца ви ще има туй добро желание да работите. Ще турим като идея в ума си да работим и ще работим разумно. В тази Школа всекиму е определена работата от Невидимия свят. И тъй, ясно е: за всинца ви, които сте тук, е определено какво има да работите. Няма да ви кажа каква ви

е работата. Искам да опитате великия закон, който настанява всички неща. Вие ще забележите, че има един разумен закон в света, който настанява нещата. Онази птичка, която храни децата си, кой я учи да ги храни? – Този вътрешен закон. Онази кокошка, която и от сянката си бяга, след като има пиленца, става смела и решителна. Кой я прави смела? – Този вътрешен закон, който, като се пробуди, прави я смела и решителна. Тя има една идея вътре в себе си, че има пилци. Следователно какво ни дава идеята на човек, който се страхува? – Той е кокошка без пилци. Имаш ли идея, ти си без страх. Следователно законът е верен. За да изчезне страхът, трябва да туриш в ума си една идея, която да го привлече, за да станеш смел и решителен. Тогава ставаме смели и решителни за идеята. Ако в нас влезе Божият Дух, идеята за Любовта, най-великата сила в света, тогава ние ставаме смели и решителни и ще намерим, че туй благо, което търсим, то е вътре в нас.

Сега аз трябва да ви убедя вече, макар че от толкова години говоря все за едно и също нещо, трябва да ви убедя, че няма по-велика сила от Любовта. И едва сега вие казвате, че тъй, както казва Учителя, тъй е. Казвате: „Ние още от Любовта не сме видели нищо.“ Но най-великата сила в света – това е съзнателната Любов, и когато тя влезе в човека, в него се развиват потайни сили, за които човешката душа копнее. Не любов, която смущава, но Любов, която разширява. Когато тази Любов влезе в сърцето на поета, как гладко върви перото му; когато тази Любов влезе в писателя, как лесно, за един час, си развива темите; когато тази Любов влезе в свещеника, в учителя, в майката, всичко върви тъй експедитивно. Но когато тази Любов изчезне, всичко върви тъй хлабаво. Любовта има своя идея. Трябва да сме експедитивни. Когато Любовта влезе у някого, искаш нещо – веднага става. Бързо: кажеш и става. Вземеш пари назаем – виж, веднага ги връщаш. Нямаш Любов, казваш: „Туй стана, онуй стана, децата, майката виновни“ – няма я Любовта. Взел някой пари назаем – за една минута ги намира, а за връщане го няма. Не, не, Любов нямаш! И който взема, и който дава, са изгубили Любовта си.

Та първото нещо, което искам от вас, учениците на тази Окултна школа, е всички да се сдобиете с тази Любов. Тя е във вас, но трябва да я добиете с тази интензивност, че да я почувствате тъй, идейно, и вашият ум да почне да ражда. Не само умът ви, но и сърцето ви да почне да ражда. И всичко туй, което добием, ние ще го дадем на този външен свят, който чака. Ние ще проповядваме на тия хора. Че тук работници трябват! Кой ще проповядва на тях? Само вие сте останали. Я ми кажете, ако аз пратя свещениците, те ще изопачат всичко. Какво ще кажат? Аз ги зная. Понеже мисля вас да ви пратя, аз казвам: ако усвоите или ако не усвоите тези принципи, аз зная какво ще направя. Сега като казвам, че зная, добре да ме разберете. Аз говоря в името на този велик жив принцип, а не лично. Безлично – значи без ограничение.

В нашето Бяло Братство принципът е: само за Бога можем да работим и само Него можем да любим безгранично, и само Нему можем да се доверяваме. Важен е този принцип и той трябва да легне вътре в нас. Само Бог е съвършен, само Той е безграничен – нито се изменя, нито се променя, и само в Неговия силен Дух, само в Неговия ум, само в Неговата душа, само в Неговото сърце, само в Него можем да намерим всичко онуй, за което нашата душа копнее и се стреми тук, на Земята. И само Него можем да намерим тук, на Земята, и горе, на Небето. Следователно само Нему можем да въздадем и чест, и поклонение, и хваление – и никому другиму. Само този принцип – Бог на Любовта – трябва да легне като основа, като правило в душата ви. Него ще намерите и на Земята, и на Небето, и Той като ви проговори, адът веднага става рай. Ако не ви проговори, раят става ад. Такъв е дълбокият закон. Вие, когато имате най-доброто разположение, като се махне Любовта, изпитвали сте какъв ад настава, каква тежест, какво безсмислие. Дойде ли Любовта, светне лицето ти, казваш: „Колко съм радостен!“ Готов си да служиш. Махне ли се Любовта, всичко изчезва. Като имаме тази опитност, първо ще се стараем да не огорчаваме този Бог на Любовта, Който живее в нас, да не нарушаваме този мир, който Бог носи в нас, или както казва Писанието, да не се нарушава този печат, с който е запечатана тази книга.

После ще се стараете вие, учениците, да имате взаимно уважение и почитание. Като се срещнете сега, как ще се поздравявате? – „Няма Любов като Божията Любов.“ Като ти каже брат ти: „Няма Любов като Божията Любов“, ти ще му кажеш: „Моята Любов за тебе ще бъде като Божията Любов.“ Тогава брат ти ще ти каже: „Само Божията Любов е Любов.“ Ти ще му кажеш: „Само в моята Любов ти ще ме познаеш.“

Понеже виждам, че туй е малко дисхармонично за вас, ще го изменя, ще направя друг превод. Казват ти: „Няма Любов като Божията Любов.“ Отговарят: „Само в проявената Божия Любов ти ще ме познаеш.“ Туй ще бъде за една година. Учениците тъй ще се поздравяват. Първата формула може да употребите, като влезете в дома на приятеля си, а втората – като си излизате от дома му.

Аз бих желал да зная по колко екземпляра от лекциите ще ви трябват за всеки един град, за да могат веднага всички да ги изпълняват. Да кажем, пратим първата лекция – трябва да знаем колко екземпляра ще ви са нужни. Ако могат да се напечатат, тогава ще изпратим за всички ученици. Когато са напечатани всички беседи изведнъж, това е опасно, защото се явява една съблазън: искат да ги прочетат всички изведнъж и после не искат да ги учат.

Реплика: *На улицата като се срещнем, как да се поздравяваме?*

Единият ще каже: „Без страх!“ Другият ще отговори: „Без тъмнина!“ Или може да му каже тихичко на ухото: „Няма Любов като Божията Любов.“ Той ще отговори: „Моята Любов за тебе ще бъде като Божията Любов.“ Щом има между тебе и приятеля ти чужд човек, не се поздравявайте. Поздравления ще си давате, само когато няма никой помежду ви. Иначе това е буквата на нещата, не е Духът. Може да си дадете един сигнал, един символ за поздравление. Аз бих ви дал един символ, но вие може да злоупотребите с него. Поздравлението ще бъде тъй естествено, че в туй движение, което ще направите, да не се забелязва нещо извънредно, естествено да става. Тогава ще си носите една специална бяла кърпа, и като срещнете някого, ще я извадите, уж си

триете носа, мустаците. Чиста кърпа ще носите, кърпа само за поздравления. Трябва да пазите това в абсолютна тайна. И другият ще извади своята кърпа. Но ще извадите кърпата си отдалече и няма да я туряте на устата си, а ще я хванете и леко ще я прекарате покрай носа и устата си. Другият ще види, че имаш бяла кърпа, и и той ще те поздрави.

Всички от Бялото Братство трябва да носите бели връзки. В бъдеще няма да носите яки, а една бяла кърпичка, хубаво забодена със златна игла с Пентаграм. Селяните ще имат бели ризи, яки на ризата чисто бели, с нищо шарено по тях. Яките ще се заместят с нещо по-хубаво, по-приветливо. Яките могат да бъдат меки, обърнати. Но това – Пентаграмите, поздравленията, това са най-простите неща.

Няма Любов като Божията Любов. Само Божията Любов е Любов.

Няма Любов като проявената Божия Любов. Само проявената Божия Любов е Любов.

22 август, вторник, 16.30 ч.

Лицето на Бога[7]

Добрата молитва

Като четете тази молитва, не бързайте. Аз ще ви науча как трябва да я четете. Съсредоточете се, за да може смисълът на тези думи да се разкрие в сърцето ви. Всяка дума и изречение трябва да се изкажат бавно, за да се уясни техният вътрешен смисъл.

Да прочетем следното изречение три пъти: *Духът Божий, Духът на вечността, Духът Пресвятий, Който пълни сърцата ни с Любовта.*

При изговарянето на това изречение се поставят ръцете в следните положение: двете ръце наклонено са вдигнати нагоре, после са в хоризонтално положение с дланите нагоре, и най-после са на гърдите.

Да изпеем три пъти *Фир-Фюр-Фен Тао Би Аумен.*
Благославяй, душе моя, Господа.

При пеенето ръцете се поставят в следните положения: нагоре (отвесно), после на челото, на гърдите, на устата, нагоре, на гърдите, нагоре, на устата, нагоре, на гърдите, хоризонтално, на гърдите, хоризонтално, на устата, хоризонтално, на гърдите, хоризонтално, на гърдите, нагоре, хоризонтално, на устата, хоризонтално, на гърдите, хоризонтално, на гърдите, хоризонтално, на брадата, хоризонтално.

Да произнесем следните думи гласно:
Да дойде (три пъти) – ръцете нагоре.
*Духът (*три пъти*)* – ръцете нагоре.
Божий (веднъж) – ръцете нагоре.
Да очисти (веднъж) – ръцете хоризонтално.
Да очисти (веднъж) – ръцете върху лицето.
Да очисти (веднъж) – ръцете хоризонтално.
Пътя ни (три пъти) – ръцете успоредно напред.

Пътя на Духа на Истината (веднъж) – ръцете хоризонтално.

Да отстрани (три пъти) – ръцете са, като че отстранявате нещо отпред настрани.

Всичките ни недоразумения (три пъти) – спущане на ръцете отгоре и настрани с широк замах.

Да се всели (три пъти) – ръцете отстрани към гърдите, като че нещо се влага.

Да живее (три пъти) – ръцете отстрани към гърдите, като че нещо се влага.

В нас (три пъти) – ръцете отстрани към гърдите, като че нещо се влага.

Да сме благи (три пъти) – движение отпред към гърдите.

Както е Той благ (три пъти) – движение отпред към гърдите.

Да просветнат лицата ни с Божията светлина (три пъти) – ръцете нагоре, върху очите, хоризонтално, на челото, до устата, хоризонтално.

Да сме носители (три пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре.

На Неговата (три пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре.

Съвършена Любов (три пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре.

Любовта, дето Бог живее (три пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре и ръцете спират горе.

Дето мир царува (три пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре и ръцете спират горе.

И радост пълни сърцата ни (три пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре и ръцете спират горе.

Да дойде Духът Божий
да очисти пътя ни,
пътя на Духа на Истината.

Да отстрани всичките ни недоразумения,
да се всели да живее в нас.
Да сме благи, както е Той благ.
Да просветнат лицата ни с Божията светлина.
Да сме носители на Неговата съвършена Любов,
Любовта, дето Бог живее,
дето мир царува
и радост пълни сърцата ни.

Пее се *Духът Божий*

Духът Божий,
Духът на вечността,
Духът пресвяти (ръцете нагоре),
Който пълни (ръцете на гърдите)
Сърцата ни с Любов (ръцете на гърдите).
Духът пресвяти (ръцете хоризонтално),
Който пълни (ръцете на гърдите)
Сърцата ни с Любов (ръцете на гърдите).
Духът благи (ръцете на гърдите).

Всички са седнали, Учителя започва да преподава мелодията на песента *Духът Божий*.

В произнасянето на думата се вижда где е вашето сърце и какво ви липсва. Когато дойдете до туй учение, то ви показва недостатъците на хората. Не се произнася лесно една дума!

Тия са все окултни упражнения, които ще правите, за да се тонирате вътре; това са символи, магически формули, за да се повдигате. Сега нали някой път имате някое хубаво настроение и някой ви кресне изведнъж. С туй крясване се разваля вашата хармония. Значи нещо силно е развалило хармонията ви и сега не знаете закона как да я нагласите. Трябва да знаете закона как да се нагласявате. Силно казаното нещо разваля настроението и трябва да се мине час, два, докато се тонирате, а вие трябва да знаете веднага как да се тонирате. В Школата вие трябва да се научите, каквото говорите, всичко да е под вашия контрол. Никога няма да изказвате една мисъл тъй, че да се подхлъзне езикът ви. Ще се спреш,

ще повикаш ума си да следи какво ще говориш и съзнанието ви всякога трябва да бъде будно. Там, дето Писанието казва: „Никакви гнили думи да не излизат от устата ви, никакви гнили мисли – от ума ви, никакви гнили чувства – от сърцето ви.“ Сега, ако ние не знаем да контролираме ума си, ако не знаем да контролираме сърцето си, где е нашата воля? За какво ще ни послужи учението ми? Ако безразборно всичко може да мине през ума ни, ако безразборно всичко може да мине през сърцето ни, знаете ли на какво ще мязаме? Ще употребя една формула, която не е хубаво сега да кажа: ще замязаме на ония лакоми животни, които всичко ядат. Не, не, ще ядем само онова, което е здравословно, нищо повече. В стомаха само ябълчици, крушици, сливици, череши и всички тем подобни плодове трябва да влизат. Същият закон е и по отношение на мислите. Такива подобни мисли трябва и в ума ни да минават.

Пак ви говоря: туй е за Школата вътре. Когато сте един срещу друг, спрете се – ще се поздравите и ще кажете: „Духът Божий, Духът на вечността, Който пълни сърцата ни с Любовта – подвижи сега моя ум, за да каже: *Твоята Светлина*.“ Светлината, това е емблема, носителка на всички блага. Там, дето има светлина, има благо. Там, дето отсъства светлина, има горчивини: всички неща са кисели, горчиви, стипчиви, носителки на горчивини. Благостта е емблема, тя показва присъствието на Божията светлина. И тъй, между външното проявление на Природата – светлината, щом изговорите думата *светлина*, чувствате, че тя е носителка на благото. Нали при светлината плодовете зреят? Сега ние говорим за светлината, за тази вътрешна светлина, която носи туй благо. Ние сега трябва да сме готови за какво? За този Дух, Който идва. За Духа Божий, за Духа на Вечността, Духа пресвяти, Който пълни сърцата ни с Любов. Всички да изговорим: „Подвижи сега нашия ум, за да кажем: *Твоята Светлина*.“

Върху вас има много да се работи – върху всинца. Някои от вас сте целини, тъй че трябва да впрегнем 5-6 чифта волове, докато почвата отдолу се разработи, и богато жито ще стане.

А някои сте келемета – хубаво място, изложено на слънце – то иска торене, и хубаво грозде може да стане.

Тъй щото, ще работим разумно. Трябва да разбираме дълбоко своето вътрешно естество: какво е вложено вътре във вас и какво може да стане от вас.

Сега аз искам да внеса във вас тази нова мисъл на Новия живот: като видите небето, да виждате Лицето на Бога, както е днес, и когато го погледате, да се радвате – то е Лицето на нашия Баща. Радостен е днес. И Той се весели. Защо? Защото във вашето съзнание има желание, вие сте готови да приемете Любовта. И Той казва: „Децата са днес добре“ – и като са добре, Той се весели. Сега у вас може да има философия, да кажете: „Какво съотношение може да има туй небе с нас, с настроението ни?“ – Има. Ако моето лице е засмяно, никога няма да видите ръката ми, свита на юмрук, но ако лицето ми е намръщено, ръката ми ще бъде свита на юмрук. Да кажем, че аз имам едно перде пред лицето си и ви покажа само юмрука си през него. От юмрука вие може да знаете какво е моето лице, моето състояние. Туй е закон на съотношение. Тогава ще имаме едно изкривяване на челюстите, на очите, мускулите ще бъдат свити и юмрукът – насочен.

Всички ще се стараете да възприемете тази вътрешна красота. В ходенето ще бъдете спретнати, няма да ходите тъй, като някоя гемия, няма и като някоя селска кола, тъй: *трак-трак*, че като скача, от 2 километра се чува как скача, та онзи, който слиза от нея, казва: „На такава кола не се возя повече.“ Колата трябва да има пружини или най-малко пътят трябва да е гладък. Това друсане се дължи на този негладък път: има камъчета, трапчинки. Щом сме навъсени, това показва, че пътят ни не е гладък и колата ни е без пружини, вследствие но това има дисхармония. Как ще го поправим? Ще отмахнем всички камъни, пътят трябва да бъде гладък като стъкло и колата да има пружини – движението ще става правилно. Сега например личните чувства са една голяма пружина за човека. Честолюбието на човека е една пружина и когато тази пружина не е развалена, работите вървят много добре. Но щом се развали пружината на честолюбието, работите се

развалят. Ще поправите пружината на честолюбието! Ако то върви в една крива линия, ще имате най-голямата хосканица. Пружината трябва да се поправи. Тогава честолюбието ще се превърне в самоуважение – тогава човек върви с достойнство, той се обръща с уважение към хората, внимателен е към себе си, към хората, слуша какво ще кажат за него. Туй е, което се забелязва у човека, който има честолюбие. Това е характерна черта. Който няма честолюбие, той говори, каквото му попадне, той е, както казват българите, цапнат. Той казва: „Аз пет пари не давам за хората.“ Ами те за тебе колко ще дадат? И те толкова ще дадат за тебе. Това не е философия. „За кривите убеждения на хората аз пет пари не давам“ – но за правите ще дадеш. С такава дисхармония нищо няма да направиш.

Та учениците, които влизат в Школата, аз бих желал първите от тях, които узреят, тъй да започнат, че да бъдат образец, да бъдат за пример. И този пример да бъде тъй естествен, че да няма вмъкнато нищо изкуствено. В съвременната музика всеки инструмент: пиано, цигулка, китара, си има начин, форма, чрез които може да се свири. Свирецът на пиано ще се съобрази според методите, по които се свири на пиано; свирецът на китара ще сви според методите на китарата, свирецът на цигулка – също, свирецът на кавал – също. Всеки инструмент си има свой начин. Сега при говоренето и чувстването в духовния и в чувствения свят си има начини и методи как да се говори и постъпва. Всичко туй съществува, но понеже сме изгубили това Божествено изкуство, казваме: „Може и по друг начин.“ – Ааа, не може по друг начин. Отсега нататък нещата могат да стават само по Божественому. Ние ще ходим само по Божественому. Казват: „По човешки.“ – Не, това мина вече. По Божественому ще ходим, по Божественому ще говорим, по Божественому ще се поздравяваме, по Божественому ще се обичаме. По човешки ние го знаем – ние го направихме вече. Сега по Божественому! Божествено ще любиш, Божествено ще говориш, Божествено ще мислиш и т. н. Туй е за учениците.

Сега, разбрахме се вече. Ще кажете вие: „Дали съм аз ученик?“ – Това е старата школа, това е стар метод. Дали съм

ученик?! Това значи: събудиш се и не знаеш дали си ти, или не. Който е ученик, е ученик, нали? Ако някой пита: „Аз ученик ли съм?“, трябва да знае по какво се отличава ученикът. Той иска да се учи – желание, непреодолимо желание има да се учи. Туй е едно от качествата на ученика. Искаш ли да се учиш, ученик си. Имаш ли желание – ученик си и можеш да станеш; ако го нямаш – не си. Непреодолимо вътрешно желание и копнеж! Знаете ли какво значи копнеж? Това е значи онзи човек, който преброжда 99 извора – търси, за да намери онзи, хубавия извор: той е жаден човек и не си щади труда.

Сега във вашия ум е залегнала една идея. Тя е следната: „Аз не мога това.“ – Защо? – „Моето обществено положение, което имам, не ми позволява това. Знанията, които съм придобил – аз съм завършил науки – не ми позволяват.“ – Туй не ми позволява, онуй не ми позволява. Ние мислим, че сме големи хора. Ааа, че Невидимият свят не дава пет пари за нашето положение! И цар да е, и учен да е, и богат да е, и който и да е от висше положение – сваля го, простира го на земята и го усмърдява. Дава ли нещо за него? Казва: „Елате да видите този цар как се е усмърдял!“ Цар ли е? Туй не е цар. И нашите философи, които ще реформират света, и тях ще ги прострат, и те ще се усмърдят. Учители, свещеници, майки, бащи – всички ги простират на земята – смърдят. Тия майки не са майки. Всичко туй, което смърди, е една квадратна лъжа. Туй, което смърди, то е само приготовление за хубавото, за бъдещето, което иде. Сегашните майки показват, че те отварят пътя на бъдещите майки. Сега на Земята няма майки, т. е. има ги, но те все смърдят. Ако има майки, те трябва да бъдат от Новата епоха. Майка, в сърцето на която е запален свещеният огън! И тази майка тогава каква ще бъде? Сега вие ще кажете: „Ние вече се стараем да не смърдим.“ Когото и да е от вас сега аз за пет минути мога да го накарам да смърди. И смърди той. Ние трябва да се засрамим от себе си, че туй трябва да дойде в съзнанието ни: да почувстваме какви скверни мисли и желания ни минават! Знаете ли какви скверни мисли и желания минават във вас?

И от Невидимия свят напредналите братя се интересуват от нас, понеже нашият живот е свързан с техния. И техният живот се гради върху нашия живот. Хората за Невидимия свят, за напредналите духове, са като една нива. Те някой път ще дойдат със своите рала и, искате не искате, ще ви изорат. Вие сте една необходимост за тях, но не подозирате това. Така и вие: имате една нива и, иска не иска, вземате ралото и – хайде, разоравате я. „Какво става – ще рекат тези буболечици и тревички, – какво е това земетресение, какви преобразования стават?“ А ние нищо не искаме да знаем. Вие казвате: „Тази земя е за нас, вдигайте се!“ Така и ние представляваме за Невидимия свят една целина. Като погледнат, казват: „Еди-коя си нива трябва да се разоре, хайде след това да я посеем.“ И вие ще се подчините на тези нареждания. Блажени сте, ако дадете нещо. Ще дадете – ще родите хубаво жито. Ако родите, ще се благословите, ако не родите, лошо е за вас. Тогава ние създаваме условия за по-напреднали духове, които ще работят.

Сега аз искам да внеса във вас мисълта да не се боите, че като се изхвърли туй-онуй, няма какво да ви остане. Онези, които не са запознати с тия неща, ще кажат: „Какво ще стане с нас, като изхвърлим всичко?“ – Е, добре, ако тебе са те хранили с мухлясал хляб с години и стомахът ти е отслабнал, ако са те хранили години с вмирисани патици и устата ти е почнала да мирише, казвам: „Ще напуснеш мухлясалия хляб.“ – „Но с какво ще се храним?“ – Ако този, мухлясалият хляб, се замени с най-хубавия топъл хляб, сега излязъл от пещта, ако вмирисаните патици се заменят с хубави плодове, питам: кое е по-хубаво, какво ще предпочетете? Ние казваме: „Остави това тук!“ Сега и в духовно отношение вие искате да разрешите въпроса, вие искате да комунизирате капиталите. Капиталът, това е трудът на хиляди поколения, събран труд! Сегашната почва, която хората орат – това са милиони капитали на много същества, които са оставили този чернозем: храна, която сега хората използват. Ние можем да използваме само нашия труд. Божественият морал е такъв: ние можем да използваме само нашия труд. Затуй Писанието

казва: „Блажени, които се трудят, обременените, отрудените, понеже работят.“

И съвременните хора, които се занимават с динамическите сили, могат всякога една сила да я превръщат. Горенето например може да е слабо, а може и да е силно. Вземете обикновения газ, когато става непълно горене – усеща се миризма, отделят се сажди, кадеж. Този газ може да се превърне и горенето да бъде по-силно. Та сега и ние у нас ще усилим горенето. Според силата на Любовта – такъв е и животът. Каквато е Любовта, такъв е и животът на човека. Сега да допуснем, че сте в едно общество, гдето всички хора са неврастеници – хора, които имат идеи, планове, но капитали нямат – липсва им нещо. На нервния човек му липсва нещо, на гладния човек му липсва нещо, на жадния – също. Да кажем, че се намирате между тия неврастеници – трябва да се пазите от тях, защото всяка дума ги предизвиква. На тия неврастеници слухът им е толкова чувствителен, тяхното астрално тяло е толкова чувствително развито, че ако кажете някоя дума, те изведнъж могат да реагират. Ами ако и вие сте неврастеници, как ще се лекувате между тях? Ще ви кажа. Ще намерите един много тлъст вол, ще си турите ръката върху него и като си държите ръката тъй 4-5-10 минути, веднага вашето неразположение, вашето възбудено състояние ще изчезне. Този вол ще каже: „Бъди, братко, по-търпелив. Няма какво да се смущаваш, бъди малко поразположен. Не се смущавай – аз не се смущавам, за нищо не мисля, затуй съм спокоен.“ Но да не отидете при вол, който едва се държи на краката си, сух, а при вол, който е орал на нивата, изхранен; и като си туриш ръката на гърба му, той си вдига опашката, казва: „Добре дошъл, приятно ми е, може да си държиш тъй ръката.“ А онзи вол, който бяга – не стой при него! При изхранения вол си тури ръката, помилвай го, поглади го – той ще се обърне, ще те погледне и след това ще му кажеш: „Много ти благодаря, ти ми даде един много добър урок, благодаря ти.“ Може някой от учениците, когато е разтревожен, да направи този първи опит. Когато е много неразположен и не може лесно да му мине, нека отиде при

такъв един вол. Туй е за лекуване. Като направите този опит три-четири пъти, ще ви мине. Тъй че, като излезете някъде на разходка, ще намерите един такъв вол, но не от тези, които бягат. Това е лекуване.

После, ако искате да добиете хладнокръвие, да бъдете хладнокръвни, ще хванете някоя жива змия и ще прокарате ръката си по тялото Ѝ – ще хванете змията за главата и ще прекарате ръката си по дължината на тялото Ѝ до опашката. Туй е въпрос на хладнокръвие. Ето сега сърцето ви трепери вече. Змията е много хладнокръвна. Тя като хване жабата, вземе си я и от нищо не се смущава. В змията има всичкото спокойствие и хладнокръвие.

Реплика: *Как да я хванем?*

Аз ще ви кажа: Ще вземете един чатал, ще натиснете главата Ѝ, тя ще изпусне отровата си и ще я хванете. Много пъти змиите си страдат заради онези интелектуални змии: тях знаят. Щом видим днес змия, казваме: „А, змия!“ Това ни най-малко не показва, че тя е лоша.

Гимнастически упражнения.

Задачата на упражненията е умът да присъства. Там е силата.

23 август, сряда, 5 ч.

В Горницата

От 8.30 ч. братята и сестрите поотделно, на групи от по шестдесет души във всяка група, влизат в Горницата, където престояват по десет минути. Учителя говори на всички.

Мотото за през цялата година и на учениците, и на оглашените, и на слушателите в Школата: ще се стремите да придобиете Истината в душите си, светлина в умовете си, чистота в сърцата си, свобода в душите си, знание в умовете си, сила в сърцата си.

Гледайте да съграждате върху трите основи: Любовта да вземе надмощие в сърцата ви, Мъдростта – в умовете ви и в духовете ви, и Истината – в душите ви.

Тази картина (*Пентаграмът*) показва вашето сегашно състояние. Вие сте всички в тъмнина. Целият фон е тъмнина. Вие излизате от тъмнината, не сте още в Светлината. Туй е тъмнината, в която всички се движат. Това са двата пътя, през които хората влизат. Този е третият път (надясно) – пътят към съвършенството: той е Новата епоха, Новият живот. А тази глава показва сегашното състояние на хората; на учениците, които следват. Туй е Пътят.

Ние означаваме Добродетелта с белия цвят; Правдата – със зеления цвят – това е материалният свят; Любовта – с розовия цвят – това е астралният свят; а в по-висшите му проявления той се губи, душата се губи в полето на Нирвана. Истината означаваме със синия цвят – или висшето ментално поле; а Мъдростта – с жълтия цвят. Добродетелта – с белия цвят, Правдата – със зеления, Любовта – с розовия, Мъдростта – с жълтия, и Истината – със синия. Тия цветове, тия добродетели ще ги носите в умовете си, ще ги опитвате и ще се ползвате от тях.

Сега мислете, че като влезете в Школата, през годината ще дойдат големи бури, облаци, гръмотевици. Да знаете,

че тия неща са необходими за проветряване на умовете и за закрепване, и като дойдат тия бури, да знаете, че вие сте много по-близо до Царството Божие, отколкото сега, защото само когато дойдат бури, ветрове, тогава започват да цъфтят цветовете. Когато всичко повидимому е в ред, не се радвайте на това състояние. Ще бъдете духом бодри, весели и свободни и ще се стараете да работите с Любов. Това ще учите през цялата година. Ние ще се стараем да дадем всички упътвания; и които са способни – на всеки според способността му. На всички ще дадем еднакви условия, и който може, да ги използва. Ще учите!

Сега ще се обърнете в една тайна молитва – жежка молитва към Невидимия свят, към Бога на Любовта, за да помолите да дойде Неговата Любов, Мъдрост и Истина. Любовта Му – в сърцата, Мъдростта – в умовете, и Истината – в душите. Сега пожелавам на всинца ви Любовта да бъде в сърцата ви! Моето благословение да бъде на всички ви. Идете си сега с мир!

23 август, сряда, 8.30–12.30 ч.

Милосърдието

Затова царството небесно е уподобено на човек цар, който иска да прегледа сметката със слугите си.

Матея 18: 23

Започва се с окултното упражнение на буквата *а*, придружено с движение на ръцете над главата. Изпява се песента *Фир-Фюр-Фен*: половината от събранието изпява първата част, а другата половина – втората част.

Ще прочета няколко стиха от 18-а глава от Евангелието на Матея, от 18-и стих.

Ще говоря върху 23-ти стих: „Затова царството небесно е уподобено на човек цар, който иска да прегледа сметката със слугите си.“

Схванете добре думите Христови: „Затова царството небесно е уподобено на човек цар, който иска да прегледа сметката със слугите.“

Сега този цар разглежда счета със слугите си. Учителят ще разгледа счета с учениците си, майката – с дъщеря си, бащата – със синовете си, и т. н. Този велик закон ще се приложи. Счет! Защо именно този цар искал да прегледа счета си? Понеже на този слуга е дал 10 хиляди таланта, а той ял, пил, изпил всичко и не върнал нищо на господаря си. И най-после, господарят искал да знае: ще плати ли, или няма да плати. Хваща го и казва да го продадат – него, жена му, децата му: да се продаде, за да плати дълга си. Туй е първото решение на господаря. Тогава слугата припада на колене пред господаря си, кланя му се и казва: „Господарю, имай малко търпение, аз ще ти платя, покажи милост.“ Казва господарят: „Е, е, щом е за милост...“ – пуща го и му прощава всичкия дълг. Но в същата притча се разправя, че

щом излязъл този слуга, намерил едного от съслужителите си, който имал да му дава 100 пеняза, улавя го, довежда го и му казва: „Плати ми онова, що си ми длъжен.“ Падна, прочее, служителят пред нозете му, молеше му се и казваше: „Имай търпение към мене и всичко ще ти платя.“ Но той не щеше, отиде и затвори го в тъмница, докле изплати дълга си. И като видяха съслужителите това, що стана, твърде се наскърбиха, дойдоха и казаха на господаря си всичко, що стана. „Викайте го!“ – казал царят. Причината, загдето този човек си иска парите, коя е? Това е, че в душата на този човек няма милосърдие, милост няма. На всеки един от нас, който не може да прощава, значи, липсва му какво? – Милосърдие. Тогава господарят казва: „Доведете го, хвърлете го в затвора, докато не изплати всичкия си дълг.“ Защо го е турил в затвора господарят му?

Сега ще бъдете, като ученици, много сериозни. Искам всеки един от вас да се попита има ли я милостта вътре в сърцето си. Не навън, но вътре имате ли вие туй милосърдие? Без милосърдието законът показва, че лошите последствия непременно ще се върнат назад. Законът е верен. Туй, което наричаме орисница, всякога ще се върне. Престанеш ли да се ръководиш от милосърдието, непременно тази лоша орисница, съдбата, ще се върне. Тя е жива и щом се върне тази орисница, тогава ученикът не може да бъде вече ученик. Сърцето на ученика трябва да бъде непременно обсебено от милосърдие. Той трябва да бъде милостив. Можете да го направите, или не. Трябва да бъдете. И тъй, милосърдието, когато е развито, френологически се изразява на предната част на главата – на челото. Ако нямате милосърдие, предната част на главата е сплесната. Всеки от вас може да придобие милосърдието. Туй милосърдие може в човешката душа да расте и да се развива, както всяка друга добродетел. И ученикът е длъжен да култивира милосърдието. Туй милосърдие като премахне тази лоша орисница, ще премахне лошите условия и ще му създаде благоприятни, при които той ще бъде един отличен ученик. Ако вие сте неразположени духом, може ли да учите? За да учиш, трябва да имаш най-доброто

разположение на духа. Само при добро разположение може да се учиш; само при едно добро духовно настроение може да мислиш за най-великите въпроси, да възприемаш най-великите мисли, желания, които съществуват в Природата, да разглеждаш великия Космос, който Господ е създал. Изгубиш ли това разположение, тогава Божествените лъчи не могат да проникнат в съзнанието и всичко се затваря. И когато човек остава в тъмнина, съзнанието и всичко остава в бездействие, нищо не ни интересува и най-после и ние заспиваме.

Сега аз искам да турите като добра основа милосърдието – няма да се връщам да говоря пак за него. Други ще говорят за милосърдието: скърбите, страданията, нещастията, неволите – всичко туй ще ви говори все за милосърдието. И всичко, което сега съществува в света, тази дисхармония – то показва, че милосърдието не е обсебило човешкото сърце. Туй милосърдие е потребно и необходимо за правилния вървеж на Школата. То е необходимо. Например ако дъщерята постоянно нервира майка си, мислите ли, че тя има милосърдие? Ако постоянно иска да се облича, да си купува нови шапки, чепичета, иска само на нея да Ѝ е приятно, да я уважават в обществото, да бъде свободна, но за майка си и за баща си не иска пет пари да даде – това милосърдие ли е? „Аз искам да съм свободна.“ – Да, тя е свободна, но без милосърдие. И обратното е вярно. Ако един ученик, след като влезе в Школата, почне да иска само нему да е приятно, нему да е добре – той няма милосърдие. Взаимност трябва да има. И аз съм забелязал: някои ученици са способни, но те са като шила – като ги пуснеш, с шилото си ще създадат хиляди нещастия. Но знайте, че ние в Окултната школа имаме ножици за шилата. Най-острите шила можем в скоро време да ги притъпим. И аз казвам: или престанете с шилата си, или от шилата в ръцете ви ще останат само дръжките.

Сега да се разберем добре: всички, които влизате в Школата и имате шила, ще оставите шилата си. Ние имаме торба, гдето събираме шилата. Ще дойдете и ще кажете искрено: „Учителю, имам едно шило.“ – „Ние имаме торба

– ще оставиш туй шило навънка. Ние ще го турим в склада.“ И след като свършите, ако туй шило ви е потребно, ще ви го дадем, но сега ще оставите всичките шила навънка. Разбирате ли? И ако хванем в Школата някого да е влязъл с шило, той ще намери затвора. Положението на този с шилото е като положението на оня длъжник в затвора. И няма да излезе от този затвор, докато не плати всичкия си дълг. Такъв е законът. Ще влезете в затвора, неизбежно е. Но вие ще кажете: „Сега да не влизаме.“ – Не, не е там въпросът. Ще влезете и оттатък ще минете. Ще влезете, вие сте поканени вътре като ученици, неизбежно е това сега.

Трябва да стане Волята Божия: всички трябва да се учите. На този, царския длъжник, не се разправя причината. За да му даде господарят 10 хиляди таланта, за да му има доверие за толкоз пари, той е имал вземане-даване, той е стоял на почетно място при господаря си. Това е високо положение. Десет хиляди таланта – това е голямо нещо, грамадна сума е тя. Значи казва Христос: „Комуто е много дадено, много ще се иска; комуто малко е дадено, малко ще се иска.“ Колкото нашите способности са по-големи, толкова и отговорността ни е по-голяма. Сега вие искате много, но трябва да знаете, че и отговорности имате съобразно онова, което ще ви се даде. Вие мислите, като влезете в Школата, да имате всички привилегии, да се разхождате като царски синове, а при това да нямате никакви отговорности, никой да не ви държи сметка за вашите дела. Не е така. Ще имате отговорност: за онова, което са ви дали, ще ви искат счет как сте го употребили. Ще ви повика този цар.

Сега някои от вас може да си зададат въпроса: „Дали сме милосърдни, или не.“ – Лесно може да се провери дали сте милосърдни, или не. Най-лесна проверка се прави. Всеки ден се прави тази проверка. Всеки един от вас трябва да прави тази проверка – трябва да знае милосърден ли е, или не. Ако милосърдието му е слабо, трябва да се стреми да го развие за себе си конкретно. За самия него е потребно това милосърдие. Аз го наричам едно от най-великите качества на човека. То дава най-благородния оттенък на човешката душа. Да бъдем

в себе си милосърдни! Да го чувстваме в себе си и да се радваме на своето милосърдие. То дава особени черти, една мекота за човешката душа, едно снизхождение: да знаеш, че всички хора имат слабости. Ако вие имате това милосърдие, ще бъдете снизходителни, и тогава вашата критика няма да бъде тъй остра, но ще бъде мека, снизходителна спрямо вашите съкласници. Ако един ученик няма това милосърдие, той ще бъде горд и надменен; а пък онзи, който е неспособен, който няма това знание, като усеща своята слабост и липса на знание, тогава отсъствието на милосърдие ще го направи подъл, долен и лицемерен. Той ще пъпли и ще се слага.

И така, имате два вида ученици: ученици, които мислят, че много знаят – те са горди; и други, които пъплят и казват: „Ние сме смирени.“ – Никакво смирение нямат! Една жестокост се крие у тях – на вид е едно хладнокръвие, както у жабите, у студенокръвните. Седи онази жаба, философства, поглежда някоя муха, кацнала наблизо и: хоп-хоп – изяде я. Пак седи – друга муха. Моментално мухата изчезва. Пак седи: хоп-хоп – и като че ли ни лук яла, ни лук мирисала. Това са състояния на душата и вие трябва да изпитвате себе си. Има състояния, които стават, без да ги схващате във вашето съзнание. Много пъти човек може да се намери в едно хипнотическо състояние, да е под влиянието на други духове, да върши волята им, без да може да си даде отчет, а може би след години ще различи туй състояние. Вземете например пиянството. У някой човек се заражда желание да пие, той мисли, че в чашката се състои всичко. Някой път пие една чашка, после още една, после още една, и по такъв начин у него се заражда една вътрешна жажда. И той мисли, че като се напие, всичко ще се разреши, но хиляди и милиони чаши пие и въпросът остава неразрешен.

У вас има желание да се повдигнете в света, да ви знаят всички. Вие мислите, че като станете виден човек – някой писател, проповедник, художник, адвокат някой, ще бъдете задоволен. Не, няма да бъдете задоволен, защото тези хора, които ще ви похвалят, няма да ви похвалят искрено. Те ще ви дадат само угризките на похвалите, обаче ви похвалват и вие

се радвате. Но като заминете, ако видят, че вие се нуждаете от похвали, ще започнат да ви се смеят. Ако аз обработвам една градина и моите плодове са отлични, от какви похвали се нуждаят моите плодове? Онзи, който яде, ще каже в себе си: „Отлични плодове са.“ Чувства ги в себе си. Туй качество е вътрешно. Пък и аз сам, като опитам тия плодове, ще кажа: „Отлични са.“ Похвалата е нещо вътрешно. Там, дето казва Христос: „Не търси слава от човеци, но търси слава от Бога“, това значи, че ученикът трябва да търси тази слава вътре в себе си, от Бога. Ученикът трябва да търси слава в необятната Любов, в която няма нито промяна, нито измяна, нито отслабване. Следователно, като вложите Любовта във великия закон, като вложите милосърдието, в душата ви ще се появи едно желание да бъдете снизходителни към всеки, който има някаква слабост. И като видите такава черта у когото и да е, има два начина, по които ще можете да му послужите. Ако видите, че някой е жесток, идете и кажете на този цар какво е направил той. Нищо повече.

Сега този цар в света, при сегашното състояние, кой е? Светските хора казват, че той е разумът. Царят, разумът е, който вика всички свои мисли, желания и действия да дадат отчет: коя мисъл, кое желание и кое действие какво е извършило в света, и да дадат една преценка на техните постъпки. Сега вие, като ученици, ще си дадете отчет за досегашния ваш живот. Аз искам да направите един преглед: доволни ли сте вие от вашия живот? Но само за себе си ще дадете този отчет. И ако не сте доволни, какво трябва да правите? И Писанието казва: „Като дойде Христос, ще отдели едните отляво, а другите отдясно.“ Отчет ще иска. Защо ще ги дели? Това има дълбок окултен смисъл. Като дойде Христос, онези, които с хиляди години са работили добре, като ученици, ще ги въведе в новите условия на тази Школа. Едни ще въведе отдясно, други ще въведе отляво; на едните ще покаже пътя, по който трябва да се върнат, а на другите – пътя, по който трябва да отидат напред. Казано е в една притча защо именно едни праща напред, а други назад, надясно и наляво – вие знаете тази притча.

Сега всеки един от вас ще си даде отчет! Няма да чакате последния ден да ви турят отляво или отдясно. Този въпрос е свършен, малко от по-напред трябва да започнете. На учениците, на вас ви трябва туй милосърдие – едно от най-необходимите качества: качество, потребно и за Учителя, потребно и за ученика, защото един ден този ученик ще заеме мястото на учител. Самият учител пък ще заеме мястото на ученик, защото има Учители на Учителите и ученици на учениците, но те са Учители. Има йерархии по-горни. В тази йерархия можеш да бъдеш едновременно и Учител, и ученик. В едно положение може да си учител, в друго положение – да си ученик. Не мислете, че вие, като дойдете в света, няма да имате нужда от нищо. Само Бог, само Абсолютното, неограниченото, само Той няма нужда от нищо. Но всички ония същества като нас, които са ограничени, те имат всякога нужда.

Сега повече няма да говоря за милосърдието. То е потребно за всинца ви. Когато някой спор между учениците не може да се разреши, то се дължи на това, че имат малко милосърдие. Има въпроси, които принципиално могат да се разрешат. Има известни въпроси или задачи, които по Божественому трябва да се разрешат. Има известна работа, която трябва да се направи. Тази работа ще я направи най-способният. Има задачи, които трябва да се разрешат. Тези задачи ще ги разрешат най-способните ученици. Сега, като влезете вътре в Школата, казвам ви, че трябва да живеете съзнателно, защото човек може да живее в една школа съзнателно, а може да живее и несъзнателно. Досега вие сте живели несъзнателно. Съзнателно ще живеете в Школата. Ако не разберете законите на Школата, има опасност да се яви у вас страхът – постоянно да сте в страх от господаря си. Защо? – Когато си злоупотребил, излъгал, това-онова, постоянно си в страх.

Ако човек е чист, няма защо да се бои. Някои хора постоянно ги е страх от господаря. Защо ви е страх? – Защото имате много да дължите на Господа. Всеки, който има да дължи, казва: „Дано да Го няма този Господ.“ – Има Го, има

Го, защо да Го няма? Защото много има да Му дължат. А онези, които са извършили Неговата воля, които нямат да Му дължат, казват: „Има, има Господ.“ Те са вярващи, защото са оправени работите им. И тъй, безверници наричам хората, на които са объркани сметките, а вярващи – хората, на които сметките са оправени. Да не мислите, че в ума си онзи безверник не съзнава това? Той сам съзнава. Сега ние ще оставим този посторонен въпрос. Той се разисква в света.

Но вие влизате в Школата. В тази школа се влиза да се учи. И тогава през годината ще ви се дадат големи задачи и малки задачи, големи изпити и малки изпити. Не такива изпити, каквито сте имали досега. Аз съжалявам по някой път, че като дам изпит на някои, те не се радват. Тъй щото аз съм решил: на всички ония, които не се радват, да не давам изпит, нито задача – ще бъда много внимателен, защото това е най-икономичното. Ще давам изпит, задача само на онзи, който ще се радва. А с някои съм решил да нямам абсолютно вземане-даване по простата причина, че щом им дадем задача, в тях се ражда недоволство и неблагодарност. Аз ги наричам разгалените ученици. А разгалените ученици ние ще ги оставим сами да се галят. В разгаления ученик милосърдие няма в душата му. Онзи човек, който се разгалва, той няма милосърдие в душата си. Онези хора, които нямат милосърдие в душата си, аз за тях имам особено мнение. И като намеря ученик в Школата без милосърдие, аз зная какъв ученик е той. В Школата има начини за развиване на милосърдието. Това мнение не можем да го пристъпим. Затуй искам, като влезете в Школата, да си носите милосърдието. Шилата, които имате – отвънка, а милосърдието – отвътре. И тогава вие ще бъдете най-почтените ученици, най-любимите, на които ще се окажат всички услуги в Школата – навсякъде пътят ви ще бъде отворен.

После, пазете се от друго. Вие, като влезете в Школата, може да си мислите, че имате някои познания по окултизма. Малко учени хора има в Европа, които имат окултни познания, много малко са те. Бялото Братство сега отваря тази Школа, а досега то е държало своята Школа затворена. И малцина

са влезли в нея. Христос казва: „Малцина са влезли през тесните врата.“ Сега се отваря този широк път – да влезете и да учите тази велика наука на Бялото Братство. Туй, което се говори и пише за окултната наука – то е още далече. То е от Черното братство, от черната магия: то не е наука, то е помия, ако искате да знаете. И ако вие не вярвате в най-благородната философия, в най-благородните вярвания на хората, приложете ги на опит. В продължение на 20 години от живота си ще видите какви ще бъдат техните резултати. В дъното на всяка една философска система в сегашния свят се крие един червей. Те са неща хубави, но в дъното им се крие един червей, който е развалил плода и ще го изяде. Ти ще работиш 20, 30, 40 години, и когато плодът узрее, мислиш, че е хубав, но ще видиш, че червей е изял семката и плодът е опорочен. Е, питам: защо ти са плодовете, изядени от червеи, или плодове, в които червеите са оставили своите извержения?

Следователно Бялото Братство сега отваря своята Школа, и като влезете в нея и се запознаете с методите, прийомите и законите, които управляват Природата, както те ги употребяват, тогава ще имате ясна представа какво нещо е Великата Природа, в която сега живеем. Сега имате една ясна представа. Когато детето се роди и майка му го взема на ръце, мислите ли, че то знае нещо? То е на майчините си ръце. Но един ден ще слезе от ръцете на майка си. Сега някои от вас искате да ви носят на ръце. Една година ще ви нося, но после, по тоя закон, ще ви турят на земята. Тогава ще застанете на своите крака и ще ходите. Тия два крака ще бъдат Божествените добродетели. После ще ви кажат, че трябва да работите. Работата става с ръцете – да проверяват закона на справедливостта, на Правдата. Значи работата подразбира Правдата. Затова са създадени ръцете, за да проверят тази Правда. Работете, за да видите колко сте справедливи. Сега някои от вас сте носени вече на ръце известно време и сте оставени на земята. Вие казвате: „Да сме пак на ония ръце, колко хубаво беше, като ни носеха!“ – Нани, нани, мама! Питам: бихте ли желали, като сте сега

на 20-30 години, майка ви да ви носи на ръцете си, да ви казва: „Нани, нани, мама.“ Да ви носи майка ви на ръцете си, когато вашите другари са израснали и влезли в училище? Мислите ли, че имате милосърдие в душата си? Не, вие сте най-големият егоист! Майка ви ще въздъхне дълбоко и ще каже: „Защо родих това дете?“

Питам ви тогава: трябва ли да бъдат в Божието училище такива деца, та да връзваме Божиите ръце? Трябва ли по този начин да шиканираме Божественото милосърдие? И понеже Бог е милостив, с всеобемяюща Любов, трябва ли да злоупотребим с Него? Какво ще добием от всичко това? Ние вредим сами на себе си. Тогава, като приложите тази Истина, понеже тази Велика Истина е строга – то онзи господар, който е приложил Истината и Правдата... Само милосърдието е в състояние да смекчи Истината. Една сила има в света, която смекчава Истината – да бъде Той малко снизходителен и да ти даде време.

Сега вие ще ми кажете: „Защо ни е нужно да влезем и да учим в Школата, в училището на Бялото Братство?“ – За да научите законите на щастието, на блаженството, законите на живота, за да знаете как да живеете. Няма друг път! Новият живот е път към Бялото Братство. То ще ви даде истинските методи и закони. Бъдещият ви живот ще се обуславя от Школата, затуй трябва да влезете в нея – няма как другояче, защото ако не влезете да научите новите методи и начини как да живеете, вие ще фалирате тъй, както досега сте фалирали. Понеже всякога искате да живеете добре, имате желание да бъдете при Бога, начините за това ще намерите само в училището на Бялото Братство. Кой от вас няма стремеж да влезе в Царството Божие, да е близо до Бога, да го обичат? Но това са само копнежи.

Само в тази Велика школа на Христа ще намерите ония, истинските методи на Новия живот, в които душата ви да се задоволи. Събират се двама младежи, но и двамата фалират, не могат да се разбират. Аз имам в Школата двама ученици – ще приведа този пример – двама млади ученици, които живяха много добре, ученици бяха те. Те към мен имаха такова

благоговение – с почитание и уважение се приближаваха. Те показаха, че имат голяма обич помежду си. Един приятел ми казваше: „Те имат голяма обич един към друг.“ – „Аз ще ги опитам и ще видите, че туй нещо е привидно.“ В душата на тия младежи, които така се обичаха и задружно живееха, имаше желание за влияние един на друг. Всичките братя ги считаха за светии и ги кръстиха *светиите Кирил и Методий*. Казваха: „Спасението на България иде вече: имаме св. св. Кирил и Методий.“ Но като ги поставихме на изпит, дойде един свети Наум между тях, па дойде между тях и една света Евгения. Аз боравя с факти, слушайте, това са факти, които изнасям. И вие ще се намерите на тяхното място. Мислеха те за себе си. Казвам: много добре са започнали. Но имаше нещо у тия двама ученици, което им липсваше. Казвам им: „На вас ви липсва милосърдие.“ – „Как – казват, – Учителю, имаме това милосърдие.“ Този, другият приятел, свети Наум, отива у тях и с благоговение ги гледа. Казвам: дълбоко вътре милосърдие им липсва, аз не се лъжа в тия работи. Не е въпросът за мен, въпросът е за тях. И когато ги поставихме на един вътрешен изпит, стана разрив между тия „св. св. Кирил и Методий“. На тия „св. св. Кирил и Методий“ аз им казвам: „Въпроса за женитбата не сте го разрешили още.“

Сега аз ще ви кажа символически какво подразбирам под думата *женитба*. Светът и Бог – това са двамата кандидати, които постоянно избираме – дали за Бога, или за света да се оженим. Гледаш, гледаш този свят: имаш всички условия, ожениш се и светът ти стане мъж. Той това дава, онова дава – и един ден светът ти вземе всичката сила и казва: „Аз с тебе не мога да живея, дайте ми развод писмено.“ – Хайде навънка! Кое е това разводно писмо? – Смъртта. Идеш при Бога, коленичиш, плачеш и казваш: „Съгреших, Господи, аз не Те познах, моля Ти се, прости!“ Пуснат те навън, пак дойдеш на Земята, пак се ожениш за света. И когато става въпрос трябва ли да се жени човек, или не, да знаете: за света никога не се женете, абсолютно никога! Ако се жени някой, за Бога да се жени! Отворете Стария Завет и ще намерите методите за женитбата – онази форма, онзи начин, по който

трябва да се жени човек. Той разправя какви трябва да бъдат учениците. Сега ще вземете не тази, профанната женитба, а вътрешната – онази свещена връзка, която свързва човешкия ум, сърце и душа. Защото щом приближим към Бога, и слънцето на вашия живот ще се измени. Ние разбираме тия свещени връзки: да имаш вътре в душата си едно чувство, една мисъл, да знаеш, че си свързан с Господа Бога Твоего със сърцето си, с ума си, с душата си, със силата си. По този начин ще постигнете всичко онова, което желаете.

И аз желая вашето сърце, вашият ум, вашата душа, вашата сила да бъдат свързани. За тия двама ученици, за които ви говорих, аз съжалявам. Те бяха една сила. Те идваха при мен и аз им казвах: „Слушайте, вас аз ви познавам преди осем хиляди години – оттогава датира тази история, в еди-коя си култура вие държахте изпит и пропаднахте. В еди-коя си – и описвам историята им. – Сега идете в света и аз искам да си издържите изпита.“ Изпити – толкоз пъти! Казвам: „Сега у вас има един начин – искате да ме излъжете, но аз не се лъжа. Отсега нататък не искам това. Аз ще ви поставя на един изпит – и ако издържите изпита, ще минете в класа.“ Те още държат изпита и едва наполовината са го издържали. И аз ги следя: те мислят, че са го издържали. Аз следя – окото ми е толкоз зорко. Те мислят да минат тъй. Аз казвам: „По-скоро камила ще мине през иглени уши, отколкото вие да влезете в Школата, докато не издържите изпита си.“ Тази любов, чувам аз, между тях почва малко... Пред мене когато са, като хора, братски си гугукат, но щом влезнат в работилницата, почнат спорове, спорове, пререкания. Започват един наляво, друг надясно, и после пак се примиряват, пак влезнат, пак се примиряват. Най-после почнаха да не се разбират, да се отделят. Какво дойде след това? – Двамата почнаха да въздишат. И единият почна да търси света, и другият почна да търси света.

Сега и вие ще кажете: „Гледайте тия ученици – каква привилегия са имали!“ – Вие сте същите ученици. Вие сте на същото място. Няма по-хубаво нещо от това – в света да намериш един твой другар, който в ума си да има същото

мнение за тебе, каквото ти имаш за себе си. Другар, на когото можеш да разчиташ при всички условия. Двамата да се държите като една светиня. Този твой другар всякога да бъде готов да жертва живота си за тебе и ти да си готов да жертваш живота си за него. Няма нещо по-благородно от това. И Христос казва: „Вие сте Ми приятели“, т. е. приятели, които могат да жертват живота си за своя приятел. Това е приятел. И ако вие не сте готови да жертвате вашия живот заради мене, и ако аз не съм готов да жертвам живота си заради вас, въпросът е свършен. Разбирате ли? Такъв е Божественият закон. Като казвам *заради мене*, разбирам принципа. Ако вие заради вашия Учител, заради този Велик Учител сте готови да жертвате живота си, под това разбирам Бога в Неговото проявление. Тази необятна Любов, непроявеното – то е Учителя, а проявеното е ученикът. Когато туй проявено идва във връзка с тази необятна Божия Любов, трябва да се спазят всички велики закони на този Божествен живот, за да можем да познаем Бога – т. е. ще дойдем в съприкосновение с Него, за да познаем Бога, и Бог да те познае, че и ти си като Него.

Сега аз не съм оставил този въпрос с тия двама ученици. Мисля да направя един опит и идната година ще ви кажа какъв е резултатът. Как мислите, мога ли да ги съединя?

Реплика: *Можете.*

Мога ли да ги разединя?

Реплика: *Можете.*

И едното, и другото мога да направя. Когато има егоизъм в сърцата на хората, аз ги разединявам; когато има Любов в сърцата на хората, аз ги съединявам. Разбирате ли? Казвате: „Ти разединяваш.“ – Светлината съединява и разединява. Кои разединява? Мъртвите тела светлината и топлината ги разединяват, а живите ги съединяват. Мъртвите тела се разкапват, а живите възрастват. Разберете, че това е закон. В Природата нищо не е произволно. Това е закон вътре в Природата. Сега, като ви говоря символично, ще кажете: „Тия неща стават механически. Живи сме, будно е нашето съзнание, великата Божествена Любов действа, този Велик

Учител действа и ще ни съедини. От нас ще станат едни отлични ученици.“

Сега днес вие сте пред лицето на този Велик Учител, вие още не сте Го виждали; вие още не сте виждали каква трябва да бъде формата на бъдещия човек. Тази сутрин ви показах какви са сегашните ученици, видяхте формата на главата. Тя е доста хубава глава, знание има, но на тази глава липсва нещо. Знание има, но Любов няма, тъмнина има наоколо. Сега обаче има една друга картина, която, ако вие станете добри ученици, за идната година ще можете да видите какъв трябва да бъде истинският ученик. „Ела и виж.“ И трябва да видите.

Та вие сега сте пред лицето на този Учител. Искам да пробудя вашето съзнание. И казва псалмопевецът: „Когато ще се пробудя и видя Лицето Ти, ще бъда задоволен.“ Били ли сте вие в аудиторията на Христа? Чували ли сте Го? Вие още не сте слушали първата лекция. Сега аз като говоря, казвате: „Я говори Христос, я не.“ Тъй седи сега въпросът: „Я е Той, я не е.“ Вие сте като онзи циганин, който казва: „В онзи дол я има вода, я няма.“ Но като влезете в тази свещена аудитория, схващайте добре – в моя ум има съвсем друга мисъл. Аз ви казвам, че вие никога не сте били в такава аудитория, но като влезете, тогава ще разберете каква е тя. Аз ви казвам: вие никога не сте били в такава аудитория. Сега, ако можеха вашите очи да се отворят и да минете в астралния свят, вие щяхте да видите такава славна аудитория, че ще се чудите, че сте били тъй слепи в душите си. Стига душите ви от туй говорене да се изменят, да влязат в по-висшите светове, да се повдигнете, вие ще видите, че тази обстановка ще се видоизмени. Сега сте като корените, долу сте криви, но ако корените излязат на листенца, ще видите, че обстановката ще се измени. В горното и долното положение има подобие. Между клоните и корените има известно подобие. Но турците казват: „Нерде Шам, нерде Багдад.“

Казвам: струва си човек да влезе в тази вътрешна аудитория, да слуша Христа. Аз разбирам туй абсолютно. Когато вие чуете гласа на тази Светлина, необятното съзнание да говори на вашето съзнание, на вашия ум, душа,

сърце и дух, вие като Павел ще кажете: „Чух неща, които не може да се изкажат с човешки език.“ Павел, като бил на Третото небе, казва: „Зная, че видях един човек, с който мога да се похваля, но в тялото ли бях, вън от тялото ли, не зная.“ Павел иска да се покаже скромен: с такъв един човек ще се похвали, че бил пренесен на Третото небе. Третото небе – това е Школата на Бялото Братство. И той влезе в нея, слуша тази велика философия, тази велика Божествена Мъдрост, и се въодушеви – и като слезе, каза: „Това е велико знание!“ И като слуша Горе това, каза: „Всичко в този свят аз считам за измет, за да позная Христа.“ Но като е слушал Горе, каза: „Това, което видях там, е толкова велико, че всичко в този свят аз считам за измет.“ Затуй жертвите, които вие ще дадете в този свят – този измет като дадете, като познаете Христа, ще кажете: „Ние благодарим на Бога, че пожертвахме това, за да познаем Бога, Христа – този Велик Христов Дух, тази велика изявена Любов, тази велика изявена Мъдрост, тази велика изявена Божия Истина, която сега обхваща духовете и душите на всички ученици и буди всичко онова, което е заспало у вас!“

Пробужда ви Той от хиляди векове и казва: „Настана час, настана ден, настана ден тържествен!“ И ще разберете деня тържествен – да влезете в Школата, за да чуете като Павел онова, което вашата душа с хиляди векове е чакала – да чуете гласа на Великия Учител във Вселената. Един е Той във Вселената, няма втори като Него. Между Бога и човечеството Той е само един Учител, който свързва цялото човечество. Като за Учител вие ще имате понятие за Него само когато влезете в Неговата аудитория. Слушайте, и тогава ще кажете: „Слава Богу, бяхме в аудиторията на Христа, ние вече Го знаем.“ Сега вие сте при тази врата, за да я чуете да се отвори, но вън вдигате голяма гюрултия, голям шум. Кой вдига този голям шум? Децата ви вдигат голям шум, приятелите ви, мъжът ви. Онези, които имат да вземат от вас, казват: „Чакай, къде отиваш, плати, имаш да плащаш.“ Всички вдигат шум. Вие се разплащате, развързвате се и казвате:

– Не можем вече, ще влизаме.

Жена ти вика:

– Чакай!

– Жено, с тебе е свършен въпросът, с тебе всичко свърших. Аз отивам, ела и ти, ако искаш.

Дъщерята вика:

– Къде отиваш, татко?

– Ела с мене!

– Не мога.

– Като не можеш, аз отивам, имайте ме отречен.

Тъй, тъй, свършва се: наляво или надясно.

– Ама какво да правим?

Ще оставиш мъжа, жената, децата, приятеля си, синовете, и ще кажеш:

– Оставям ви.

– Защо ни оставяш?

– Не ви оставям, елате с мене!

Сега и аз казвам на вас: аз съм при вратата и влизам вътре, оставям ви. Много пъти казвам: оставям ви! – „Как?“ – Елате с мене. Оставям ви вече, не мога да живея във вашите глупости. Повече не мога да живея! Досега аз ви обичах, аз живях с вас. Сега вие, ако ме обичате, елате при мене – вратата е отворена. Ще решите този въпрос! Тази година ще го решите основно, без никакво изключение, без никакво недоразумение. Всичко туй ще се реши, знаете ли как? Ще се образуват едни по-святи и идеални връзки. Не мислете, че вие ще изгубите нещо. Няма нито една аспра да изгубите. Христос казва: „Няма никой, който, като остави баща си, майка си, брата си или сестра си, да не придобие други братя и сестри и да не придобие стократно онова, което е изгубил.“ Нищо няма да изгубите. Някои казват да подпиша сега една полица. Действително, вие държите старото и искате да хванете новото, че тогаз да оставите старото. Не, не, ще имате доверието ми. Оставете старото, без да можете да видите новото. Сега вие с едната ръка държите света, а с другата се държите за Бога, та като оставите света, да се захванете за Бога. Не, не, ще отпуснете ръката, с която държите света. Ще се хванете само за Бога. Туй е потребно за самите вас.

И тъй, във вашето съзнание трябва да израсте тази велика

мисъл: да бъдете смирени и решителни, да няма абсолютно никакво лицемерие, никаква лъжа, никаква измама, никакъв гняв, никаква омраза. Тия неща може да дойдат. Всичко старо ще заличите – нека седи в архивата на вашето минало. Тогава ще се въоръжите само с великата Божествена Любов, с великата Мъдрост, с великата Правда, Истина, Милосърдие, с Добродетелта, с великото дълготърпение и въздържание и тогава ще бъдете действително св. св. Кирил и Методий, св. Наум и св. Евгения. Сега св. Евгения, св. Наум, св. св. Кирил и Методий служат на хората само за пангаря.

Между учениците на Бялото Братство не се позволяват похвали с цел да придобием тези хора на своя страна: „Ти си способен, ти си отличен, ти си добър!“ – Не, не, всяко едно желание, което ние изказваме, туй желание трябва да изразява една дълбока мисъл. Аз съм слушал, да кажем, един съкласник да свири, оставам доволен и казвам: „Действително, изслушах твоето свирене, останах доволен, ти ми достави едно удоволствие, хубаво свириш.“ Това е достатъчно. Художник е, нарисувал е една картина, която прави добро впечатление, видоизменя моето съзнание. Кажете му: „Приятелю, оставам доволен от твоята картина, хубаво впечатление ми прави.“ „Кажи ми една дума, която да даде подтик на моя живот.“ Казвам: „Оставам доволен.“ Думите и градят, и събарят. Всяка една дума, която изказваме, може да направи нещо. Ако аз кажа: „От вас нищо не става“, какво ще почувствате? Или ако аз кажа: „Не, от вас ще излезе един отличен човек в Доброто.“ Имате един ум, заложени са много дарби в него, способности – обработвайте го. Имате добро сърце – обработвайте го. Та всички трябва да се поощрявате. Това подразбира: „Молете се един за друг.“ Това подразбирам, че Доброто, което е заложено в нас, този Велик Учител ще го разработва, за да можем да се избавим от майя, както казват източните народи – да се освободим от измамата и заблужденията на Черното братство.

Питам ви сега: тия двамата – св. св. Кирил и Методий, защо дойдоха в България? Те свързаха българския народ с Небето. Нали те възкръснаха? Хубаво, за тия ученици казват,

че са св. св. Кирил и Методий. Ако ги пратим в православната църква, ще ги приемат ли? Не, външната страна на въпроса е – св. св. Кирил и Методий ще ги приемат ли там? Ако Христос днес дойде в света, ще Го приемат ли? Ако Божественото знание дойде днес в света, вие може ли да го приемете? Това е въпросът. Ако Любовта дойде в своята пълнота, вие готови ли сте да я приемете? И понеже тази Любов иде в света, тя иде, изгрява, но още не е изгряла. Вие смятате, че тя ще дойде. И аз искам отсега да ви събудя. Защото този ден като дойде, може да не ви събудя и ще изгубите най-тържественото. Аз искам да ви събудя, остава още половин час до изгрева. Сега блъскам, дрънкам звънеца: ставайте всички! Някои се потриват: „Не може ли още половин час да поспим, Учителю?“ Побутна някой – обърне се наляво, побутна други – надясно; казвам му: „Ставай, ще закъснееш.“ Аз имам два метода: някои от вас просто ще ги хвана за краката и от леглото – навън. Вие не сте опитали как Учителя знае да изважда учениците си из леглото навън. Който ученик остане вътре, като вляза, ще кажа: „Всички на крака, ще идем да посрещнем Слънцето!“ Затуй през цялата година ще казвате на своя брат: „Да станем: наближава време за пробуждане, за приготвяне, за обличане – и ние ще идем да посрещнем този изгрев на Любовта.“ И когато го приемем, знаете ли какво ще стане? Вие ще бъдете зрители, когато Божествената Любов дойде. Тогава знаете ли какво ще стане в света? – „Всички няма да умрем – казва апостол Павел, – но всички ще се изменим.“

Да оставим нещо и за утре, нали? Не можем да желаем по-хубаво време. Сега Белите братя се радват отгоре: те тържествуват, те се радват, поздравяват ви. С тях сме и те са с нас.

Аз, когато дойдох в Търново за поправка на някои работи и трябваше внезапно да се върна в София, изненадах приятелите си как така изведнъж тръгвам. Вземам шапката си, срещам шестима души войници, въоръжени с пушки на раменете си. Тримата държат пушките на рамо, боево, а тримата така, надолу. Някой ще каже: „Войници срещнах“, и ще си отмине. Тримата, с пушките в боево положение, ме

изглеждат и ми казват: „Ние отиваме да се бием“, т. е. от Бялото Братство имаше духове и те казваха: „Ние от Бялото Братство отиваме да се бием с черните братя. Победата ще бъде наша.“ Те отиваха от изток към запад. Това е символ. Казвам: „На добър час, на добър път.“ Казват: „Вие ще имате едно малко сражение в Търново, но ние навреме ще бъдем там, ще видите какво можем да направим.“ Сега те приготовляват друго сражение, пак ще видите какво ще направят – те са в сила да сторят всичко.

Реплика: *Какво ще направят?*

Това е множество, ще го видите през годината. Ще видите, трябва да се отворят очите ви, но като се отворят, тогава. А сега трябва да бъдете смели и решителни, без страх и без тъмнина, абсолютно без никакво изкривено разбиране. Искам от всички вас да имате крепост на душата ви, да обичате Истината, да не се стъписвате. Дойдете ли до Истината, да сте готови на всички жертви. Истината – не обикновената истина, аз не говоря за обикновени работи – а за тази Истина, която носи свобода на човешкия ум и на човешкото сърце във всяко направление. Искам всичко между нас да става по закона на Любовта.

Тази година можем да направим много неща заради вас. Ако вие ме слушате, мога да уредя всички ваши недоразумения, всички ваши работи може да се изгладят по най-естествен начин. Ако ме слушате, в името на Божествената Мъдрост, в името на Божествената Истина всичко мога да уредя – но само да ме слушате. Тази сутрин аз ви пожелах тази Любов да се всели в сърцата ви, Божествената Мъдрост – в умовете ви, Божествената Истина – в душите ви, но тази Истина не само да се всели в душите ви, а да ви направи свободни. Не само да ви направи свободни, но да внесе светлина и знание в умовете ви. Любовта не само да се всели в сърцата ви, но да внесе чистота и сила в сърцата ви. Туй пожелавам на всинца ви. Още ви пожелах моето благословение и Божият Мир да бъдат с вас. Да отидем да работим всички заедно за успеха на Царството Божие на Земята и да видим последното сражение и разгрома на цялата Черна ложа, да видим пардесютата

хоризонтално обърнати. Всичко туй да изчезне в един ден и цялото бойно сражение да остане наше.

Тогава да изпеем новата песен: *Фир-Фюр-Фен Тао Би Аумен.*

Няма Любов като проявената Божия Любов.
Само проявената Божия Любов е Любов (три пъти).

Няма Мъдрост като проявената Божия Мъдрост.
Само проявената Божия Мъдрост е Мъдрост (три пъти).

Няма Истина като проявената Божия Истина.
Само проявената Божия Истина е Истина (три пъти).

Отче наш

23 август, сряда, 16.30 ч.

Великата Божия църква[8]

- Добрата молитва (с вдигнати ръце).
- *Благославяй, душе моя, Господа* (с движения, виж наряда от 23 август).
- *Господ постави престола Си на Небето и царството Му владее над всичко.*

Царството Божие не е в обикновеното слово, а в разумната сила. Царството Божие не е вътре в обикновеното, а в безпределната ширина на душата и духа: в душата, която обича, и в Духа, който люби.

Не презирай деня на Любовта, в който Тя е почнала да се проявява. Отвори сърцето си и чакай я. Приготви нозете си и посрещни я. Отвори обятията си и целуни я.

Приложи Живото Слово на твоя Небесен Баща, Който те е привлякъл с нишките на Своята Любов. Тия нишки са в ръцете на Христа, изявеният Бог на Любовта.

„Идете – казва Той, – известете на братята Ми да идат в Галилея, и там ще Ме видят.“ Галилея – това е човешкият разум, планината, на която душата може да слуша Неговия глас. – „Чрез съветите си ще ме водиш и след това ще ме приемаш в слава. Тогава ще преговарям славното Твое великолепие и величието на всичките Твои чудни дела.“

„Най-после, братя мои, укрепете се в Господа, в силата на Неговото могъщество, на Неговата безгранична Любов, неизказана Мъдрост и в светлината на Неговата Истина.“

Призовете Го и Той ще дойде.

Посейте Доброто и Той ще го възрасти.

Приложете милосърдието и Той ще го благослови.

Ще бъдете тогава всички народ избран, синове и сънаследници с Христа на Бога Живаго.

Да произнесем думата *Благост*.

Ще опитаме какъв ефект може да произведе тази дума

в нас, само като я произнесем. (Произнесохме думата 5 пъти в песен със следните положения на ръцете: настрани с малък наклон, хоризонтално, напред, малко раздалечени, хоризонтално, пред устата, хоризонтално, пред устатата и т. н. При това положение на ръцете се изпя с постепенно усилване, а после – с отслабване: *Бла-а-а-гост*.)

Две ритмични движения има в думата *Благост*.

Направи се едно кръгообразно движение с ръцете (три пъти): отпред, надолу, с полуклякане и с широк кръг се обикаля назад около тялото, нагоре и ръцете пак се спущат напред, надолу, без свиване на лактите.

Отново се изпява *Благост*: ръцете в хоризонтално положение, надолу, отпред, нагоре, до брадата.

Да произнесем думите *В Дух и сила* – ръцете хоризонтално (седем пъти).

При същото движение на ръцете се изговаря: *В Дух и сила, която носи победа* (пет пъти). При разтваряне на ръцете и при изговаряне на думите след всяка дума движението на ръцете се спира във вид на летене. Със същото движение на ръцете се изговарят следните думи: *В Дух и сила, която носи победа и дава свобода*.

Пак се изпя Благост (три пъти) и при разтваряне на ръцете с движение на хвърчене изговорихме следните думи: Свобода на изявената Божия Истина в нашите души.

С ръце, напред прострени, изпя се Благост. Изговори се Благост и изречението: В Дух и сила, която носи победа и дава свобода, свобода на изявената Божия Истина в нашите души.

- *Отче наш* (ръцете нагоре).
- *Новите гимнастически упражнения*.

Това са първите уроци на закона на ритъма. Виждам, че мнозина от вас, като не сте си доспали, не сте в туй нормално състояние. Понеже не сте свикнали на ранно ставане, то мнозина от вас сте в положение на махмурлии и затова, като пяхте *Благославяй, душе моя, Господа*, гласът ви не вървеше. Сутрин, като не си доспал, ще вземеш думата *Благост*, ще я изпееш няколко пъти, докато се тониираш, и после ще отидеш на работа.

Това е то, Новото учение – туй е предговорът на Новото учение, предисловие.

Как разбирате думите на пророка, казани още преди 2000 години: „И ще бъдат научени от Господа.“ Той е говорил за тези времена, когато хората ще бъдат научени чрез Божията Любов. – „И ще им дам нови сърца, и ще вложа Духа Си.“ Щом вложи Духа Си, чрез тази Любов Бог ще ни научи на Своите закони: как да живеем, как да Му служим, как да обичаме. Да обичаме – това е едно изкуство. Да обичаш – това е най-великото изкуство, а да любиш е още по-голямо изкуство. Не мислете, че е лесно. Да обичаш, то е изкуство, наука – Божия наука. Тъй ще го схванете. Туй схващане на тази наука е нещо безпределно, обширно вътре в себе си. Изисква се време и пространство.

Е, какво схващате вие от днешния ден? Вижте, туй, хубавото лице, какво означава? – Благост. На кого е това лице? – То е лицето на Нашия Баща. Той ни се усмихва отгоре.

Реплика: *Отзарана имаше малко вятър.*

Вятърът – това е емблема на нашите души. В умствения живот трябва да стане едно малко проветряване. Питам сега: светът разбира ли туй нещо? Онези, които са в църквата, разбират ли и те? В затвор са те! Ето защо трябва да излезем под отворено небе, да видим Божията благост. В нашите затворени сърца какво ще видим? В умовете им има само тези човешки художества – икони, кандила, туй-онуй, и мислят, че като излезеш от църквата, ще станеш добър. Как ще станеш? Та ние сега сме в Божията църква и кандилото се запали, излезе вече (*подразбира се Слънцето*).

Ние сега виждаме: излизат първосвещеник и свещеник от тази църква, и ние почваме да Го чувстваме, и Той почва да благославя. Този свещеник – Той е Христос на Любовта, и като дойде тя, Той дигне ръцете Си. Тогава се запалва кандилото на нашето сърце и почваме да разбираме какво нещо е да се служи на Бога в Дух и Истина.

И когато ви питат: „Вие на църква ходите ли?“, ще им отговорите: „Еее, каква църква имаме ние, какво кубе има

само? А пък едно кандило има – като се запали туй кандило, навсякъде светва.“ Туй е Църквата – това е Великата Божия църква. И днес църквата и всичко, което имаме, го устройват заради нас.

Сега аз желая днес да разберете Христа. Какво ви казва Христос тази сутрин? – *Благост*.

Прочетете отначало какво ви е казал Христос тази сутрин. Искам един от вас да го прочете музикално. Кой може да чете музикално?

Брат Зурков прочита стиховете.

24 август, четвъртък, 5 ч.

На прага пред вътрешната стая

Групи от по седемдесет и двама души се изреждат в Горницата и престояват по десет минути.

Учителя показва най-големия и единствен по рода си Пентаграм, който принадлежи на Братството, рисуван с бледи цветни бои, и с всичките му символи, релефно изрисувани. На горния връх е образът на Учителя.

Няма болест, която да не може да се излекува пред тази картина. Това е оригиналът. Този образ да бъде постоянно в ума ви.

Сега ще бъдете без страх и без тъмнина! Служете на Господа на Любовта и всичко ще се свърши. Като казвам, че ще се свърши, това значи: започва Новото.

24 август, четвъртък, 9–12 ч.

Предварителни бележки

Хайде, постарайте се сега да измените вашето състояние и вашите обикновени мисли. Сега, както ви виждам, всинца се занимавате с много обикновени мисли. Да видим кой от вас е достатъчно смел да каже с какви мисли се занимава в този момент.

Реплика: *Ето, аз се занимавам с мисълта за кърската работа.*

Сега този брат взема лаврите: той си каза, той е пръв. Вие докато се понаумувате, той си казва направо, затова спечели. Той постъпи по Божественому, а вие – по човешки. Вие мислите, а той: „Занимавам се с кърска работа.“ Вие сте от тия стари философи. Мнозина от вас сте играли важна роля на писатели, давали сте тон на света. Знаете ли с колко години е ритнат светът назад от вашето учение? Затуй сте изпратени в тази Школа – да ви изправим. И то видни философи сте били! Всяка система е видна, но когато се събори тази система, всичко рухва. Тя сама се събаря, унищожава се. Това е било не защото сте имали лоши намерения, но вашите схващания са били такива, а опитът е показал обратното. Сегашната философия е да се занимаваме с микроскопическите неща – не с големи, но с най-обикновени, с малки, посредствени работи. Тази е най-великата философия! С великите работи всеки може да се занимава, но за малките, за микроскопическите работи много малко кандидати има, а всъщност тия малки работи са важни.

Сега, преди да пристъпя към беседата си, важно е да имате добра почва под себе си. Ще си изберете почва. И всички растения, като вземете например дъба, бука, бора, ябълката, крушата, черешата – всички си избират своя подходяща почва; и когато едно дърво попадне на хубава почва, която съответства на неговото естество, то расте и се развива правилно.

Е, да допуснем, че вие сега сте ученици на Бялото Братство, пращат ви да извършите следната задача: една 72-годишна баба – вземам туй число – 72, като известно число, което има смисъл – имала 10 деца: 7 сина и 3 дъщери. Тя е вложила в тях всичкия си капитал, възложила е всичката си надежда на тия свои деца, обаче те измират всички до едно и тя остава неутешима. Сега изпращат ви вас да я утешите. Как ще я утешите? Тя ще ви каже: „Синко, аз не съм млада да се оженя втори път и да родя деца. Изгубих! Стара съм, на 72 години – всичко изгубих, всичко отиде!“ Как ще я утешите, я ми кажете? Може ли да разрешите задачата? Ние вземаме един тип събуден. Сега аз ще ви преведа, ще превърна тази формула в друга: искам да ви науча на новия начин на разсъждение. С вас бих разсъждавал по вашия начин, но аз ще се спра, защото по този начин сме разсъждавали и пак ще дойдем до известни резултати, но ще превърна тази задача в друга форма. Представете си, че тази баба е едно старо дърво, покрай което е минавала една рекичка и е поила корените на туй дърво. То е расло и се е веселило. Някой воденичар отбива тази рекичка и пуща водата Ѝ другаде, а дървото остава без вода. Как ще утешите туй дърво?

Реплика: *Ще го поливаме.*

Да, но най-после ще се уморите. Не, трябва да идем да убедим този воденичар да пусне пак водата. Това е – нищо повече. Тази баба плаче, понеже вода няма. Нищо повече – вода иска.

Реплика: *Ами ако не се съгласи той да ѝ пусне водата?*

Тогава ще убедим всички онези, които мелят у него брашно, да не отиват на неговата воденица, и ще го заставим да слезе под дървото долу. Тъй ще бъде.

Сега, доколкото ние знаем, бащата и майката между 10-те си деца имат едно дете, което най-много обичат, и то съставлява ядката на всички тия деца. Всички могат да умрат, а то да остане. Всички ако умрат, освен него, майката се утешава, но ако това дете умре, майката остава неутешима. Значи то е детето, което е разбирало майката и я е обичало.

И поради любовта на туй дете тя обича и всичките други деца. Тя казва: „Изгубих туй дете, което ме обичаше, което ме любеше.“ И действително, един тежък изпит е да изгубиш онзи, който те обича. Това съставлява една задача за ученика, доста сериозна задача, която ученикът трябва да реши. По какъв метод? Защото ние имаме един такъв случай с една наша сестра, която и сега още не може да се утеши за своя син. Тя още не може да се утеши за тази загуба, скърби още, макар че е в Братството.

Ще дойдем до практически задачи за разрешение. Има практически задачи, които трябва да се разрешат в сегашния ви живот – належащи задачи са. Те са най-важни. Трябва да се разрешат: всеки един от вас ще разреши една от тия задачи.

24 август, четвъртък, 16. 30 ч.

Живот вечен

И някой си големец Го попита и рече:
Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?

Лука 18: 18

Може ли да се досетите, да се догадите защо именно този големец е питал Христа как може да наследи вечния живот? Той е задал един от съществените въпроси. След като изпитаме всичко, което този свят може да ни даде за тялото, след като изпитаме всичко, което този свят може да ни даде за сърцето, за ума, за душата, за духа ни – всичко, каквото повидомому може да ни даде, у нас все ще остане една празнина, която ще ни направи да сме недоволни от земния живот.

Този големец питал Христа какво да направи, за да наследи вечния живот. А Иисус му рече: „Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ, тъкмо един Бог. Заповедите знаеш.“ Значи този големец е учил, той е бил ученик на Окултната школа, но е служил и на двете школи. Онзи големец е изучавал системите, като теоретик, и на двете братства – и на Бялото, и на Черното, служил си е и с двете. Христос му казва: „Заповедите знаеш – да не правиш прелюбодеяние, да не убиваш, да не крадеш и да не лъжесвидетелстваш. Туй са методи на Черното братство, от тези методи да се откажеш.“ Като му казва: „Да не прелюбодействаш“ – това е метод на Черната ложа. „Да не убиваш“ – пак техен метод. – „Да не крадеш и да не лъжесвидетелстваш.“ И после двете правила: „Почитай баща си и майка си, както себе си.“ Това е едното от най-висшите правила на Бялата ложа. А той рече: „Всичко туй съм опазил от младостта си.“ Той не е казал цялата Истина. И Христос, за да го опита, не му каза:”Ти не

говориш Истината“, но му каза: „Понеже казваш, че всичко си направил, то едно ти не стига – всичко, що имаш, продай го, раздай го на сиромаси и дойди да Ме последваш.“ А той, като чу това, наскърби се, защото беше много богат, а за да стане богат, лъгал е, крал е, всичко е правил. И като го видя Иисус, че се наскърби, рече: „Колко мъчно ще влязат в Царството Божие тези, които имат богатство! Защото по-лесно е да мине камила през иглени уши, а не богат да влезе в Царството Божие.“

Сега аз питам: ако се зададе и на вас този въпрос, ще кажете, че и вие сте готови, ще кажете, че сте изпълнили закона, но ако ви кажа: „Продайте всичкото си имане“, мнозина от вас ще се наскърбят вътрешно. Не казвам всички, но мнозина от вас ще се наскърбят. Най-малко ще кажете: „Сега ли намери Учителя, сега сме още млади, нека минат поне още 10-15-20 години, но сега, при тия условия, да продадем всичко, да го раздадем на сиромасите, да тръгнем като него – да ни гонят, да ни хулят и да нямаме подслон за главата си!“ Тази перспектива ще изпъкне в ума ви. Е, моля ви се сега! Един човек, който обича света, чист ли е? – Не е чист. И аз ще ви докажа това ето как. Аз няма как да се аргументирам. Ако една река чиста и една мътна река се съединят, чисти ли ще бъдат? – И двете ще се оцапат. Ако два извора, единият мътен, другият чист, се съединят, чисти ли ще бъдат? – Не, и двата ще се съединят. Много пъти някои казват, че може един праведник с един грешник да се съединят. Може, но и двамата ще се опетнят. За да се очисти първият извор, трябва да мине през някой по-дълбок филтър, през някои по-дълбоки пластове. Единият трябва да мине през процеса на чистенето. И сега много ученици идват и ми казват: „Учителю, да живеем с тебе.“ – Не, не можете да живеете с мене. За да живеете с мене, трябва да минете през един много голям филтър, или най-малкото да ви прекарам през седем огъня. Може да живеете, но първо ще минете или през филтър, или през огън. Тогава можете да живеете. Туй трябва да го знаете. Това е правило. Нито пък двама ученици могат да дружат, ако единият има

порочни наклонности. Дръж ума си и сърцето си чисти! Говори с него, но не дружи с него. Между тебе и него да има една диамантена преграда. Разбирате ли това? Ще кажете: „Много строго говори Учителя.“ – Не, влагам един принцип. – Нечист е, ще го избягвате. Аз не говоря против вашето желание. Вие работете, желанието ви да помогнете е много благородно, но трябва да знаете какъв е начинът. Този ваш другар трябва да го прекарате или през филтъра долу, или през огъня, и тогава може да се съедините.

И сега туй ще го имате предвид в Школата. Досега аз съм имал ред такива опити. Някой от вас доведе някой такъв мазен ученик и казва: „Учителю, намерихме един много способен ученик, той ще бъде много полезен.“ – Не съм седнал да му разправям колко е способен! Много добре, щом е способен – къде, в какво са неговите способности? Той е способен, но е кален, и тъй кален, че като влезе вътре, ще накаля всички. Не го пущайте! В Бялото Братство ще пазите едно правило: който дойде, трябва да си събуе обущата, да е с нови дрехи, с нови обуща: през банята ще мине да се окъпе, а после през седем огъня – и след като мине през всичко това, тогава ще го въведете вътре в Братството. Тъй е било в старо време, тъй ще бъде и сега. Не си правете илюзии, не мислете, че човешкото естество може да се измени. Не може да се измени човешкото естество.

Не се мамете от сладките думи. Аз с един от учениците употребих един метод и той се намери в едно противоречие. Аз направих езика си тъй остър, с такъв остър език му говорих, какъвто той никога не е слушал. Като му говорих тъй, той каза: „Учителю, дай ми малко почивка, че не мога да издържа.“ – В делата си аз бях много добър. Той ми каза: „В езика си си много строг, а делата ти са тъй изправни. Аз не мога да разбера как е възможно това: да постъпваш тъй добре, а да говориш по такъв начин. Ти ще ми направиш една голяма операция, ще ми разрежеш корема, после ще ми зашиеш корема, ще духнеш и раната ще изчезне. Никога не мога да разбера защо го вършиш туй.“ Казвам му: „Искам да бъдеш чист: ще разтворя и корема ти, и ума ти, и сърцето ти,

– няма да оставя място в тебе, което да не разтворя. Всичко ще очистя. Щом си изчистен, няма да ти правя никаква операция.“ На мене ми е приятно ученикът да бъде чист. Тъй прави и Небето. Я ми кажете: кой е оня пророк, кой е онзи светия или Син Божий, които, като са дошли на Земята, да не са били бити? Христос, който е бил толкова свят и чист, знаете ли колко удара Му нанесоха, колко плюнки на лицето Му туриха? И Той научи нещо. Защо, каква нужда имаше да Го бият? Писанието казва, че Той е бил наранен и бит заради нас, заради нашите беззакония.

Сега аз искам всички вие, които ме слушате, да разсъждавате, но не разсъждавайте като обикновени верующи. Нямам предвид вашите личности. Вие сте ученици. Аз имам в Школата предвид великите принципи и ние върху тях ще градим. Да не мислите, че вашите личности имам предвид. Както сте пред мен, като към души, аз имам всичката своя Любов и уважение към вас, но като към личности на Земята, като ваш приятел – спрямо всичките ваши дела, спрямо вашите погрешки, аз не мога да бъда сляп. Ще ви обичам: това е закон, подтик на моята душа – но спрямо вашите погрешки не мога да бъда сляп. Тези погрешки са вредни и за вас, и за вашите ближни. Каквато и да е слабостта, тя е вредна за самия човек.

Тия принципи вие ще ги приложите в живота си, ще ги опитате през тази година, но в тяхната пълнота. Това е трудно: да туриш един принцип в неговата пълнота – например да говориш Абсолютната Истина. Няма по-тежък принцип от този, да говориш Абсолютната Истина. Ако бихте говорили един ден поне Абсолютната Истина, биха ви направили луди, но ще направите поне микроскопически опити да говорите Истината.

Сега по този въпрос: „Учителю благи, какво трябва да направя, за да наследя живот вечен?“ Христос знаеше, че този големец не е изпълнил закона, и когато му казваше:”Иди, продай имането си и го раздай на сиромасите“, той се наскърби и каза: „Туй не мога да направя.“ Сега аз вземам тия думи в съотношение, но нека да говорим Истината в обикновен

смисъл. Срещна ви аз: да допуснем, че съм нещо недоволен от вас, нали? Погледна ви, отдръпна си погледа и се правя, че не ви виждам, но в моя поглед има някакво неразположение, а аз искам да скрия туй неразположение, че уж като че ли нищо няма. Не, в моя поглед има нещо лъжливо. В законите на Бялото Братство няма такова поведение, те не го позволяват. Ти ще оставиш туй неразположение вънка, а вътре душата ти няма да бъде размътена, но целокупна. После, някой път ще ти кажат да кажеш Истината, но ти само ще си постиснеш устата и тъй ще минеш за един благочестив човек. Не, не трябва стискане на устата. Ти устата си трябва да стискаш, когато говориш зло, а за Доброто устата ти ще бъде отворена. Ти си стискаш устата, когато говориш Истината, а когато дойде да лъжеш, ти си отваряш устата. Това на един ученик от Бялото Братство не се позволява.

Сега аз не засягам простото любопитство. Аз оставям тия посторонни въпроси. Аз засягам Истината принципиално. Заставен си да кажеш Истината – ще я кажеш. Ще ви приведа един пример. Представете си, че сте двама приятели. Ти обичаш приятеля си от сърце и душа. Сега можете ли да се досетите какъв ще бъде примерът ми, какво искам да кажа? Не знаете още, но ще ви стане ясно. Вашият приятел се влюбва в една красива, но бедна мома, и те започват любовта си идеално. Идеално започват. Обаче след няколко години става един разрив и този приятел си вдига ръцете. Тази мома става бременна и този твой приятел се отказва от нея, вдига ръцете си. Дават го под съд, а тебе те викат за свидетел – да кажеш истината. Как ще постъпиш между твоя приятел и тази мома? От една страна ще имаш приятеля си, от друга – Истината. Сега Истината разрешавате, но тогава, заради любовта към приятеля си, ще вземете неговата страна и ще кажете: „Той е чист“ – и ще се закълнете. А щом дойде да кажем Истината, приятелство няма. По-голям приятел от Истината няма в света. Най-големият приятел на човека в света – това е Истината. Следователно, ако имаме приятел, който ще ни лиши от нашия приятел – Истината – той не ни

е приятел. И тъй, приятелството е обосновано на Любовта, защото между приятелството и тази Любов трябва да има единство. Аз желая, като влизате като ученици в Школата, да имате единство във вашата Любов, а за да има Любов, трябва да обичате Истината.

Сега всичката грешка на този големец била там, че той не бил в състояние да каже онази, скритата Истина. И на всинца ви казвам, че като влезете в Школата, ще се научите как да обичате и как да любите. Сега например вие нали говорите за Любов? Аз ще ви приведа сега пример от съвременната любов, която може да действа иначе. Ще я поставим на опит. Опитът решава въпроса. Сега ние вземаме проявленията на сегашната любов и ги сравняваме с онази Любов, която иде сега в света – Любовта с новата запалка. Сега ще вземем първото проявление на Любовта в живота – обикновената любов, която има форма. Онази млада мома обича едного, казва му: „Аз те обичам, всичко давам за тебе, за тебе умирам, за тебе се жертвам.“ Е, представете си сега, че този момък заведе момата пред някоя скала и Ѝ казва: „Хвърли се оттука.“ – „Защо да се хвърля?“ – Въпросът с Любовта е свършен. Казва Ѝ да се хвърли. Момата го обича, но той е богат. Тя му казва: „Като ме обичаш, раздай всичкото си богатство, да живеем като бедните.“ – „Но как, защо, как ще живеем после?“ – Въпросът с Любовта е свършен. Той казва, че за нея е готов да умре, а като го постави на изпит да раздаде всичкото си богатство, той се огорчава. Значи той не е изпълнил закона и тази мома не може да живее с него. И аз казвам на моите ученици: ще приложа закона, моя закон, закона на Бялото Братство – запишете го!

Сега за младите, които искат да се женят. Например някоя моя ученичка, като се влюби в някой момък и му каже:”Аз без тебе не мога да живея“, той да Ѝ каже: „Хвърли се долу!“ Ако тя се хвърли, тогава тя има право да се ожени за него, аз Ѝ позволявам. Ако тя откаже да се хвърли, той ще каже: „Аз съм свободен.“ Също и за момъка. Ако момата каже на момъка: „Хвърли се долу“, и той се хвърли, той има право да се ожени за нея. Ако му каже: „Раздай имането си“, и той

го раздаде, тя ще се ожени за него. Каквото му заповяда да стори, ако той го стори, има право на нея, но ако не го стори, тя ще му каже: „Върви си в пътя!“

Сега този въпрос в една своя минала беседа аз го разреших. Но нека направим опит. Защо ти е един другар, който не може да се хвърли, да умре заради тебе, който не може да раздаде името си, не може да се жертва. Нека си върви в света той. Тя ще живее сама. На момъка защо му е такава другарка, която не може да се хвърли заради него, не може да се жертва? На момъка защо му е такава жена и на момата защо Ѝ е един такъв мъж? Тъй говори Новото учение, в новия живот така седи въпросът. Разбирате ли? Правилото в Бялото Братство е: ако ти се ожениш за една жена и Ѝ се начумериш един път само и я изгълчиш, бракът е опорочен, опозорен. Това не е брак, свършва се вече. Тогава, като се ожениш, ще знаеш: по отношение към жена си в твоята душа, в твоя ум и в твоето сърце няма да влезе нито една горчива мисъл, нито едно горчиво чувство, нито една горчива дума. Ти в своя ум ще имаш мисли за нея като за едно божество. Не можеш ли така, ще седиш далече от нея, за да не я опорочаваш. Тогава ще кажете: „Труден е този закон.“

Реплика*: Никой не може да го изпълни.*

Не е труден. Който може. Чакайте да ви кажа: тогава ще имаме само неженени ученици. Учението на Бялото Братство е това.

Сега ако няма такива ученици, за в бъдеще ще има. Ще се положат правила – който може; а който не може, това е друг въпрос. Най-високият идеал ще бъде такъв: който може; а който не може... Нали се приготовлявате за съвършенство – поне отсега ще знаете правилата. Ще ви питат:

– Какъв е бракът в Бялото Братство?

– Такъв е бракът.

– Ами прилагате ли го?

– Правим го.

– Ама аз не съм го направил още.

– Ще го направиш за в бъдеще.

На другите всякога ще казвате: „Аз досега не съм бил женен, но съм робувал.“ Че никой от вас не е бил женен. От осем хиляди години никой от вас не е бил женен: вие сте роби на женитбата и нищо повече. Женили сте се в робство, раждали сте се в робство! И мъжете сте роби на женитбата, и жените сте роби на женитбата. Вас ви женят духовете, вие сами не се жените. И българите казват, че идвало „сляпа събота“. Е, там, дето има сляпа събота, женитба ли е това? Сега туй е едната страна. При това вие сами знаете вашите заблуждения. Винаги, след като се ожените, казвате: „Излъгах се.“ – И мъже, и жени. Вие сами си знаете Истината. Аз ви говоря за Истината вътре във вас. Ако има някой, който е доволен, той е постъпил съобразно законите на Бялото Братство. Казвам тогава: вие сте в законите на Бялото Братство. Не казвам, че няма, има: но в този смисъл тия бракове са почти изключения, а другите бракове са общи. Аз засягам този въпрос, понеже в обществото ще ви запитат: „Как ще се жените вие, как ще се венчавате, какви ще бъдат вашите обществени и социални наредби, какъв е вашият морал, в какво се различавате? И ако вас поповете ви венчават като нас, ако ви женят като нас, вие сте подобни на нас.“ Ще им кажем, че нас попове не ни венчават – нас Господ ни венчава, Той ни свързва – нищо повече.

Сега тия работи, като ученици, няма какво да ви смущават. Ще изнесем Истината без страх и без тъмнина, ще изнесем фактите тъй, както са. Ние минаваме от един стар живот в нов. За в бъдеще всички няма да умрем, но всички ще се изменим. Като се изменим, как трябва да живеем? Въпросът е като души как ще живеем? – Ще живеете тъй, както живеят ангелите.

Аз засягам този въпрос, за да ви покажа, че трябва абсолютна чистота. Ние трябва да се стремим да направим живота си чист, чист: във всяко отношение чист трябва да бъде той. Този живот можем да го направим чист моментално. Опорочените жена и мъж моментално могат да станат чиста девица и чист мъж, но и девствената мома моментално може да се опорочи. Не мислете, че опорочаването изисква време

и пространство. Не, тия неща стават моментално. Щом ти помислиш да се ожениш за някоя мома, която може да те направи щастлив, ти си се опорочил. Щом една мома се ожени за някого, за да я направи щастлива, тя се е опорочила. Нейният Господ, Който я е създал, не я е направил щастлива, че този трябва да я направи щастлива! Туй – Безпределното, Вечното, Щастливото, от което тя е излязла, не я е направило щастлива, та от туй, ограниченото, тя ще очаква своето спасение, то ще Ѝ даде щастие! Когато търсиш своя възлюбен, ще видиш дали той е вътре в тази мома – или го няма там възлюбения ти. Източната философия го нарича Единия навсякъде: Единият е в множеството и туй множество е в Единия.

И какво се казва там, в притчата: „Който Ме намери...?“ Може ли някой да цитира тази глава? Има ли някой от вас Библия? Обаче този не е най-важният въпрос, който трябва да ни занимава. Най-важният въпрос е, че трябва да се учите – ученето е най-важното. И вие съжалявате, че няма да имам нито един ученик – тъй мислите. Много се лъжете. Аз ви казвам, че имам достатъчно ученици, и ако искате, мога да ви ги доведа. Имам ученици! Имам още една Школа, специална Школа, която вие не сте виждали още. На тях когато говоря, другояче говоря – вие сте от общата Школа. Между вас няма ученици, а между тях всички са ученици. Сега онези от вас, които се готвят за Специалния клас, трябва да знаят правилата на Специалния клас; или аз казвам: „Който иска да влезе в Специалния клас, трябва да изучава Истината.“ Такъв е великият закон там.

Реплика: *Нали не се допущат всички там?*

Ако можете да се отречете от себе си, от богатството, от имането си, ако можете да се хвърлите от канарата – може. Който е готов да продаде всичко, може. Този въпрос ще го оставим сега.

Знаете ли, когато гониха Илия, какво каза той на Господа? – „Господи, само аз оставам, и моя живот искат!“ Господ му каза: „В Израил има още седем хиляди, които не са преклонили коляното си пред Ваала, поклонници на

Истината, на чистотата.“ – Има! Сега вие сте Илия, когото гонят, защото извади ножове и изби толкова пророци. Но като се яви онази царкиня, която му каза: „Ти ще отговаряш“ – той избяга. Уплаши се от една жена, че трябваше да избяга в Таркии (в планината Кармил), за да възстанови своята сила, да пости четиридесет дни. И трябваше Бялото Братство да му покаже, че ще дойде ден, когато светът ще се оправи не чрез убийства, а чрез Любов. Тогава той каза: „Аз се отричам от своя кожух – ще го дам на моя ученик и ще се кача на огнената колесница – и ще дойда в края на века, ще туря единия си крак и ще кажа: прави правете Божиите пътища!“ И дойде отново, и му снеха главата, както той сне главите на другите.

Първото нещо: от всинца ви искам да бъдете искрени, абсолютно искрени! Искам учениците помежду си да са вътрешно искрени, защото, като се намерите двама, усеща се има ли искреност, или не. Като се приближиш при някой човек, който не е искрен, усеща се едно натегнато състояние. Вложете искреността и тази натегнатост ще изчезне. Искрени ще бъдете: не откровени, а искрени, искрени вътре в душата си. Искреността е морално качество.

Второто нещо: ще бъдете истинолюбиви. Не се срамувайте да кажете Истината в очите на някого, макар той да ви е приятел. Ще бъдете смели и решителни да казвате Истината, макар и да се обиди някой. Кажете му Истината, макар и сълзи да излезнат от очите му – нека си поплаче. А пък и той, ако е смел, нека ти каже Истината, но Истината, тази абсолютна Истина – да няма никаква друга мисъл. Нищо повече! Аз ще ви кажа сега, ще ви определя, като говорите Истината, как да я казвате. За да кажете Истината, най-първо сърцето ви трябва да е пълно с Любов, с тази безгранична Любов – то да има тази запалка. Второ: умът ви трябва да е пълен с Мъдростта, която ще внесе светлината и знанието. Тогава кажи Истината и не бой се, не мисли за резултатите – кажи Истината! Вие ще мислите за вашето положение. Кажете Истината, каквото и да ви коства! Тя ще ви повдигне. Но спрете се първо да се попитате: Любовта в сърцето ви ли е, Мъдростта в ума ви ли е – кажете Истината и не се бойте!

Сега например вчера аз изнесох един факт, нали, според вашата философия, за моите светии – за Кирил и Методий, за св. Наум и св. Евгения. Дали са те, или аз, това е безразлично сега. Ние никога не трябва да играем лъжливи положения, фалшиви роли. Ако аз съм св. св. Кирил и Методий, трябва да съм – и никой друг. Ако съм Христос – трябва да съм. Някои искат да знаят дали съм Христос. Чудна работа! Ако на моята свещ може да се чете всяка книга в света и ако всяка книга може да се разкрие при моята светлина, аз съм. Ако на тази свещ не можете да четете всяка книга и ако при моята светлина не може да се разкрие всяка книга, тогава не съм. Е, как е тогава, как го разбирате сега? Неразбрано остана. Не е разбрано, защото не сте чели още всички книги. Прибързано е. Аз не искам да правите прибързано това нещо. Аз искам да направите опит, и който го направи, нека си чете, каквото желае неговата душа, а не да си каже своето мнение на мене, защото нищо няма да ми предаде. Аз разбирам закона и искам да ви обясня въпроса. Сега аз не разрешавам въпроса за себе си, аз разрешавам въпроса за Христа: как да Го познаете, когато дойде. Вие не Го знаете още, та като дойде, трябва да Го познаете. Ако при Неговата светлина можете да четете всички книги, ако при Неговата Любов можете да разрешите всичките недоразумения – Той е. Разбирате ли? Ако при Него вие можете да станете, да оживеете, да възкръснете – Той е. Ако нито станете, нито оживеете, нито възкръснете – не е Той; и каквото и да казват, не се лъжете. Това е Истината и аз ви говоря Истината. Това са математически правила, вложени в туй Бяло Братство, та като дойде този Велик Учител – Христос е. Този Велик Учител е Христос – да знаете как да Го познавате. Сега преди две хиляди години дойде Христос между евреите. Колко души Го познаха? Имаше дванадесет души, които Го познаваха, седемдесет и двама Го налучкваха и после се отдръпнаха, и петстотин братя имаше след възкресението, оглашени, които мислеха, че Го познават. След Неговото възкресение се събраха, но даже и след възкресението някои се усъмниха. Такова е състоянието на човешкия ум.

Сега този е посторонен въпрос – за познаването на Христа, понеже Той е закон за Любовта. Има един специален отдел, който трябва да изучавате. Апостол Павел казва: „Всичко считам за измет да позная Христа.“ Туй е нещо велико! И сега Христос казва на този, който пита за вечния живот: „Иди и раздай всичко, ела и Ме последвай!“ Не казва:”Иди, раздай и ходи по света“, но „Ела и Ме последвай, Аз ще те науча тогава.“ Значи след туй ще бъдеш способен да се учиш, Той ще те научи как да живееш. Но засега ще оставя този въпрос.

Някои от вас още не сте достатъчно възрастни, понеже, както ние ви знаем годините, те на всинца ви не са еднакви. Тъй щото от всинца ви не се изисква едно и също нещо, но от всеки – според пробуждането на неговата душа, според развитието му. Туй се говори общо. Най-първото нещо: между нас трябва да има единство на физическото поле, взаимно помагане, и никой никого да не използва! Целта на всички ученици, които служат, трябва да бъде взаимно да си помагат, но един друг да не се използват. Това е едно от първите правила на учениците. Второ: един другиму да си правят бележки, да си говорят Истината, но да не се сърдят!

Сега вие сте много заняти с буквата, с формата на нещата. Като говоря за някои неща, вие се хващате за буквата, за формите. Не, тълкувайте смисъла, духа на нещата. Като говоря за женененето, не мислете, че е само тъй. Има хора, които поп не ги е венчавал, но десет пъти са се венчавали и женили. Поп не го е венчавал! Не можете да ме излъжете. Поп не го е венчавал, а има не само една жена, но десет жени има той! Казва: „Да се женим или да не се женим?“ С тази жена не може да живее и понеже е турил око на друга жена, иска нея. И тъй, сега хората по десет пъти на ден се женят и разженват, и при това минават официално, че живеят един чист живот. Някои казват:”Да се женим ли?“ Че с кой мъж не можеш да живееш? Седем мъжа имаш! И мъжът казва: „Не мога да живея с жена си.“ Че с коя жена? Ти имаш седем жени. И това било еднобрачие! Не е вярно! Няма нищо скрито-покрито там. В Бялото Братство няма нищо скрито-покрито.

Светлината там е толкова ярка, че като влезете, ще снемете всички маски, ще се поставите в тази Божествена светлина и ще кажете: „Ликвидирам със старото, нямам нищо там!“ Ученички и ученици има в училището. Един ученик пише на няколко момичета писма. За тази умира, за онази умира – и всяка си мисли, че той за нея умира. И те тъй пишат. Е, кой за кого умира тогава? Аз бих отишъл малко по-далече, но хайде сега да скрия ножа си. Не мислете, че аз съм решил да ви направя една такава операция. Аз се смея, но като дойде да ви правя операция, ще бъда много сериозен. Сега, понеже няма да правя операция, аз се смея.

Реплика: *Един брат днес казваше, че Учителя е решил да ни направи светии.*

Не, не, искам да ви направя честни граждани, то за светия много се изисква. Добре, ако ви кажа: този няма да гледаш, онзи няма да гледаш, това няма да правиш, онова няма да правиш – ами какво ще правиш? Не е въпросът само в отрицателната страна на живота. Има едно състояние, може би всеки един от вас го е изпитал. Едно такова състояние: когато обичаме някого, под лъжичката усещаме едно разширение; и той, като ни говори, приятно ни е да го слушаме – неговият глас е музикален, та и ние се въодушевяваме. Като се изгуби туй състояние, усещаме една натегнатост. Аз ви опитвам. Ако сега изкарам някой от учениците да ви говори, веднага ще ви се свие сърцето. Защо?

Реплика: *Предпочитаме Вие да ни говорите.*

Не, не, вие сте прави, той ще влезе в положението на учител, ще почне да ви морализира, а той сам не е приложил тия свои правила. Някой ще ви говори за Юпитер, за Марс, нещо от астрологията, от астрономията, но той не е приложил тия знания. Той не е имал някаква опитност по астрология, той я е учил по книги. Има една опитна страна на астрологията. Сега тия положения ние ще ги изгладим. Някой път ще извадим да ви говори някой ученик, когото не можете да търпите, и ще се постараете не само да го изслушате, но и да го обикнете. На опит ще бъде туй. И тези

десет души, които сега държим с темите, мисля – сега ли да направим опита, или да го оставим за следващата година? Това е опит. Като го слушате, ще кажете: „Тези глупости защо ли ги говори?“ Или: „Като не знае да пише, защо ли пише?“ – Не, някои от тези ученици могат да говорят. Като им се даде преднина, като им се даде вдъхновение, много нещо могат да кажат. Някои от тия ученици отлични работи могат да кажат. Някои ученици от София отлични работи можаха да напишат. Значи почнахте да се опасявате, че светии ще станете!

Казвам: като ви срещна, как да почувствам, че като говорите за Любовта, говорите за Истината; че като говорите за Мъдростта, говорите за Истината; и че като говорите за Истината, говорите за самата Истина? Да кажем, че вие ще влезете в обществото. Там трябва да бъдете смели, да говорите Истината. Ти си министър на просвещението. Дойде някой да иска назначение за учител. Да му кажете:”Ти си неспособен, не мога да те поставя учител.“ – Ама той ще измени мнението си за тебе! Ще му кажеш Истината. Дойде някой при тебе и ти казва:”Господин министре, аз предлагам своите услуги, петдесет хиляди от тези, златничките, ти давам, можеш ли да ме назначиш?“ Ще кажете: „И сто хиляди да ми дадете, не мога да ви назнача.“ С пари Истината не се подкупва. Имате да давате някому: дойде той, ще му кажете Истината. Ще му кажете: „Ще ме извините, ще платя.“ Като му кажете: „Ще платя“ – платете! И тогава Бялото Братство ще ви благослови. Вие ще се застъпите за принципите на Бялото Братство и ще видите как Бялото Братство ще ви благослови.

Това, което виждате в православните църкви, това още не са светии. Това са последните ученици на Бялото Братство, които му носят вода. Тъй ги зная аз. Вода носят те на Бялото Братство, а тук, на Земята, в църквата на формите, минават за светии. И за голяма привилегия се счита туй – да носиш вода на Бялото Братство. Някои казват: „А, вода!“ – Ех, всеки би предпочел да носи вода там, отколкото да бъде тук цар, на Земята! Защото ще знае, че като даде вода на един бял брат, той ще му даде един такъв любовен поглед, една такава мисъл

ще му каже, че ще заиграе сърцето му. И тъй, да станеш цар, значи да ограничиш живота си: ще стоиш на страх, да не би твоят служител да те убие. Е, кое е по-добре: пред Любовта ли да стоиш, или пред страха? – Пред Любовта, разбира се. Та сега ние познаваме канонизираните светии на православната църква.

Ще говорим Истината – и вие ще говорите Истината. Първото нещо: аз искам идущата година, като дойдете, да ви опитам колко сте говорили Истината. Ще ви дам един прием и ще ви опитам колко говорят Истината и колко сте я говорили през цялата година. Аз разбирам това: да говориш Истината в името на Любовта. Сега вие ме разбирате в отрицателен смисъл: да отидете да кажете някому погрешките. – Не, ето какво аз подразбирам. Някой брат се е поотчаял, казва: „Тази Школа няма да я завърша аз, що ми трябваше да влезна? Това не е за мене – жена имам, деца имам.“ Ти ще му кажеш Истината: „Братко, ти ще завършиш, ти си силен, не бой се!“ После при тебе ще дойде мисълта: „Ами ако аз кажа и не се сбъдне?“ – Повярваш ли в това, ти сам себе си ще излъжеш. Онуй, което Бог е вложил в тебе, кажи го и не се съмнявай! Не е било време, когато човек да е казал Истината, която Бог е вложил, и да се е излъгал! Не е било време, когато човек да е бил верен на една Божия мисъл и да се е излъгал! Изневериш ли един път, после и да кажеш Истината, това не важи вече: тя вече дикиш не хваща. Има някои случаи, дето трябва непременно да кажеш Истината, тя е толкова набъбнала. Ще му кажеш: „Братко, ти си се поставил на една опасна, хлъзгава почва, и ако направиш една крачка, ти ще се пукнеш като мехур. Моля ти се, слез!“ Той ще ти каже: „Ама ти ме обезсърчаваш!“ Не е обезсърчаване казването на една Истина от Любов.

Сега при това състояние, ако ние добием този вътрешен мир, в нас ще може да се развие всякакво художество, музика, ще станем способни за всички изкуства, и каквато работа започнем, ще я извършим с въодушевление и всичко ще може да се гради.

Сега, щом влезете в Школата, макар че някои още не са станали ученици, казват: „Ами като ученици ние ще се женим ли?“ – Ти най-първо стани ученик на Бялото Братство, че според тези негови закони белите братя ще те упътят. Какви ще бъдат формите на Бялото Братство? Те са хиляди пъти по-хубави, отколкото сегашните. Тогава как ще си обясните мисълта в думите на апостол Павел: „Родих ви.“ Сега казвате: „Ще има ли раждане?“ Павел, един мъж, казва: „Родих ви в Христа.“ Както виждате, в Новия живот и мъжете раждат. Павел беше мъж и раждаше. Вие се смеете сега – ами че то трябва вътрешно, духовно разбиране. Що значи раждане? „Родих ви, на мъки съм, докато във вас се изобрази Христос.“ Ще има зачатие, ще има раждане, но туй, роденото, ще бъде по Дух. „Роденото по плът – плът е.“ Този въпрос е от старата култура. В новата култура ще има зачатие и раждане по Дух. „Роденото от Духа – Дух е, роденото от плътта – плът е“ – тъй казва Христос. Такова раждане ще има в Новия живот.

Какво значи чист, свят живот? В Бялото Братство светията жертва своето благо за своите ближни, а в Черното братство светията жертва своите ближни за своето благо. Ти имаш овци: ако ти ги жертваш, колиш ги, ти си един светия от Черното братство за тях. Аз говоря за светиите, които живеят чист, свят живот. Сега, най-първо, какво разбирате вие под светия? – Обикновен човек, който е живял двадесет години чист, свят живот, принесъл е добро и хората са го направили светия. Свят човек е този, който разпръсва светлина и знание, защото всеки един светия носи светлина и знание. За светиите апостол Павел казва: „Идете да помогнете на светиите!“ Светии и сега има. Тази дума може да се вземе в прав и в отрицателен смисъл. Светии и сега има в селата. Те живеят чист, свят живот. Заемат незавидно положение. Светиите никога не са живели в пустините. Отшелници са тези, които живеят в пустините. Щом научат законите, те се връщат при своите близки и стават пророци. Почват да пророкуват, да тълкуват, дават наставления на хората как да живеят, как да се лекуват, имат знания и мъдрост. Светия е той, свят човек – безкористно работи. И не само туй, но като

се погледне цялата аура на такъв човек, той е облечен в една бяла дреха, със светлина. По това се отличава – с грамадна светлина е той. Вечерно време той свети и денем свети. Черното братство не може да търпи такива хора. Черното братство няма светии.

Реплика: *Ани Безант светица ли е?*

Не е още. И свети Иван Рилски още не е станал светия. Още се разхожда из своя манастир. Един ден той се разправял с едного, който му взел някакво имущество. Той отишъл да му каже да го върне. Светия, но още не се е освободил от този национален дух! Може да го наричат светия, но той още не се е освободил от своя народ. Свети Иван Рилски още се намира при своя народ, който го държи вързан. Той е пред големи изпитания. Сега ще разберете, че тези светии ни най-малко не са били хора с чист, свят живот. Ни най-малко не искам да говоря против тях, но искам да кажа, че има степени на развитие: има големи пророци и малки пророци, има големи светии и малки светии, има големи свещи и малки свещи. Като казваме *светия*, какъв светия е той, на колко души може да свети? Свети Иван Рилски е познат само на българите. Във всички православни църкви не го познават. Св. св. Кирил и Методий нали минават за светии? Св. Йоан Кръстител поне цялата православна църква го признава. Но когато някои светии от католическата църква не са признати от православната църква, празни светии са те.

Сега ние говорим за учениците на Бялото Братство в съвсем друг смисъл. То е онова велико общество на Божествения свят, което е в прямо общение с Бога, в прямо общение с Христа. Тези са наречени светии, които не са вързани – те имат прямо общение с Бога, с Него са свързани. А тези светии, които са тук, на Земята, те се приготовляват, те са с бели дрехи облечени, но имат да се самоусъвършенстват. Иван Рилски пак ще дойде, пак ще се въплъти.

Сега това е окултна история. Какво мислят православните, то е друг въпрос. Те мислят, че св. Иван Рилски е един светия, завършил с всичко. Те са прави в това, както разбират. В църквата много от светиите са свързани с Бялото Братство

и работят за повдигането на църквата, но имат големи препятствия, големи мъчнотии, понеже народът не слуша тия светии. Доколкото може да ги използва за свои лични блага, слуша ги, но повече не ги слуша. Както и църквата: дето е да използва Христовото учение за лични блага, използва Го, но повече – не. „Да любите Бога с всичкото си сърце, ум, душа и сила“ – това остава на заден план. „Любете Бога и ближния си, както себе си“ – то остава на заден план, а „Око за око, зъб за зъб“ – туй се прилага. Тези второстепенни правила те ги прилагат.

Сега върху този въпрос аз някой път специално ще се спра – върху въпроса за светиите. Когато дойда до него, аз ще трябва да донеса своята стевасарница, та тази вълна ще я раздрънкаме тъй, че ще направим опит с който и да е светия, за да видим доколко е свят или не, тъй както можем да направим опит с каквато и да е вода, за да видим колко е чиста и какво влияние има. Можем да направим опит с който и да е хляб; така и с всеки светия можем да направим опит, но още времето не е дошло. Като дойде този въпрос, ще го разгледаме принципиално и ще премахнем всички заблуждения, които са свързани с него, но сега да го повдигам, ще се отдалечим от главната цел, която имаме. Ами ако сега някои от тия светии, които признава православната църква, са между вас? Ако те са тук, а православната църква ги признава и им служи, каква връзка има между тях? Ако св. Иван Рилски е тук, ако Климент Охридски е тук, и ако всички светии са тук, между вас, а православната църква не признава това – мисли, че са Горе, а те са долу, тогава какво е туй положение? „И в края на века всичките светии ще бъдат на Земята“, казано е. Те са тук вече, на Земята: Христос, апостолите, всички праведници – те са всички на Земята. Търсят ги Горе, при тях да идат, а те са тук. Не казвам, че те са тук, на Земята, в плът, а в една или в друга форма са тук – по цял свят обикалят и работят.

Бъдете уверени: ние този въпрос постепенно ще го обясним. Този въпрос ще стане ясен. Светлината като дойде, ще го уясни. Желая до десет години да се развие вашето

съзнание, че след десет години да работите преспокойно, да влизате от този свят в другия свят, да ходите и да се връщате. Ако вие имахте тази способност, сега този въпрос щяхме да го решим на опит моментално. Щяхме да съберем едно събрание: хайде сега! Ще се съберем на планината: съсредоточете ума си, затворете очите си, ушите си, турете вашата воля и хайде – веднага с нашите астрални тела излизаме, полетим и се пренесем в другия свят и започнем да го изучаваме. Ще ви кажа: „Гледайте сега физическия свят, гледайте духовния, правете сега сравнение!“ След туй, след като походим цял ден, ще се върнем пак и ще запеем *Фир-Фюр-Фен Тао Би Аумен*. Веднага пак ще се пробудите и ще си кажете: „Нещо ново влезе в тази светлина, аз видях нещо ново.“ И като видите с очите си, кой ще ви разубеди? „Видях туй с очите си, изследвах го.“ Кой може да ви разубеди? Каква философия има в това? Вие ще бъдете твърди като диамант в убежденията си. И това ще бъде! Нали там е казано: „Ела и виж! И туй ще бъде.“ Там Христовите думи: „Аз ще ви се изявя“, аз така ги разбирам.

Сега това са далечни перспективи. Има неща, които могат да ви дадат импулс, но има преходни стадии. Трябват ви знания, упражнения за вашия ум, за вашата воля, за вашето сърце. Има много неща, с които трябва да се занимаваме, да се упражняваме. Например някои искат, като остареят, да умрат, да отидат в другия свят, да видят нещо. Какво ще видите там? Какво ще търсите? Ако отидете Горе и не намерите там Христа, няма ли да се връщате да Го търсите? Защо искате да умрете преждевременно, когато, ако чакате, ще се измените? Ще чакате и ще продължите вашия живот. Павел казва: „Ние всички няма да умрем, но ще се изменим.“ Сега трябва да използвате вашите тела. Защо искате да умрете, когато можете да използвате този живот? „Ама моето тяло е хилаво!“ По-добре с това тяло да влезеш в Царството Божие, отколкото да влезеш със здраво тяло в пъкъла. Сегашните си тела ще ги пазите, разбирате ли? Не е време сега да се умира. Не е нужно да ви опява поп. Не е нужно и лекар да ви лекува. Ами да мислиш, че си болен, това е

първата лъжа! Ами от какво ще сте болни? Я ми кажете, от какво ще сте болни? Някой казва, че стомахът му бил слаб, че гръбнакът му бил слаб. А, стомахът ти е слаб, гръбнакът ти е слаб! Турил си голяма раница. Хвърли раницата, ще ти олекне! „Ама разранил се е кракът ми!“ – Хвърли тези обуща, обуй широки обуща, направи си такива от плъстина, и раните ще заздравеят. „Ама главата ми оголя!“ – Хвърли кожения калпак, ходи гологлав, ще израснат космите ти. Не е време за умиране сега! Някои ме питат: „Гробища няма ли да имаме?“ – Не са нужни гробища сега. Няма нужда. Ние за смъртта не трябва да мислим. Всичко е на наша страна. Всичко имаме ние сега. В туй може да вярвате. Всичко имаме, а вие ще кажете: „Как имаме всичко, а пък сме бедни?“ – В туй е работата! Нищо да нямаш, а за богат да се мислиш. А то, много да имаш и за беден да се мислиш... Ние сме богати бедни, доброволно бедни, а хората са бедни богати. Тази е разликата между тях и нас.

Сега аз искам, като напуснете това място тази година, между всинца ви да се въдвори искреност. Ще турим туй желание – тази искреност да се възцари. Да кажем: заради великата Любов, която сега ни посещава, ние ще сторим всичко, без колебание. И после, абсолютно да не кажете: „Ама дали ще го сторим?“ Без колебание – ще го сторим! Но може да се случи нещо! Не мислете за това – ще го сторим. Ама може да съгрешим! Ти кажи: „Ще го сторя“, и не мисли за греховете си. Нищо повече. Положително турете мисълта: „Ще го направим.“ Тази Любов ще ни бъде през цялата година правило. Истината ще ни бъде през цялата година правило, но не обикновената истина и любов, а тази, Великата Любов, новата запалка, Великата Мъдрост, и тази Велика Истина, която ще внесе мекотата не на онези овци, от които светът се храни, но мекотата на онези овци, от вълната и козината на които се обличаме. Но всички ще знаят, че от нашата вълна Белите братя ще оплетат въжета за черните братя, и като изплетат въжета, всички ще бъдат вързани с тях. От нашата козина те ще бъдат вързани! Ще има юлар за всеки черен брат! Досега ние сме носили черни юлари, а на тях ще турим

бели юлари и ще им покажем как са постъпвали те с нас и как ние ще постъпваме с тях. Те ще орат на нивите ни, само че няма да ги дупчим. След като братът е изорал, няма да го бодем с остен, а ще го помилваме, ще го потупаме, ще го целунем и ще му кажем:

– Ето тъй трябваше едно време да се отнасяш, туй е добро. Тъй ли беше?

– Да, тъй беше.

– Едно време, когато орах на нивата ти, ти ме мушкаше с остен. Нали тъй беше?

– Да, тъй беше.

– Нали едно време ти ни хранеше със слама в дама?

– Да, тъй беше.

Но той ще живее не в дама, а в подобни такива къщи, в каквито вие сега живеете, във вашите къщи. Това е култура! Това са формули, символи, които може да разберете, както искате, но тъй ще бъде.

Онези от вас, които са ученици, да знаете, че туй изисква сега Великият Учител на Бялото Братство. Той, на когото Духът раздава всички дарби, всякога изисква от вас абсолютна чистота, Той изисква и абсолютна светлина, и абсолютна свобода в душите ви! Той иска да царува Неговата Истина, Неговата Мъдрост, Неговата Любов! И ако търгувате, ще търгувате заради Него, заради Неговата Любов; ако орете земята, ще я орете заради Него; ако си учител, ще бъдеш учител заради Него. Каквото и да вършите, мъж или жена сте, в каквото положение и да си, ще кажеш: „Заради Него!“

Туй е правило. Сега ще турите туй правило практически, докато сте още в стария живот. Само в Неговото име ще работите и ще излезете от сегашното си положение много по-лесно, отколкото по всеки друг начин. Сега на старите, за да ги насърча, казвам следното: който е женен, женен да си остане и добре да живее с жена си; който не се е женил, да не се жени. Не му е времето за женитба сега. Не са дни и години за женитба сега. Нека се жени светът, но вие няма защо да се жените. Знаете ли защо казва Христос: „Горко на женения!“ Ако стане една обсада в Йерусалим, защо трябва

да раждате деца, които ще станат жертва, защо жена ви да не е свободна? Ако нямате где гнездо да свиете, защо да се жените? Ако утре някоя сврака изяде вашите яйца, защо ще ги снасяте без полочки? Разбирате ли ме? Ще чакате Новия закон! В онези времена, когато Господ създаде тия условия в света, каза: „Женете се и плодете се!“ Сега Той, като е създал Новата Земя, новия свят, създава нов човек, нова раса, и като дойде, Той ще каже и ще напише: „По този, новия закон, ще ходите.“ И по този, новия закон, каквото трябва, ще се напише в сърцата на онези, които Го любят, или в сърцата на учениците. „По този закон ще ходите.“

Сега нали е ясно туй? Тъй ще бъде въпросът. Следователно ние чакаме. Туй положение ще запазите, докато дойде Новото. Вие сте в едно спящо състояние. С години Адам е спал в райската градина. Той играл, спал, живял с животните и един ден Господ му вдъхнал дихание – тогава се съзнал. Но като се отделил, видял, че сам не се живее. „Хубаво, аз с животните можах да живея, докато бях с тях, но сега какво да правя?“ Съзнал се, съзнание ново му дошло – тъй казва легендата. И тогава Господ решава да му създаде другар. Сега това тъй се тълкува. Ако един ден се намеря при по-добро настроение, ще ви разправя тази велика история, тя е тъй интересна! Но само трябва да намеря този бутон: и тогава да видите в картини тази велика история, а не да мислите дали е тъй. В картини да видите тази велика Истина и да кажете: „Разбирам, разбирам как стои смисълът на тази велика Истина.“ Тъй засега с този въпрос – и ще го направя ясен, но в Школата сега не мога да го бутна. Ако го бутна, ще стане цяла суматоха в умовете ви. Ще кажете: „Как да го разберем?“ Ще дойде един ден ред и за него. Ще дойде време и за него, както за много неща ред ще дойде.

За през тази година вие ще говорите ли Истината? И ръцете ви да говорят Истината, и краката, и очите, и носът, и ушите – всичко да говори Истината. И като слушате, Истината да говорите, и като виждате, и като гледате, и като миришете – навсякъде Истината да виждате; и като вкусвате, Истината да виждате. Турете Истината като идеал

и като дойдете идната година, ще ви попитам: вкусихте ли Истината, чухте ли я, при нея ходихте ли?

Хайде да попеем малко, само с говорене не става. Изпяхме песента *Фир-Фюр-Фен*. Едната половина от събранието пя първата част, а другата – втората част. Нали у вас се създаде едно ново настроение? Това е вече окултна наука, нещо ново се събужда вътре в душата ви, което не може да се предаде с музиката. Тук душата намира почивка. Тази песен е създадена от далечното минало. Така наредена е по-хубаво, отколкото на четири гласа. Тя е окултна музика. Тя е музика, песен на бъдещето. Ще се радвате тази година, че една песен се роди пред всинца ви – отчасти само, всичката не се е родила още.

Утрешният ден е ден на Любовта, дано се роди и другата част на песента!

Няма Любов като проявената Божия Любов.
Само проявената Божия Любов е Любов.

Утринен наряд

• Добрата молитва (с вдигнати ръце).

• *Вие, които желаете да се приближите при този камък на Любовта, отхвърлете всяка злоба, всяка лъст, лицемерие и завист, и всяко одумване.*

Пожелайте, като новородени младенци, чистото словесно мляко, с Него да порастете.

Понеже вкусихте, че Господ е благ, при Него идвайте като при камък жив, от человеците отхвърлен, а от Бога избран и драгоценен.

И вие, като живи камъни, зидате се на дом духовен, на свещенство свято, да принесете жертви духовни, благоприятни Богу чрез Иисуса Христа на Любовта.

• *Благославяй, душе моя, Господа* (пет пъти: първия път – ръцете нагоре свободно; втория и третия път – хоризонтално; четвъртия път – ръцете на гърдите, пред устата, с дланите навън и хоризонтално; петия път – хоризонтално, на гърдите, пред устата и пак хоризонтално).

• Тайна молитва (коленичили на дясното коляно).

• *Благословен е Той, Който ни благославя, Бог на Любовта.*

Благословен е Той (изпя се с положение на ръцете настрани),

Който ни благославя (изпя се, като ръцете са настрани).

Бог на Любовта (бавно пеене с бавно спущане на ръцете отстрани до долу).

Бла-го-сло-вен (пеене с бавно издигане на ръцете настрани),

Бла-го-сло-вен е Той (пеене с бавно спущане на ръцете надолу),

Кой-то ни (пеене с бавно издигане на ръцете горе)

Бла-го-сла-вя (пеене, като ръцете са разтворени напред).

Бог на Любовта (пеене с бавно сваляне на ръцете надолу),

Бог на Любовта (ръцете са хоризонтално),

Бог на Любовта (ръцете се свалят надолу бавно),

Бог на Любовта (ръцете са настрани),

Любовта (ръцете са надолу),

Бог на (ръцете настрани) *Любовта* (ръцете надолу),

Бог на (ръцете настрани) *Любовта* (ръцете напред).

Благословен е Той (четири пъти – с движение на ръцете настрани и напред),

Благословен е Той (три пъти – ръцете отпред са малко прибрани, с движение на хвъркане),

Който ни благославя (бавно спущане на ръцете, с хвъркане не съвсем до долу – веднъж),

Който ни благославя (ръцете са в последното положение, с хвъркане – два пъти),

Който ни благославя (ръцете настрани, с хвъркане – три пъти),

Благославя (няколко пъти кръгообразно движение на ръцете, със слабо приклякване),

Благославя (няколко пъти – ръцете в движение напред, нагоре, напред, нагоре и т. н.).

Да сме благи (същите движения – три пъти).

Благи (същите движения, само че по-бързи – три пъти),

Благи (ръцете се движат от горе на долу, до пръстите на краката),

Благи (ръцете се вдигат нагоре),

Благи (много пъти ръцете се движат кръгообразно около тялото и остават хоризонтално).

Да сме силни (ръцете напред).

Да сме крепки (ръцете настрани).

Да сме твърди (същото положение),

Твърди като диамант (същото положение).

Да сме чисти (ръцете напред)

Като живата вода (същото положение).

Да сме чисти като живата Светлина (същото положение).

Да сме чисти като Любовта (същото положение).

Нашият закон е чистата Любов (ръцете настрани).

Нашият път е чистата Светлина (ръцете настрани).

Нашето слово е Мъдростта (ръцете настрани).

Ние сме всички крепки в Бога на Любовта (ръцете напред).

В Него ние победихме света (ръцете настрани).

В Неговата Любов ние добихме своята свобода (ръцете напред).

Ние сме вече свободни от закона на смъртта (ръцете настрани).

Необятната Любов ни въздигна (ръцете напред).

Безпределната Мъдрост ни оживи (ръцете настрани).

И едната неизказана Истина ни възкреси (ръцете напред).

Святи Отче на Небето, ние осветихме Името Ти (ръцете настрани).

Ние свършихме делото Ти (настрани).

И въдворихме Твоето царство (настрани).

Благословен си Ти отсега за през всичките векове. Амин! (ръцете настрани и долу).

Изпя се *Амин* седем пъти с движение на ръцете настрани и с кръгообразно движение на ръцете със слабо приклякане.

Забележка: При тези движения на ръцете хвъркането – това е раздрусване на съзнанието – раздрусване, събуждане.

- Гимнастически упражнения.

25 август, петък, 5 ч.

Беседа за младите

Първото нещо, което ви е необходимо, е дисциплина. Дисциплината е потребна, за да спестяваме време и да бъдем експедитивни при приложение на светите мисли и светите желания в Божествения свят. Защото за Божествените работи се изисква бързина: речено и свършено! В Божествения свят няма протакане и умуване: речено – свършено. И ние сега няма да протакаме момента, имаме време и ще свършим. Няма да отложим добрата следа: имаме половин час и ще го оползотворим веднага по Божествен начин.

Сега вие, младите, не сте се проявили още. Старите вече се проявиха. Те са цъфнали, завързали и имат плод, а вие сега ще изникнете, ще цъфнете и ще завържете. Вие може да вземете образец от зрелостта на техния плод само ако е идеален. Но ако той е хилав и очукан, от такъв стар плод по-добре стойте надалече. Няма да им обръщате внимание – такива стари не трябва да бъдете.

Сега въпросът е за любовта между младите от двата пола. Човешката душа е разделена на два пола – мъжки и женски. Жената е носителка на живота, на чувствата, а мъжът е носител на човешката мисъл, която е в основата на Божествения свят. Душата е една издънка, обърната надолу и разклонена, а половете са два клона от един общ корен. Така че вие, младите, ще се стараете да бъдете проявление на Божествената Любов – никакво лицемерие, никакво флиртуване! Вашите чувства в сърцата ви трябва да бъдат благородни. Разбирате ли? Когато имате една сестра или ученичка край себе си, вие трябва да я пазите като зеницата на окото си, разбирате ли! Това го изисквам от младежите. Ще бъдете така деликатни спрямо вашите сестри, толкова нежни в обръщенията си, в мислите си, в желанията си, че да бъдете един образец. Да знаете, че сте носители на човешката

интелигентност. А от страна на младите сестри и ученички искам да бъдат към младите братя ученици също така нежни и деликатни. Да имат такова уважение и почитание, че да придават импулс и благороден стремеж в техните души. Погледът ви не трябва да е неестествен и не трябва да го снемате бързо – това е прийом на Черното братство. Ще погледнеш брата си и ще му кажеш: „Изпращам ти моята Любов, изпращам ти моята Светлина, давам ти моята Свобода.“ Така и всички вие в мое присъствие искам да се ползвате от моята Светлина и да бъдете свободни.

Очите ви не трябва да играят. Знайте, че когато ви гледам, ни най-малко имам намерение да ви обискирам. Когато погледна очите ви, ще мисля за вашата Мъдрост; когато погледна ушите ви, ще мисля за вашата Истина; когато погледна устата ви, ще мисля за вашата Любов; когато погледна ръцете ви, ще мисля за вашата Правда, с която работите; когато погледна нозете ви, ще мисля за вашата Добродетел. Ще си създадете един идеал. Никаква нечиста мисъл не трябва да имате. И само когато заличите вашите форми, у вас ще се зароди онази идеална Любов, която ще даде образците на новата Любов и на новия Живот.

Сега се повдигна въпрос дали трябва да се жените, или не. Душата в Невидимия свят сама не може да живее – там двама по двама живеят. Разбирате ли? Ще имате сродни души. Сродност ще има – по двама ще живеете. Сам човек не може да живее. Така е направил Господ света: тук, на Земята, живеят две тела на едно място, в Астралния свят живеят две сърца заедно, в Умствения свят живеят два ума на едно място, в Духовния свят живеят две души на едно място, а в Божествения свят живеят два духа в едно. И когато влезете в Бога, ставате Единство. Сега, когато питате за себе си дали да се жените, вие имате предвид тялото. Телата женят хората днес. Съедини се едно тяло с друго и това го наричат женитба. Съединяват две стаи с една врата, за да можел господарят да влиза от едната в другата, и казват: „Между тези две стаи трябва да има врата.“ Трябва врата, разбира се, но тези две стаи пред Господа не са нищо сами по себе си. Стаите без господар

са несъществени. Следователно понятията *женен* и *неженен* не означават, че ако не сте женени, неженени ще бъдете, или ако сте женени, ще бъдете женени. Ако сте като онзи, който се е оженил само за да яде и пие, вие сте нечисти. И ако друг не се жени от страх, и той е нечист. Въпросът за женитбата зависи единствено от условието дали е решено за двама души да се съединят и да изпълнят Волята Божия на Земята. Не е ли решено, тези души трябва да продължат да се учат сами.

Вашите отношения трябва да бъдат чисти. Искам, когато влезете в Школата, да бъдете за образец. Да бъдете сериозни, свободни, скромни по сърце. Да бъдете светли по ум, свободни във всичките си чувства и да бъдете деца на тази свобода. Всичко във вас да бъде непреривно. Искам всички да бъдете свободни и когато аз вляза при вас, и когато вие влезете при мен, да не усещате никакво стеснение. Защото ако вие идвате при мен и сте нечисти, само тогава ще усещате стеснение, понеже ще криете своите грехове, а това усилие на волята ви ще образува дисхармония. Тези дисхармонични вибрации се фотографират от моя апарат. Например вие като ученик целунете някоя сестра и идвате при мен с желанието да го скриете, обаче в моя апарат е фотографирана картината на това събитие. Вие искате да ме лъжете. Не може да ме излъжете, всичко е фотографирано. Или на някой свой брат ти си обрал кесията – и това също е фотографирано. Ти искаш да го скриеш и мълчиш, но аз ще кажа: „Тук е отпечатано, че си взел една кесия.“ Трябва да върнеш кесията назад, нищо повече! Всичките ваши мисли, желания, действия – каквито и да са, се отпечатват. Скрито-покрито няма, това да го знаете! Следователно, ако искате да бъдете благородни, трябва да сте много открити. Трябва да имате най-възвишени мисли, най-възвишени чувства, за да могат да се отпечатат върху моя апарат най-красивите форми.

Ние трябва да живеем в света така, както Бог ни е създал. Разбирате ли? Сега не искам да изпадате в заблуждение и да тълкувате явленията по буквата на нещата. Кой човек е сериозен и кой е весел? Аз искам да бъдете весели. Кога? Когато завършите работата си. Искам да бъдете сериозни.

Кога? Когато вършите работа. Когато вършите някоя сериозна работа, може ли да се смеете? Не може. Докато вършиш работата, ще концентрираш ума си върху нея. Трябва ли да бъдем весели? Щом завършиш работата си, можеш да се веселиш, всичко можеш да правиш. Трябва ли да вършиш работа, ще бъдеш сериозен. Някои питат дали трябва да бъдат весели. Когато свършите работата, ще бъдете весели. Щом учениците завършат упражненията, ще се разговарят, ще пеят. Дойде ли се до упражненията, всякакъв шум престава. Трябва да има абсолютно мълчание. Мълчанието показва работа, активна деятелност. И когато изискваме мълчание, ние подразбираме работа. Свърши ли работата, удари ли звънецът, идва пеенето. Удари ли отново звънецът, всички отново стават сериозни, всеки ум се концентрира и се стреми да свърши работата, която му е дадена.

Да вземем например въпроса за Истината. Сега вие разглеждате Чистотата като едно специално качество. Чистотата у вас трябва да бъде атмосфера, в която да живеете. Чистият въздух, чистата вода, чистата светлина – това подразбирам аз като Чистота. Чистотата да стане условие, при което да можем да живеем! Можем да бъдем всички чисти, можем да живеем в чисти условия. С някои от вас ще направим тези малки опити. Някои от вас са по-близко до планината, по-лесно могат да се качат. А други ще трябва дълго да се упражняват, защото са толкова далече от планината, че трябва с дни да пътуват; такива по-трудно ще станат чисти – по-далече са от планината.

Но Чистотата е една необходимост за сърцата ви. С тази Чистота ще започне Любовта. Любов не може да има без Чистота. Затова искам очите ви да бъдат прозрачно чисти, ясни и меки, а не мътни. Мътните очи показват развален стомах. Неспокойните очи показват, че нервната система и умът не са чисти. На всинца ви погледът трябва да бъде чист, ясен, мек, изразителен, интелигентен. Който ви погледне, да каже, че в този младеж има благородни чувства, благородни мисли и възпитателна воля. Това да се чете във вашия поглед. Когато ви погледне човек, да каже: „Три неща виждам в твоя

поглед: чувства, мисли и волеви действия.“ И в младите братя, и в младите сестри искам винаги това да се чете в погледа им. Когато ви погледна, всякога ще ви питам: „Мисълта ви как е, светла ли е? Чувствата ви благородни и чисти ли са? Действията ви свободни ли са?“

Сега не искам да се създава антагонизъм между млади и стари. Вие от ваша страна ще отдадете цялото си уважение и почитание на старите. Ще го направите заради Великата Любов, която се изявява. А на старите също ще кажа да изразят цялата своя Любов. Старият трябва да има Любов към младия. Сега, когато ви говоря по този начин, не искам да се смущавате. Вие не можете да вникнете дълбоко в предмета, защото не сте готови още, но духом не се смущавайте за това как ще се развие животът ви. Вашият живот ще се развие много естествено в Школата, в която влизате. Не му мислете много. Ако спазвате принципите, вашето развитие ще се осъществи по един много естествен начин. Аз бих желал в Единия Господ да вярвате!

Аз искам във всинца ви, във всичките ви движения да се развие тази Свобода. Искам да изправите вървежа си. Някой тръгне: туп-туп, после се спре. Някои пък се кривят като змия. На всички млади ученици искам походката да е за пример. Младите трябва да ходят спретнато. Няма да ходите наведени като старците, а главата ви ще бъде изправена. Ходенето трябва да бъде отмерено. Дори земята да се клати отдолу, трябва да поставяте краката си върху почвата така, че да покажете, че имате стабилност. Да покажете, че мислите ви са отмерени, строго определени, и че сте човек, готов да влезе във всяко сражение. При това младите имат и друга една черта: готови са да се жертват, не му мислят много. Следователно в ръцете, в походката, в движенията вие трябва да показвате, че сте смели и решителни за атака срещу вашия неприятел. Ако вървиш и се спираш, това показва, че имаш страх. Безстрашни трябва да бъдете! Страхът ви трябва да бъде само едно качество на благоразумие. Страх трябва да имате само когато сте пристъпили някой закон на Любовта. Когато се яви във вас мисъл да престъпите великия закон

на Божествената Любов, тогава трябва да дойде страхът и да кажете: „Не, няма да го направя!“ Но тези неща са редки.

Някои от вас много движат ръцете си. Движението на ръцете не трябва да става много бързо. Ще се упражнявате в движението на ръцете и краката ви да има ритъм. На младите ще дам едно ритмично движение. И на старите ще го покажа. Ще създадем едно ритмическо ходене, което ще бъде пример за това как трябва да се ходи. От друга страна, трябва да обърнете внимание на това как сядате. Всички ходите, сядате, тичате, вдигате прах. Но и за сядането си има изкуство, което изключва всякакво бързане. Всяко нещо, което правим, трябва да е строго осмислено, трябва да бъде музикално, художествено, поетическо. За всяко нещо – ходим ли, сядаме ли да ядем и да пием, лягаме ли – за всичките ни действия трябва да казват: „В тези хора има музика.“ Искам всичките ви гърбици да се изправят. Всички трябва да бъдете стройни и като ви погледне човек, всички да сте прави като свещ. За една година срок на всички гърбовете да са изправени! Също така не трябва едното ви рамо да е приведено. Равномерно ще вървите и кривото рамо трябва да се изправи. Ще впрегнете волята си и няма да има ученици с криви рамена. И така, в сядането няма да бързате, няма да се надпреварвате. Всеки ще се старае да дава предимство, уважение и почитание на другите. Разбирате ли? Щом се надпреварвате кой да седне пръв, вие ученици не можете да бъдете. Уважение трябва да има. Отсега трябва да се научите. Не се ли научите отсега, ще бъдете като старите – само прах ще вдигате. Имам желанието у младите да не се вдига никакъв прах, а сега и стари, и млади все прах вдигат. И вие днес, когато се събрахте, вдигнахте прах, следователно постъпвате по същия начин. Не, младите – без прах!

Тези са нещата, които трябва да се постараете да уредите. Съществува и друго едно правило: когато двама приятели вървят един до друг, никога няма да се втиквате между тях като клин. Ще застанете или отляво, или отдясно, или отпред, или отзад. Ако имаш приятел или приятелка, никому не позволявай да се вмъкне помежду ви като клин.

Спазвайте това правило! Ако все пак някой се вмъкне, не му забелязвайте и не правете скандал: минете от другата страна, а него оставете открая. Природата не търпи дисхармония и всеки, който пристъпи нейните закони, тя го наказва. Тя е много взискателна и никога не позволява да се престъпват нейните свещени правила за Живота. Тези неща трябва да имате предвид. Те могат да ви се видят много малки, но Природата е толкова строга в тези малки работи!

Второто правило е всякога, когато отивате на закуска или на обяд, да си измивате ръцете. През цялата година, най-малко три пъти на ден, ще измивате много добре ръцете си и ще ги очиствате, защото с пипане на това и онова или при здрависване по тях се полепват нечистотии и те дават много лоши резултати. Ще си измиете ръцете много добре и ще седнете на трапезата. След като станете от трапезата, може да не се миете, но когато сядате, ще се миете: три пъти на ден – сутрин, на обед и вечер. Също така през цялата година всяка вечер ще си измивате краката с малко топличка вода. Това ще го вложите като свое правило. И ще се миете по правилата на окултизма. Когато си измивате ръцете, в ума си ще държите възвишената мисъл всичко да се измие и да се махне навън. И ще си кажете: „Тъй както ръцете са измити, искам моето сърце да се очисти, моят ум да просветне, волята ми да стане диамантена!“, след което ще духнете в ръцете си, със събрани пръсти. Ако някой пътува и не може да си измие краката, допуска се изключение. Може да си носите кърпа и когато сте в някое село, ще се извините и ако наблизо има чешма, ще отидете и ще си измиете краката. Кой ще ви спре? Няма да обяснявате, че имате нареждане от Учителя, а ще кажете: „Една малка важна работа имам.“ Пък ако някой попита защо си миете краката, ще отговорите: „За да се разхладят, за да ги поддържам хигиенични.“ Попитат ли ви защо си миете ръцете, отговорът е: „Нечистотии има полепнали по тях.“

Третото правило е, когато сте извън града, да си сваляте шапките. Гологлави ще ходите, а шапката ще си държите в ръката. Ако грее силно слънце, може да си сложите шапката.

Сестрите също ще си снемат шапките. Ще излагате главите си на слънчевите лъчи. Няма да вършите това по буквата, през целия ден, че да слънчасате. През зимата също може да си снемате шапката, когато времето не е много студено. Ще гледате да не привличате вниманието на хората, защото ако привлечете вниманието им, мислите, които те ще ви изпращат, ще ви пречат.

Реплика: *Сега ходенето без шапка е модерно.*

Щом като е модерно, тогава задачата ви се улеснява. Сестрите от селата също ще си снемат за малко кърпите.

Учителя се обръща към една селска мома.

Начинът, по който се забраждате, е хубав – с тънка кърпа, и то само върху половината глава. Въпросът е да проникне в главата ви светлината. Аз бих предпочел една нова мода от съвсем тънки шапки. Ние ще си направим хубави шапки от толкова фина и рядка материя, че да прониква светлината. Ще бъдат бели на цвят и от ленена тъкан, така че всичко да бъде естествено и да няма нищо пресилено.

Сега, свободни сте...

25 август, петък, 9.20 ч.[9]

Какъв трябва да бъде ученикът

Изпя се песента *Фир-Фюр-Фен*. След това се изпя упражнението с буквата *а* със следните движения на ръцете: дясната ръка настрани, после – лявата, а след това и двете.

Имате едно упражнение за развиване, едно явление, което е много естествено подражание на пчели, които се роят. Всички пчели са заети с една такава велика мисъл – да излязат. Значи у нас туй съзнание е назряло, че сега и ние искаме да се роим.

Изпява се отново упражнението с буквата *а*.

Сега много плавно да се изпее.

Изпява се.

Ще ви прочета Псалом 148.

Забележете – този е един окултен псалом. След гадовете и птиците крилати идат земни царе и всички люде: князе и всички земни съдии, юноши и деви, старци и млади. Най-после старци и млади да хвалят Името Господне, защото само Неговото Име е превъзнесено и Славата Му е над Земята и над Небето.

Туй е целият вътрешен човек, туй е вашето естество.

Ще ви прочета три стиха от 12-а глава от Евангелието на Йоана. Стихове 12-и, 13-и, 14-и:

На утрешния ден народ много, който беше дошъл на празника, като чуха, че иде Иисус в Йерусалим, взеха вейки финикови, та излязоха да Го посрещнат, и викаха: Осанна, благословен, който иде в Името Господне, Цар Израилев. И Иисус намери осле и възседна на него, според както е писано.

Аз ще ви задам един въпрос – най-първо на старите: вие любили ли сте някога, имате ли опитността на Любовта,

имали ли сте опита да сте преживели поне един ден на Любовта? Хубаво, аз се радвам. Онези, които имат тази опитност, те може да разбират по-добре, а онези, които не са преживели, нека се постараят да придобият тази опитност – едно преживяване на Любовта. Аз мога да уподобя туй преживяване като това на едно цвете, което е стояло в една изба, дето слънчевите лъчи не са го достигали, затуй е бледо и хилаво. Цветовете му са недоразвити и са почнали да окапват от нямане на светлина. А онова цвете, което се намира под естествената светлина, расте и се развива и цъфти под нейното влияние. Когато човешката душа дойде под туй съчетание, под Божествените лъчи на Любовта, разтваря се този цвят на душата, този лотос, както го наричат, и тогава човек има най-великите преживявания. В една минута той може да преживее велики неща в този свят. Сега мъчно може да се опише туй състояние, но когато то дойде, набира се онази енергия, която подмладява, пречиства душата от всичките Ѝ грехове. Когато човек преживее един такъв момент, един ден на Любовта, туй в православната църква го наричат *спасение от греховете*. Тази Любов спасява, заличава всичко в неговото съзнание и човек се обновява, подмладява, а някои добиват още по-възвишено състояние и достигат до Нирвана. За тях Писанието казва, че те са родени от Дух и вода.

Сега аз желая вие, като ученици, да имате поне едно преживяване през тази година. Между триста шестдесет и петте дни да имате един ден, в който да преживеете туй състояние. Нали? И като го преживеете, да стане у вас една коренна промяна, която само вие да знаете. Да стане у вас една коренна промяна, едно видоизменение, което да даде разширение на вашия ум, разширение на вашето сърце и разширение на вашата воля.

Сега във всинца ви има такова желание: всеки от вас желае най-първо да го любят и след туй се заражда второто желание – той да люби. Когато говоря за тия състояния, аз разбирам проявлението на висшия Божествен живот. Тази Любов не е като обикновената любов, при която умът на човека се

затъпява. Не, той става по-просветлен и с такава висота, че в една минута той вижда създаването и проявлението на целия Космос. Той схваща как е създаден светът, защо е създаден и кои са крайните цели на тази безпределност. Виждането на крайната цел на тази безпределност дава на човека една неописуема радост на Божественото, което е скрито в него.

Мене ме радва обстоятелството, че някои от вас стават доста усърдни, искат да влезнат в Школата като ученици. Аз ви предупреждавам: гледайте туй усърдие да се увеличава – и в края да сте усърдни, а не само в началото. Ние, всички съвременни хора, започваме добре с Любовта, започваме жежко, започваме с 400-500 градуса, а свършваме с 30-50 градуса, а някой път и с 10 градуса под нулата. Павел, като окултист, който е разбирал нещата добре, казва: „Любовта зло не мисли, на неправдата се не радва, а радва се на Истината. Всичко дълготърпи, на всичко хваща вяра.“ И после, едно от качествата Ѝ е, че тя никога не отпада. Знаете ли при какви условия може да се прояви Любовта? Аз питам, но този въпрос е малко тъмен и трудно може да му се отговори.

Христос на едно място казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моите заповеди.“ А какви са тия заповеди? Какво е искал да каже Христос? Нали казваме, че Любовта работи без закон? Казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моите заповеди. Само по това ще се познае вашата Любов, ако опазите Моите заповеди и ги изпълните. Ако не изпълните заповедите Ми...“

Сега, ако ние не изпълним всичко туй, което изисква нашият Небесен Баща, ще имаме ли Неговата Любов? Ако ученикът не изпълни всичко туй, което учителят дава, ще има ли любовта му? А какво иска учителят? – Ученикът да научи всичко онуй, което той му е преподал. Ако учителят е художник, той ще изисква от ученика да нарисува този образ, който му е предал. Ако учителят е някой музикант, ще изисква от ученика туй, което му е предал. Учителя на Любовта, и той, като ни предаде урок, ще изисква добре да изпълним първия урок на Любовта. А кой е първият урок на Любовта? Вас как ви запознаха най-първо с Любовта? Как се запознахте вие? Знаете ли кога се запознахте вие с Любовта?

Любовта започва с пробуждане на съзнанието. Другояче тя действа безсъзнателно. Нали поне сте имали отрицателната страна на Любовта? Когато обичате някого, например имате някой приятел или някоя приятелка, които обичате, и по едно време те ви кажат: „Аз не ви обичам“ – веднага като че ли падне някоя топка на сърцето ви. Защо? Онзи, когото не обичате, и да ви каже, че не ви обича, малко ви струва, но когато онзи, когото обичате, ви каже, че не ви обича, като че ли някое голямо събитие, някоя голяма катастрофа е станала в света. Защо? Вие сте пуснали този ваш приятел да върти ключовете на Божествената светлина, и той, като завърти ключовете, вие оставате без светлина, на тъмно. Вие му казвате така: „Аз слизам на физическия свят да работя, законът е такъв. Ти сега ще бъдеш тъй добър да останеш там, горе, дръж ключовете на Любовта и когато ми трябва, отвори ключовете да ми пращаш светлина.“ Обаче този приятел, като стои горе, казва: „Няма да ти пусна светлина, да знаеш, че аз заповядвам.“ Защо страдате? Защото нямате светлина, нямате Любов – туй е един закон. Че кой от вас може да работи без Любов? Когато сърцето ни е пълно с Любов, много сме експедитивни. Като влезеш в някоя къща, където домакинята пее, умиването на паниците и всичко друго като че с магическа бързина става. Всичко става много лесно с Любовта. Но изчезне ли Любовта, изчезва песента, хората стават дряхли, казват: „Не ми се пее, животът няма смисъл, защо сме дошли тук, и т. н.?“ Това е вярно и в религиозния живот. Когато човек изгуби своята Любов, казва: „Нищо не искам: нито Господ ми трябва, нито ангелите, нито хората, нито вяра, нито религия, нито кандила, нито тамян, нито свещи – нищо не ми трябва.“ Когато мома изгуби Любовта си, разочарова се, хвърля дрехите си, събува чехлите си, хвърля чумбера си, ходи боса, ходи неглиже и казва: „Нищо не искам, не ми трябва нищо.“ И религиозният човек, ако е поп, най-първо си хвърля евангелието, епитрахила, молитвите. Щом изгубим Любовта си, ние изгубваме своите мисли, желания, действия и оставаме като сухи, мъртви кости. Туй е психологически вярно.

И тъй, потребно ни е да обичаме някого. Себе си не можем да обичаме. Любовта сама себе си не може да обича, защото ако рече тя сама себе си да обича, значи че Ѝ липсва нещо. И тъй, обектът на Любовта е извън нея. А какво люби Любовта? Тя люби Мъдростта. Обектът на Любовта – това е Мъдростта. И защо например една жена се възхищава от един силен мъж? Защото само умният човек е силен. Тя му се възхищава и казва: „Мога да го любя, мога да разчитам на него.“ И Мъдростта всякога се възхищава от Любовта. Затова първото нещо е: жената трябва да бъде умна, за да може да люби Мъдростта. И мъжът трябва да бъде умен, за да люби Любовта. Сега този закон е верен и в Духовния свят.

Сега например аз правя този опит – изпитвам вашата любов по слънчевите лъчи и виждам, че вибрациите на слънчевите лъчи са по-силни от Любовта ви и вследствие на това се образува едно омаломощаване. Вибрациите на вашата Любов не са тъй силни, че да асимилират вибрациите на Слънцето. Ако човек може да люби, и то тъй силно, че неговото сърце да вибрира като слънчевите лъчи, то неговият ум може да бъде тъй концентриран в Любовта, щото той може да излезе зимно време на студ, когато дърво и камък се пукат, и нищо няма да му стане. Ако с тази Любов той излезе денем, в най-голямата горещина, и умът му е съсредоточен в Любовта, нищо няма да му стане. Слънчевите лъчи няма да го засегнат и няма да слънчаса. Ако в нашето сърце има Любов, то скърбите, недоразуменията – всичко туй ще бяга пред светлината на Любовта. Нищо няма да му стане на такъв човек. Пред този свещен огън на Любовта няма преграда в света, която да не се топи. Защото всички онези недоразумения, които сега съществуват, са все огради. Всеки се огражда. Този свещен огън трябва да разтопява тия огради: щом го изпратим, той разрушава всички прегради. Човешката любов се намира отпред на главата, дето е милосърдието. Той има долу при ушите си любов – туй, което наричат Купидон. Едни го наричат малкото ангелче на Любовта. Този ангел някога си, преди грехопадението, бил отличен, много благороден, възвишен, но с грехопадението той се извратил.

Под тази зона на главата има и специална Любов към Бога, към другите. Има едно чувство насред главата. Когато туй чувство е развито, тази Божествена Любов се проявява. После тази Любов минава отзад, специална Любов е – само за приятели, приятелска Любов. Има друго чувство отзад на главата – Любов само за малките деца.

Следователно за Любовта има много чувства и способности, които се занимават специално с нейните проявления. И забелязали ли сте, че онзи, който иска да го любят, най-първо иска да обърне вниманието на някого. Той дава всички аванси, но щом усети, че го обикнат, направя една психическа гримаса, затваря очите си, вратата си – показва, че той е индиферентен. Питам: защо се ражда тази индиферентност? – Той почва да се страхува, в очите му се явява един страх и казва: „Много далече съм отишъл.“ Затваря вратата си и казва: „Ни чул, ни юлар.“ Сега знаете ли защо става тъй? Понеже този субект, който търсеше идеала, като се отвори тоя идеал, той вижда, че не е този идеалът, и казва: „А, този аз го виках, но той ще ме обере, той ще задържи всичката ми Любов“ – и затваря вратата си. А онзи, у когото Любовта е събудена, казва: „Защо събуди Любовта у мене, щом затваряш вратата си и не ме пущаш вътре?“ И започват тогава спорове между младите, те не могат да се примирят: „Ти не ме обичаш.“ – „И ти не ме обичаш.“ Карат се, докато най-после свършат.

Туй чувство го има и между религиозните. Същият закон действа. Какво трябва да се прави? Там започва флиртът у хората. Флиртът започва с това, че като си предизвикал един, предизвикваш втори и трети и те се наредят, като търговци. Флиртът – това е търговец на любовта, а флиртаджиите са купувачи на стоки. Онзи казва: „Имах стока, нямам вече, продадох я.“ Търговецът чака. Като дойде вторият търговец, на него казва: „И твоята стока се продаде.“ – „Кога ще има?“ – „След две седмици. Ами защо не дойде по-рано?“ Все идват за стока: купуват, купуват, и най-после какво ще стане? – Фалира цялата банка и после всичко се свършва. Така стана с един европейски княз. Той имал 10 любовници и на всяка

една казвал, че ще умира. Обаче те разбрали, че той ги лъже. Един ден всички му дават рандеву и той мисли, че с всяка една поотделно ще се срещне. По едно време дохожда той и всички го заобикалят на стола в градината и му дръпват такъв един пердах, какъвто жените знаят. Казват му: „Да се научиш още един път как се лъжат жени.“ Сега приятно е това: една шега я наричат те, шега на любовта, но опасна шега. Не, не, нека с тази шега си играе светът. Вие сте играли тези шеги. Няма ни един от вас, който да не е играл тази шега. И питам ви: какво сте добили? Всичките недъзи, които сега имате, се дължат все на такива флиртувания. Ужасни изопачения! Флиртът на Любовта предизвиква ужасна омраза. Любовта ще вземе обратен процес – на омразата и отмъщението. Следователно свързваме се със закона на кармата за неестествените постъпки в живота си. В сегашния нов живот не се позволява абсолютно никакво флиртуване!

Аз сега на младите говорих, и на вас, сестрите, ще говоря. Българинът казва: „Играе му окото.“ Защо му играе окото? Когато играе окото на един човек, не е на хубаво. Погледът не трябва да бъде фиксиран като на някоя статуя, но трябва да бъде ритмически. Туй, рязкото, вреди, нервната система съсипва. Ще правите едно кръгообразно движение, т. е. най-първо ще повдигнете ума си нагоре, после ще повдигнете очите си мислено, после ще гледате – гледецът да вземе ъгъл 45-60 градуса над хоризонталната линия нагоре. Само тогава ще имате друг поглед. И след това имате право да снемете погледа си надолу. И тъй, най-първо ще обърнете погледа си към Бога на Любовта, и когато стане съединението, ще обърнете погледа си към страдащите, към вашите братя на Земята. И ще знаете как да погледнете. Ако ти обърнеш първо погледа си към света, а после към Бога, въпросът е свършен. Затуй всички светски хора, всички хора, които не са искрени, като им говориш, гледат към земята. Гледа ли към земята, ти да знаеш, че нищо няма да излезе – всичко е свършено. Вашият поглед не трябва да бъде настрани, но да е прям, в права посока, и ще кажеш на брата си: „Твоята Любов като моята ли е, твоята светлина като моята ли е, и твоята

Истина, която живее в душата ти, като моята Истина ли е? Ако е така, дай ми ръката си, можем да живеем заедно, да се разговаряме, да се разбираме.“

Сега първото нещо при една неестествена любов е следното: когато любовта е неестествена, всеки един от вас се намира в едно стеснено състояние в душата си, като че ли нещо го притиска. Мъчите се да водите разговор – не върви. Сами се лъжете. Не, всички състояния, които предизвикват лъжа, ще ги махате! Ще бъдете естествени. Всички мисли, желания, действия, които произвеждат едно неестествено, стеснително състояние на духа, ще ги отмахнете! Всички да се усещате свободни! Поне в туй общо събрание да се създаде една такава атмосфера, че да се усещате свободни. Аз искам в тия наши събрания всички да сте свободни. Трябва ли онази благодат, която сега иде, онази сила, която сега вземате, да я задържате за себе си? Вие даром вземате, даром трябва да дадете. От изблика на тази Божия благодат, която идва във вашето сърце, във вашия ум, във вашата душа и във вашия дух, вие трябва да давате изобилно и на другите. Като ви погледне човек, от всяка една пора от вас трябва да излизат струи от светлината на тази Божествена Любов. И тогава лицата ви ще почнат да се изменят и ще придобият една мекота. Туй е едно естествено средство за разхубавяване и тогава не ще има нужда да туряте върху лицата си някакви козметични средства: ще имате един нектар от Природата, който ще ви предаде естествена белина на лицето.

Но аз искам очите ви да бъдат ясни – на млади или стари очите ви трябва да бъдат ясни, прозрачни. На млади или стари, очите ви трябва да бъдат ясни, прозрачни, както водата в някой чист извор е бистра като сълза, та като погледнеш надолу, всичките камъчета да се забелязват. Такива трябва да бъдат очите ви! При това очите ви трябва да имат мекота. Второто качество: очите ви трябва да изразяват интелигентност, да бъдат извор на вашите мисли. Да се вижда, че в този извор има Любов, стремеж и цел и че той изтича, не мяза на кладенец, а има стремеж да се влива в далечното море. Който ви погледне, да знае, че у вас тече Любов,

благословение за хората, което трябва да се дава на всички ваши братя и сестри, които живеят покрай реката. Като ви видят, да познаят, че вие сте един интелигентен човек. При това в очите ви трябва да се забелязва решителност и сила, че можете да изпълните всичко. И като кажете нещо, никой да не се усъмни във вас, никой да не се поколебае във вас, но като кажете *да* или *не*, да се знае, че въпросът е свършен. Никакво извинение! Ще мислите. Дадете ли веднъж дума – речено, казано, свършено. Ама сега да не употребите тази философия, за да казвате: „Ами нали ти го каза?“ – Не, ще ме оставите свободен, аз да го извърша. Щом кажете: „Нали ти каза“, вие ме изнасилвате. Аз ще кажа: „Аз го казах пред себе си, но щом вие искате да го изпълня, вие нарушавате един естествен Божествен закон.“ Аз обещах пред Бога на Любовта и ще го изпълня, ще го изпълня не заради вас, но заради Онзи, Който живее в сърцето, ума, душата и духа ми, заради Него, заради Неговото лице, Което е свещено.

И сега искам от вас да се отличавате като ученици. Вие се поставяте като учители. Всинца вие сте учители. Само учителят има право да се отнесе грубо, ученикът няма това право. Учителят може да ви постави на разни изпити, той знае, като счупи, че може да поправи. От учениците се изисква да имат взаимно почитание. И даже ако имате някой съученик, сестра или брат, когото не можете да търпите, ще се постараете да развиете в себе си такава воля, че да кажете: „Заради моя Учител аз ще го търпя.“ Аз бих желал, като се срещнете, най-първо да се зарадвате! Аз зная, че вие се обичате. Ако ви затворят в някой затвор и после, след като ви бият, ви пуснат, вие, щом се срещнете, ще се целунете, ще кажете: „Ах, братко!“, „Ах, сестричке!“ Но понеже сега не са ви били, като ви пуснат и се срещнете, не се разбирате. Защо? Защото всички едновременно живеете на физическото поле. Аз ще ви обясня това. Ако аз дойда в дома ви и видя, че имате една отлично мебелирана къща, и ако искам да живея като вас на физическото поле, но нямам средства, ще хвърля око на къщата ви. Щом забележите туй, че аз хвърлям око на къщата ви, веднага ще се стисне сърцето ви, ще стегнете

окото си и ще кажете: „Хайде, този приятел да го няма тук!“ Обаче ако аз съм съсредоточен в Духовния свят, сърцето у вас ще се отвори и аз ще кажа: „Колко съм доволен, че имате такава къща!“ И вие ще бъдете доволни. Защо? Защото няма да ви задигна къщата. Та искам от вас, поне повечето от половината, да напуснете физическия свят, но да не умирате, защото онзи, който умре, не отива в другия свят.

Първото нещо, което изисква Любовта, то е, като срещнеш един твой събрат, един твой съученик или съкласник, да се постараеш да намериш поне една възвишена, благородна черта в характера му, за да го обикнеш. Едно добро, от което ти можеш да се ползваш. И аз бих желал вие да си намерите поне по една добра черта, която можете да обичате.

Да допуснем, че аз съм един неспособен ученик: ходя тук, ходя там, нищо не излиза. Допуснете, че имам един учител, който с магически сеанси може да развие в мене художество или музика. И за една година той събужда в мене чувството на художник и аз ставам един отличен художник. Вие ще имате нужда от мене да ви рисувам. Понеже аз схващам вашите черти, вие ще бъдете много внимателни към мене, ще се отнасяте към мене любовно. Ще ме нахраните, ще говорите с мене, туй ще направите, онуй ще направите. Значи щом у мене се събуди едно благородно чувство, вие ще ме обичате. Ще кажете: „Туй мога да направя за вас.“ Туй е Любов! Така е и с музиката. Следователно Любовта трябва да даде един израз, чрез който тя да може да се приложи в практическия живот.

Сега аз желая ученичките и учениците, които имат Любов, когато дойде един техен съкласник, събрат, ученик, който ви обича, ако не сте си знаели урока, щом дойде той, да си научите урока. Ако не те обича, ти и да знаеш урока си, ще го забравиш. И много учители има, които, като не обичат учениците си, скъсват ги. Учителят само като погледне ученика, и той се парализира, и като стане, разтреперва се. Там, дето няма Любов, човешките способности се парализират, а там, където има истинска Любов, всички човешки чувства растат и се развиват правилно.

Следователно пригответе се в бъдеще да създадем новата култура! Изисква се Любов, която да направи всички чувства възвишени и благородни. Ето защо ние тази година ще направим един опит. Ще вземем един наш приятел, който е неспособен, и ще насочим всичките си сили към него – да видим може ли да стане с него малко подобрение. Ще събудим в него някои чувства и способности. Ще кажете: „Аз предлагам услугите си за такъв опит“ – всички ще искате да се подложите на такъв опит. Не, аз искам с едного да направим опита. Щом излезе с едного верен, и с останалите деветдесет и девет ще бъде верен. Вие ще направите други опити. Ако сто души ученици направите по един опит, те са сто опита. Аз ще направя един, а вие – останалите.

Сега в прилагането на Любовта има една голяма мъчнотия. Знаете ли в какво именно седи тя? Ако един яде много, а друг малко, те не могат да се обичат. Ако и двамата ядат много, пак не могат да се обичат. Ако и двамата никак не ядат, пак не могат да се обичат. За да се обичат двама души, единият трябва да даде половината от своето ядене на брата си. Така могат да се обичат хората. Туй е закон в Природата. Майката, като яде, употребява част от яденето за себе си, а половината дава на детето си – дои го. Онази птичка, като хване зрънце, глътне го сама, но ако е майка, първо го дава на децата си и после търси за себе си. Следователно Любовта най-първо услужва на другите, а после на себе си. Услужвате ли на другите, имате Любов. Такава е Любовта в Природата. Аз констатирам един факт. Така е и в хората, и в животните, и в птиците, и в растенията. Така е и в училищата, и в обществото. Вие този закон не можете да го измените. Ще започнем със себе си. Най-първо ще работим за Бога. Ще дадем половината от това, което имаме. Тогава ще имаме Любов и ще дойде благословението върху нас. Такъв е законът. Ако имаме един приятел, най-първо ще дадем нему, а после ще мислим за себе си. Вие ще кажете: „Ами ако според Новото учение почна да давам на този половината, на онзи половината, какво ще остане за мене?“ – Вие разсъждавате много плитко. Ако всички се надпреварват да дават, тогава

ще има ли недоимък? Аз проверявам този закон и виждам, че няма никакъв недоимък в Природата. Не, тогава ще има една правилна обмяна и ние ще бъдем доволни. Аз ще взема моето, ти твоето – и ще стане правилна обмяна. Всеки ще вземе своето.

Следователно, ако не си в състояние да дадеш на своя приятел половината от своето ядене, което имаш, в твоето сърце Любов няма. Ако си ученик и не си готов всякога да разкажеш урока си, туй, което знаеш, на своя съкласник – Любов нямаш. Има някои способни ученици, които не обичат да разказват, задържат знанията за себе си, за да получат само те шесторка. А други, като седнат: на този разказват, на онзи разказват – всички си научават урока. Други пък не обичат това и казват: „Аз нямам време.“ Аз бих желал вие да бъдете от тия ученици, които разправят всичко на другите. Такъв ученик, докато дойде учителят в клас, всичко разправя на другарите си.

И тъй, Любовта всякога трябва да внесе нещо ново. Не употребявайте една и съща дума: „Аз те обичам.“ Казах ви един път, че Любовта има тридесет и пет милиона видове форми, чрез които може да се изрази. Знаете ли по колко начина можете да кажете: „Аз ви обичам“? Знаете ли колко значения може да дадете на думите „Обичам ви“? Всякога внасяйте разнообразие. Тогава душата ви ще бъде една богата градина, в която има много цветя, много богатства, и като дойде да давате, с душата си давайте. И като дойде Господ, употребете тази Любов, както Бог се проявява. Не бъдете скържливи. Когато Любовта дава, тогава има изобилие, трапезата Ѝ е богата. Тя не е тъй скържлива. Тя не туря само боб със солчица, а туря всичко изобилно. Като даде банкет, онези ми ти прасенца, патици, кокошки, баници с яйца, масълце, супица – всичко е направено първокласно. Няма по-богат банкет от нейния, затуй всички я търсят. Който е ял един път на нейната трапеза, никога не може да я забрави. Главоболие няма да имаш и след като излезеш от нейната трапеза, всякога ще я помниш и ще казваш: „Аз бях на едно място, ах, колко сладко беше онуй ядене, няма да го

забравя!“ Срещнеш един дядо 70-75-годишен, казва: „Е, едно време беше така.“ Срещнеш друг – същото: „Какво беше едно време!“ Все едно време е било. Ами сега? Значи било е едно време, преди хората да съгрешат, но сега, като съгрешили, не е тъй. Ами сега как са? Казвам: не е важно какво е било едно време, ами в сегашно време как е. Виждате ли, ние имаме един добър пример сега. Тук пет-шест-седем дни ние сме на банкет. Вас ви угощават! Аз ви прислужвам – с престилка на всички прислужвам. Аз сервирам: на тогоз паница, на оногоз паница, и на всички казвам: „Има ли нещо да ви липсва? Яжте и да помните!“

Учителя сочи нагоре към Слънцето.

Видите ли го? Виждате го. Колко ясна е тази светлина, колко хубаво е времето сега! Те знаят, че аз ще говоря – отвориха. Колко хубава е тази светлина, която слиза отгоре сега! Виждате ли ги тия наши приятели, които сега са тук, между вас? Е, колко е хубаво! Ами че вие ги виждате, но не ги познавате. Вчера един брат казваше: „Ами че аз в Рая бях!“ – Е, ами ти си присъствал там! Тъй, както е гледал, той е поставил в ума си една мисъл: „Как ще бъде в Рая?“ Ще бъде тъй, както е тука. В ума му, в неговото съзнание е проникнало нещо. Ами иначе как ще бъде в Рая? Тъй ще бъде, както е тук. Той е прозрял вече това. Раят е място на живи, разумни същества, които се обичат с беззаветна Любов. Те се обичат с една интелигентност, която озарява целия свят, целия Космос.

Сега вие седите и казвате: „Ние през годината ще направим туй.“ – Не, каквото сега ще направите, през събора, туй ще стане и през годината. Ако сега виждате, и през годината ще виждате. Ако сега не виждате, и през годината няма да виждате. Тук имате най-хубавите условия да виждате. Ако той сега не може да прогледа, че през годината ли ще прогледа! Тия влияния, които имате, като влизате тук, ако бихте концентрирали умовете си, щяхте да видите и светлинки, и ангели, и ангелчета, и светии, и вашите заминали приятели да ходят тук, а по някой път ще чуете да ви приказват.

Приказват ви. Преди няколко дни дойде една сестра да ми каже за друга, че духовете са я обзели. Оставете я, не се безпокойте, няма нищо, нека се занимават с нея. Един брат довел тук сестра си, обсебена, и влязла тя в една палатка, набила две големи сестри. Аз я слушам: минава, говори. Казват, че била умопобъркана. Седя, гледам я – тия духове се разправят тук. Отивам при нея, казвам Ѝ: „Слушайте, на вас кой ви дава право в този дом да биете?“ И аз, както никога, дадох Ѝ два магнетически тока. Тя: „Олеле...“ – и всички тия духове изчезнаха. Казвам: в тази свещена ограда сте дошли и ще любите, няма да се биете. Никому не се позволява в тази ограда да бие. Сега и на вас казвам какво е моето правило. То е: който от вас бие другите в тази ограда, по същия закон и на него ще ударя два. Ще ви питам: „Кой ви позволява в тази свещена ограда да биете другите?“ – „Око за око, зъб за зъб.“ Сега ние се намираме в тази свещена ограда: и ръце, и очи, и крака – всичко ще употребим за Любовта.

Всички недоразумения в света стават извън райската градина. Докато човек живее в райската градина, зло не може да стане. Всичкото зло живее извън райската градина. Пред лицето на Господа зло не може да стане. Като си обърнем погледа на другаде, само тогава грешим.

И тъй, вие имате сега най-добрите условия. Вие ще ми кажете: „Учителю, да почувстваме Любовта!“ Знаете ли колко Любов има на Земята? В този дом има толкова Любов, че тя може да оживи и възкреси всички хора. Вие дойдете, погледнете, но не виждате, защото за нещо мечтаете – за някакво бъдеще. Знаете ли на какво мязате? Аз ще уподобя какво представлява вашият бъдещ свят. Дойде някой благороден момък, с голяма самоотверженост, яви се при момата, иска да я направи щастлива. Тя, като го види, че е в дрипи, отказва му. Тя си мечтае за някой княз с очилата му, с еполетите му, но този княз е развален, той не е човек. Сега една проста форма, в която Бог ви се изявява, вие я изоставяте и си въобразявате за далечното бъдеще – някакви си ангели, светии, което няма да го бъде:”Нерде Шам, нерде Багдад.“ Бог е туй, в което сега Той се проявява. Ако Го разберем, ние

ще разберем и великото бъдеще, което иде. В него Бог ще дойде. Ако малкото разберем, и голямото ще разберем, ако малкото не разберем, и голямото няма да разберем.

Аз съм уверен вече в едно, че петдесет на сто от опитите, които ще направим тази година за Любовта, ще излезнат сполучливи – най-малко петдесет на сто. Уверен съм, че всички градове ще се постарят да внесат хармония. Щом Господ е с вас, сто на сто ще бъдат сполучливи опитите, но да не бъде това изкуствено. Ще се постараем поне за една година да приложим този закон и всеки един от вас да добие знания, опитности. Ако някому е слаба паметта, да си подобри паметта; ако някому е слабо здравето, да засили здравето си – във всяко направление да добие нещо, и да докажем, че нашето учение е учение, което засяга живота целокупно. Най-после можем да направим и туй дори, че мъртвите да възкръснат от гробовете си. Може лесно да направим този опит. Ще тръгнем из града, ще видим, че опяват някого. Тогава ще му кажем: „Стани!“ Искат да ме спрат, а пък аз ще изляза в някой град и ще възкреся десет мъртви. Тогава какво ще кажат поповете? Това не съм го направил още. Ами ако във всяко село, във всеки град възкреся по един мъртъв, какво ще кажат? Щом дойде за Славата Божия, ще го направя. Това засега не ми е работа. Това е работа на лекарите. Аз ги очаквам те да направят туй, обаче щом те свършат работата си, като дойде за Славата Божия, за Любовта на Бога, не само че ще го направя, но ще го направя в името на Небето – когато цялото Небе присъства, когато Белите братя присъстват, когато Нашият Баща присъства – тогава ще го направя. И тогава ще кажа: ето, Те всички са свидетели, Те го направиха, а аз го изявих. Разбирате ли? Аз искам на вас да изявя това, което Те правят.

Та казвам ви: бъдете смели и решителни, не се колебайте от никаква философия! Ние приближаваме към опити, към велики опити в живота. Ще кажете: „Дали е време?“ – Време е сега! Туй, което ще видите, око не е видяло и ухо не е чуло. Туй, което сега ще видите, този Нов свят, който ще се разкрие пред света, ще бъде велик, чуден – и вие ще

забравите всичкото ваше минало. Старият свят си заминава, новият ще се разкрие и всички ще кажете: „Едно време бяхме слепи, но сега виждаме. Тук знания имаме, сърцето ни е пълно с Любов, душата ни е пълна с Истина – всичко можем да направим, няма нищо невъзможно.“ Тогава ще ви видя всички сплотени, съединени ръка за ръка: всички да воювате в тази бойна линия. И друга песен ще се пее в света!

Хайде сега да изпеем песента *Фир-Фюр-Фен*.

Да произнесем нашите три формули:

Няма Любов като проявената Божия Любов.
Само проявената Божия Любов е Любов.

Няма Мъдрост като проявената Божия Мъдрост.
Само проявената Божия Мъдрост е Мъдрост.

Няма Истина като проявената Божия Истина.
Само проявената Божия Истина е Истина.

25 август, петък, 10 ч.

Върху задачите на Школата

Учениците от Окултната школа от всеки град в провинцията трябва да си имат в София по един представител, който да ги държи в течение на всички разпореждания. Да кажем Стара Загора, Сливен, Ямбол, Бургас, Айтос – всички градове да си имат по един представител от София, до когото направо ще пишат, а той ще им изпраща лекциите за класа. Но всеки един клас трябва да си има свой човек, специален кореспондент. За всеки град може да бъде един, могат да бъдат двама, могат да бъдат и трима кореспонденти, за да върви работата бързо, експедитивно, и да не се занимава само един човек с всичките тия неща. Ако остане един човек да извършва тази работа, има да чакате много.

Тази вечер ще се определи за кои градове от провинцията кои лица от София ще се ангажират за кореспонденти. Ангажирането ще бъде доброволно.

За Айтос се ангажира Иван Толев

– Варна	– Елена Иванова
– Свищов	– Белева и Николов
– Русе	– Симеонов
– Стара Загора	– Начо Петров
– Сливен	– Тереза Керемидчиева
– Пловдив	– Ив. Дойнов и Фархи
– Нова Загора	– Димитър Стоянов
– Бургас	– Николина Балтова
– Трявна	– Начо Кючуков
– Севлиево	– Богдан Икономов
– Пазарджик	– Мария Недялкова
– Търново	– Здравка Попова и Гарвалов
– Ямбол	– Тодор Попов и Савов
– Панагюрище	– Михаил Влаевски
– Казанлък	– Пенка Влаевска
– Шумен	– Д. Толева

– Видин	–	Младен Попов
– Оряхово	–	Георги Марков
– Лом	–	Георги Марков
– Габрово	–	Борис Николов
– Елена	–	Петър Попов
– Петрич	–	Влаевски
– Карлово	–	Александър Балтов
– Карнобат	–	Иван Толев
– Попово	–	Щилияна Русева
– Белоградчик	–	Георги Марков
– Плевен	–	Гинева
– Каменлар	–	Толева
– Станимака	–	Фархи
– Г. Оряховица	–	Георги Радев
– Хебибчево (Любимец)	–	Начо Петров
– Орхание[10]	–	Начо Петров

Онези, които се ангажират, трябва да бъдат изправни и експедитивни – да няма отлагане. Сега всички тия кореспонденти ще съставляват един съвет и ще се събират най-малко един път в месеца в София, за да обменят някои мисли върху работата си.

Образувахте ли във всеки град Общия клас?

Реплика: *Образувахме.*

Знаете ли горе-долу общите правила и задължения, които ви трябват?

И тъй, чрез тия ваши кореспонденти ще ви се изпращат лекциите. Всяка тема, която ще се зададе в Общия клас върху известен предмет, ще я вземете всички и ще мислите върху нея най-малко ден или два, независимо от това дали ще пишете върху нея, или не. Всяка тема, която е зададена в Общия клас, има връзка и значение за вашето общо развитие. Тази тема, ако я развиете или помислите върху нея, ще ви наведе на една нова мисъл. Всички тия петдесет и две теми през годината ще бъдат тъй свързани една с друга, че може да пишете или не, но ако помислите върху тях, ще добиете нещо ново. Все-таки може да напишете нещо малко, кратко и ясно. За написани един или два реда може да мислите, че

е нищо, но това има голямо значение за самите вас. После всяко едно упражнение, което ще се даде в Общия клас, не трябва да го отлагате, защото отложите ли едно упражнение, откажете ли се да мислите върху него или да изпълните едно упражнение, или да решите една задача, не само вие се спъвате, но до известна степен спъвате и целия клас. Например на вас в провинцията ви се даде да изпълните следната задача: вечерно време да отидете на гробищата и да се върнете в 12 ч. през нощта. За някои е лесно да отидат до гробищата и да се върнат назад. Задачите изобщо ще бъдат от следния характер: качване по високи планински места, ходене в опасни местности, дето живеят караконджовци, и др.

Сега помнете закона: няма да имате абсолютно никакво съмнение. Не прониква ли съмнението, смели ли сте, решителни ли сте, ще имате всичкото съдействие на Бялото Братство. И всяка задача трябва да извършите навреме – не я отлагайте. Изгубите ли времето, и условията се изгубват. Имайте предвид, че всяко нещо си има специално време. Дойде ли то, не отлагайте. Не бързайте, но не отлагайте. Всяко нещо да стане навреме. Който от моите ученици не е изпълнил една задача и я изпусне, трябва явно да се изповяда, да не крие. Да кажем, че някой се ангажира като кореспондент на някой град, а после си прави оглушки, че туй било, онуй било. Не, не, ако той не може да изпълни ангажимента си, да намери свой заместник. Работата да върви експедитивно. Тази работа с един човек не може да стане, тя става с много хора. Тия хора, като имат един и същ стремеж, всичко се извършва с голяма бързина и приятност.

Имате ли някой специален въпрос, който можете да повдигнете тази вечер? Например по организиране на работата на едночасовия труд. Как ще почнем? Какво ще правим? Най-първо в един от градовете трябва да се направи опит и той да даде образец на другите. Ние в София правим опит. Общите черти знаем. Тази е една обща задача – триста шестдесет и пет часа да работим за Господа. Това е една задача, която трябва да се разреши. Не мислете, че от първо

време ще бъде много добре – все ще има куцане. Как ще се разреши, идната година ще се види. Тя ще има най-малко хиляда вида решения. Всеки един от вас ще я разреши по особен начин. Ще видим кой е най-практичният начин: на ден ли ще работим по един час, в неделята ли един път, но повече часове; на месеца ли по три пъти – както и да е, но триста шестдесет и пет часа работа за Господа ги турям като една задача. Всеки един от вас ще избере най-добрия метод, ще опита един начин, два или три, но ще избере най-добрия метод, обаче трябва да бъде съвестен. Ако е писател например, може да пише три пъти в месеца нещо, някаква статия, и да каже: „Днес за Господа ще пиша тази статия."

Реплика: *В работните дни ще работим ли? Неделята счита ли се за работен ден за Господа?*

Сега не вземайте в буквален смисъл това *един час*. Един час – това е според разположението ти. Ти щом се ангажираш да работиш, може да свършиш в твоя час работа за един ден и обратно – за цял ден можеш да свършиш работа, колкото за един час. Под този *един час* подразбирам времето, в което твоето съзнание се пробужда да работиш за Господа – и за един час да усетиш една радост. Ти трябва да почувстваш тази радост, че работиш за Господа. Дали ще спечелиш, или не, то е друг въпрос. Може да не спечелиш нищо. Например може да няма къде да отидеш да работиш. Най-малкото в това време иди да нагледаш някой беден. То е пак работа, то е пак за Господа. Ако си зает, вечерно време ще отидеш. Всяка една задача си има своите мъчнотии. Ако всичко е лесно – добре, но лесните работи всеки ги върши, а нали искаме да свършим една мъчна работа?

Реплика: *Трябва ли непременно да се определя точен час, например 3 ч.?*

Нали ви казах? В тази работа ще срещнете мъчнотии, хиляди разрешения ще има тя, но всеки ще си я разреши, както намира за добре. Сега в тази задача няма да се уловите за буквата, да ви бъде тя една уловка, та после да кажете: „Защо се хванах?" Вие свободно, сами ще се ангажирате. Туй ще бъде една свободна работа. Това ще бъде едно благословение

за вас. Туй не е едно обещание, но просто разрешаваме една задача, която вземаме, за да видим какво можем да направим. Ще видим колко от тия триста шестдесет и пет часа можем да използваме, колко от тия часове ще бъдат ползотворна сила. Ти работи един час, а пък ако можеш да работиш повече, добре ще бъде. Законът е: този час да го турите най-първо за Господа, за Братството. Като турите тази идея в ума си, тя ще работи, защото всеки ден ще си спомняте, ще казвате: „Аз ще работя за Господа.“ Сутрин или вечер, като внасяш тази идея, че ще работиш за Господа, всеки ден ще се свързваш с Невидимия мир, с Господа. Всеки ден да имаш връзка, да се свързваш с Господа, да бъдеш свързан духовно. Всеки ден, като помислиш, че трябва да работиш за Господа, ти вече си свързан с Небето. Всякога, когато отправим духа си към Невидимия свят, по какъвто и да е начин, туй вече е едно благо за нас. Човек трябва да бъде продуктивен. Ако той е продуктивен, ще бъде едновременно продуктивен и на физическия, и в Умствения, и в Божествения свят, но най-малкото трябва да бъде продуктивен в Божествения свят. Не трябва да има изключения. Ти за този час ще мислиш – как да го прекараш в работа.

Сега вие ще схванете само физическата страна, ще кажете: „Не, не, аз не мога да направя нищо.“ – Не, за един час вие може да направите много нещо. Разрешението на тази задача да не ви спъва. Ние ще искаме да я разрешим, пък каквито мъчнотии ще се срещнат, те ще се изгладят. Не се спъвайте от буквата, защото откак светът е светувал, и по-възвишените духове, и ангелите – и те правят опити. И ангелите, които са направили света, и те са направили много опущения. Във всяка работа има опущения, и в тази ще има, но тук е важна идеята, която трябва де се реализира в умовете и в сърцата ни най-първо във физическия свят. От триста шестдесет и пет часа да излезнат сто и петдесет часа продуктивни, това е пак подготвяне. Най-много могат да излезнат триста и шестдесет часа продуктивни – това е идеално: идеята е завършена и времето е използвано най-разумно.

Реплика: *Във всеки град не са всички записани в Школата. Тия задължения важат ли и за тях?*

Те ще бъдат свободни, като слушатели. Тук, в нас, няма закон да заставяме някого: всеки трябва да слуша сам себе си, в него трябва да се роди едно желание. Нали всички сме без закон – без закон да работим, а при това да изпълняваме Божествения закон. Сега например в България наложиха трудовата повинност със закон. Е, не върви! Може да има трудова повинност, но тя първо трябва да се подхване идейно. Съзнателно може да се приложи. На физическото поле всеки трябва да знае, че той работи идейно, от Любов. Любов като имаш, като обичаш някого, приятно ти е да работиш. Тогава ще намериш не само един час време, а и десет часа ще намериш. А като не обичаш някого, и празен да си, пак няма да намериш един час време – туй е вярно. Ние сега задача сами си налагаме за една година. Необходимо е всеки ден да работим за Господа по един час. През другите часове ще мислим как да работим, а през този час ще работим.

Реплика: *Ученикът, като дава парите, ще дава ли обяснение как ги е изработил?*

Не, ученикът ще дава обяснение пред себе си как е работил. Идущата година ще имаме приблизително една представа как ще се разреши тази задача. След една година ще имаме по-ясна представа за тази задача. Тя е за една година, не е правило за цял живот, после пак ще го изменим. Ще направим един опит, два, три, четири, пет, шест, докато успеем. Някои питат как могат да изпълнят този час, нали? Аз ще ви дам един начин как да го изпълните. Да кажем, че някоя от сестрите иска да Ѝ перат, трябва Ѝ перачка, а десет сестри са решили този ден да работят по един час за Господа, но не могат да си намерят работа. Те ще си наредят работата така, че всяка една от тях ще отиде по един час да пере и ще изперат прането. Така ще свършат работата като една жена.

Сега слушайте! Ние този ден ще го отпразнуваме тържествено, ще го направим специален. Ще определим ден, в който ще започнем работата, ще го направим Празник

на труда. Ще го отпразнуваме. Ще го знаем всички. Девети септември, т. е. 22 септември по нов стил, ще определим като ден, когато ще започне трудът – *Празник на труда*. Слушайте да ви кажа: сутринта на 22 септември всички ще станем рано. В колко изгрява Слънцето тогава? – В 6 ч. Ще станем рано и този час ще го прекараме всички заедно. Ще работим най-първо в Духовния свят. Него ден ще работим един час – този час ще го прекараме в размишление и ще се помолим да ни благослови Господ този труд да бъде продуктивен. Тези триста шестдесет и пет часа да бъдат благословени заради нас тази година. Щом този час от деня се благослови, ще се благослови и целият ден. Значи ако се благословят триста шестдесет и пет часа, ще се благословят и дните. Ако се благословят дните, ще се благослови и животът ни. Часът, който ще се прекара в размишление, ще бъде от 5 до 6 ч. сутринта. От 5 до 6 ч. сутринта ще прекараме в молитва, ще се молим по всеки един начин да ни упътят тъй, че тези триста шестдесет и пет часа да можем да ги употребим за най-добрата работа.

Въпроси:

Защо жената е по-некултурна, щом се ражда ту мъж, ту жена?

Каква е връзката и разликата между наследствеността и специфичните качества на човека във връзка с прераждането?

Какво е значението и появата на сектите според Божия план на новото време?

Всичко, което можем да си представим, може ли да бъде абсолютно, или е такова според днешната ни еволюция?

Това са философски въпроси, затова трябва специално време. Най-първо трябва да се определи какво нещо е мъж и какво – жена. Аз съм казвал, че сегашните жени са развалени мъже. Досега Природата е работила върху жената. За жената има един модел, а за мъжа още няма. Жените са без мъже. Няма го още мъжа. Не е дошла още Мъдростта. Вследствие на това в този живот има голямо куцане, липсва нещо. Съществено нещо липсва. Ами и жената я няма. Любовта не е дошла още в света. Аз за тази жена приказвам

от толкова време, все за жената приказвам, за Любовта. Вие казвате: „Какво ще бъде, като дойде жената?“ Като я няма жената вкъщи, какво е? – Разхвърляно е, децата въшки са ги налегнали, мъжът е с окъсани дрехи, а щом дойде жената, веднага се изчиства, огънят гори, сготвено е, дрехите са закърпени, всичко е в ред и порядък. Туй става, като влезе жената вкъщи. И Любовта като дойде в нас, ще се изчистим, всичко ще бъде – тя знае как. Стига да дойде жената вкъщи, върти се къщата.

Аз съм уверен,че вие ще разрешите задачата за труда много добре. Дръжте се в духа на нещата, а не в буквата. Един час сутрин или на обед, или вечер може да работите за Господа. Вечер до 12 ч. може да изпълните задачата; от 12 ч. до изгрева на Слънцето, докато започнете вашата работа, също можете да работите за Господа, и от 12 ч. на обед до 2 ч. пак да имате един час на разположение. Тъй щото на ден имате три условия, три възможности да посветите един час време за Господа. Да, ще се калите и невъзможните неща ще ги направите възможни. Ние можем да създадем времето, да го продължим и да го скъсим. Сега някои искате работа. Ще се молите за всеки един час да ви се създаде работа. Ще се молите и ще ви се отговори на молитвата. Всеки ден ще се молите, за да ви се създаде работа за този час, условия за този закон, и ще видите как ще ви се отговори на молитвата. А пък ако можете сами да си създадете работа, още по-добре.

Да живее трудът, нали? Тъй. Ще имате толкова разнообразни случаи, триста шестдесет и пет случаи – да видим как ще разрешим тази трудова повинност. По един час всеки ден! Ще мислите сега как да групирате тези часове на едно място. Ако работите всеки ден по един час, това значи, че сте хора, които умеете. Ако пък ги сгрупирате един път в месеца, или два-три пъти в седмицата, не е тъй практично. Ако работите всеки ден по един час, искат се по-големи знания. В градовете например един брат предложи тъй: нямаш работа, ще отидеш да предложиш на фурнаджията да му носиш вода един час – трудова повинност. Слушайте, то много куриози може да има в градовете. Ще отидеш на

пазара, ще видиш някой богаташ да купува едно-друго, ще му носиш нещата. Ще чакаш там (*общ смях*). Ако те е срам, ще си създадеш друга работа. Сега слушайте: за онези от вас, които нямат работа, ние имаме книги за продан – ще отидат да ги продават един час и процентите ще им се дават. Онези, които работят за Господа, ще получават възнаграждение петдесет на сто, а другите – двадесет и пет на сто. Така ще се създаде работа на онези, които нямат такава. Труд, труд! Ако пък сами могат да си създадат работа, още по-добре. Само оня, който няма работа, нему ще дадем да продава книги. Който може да си създаде свой час, той ще бъде свободен.

Сега туй не го налагам, а искам да проявите всинца инициатива, да работят умовете ви върху този въпрос. Ще мислите как да си създадете работа за този един час. Всеки ден може да си изберете, който час искате – или сутрин, или на обед, или вечер – и каквато работа искате.

Реплика: *Сега вече денят става малък, Слънцето залязва към 4-4.30 ч. Да се вечеря по това време е много рано. Как да решим този въпрос?*

То и за яденето има много мъчнотии. Тази вечер да вечеряме по-рано. Готово ли е за вечеря?

Другите въпроси ще ги разискваме утре – утре и в неделя ще бъдем по-свободни.

Помнете, че Любовта е с нас и ние с Любовта всичко можем да свършим.

Няма Любов като Божията Любов.
Само Божията Любов е Любов.

Няма Любов като проявената Божия Любов.
Само проявената Божия Любов, която дава плод, е Божия Любов.
Само Любовта на плода е Любов Божия.

Изпя се песента *Фир-Фюр-Фен*.

25 август, петък, 16.30 ч.

Новият и старият живот

Аз приветствам всички братя гости с добре дошли! Желая едно нещо от вас: всяко предубеждение и всяка измама да изчезнат. Хиляди години хората са живели в един лъжлив живот. Този живот никому нищо добро не е допринесъл – нито на държавите, нито на църквите, нито на домовете, нито на братята и сестрите, нито на майките. Това няма смисъл да ви го доказвам. Колко религии в света са дошли и са изчезнали! И сегашните религии ще изчезнат – те са като листата на дърветата. Всички тези форми ще изчезнат. Изисква се една религия, която да внесе единство. Тя е религията на Любовта, Мъдростта и Истината. Те са три велики принципа, които не можем да разделим. Дотогава, докато правите разлика между един и друг човек, между едно животно и друго, вие не можете да живеете по Бога. Всичко това Бог го е създал и в него съществува единство. Бог не може да се разделя. Не могат да се приравняват нашите мисли и желания с Неговите и нашите действия с Неговите действия.

Ако вие мислите, че когато дойде някой в България, трябва да говори Истината по български, че ако дойде някой в Англия, трябва да говори Истината по английски, че ако дойде някой в Германия, трябва да говори Истината по германски, вие няма да имате една Истина, а ще имате изопачена истина. Който и да дойде от Невидимия свят, ще говори тази Истина по един и същи начин. Няма да говори българска истина. На български език ще я изнесе, но ще говори тази Истина така, както Горе се говори. Когато дойде, тази Истина ще ви даде една Светлина, ще ви донесе Правда, ще ви отвори очите и ушите, ще ви развърже краката и ще ви направи здрави във всяко отношение. Някои питат какво нещо е Истината. Нека ми кажат свещениците и учителите

къде живее Истината. Ами че тя живее навсякъде! Трябва да знаем къде живее тя. Когато кажем, че еди-кой си професор в София еди-къде си живее, на еди-кое си място, на еди-коя си улица, или когато кажем, че еди-кой си учител еди-къде си проповядва, или че еди-кой си музикант еди-къде си свири и еди-как си свири, ние трябва точно да изразим самата Истина. Нашите принципи трябва да бъдат строго математически определени.

Истината живее само в човешката душа. Душата е толкова чиста и свята, че само тя е готова за Истината. Следователно, когато Истината слезе от Божествения свят, тя влиза в човешката душа – там е нейното място. С нея заедно слиза и Божествената Мъдрост. Това са три неразделни принципа. Питам къде живее тогава Мъдростта. Мъдростта на Земята може да живее само в човешкия ум. Светлината носи знания, а знанията носят всички методи, чрез които можем да се освободим от своите страдания и недоразумения. Само който знае, той може да се освободи от страданията и недоразуменията. Невежият всякога ще страда. Страдаме, защото сме невежи. Светът е пълен с невежи, които са дошли да го поучават за Бога. Къде е този Бог? Вие сте дошли да говорите за Бога, а заедно с това убивате, крадете, мразите. Ако аз крада, ако окачвам на въже хората, на какъв Бог служа, в какъв Бог вярвам? На този Господ всички сега се кланят. Ние проповядваме не такъв Господ, какъвто хората желаят. Ние проповядваме такъв Господ, който е в състояние за един миг да очисти всичките ни грехове и недоразумения и да внесе братство и единство между хората – да могат всички да се разберат и веднага да се преобразят. Той може за един миг да стори това и ако не го прави, то е, защото ни чака да свършим с нашите глупости. Той е толкова великодушен към хората, че им дава време да вършат своите глупости и да се наситят. Той ни пита:

– Свършихте ли с вашите глупости?

– Не, чакай още малко, да направим опит.

Той пита всички християнски народи, всички европейски държави:

– Вие свършихте ли с вашите догми, с вашите учения?

– Не.

– Много добре!

Ние трябва да свършим вече!

Това, което съвременните религиозни хора проповядват, не е Истина. Ако беше Истина, те трябваше да внесат Свобода. Къде е Свободата, кой е свободният? Жената свободна ли е при мъжа си? Той се венчава в името на Любовта и казва: „Ти при мене ще живееш като в рая, като ангел.“ Докато я вземе, така говори, а после Ѝ изменя. Господарят казва на слугата си: „При мене ще живееш като цар, ще ти плащам добре!“ Слугата влиза, а господарят му поставя юлар, боде го с остен и го принуждава да пъшка. Виждам, че всички хора пъшкат. Така и свещениците, когато влязат при владиците, последните им казват: „Ще живеем по Бога!“, но и те страдат и пъшкат. Намерете един свещеник, който да не пъшка. Защо да се лъжем?

Аз не обичам да лъжа. Единственото нещо, от което се отвращавам, което не обичам, това е лъжата. И няма да се поколебая да кажа на когото и да е в очите му, че не говори Истината. Пъшкаш ли – не говориш Истината, няма Истина у тебе. Сляп ли си – няма Истина в тебе; глух ли си – не говориш Истината; не живееш ли добре с жена си – не говориш Истината; не можеш ли да се споразумееш с брата си – не говориш Истината. А сега всички ние минаваме за патриоти и твърдим, че обичаме отечеството си. Ние обичаме отечеството си, но защо? Ако аз обичам моята крава, защо я обичам? Аз искам да я излъжа, да Ѝ взема млякото и един ден да я заколя. Казвам Ѝ: „Не бой се, не бой се, аз те обичам!“, а накрая я заколвам. Нея заколя, теленцето Ѝ заколя, а един-други се убеждаваме, че Господ така е наредил. Млякото Ѝ вземаме, а после и месцето Ѝ. В кой кодекс на Божествената книга е писано, че трябва да пиеш млякото и да ядеш месото Ѝ? Че колим кравата, това е факт, но че някой законодател е писал такова нещо, това е съвсем друг въпрос. А хората одобряват това пред Народното събрание и заявяват: „Така казва Господ.“ – Не, така казахте вие. Още преди повече от

три хиляди години Господ чрез устата на един от еврейските пророци е казал: „Онзи, който заколи вол, е като онзи, който коли човек.“ И казва още Господ: „Аз не благоволявам във вашите жертви. Не създадох тези животни, за да ги колите; Аз ги създадох да бъдат ваши помощници, да бъдат ваши по-малки братя. Аз ги пратих да ги учите.“

Сега аз не говоря за езическия свят, но за християнския свят говоря, за тези, които проповядват Христовата Любов. В Америка изколват за година около тридесет и пет милиона свини. И това е християнски свят! А колко милиона овце и говеда се изколват! При това колко милиона хора стават жертва! И най-после какъв е резултатът от всичко това? Цялата Земя с тази нейна култура е пълна с гробове и кости, а ние чакаме светът да се оправи. Светът по този начин няма да се оправи. Той ще се оправи по друг начин. Господ му е сложил един голям кръст и ще го прекара през такъв силен огън, че всичко ще изгори, и което остане чисто, то ще живее на Земята. Ако лошите хора – хората, които обичат да лъжат, мислят, че имат култура в света, лъжат се. Не лъжете света! Доброто за вас се свършва, в това трябва да се убедите!

Отсега нататък който мисли да живее без Истината, той няма бъдеще, свършено е с него. Той ще бъде последният човек в този свят и го очакват най-големите страдания. Всяко общество, всеки човек, който обича своето отечество, който търси култура, трябва да говори Великата Истина, в която няма никакво изключение. Такъв човек го очаква бъдеще. Ние не позволяваме никаква лъжа – нито повече, нито по-малко! Няма за нищо да изкривяваш душата си, защото вътре в Истината Бог живее. Да се изопачи Божията Истина и да се оскверни Божието Име – няма нищо по-лошо от този грях. Вие мислите, че ако не говорите Истината, ще спасите семейството си, ще подобрите положението му. Не, вие носите проклятие за вашето семейство. Ако спестявате Истината заради вашата жена, вие я погубвате. Ако жената спестява Истината заради своя мъж, тя го погубва. Ако братът спестява Истината заради своята сестра, той я погубва. Истината трябва да се каже така, както си е. Тя ще донесе Свобода.

Сега аз зная какво мислят търновци за нас. Те си казват: „Тези хора искат да съсипят България.“ Досега България толкова пъти е била съсипвана, че аз ли ще я съсипвам! Не, те искат да струпат греховете си върху мене, но аз ще им докажа, че техните грехове са си техни. Вашите грехове са си ваши. Аз не ги признавам за мои. И вие трябва да се изповядате! Всеки българин трябва да си каже Истината и да заяви: „Аз съм причината, а не друг.“ Това е достойнство. Аз считам за достойни хора и герои онези, които могат да кажат Истината, които могат да изповядат греховете си. А онзи, който крие греховете си, според мен е последен човек. Сега българското учителство и българското духовенство трябва да имат доблестта да си кажат греховете, да се изповядат. Нищо повече. Това не го искам аз, това го изисква онзи Велик и Единствен принцип. Ако те доброволно не изповядат греховете си, насила ще ги принудят. Идват разбойници в къщата ти, искат пари: ако им ги дадеш всичките, нищо няма да ти направят, няма да те бият. Ако ги скриеш, разбойниците са ясновидци – ще те повалят на земята, ще те налагат, ще те налагат и ще им издадеш едното гърне с жълтици. После отново ще те налагат, докато посочиш и второто гърне. Не, не, дай им и двете, дай им всичко и ще се освободиш. Христос казва: „Ако ти искат връхната дреха, дай и долната, за да се освободиш.“ Това е великият закон – така ще се спасиш. Единственото спасение сега за света и за вас е това.

Вие имате душа. За къде се готвите? Колкото и да ядете и да пиете, сегашният ви живот няма никакъв смисъл. Той има смисъл само по отношение на един бъдещ живот, който идва. Един велик Живот идва! За какво се готвите? Вие се заблуждавате с една лъжлива идея. Аз често уподобявам вашето състояние на следното: в Ямбол има една ахчийница, където е направена подвижна, лъжлива площадка, намираща се на известно разстояние от коня, който върти даракчийница. Върху тази площадка има сено и конят цял ден ходи в кръг с надежда да го стигне. Всичката вълна се извлачва, но той не докосва сеното. Вечерта му дават храна и той мисли, че е успял.

Така и всички хора днес въртят все подобни дараци – цял живот обикалят само за да хванат сеното. Това не е печалба. Ние не искаме само да влачим вълна. Във всички народи, във всички семейства, във всички домове – навсякъде има нещастия. Ние питаме как ще се уреди този въпрос. – Като внесем Любовта, Мъдростта и Истината! Като внесем Любовта в сърцата си, Мъдростта в умовете си и Истината в душата си, светът ще бъде оправен. Истината ще донесе Свобода, Мъдростта в умовете ще донесе Светлина и знания, а Любовта в сърцата ще донесе Чистота и Сила. Свободен ли е човек, той има Сила; има ли знание и Светлина, има Мъдрост; има ли Чистота и Сила в живота, има и Любов, защото силата на физическия живот зависи от Чистотата. Колкото храната е по-свежа и по-чиста, толкова животът е по-здравословен. Колкото въздухът е по-чист, толкова повече сила и енергия може да внесе в нас.

И така, аз ви приветствам! Вие, търновци, едно време гонихте богомилите и оставихте предание за тях, че са били много лоши хора. Не е вярно. Аз сега чета техните анали и виждам, че са били много добри хора.

Казвам ви, че ако българите не възприемат това Учение, което ние проповядваме, от България нищо няма да остане, нито помен! Даже името на българите ще се зачеркне, знаете ли това? Ако възприемат това Божествено учение, тяхното име ще се запише със златни букви. Това да го знаете всички – запишете си го! Аз в 1913 г. казвах на свещениците да не ни гонят, но те се вдигнаха и предизвикаха един малък скандал. После дойде разривът и всички духовници ги изгониха от Македония. В 1915 г. ме арестуваха. Казах им: „Много скъпо ще платите!“ В 1918 г. ме взеха и ме изпратиха във Варна. Казах им: „Ще претърпите един голям крах, какъвто никога не сте виждали!“ Не стана ли така? Стана. Аз им казвам, че това Учение не е човешко, то е Божествено. Всеки народ, който е престъпил това Учение, добро не е видял. Евреите, които престъпиха това Учение, вече две хиляди години се измъчват. В Русия не послушаха Толстой[11], не послушаха Йоан Кронщадски[12] и дойде сегашното пречистване там. В Русия сега Господ говори. Болшевиките – това са Божественият

глас. Когато хората не послушат Божия глас, в света започват да работят противоположни сили, дохождат глад, мор, раздори. Православната църква в Русия трябваше да приложи Христовото Учение: „Не противи се злому.“ Нали Христос е казал: „Любете враговете си!“ Болшевиките са тези врагове. „Не противи се злому“ – така е казал нашият Учител. Не го казвам аз, това е казал Христос. Молете се за тези, които ви гонят, които ви правят пакост – молете се за тях. Да бъдем последователни в своите убеждения!

Питам сега: на Земята православната църква ли ще проповядваме, или Църквата Божия? Защо дойде Христос? Да учи света. Христос не дойде да създава нито православна църква, нито протестантска. Христос дойде да донесе Истина, да донесе Свобода, да донесе Любов и Мъдрост, да каже на хората как да живеят и да разберат, че всички са братя. Всички сте братя, чада сте на Един Баща и можете да живеете братски, без да се изтезавате един друг. Ще считате и всички по-долни животни за ваши близки, никога няма да ги изнасилвате. Това е учил Христос, но хората не можеха да търпят Неговото Учение и Го разпнаха на кръст. И тогава си написаха едно Евангелие, едно учение, каквото на Христа не Му е дохождало и наум. Мислите ли, че ако дойде днес Христос в църквата, ще го пуснат? Ще Му кажат, че Неговото Учение не е в съгласие с това на светите събори, не е съобразено със светиите. А Глава на Църквата е Христос, Глава на Христа е Бог. Е, питам ви: ако сега в България дойде Христос, какво ще проповядва? Дали ще проповядва, че трябва да се произвеждат много топове и най-модерни пушки, че ако някой ви удари по едната страна, и вие трябва да го ударите? Така ли ще ви учи? Не е учил такова учение Христос.

Ако Христос сега дойде на Земята, Той ще запита всекиго от вас: „Ти намери ли майка си? Коя е твоята майка?“ После Той ще поясни: „Твоята майка е Любовта. Кой е баща ти? Твоят баща е Мъдростта. Кой е твоят пръв брат? Това е Истината. Коя е твоята сестра? Тя е Милосърдието. Ето твоята фамилия.“ И тогава Христос ще те попита: „Кой беше

Първият, който ги венча? Кой създаде този дом?“ – Великият, Безпределен Божи Дух, който е слязъл – Той е Първият, който създаде тази фамилия и показа начина, по който да се живее в нея! Казано е, че Любовта е плод на Духа, а Духът е, който създава. И този Велик Дух, който създава, сега идва в света. Той слиза периодически. И това слизане на Духа ще се прояви така, че ще се разбъркат умовете на хората и няма да се познават един с друг. Той ще ги разбърка, за да стане една каша, от която ще пресява, ще пресява и всичко онова, което е чисто, ще го извади, а останалото ще потъне долу. Точно това сега идва в света – Духът е започнал да пресява нещата.

Някои казват, че времето още не е дошло. Кое време още не е дошло? Времето за Любовта е дошло. Сега именно, в тези велики страдания, се нуждаем от Любов! Кога се нуждаем от Милосърдие? Нали когато кракът ми е счупен, нали когато съм гладен и бос! Когато съм богат, нямам нужда от Милосърдие. Сега именно, във времето на тези големи нещастия, трябва да покажем Милосърдие. Кога имаме нужда от Любов? – Сега. Кога имаме нужда от Мъдрост? – Сега. Кога имаме нужда от Истина? – Сега. Тази Истина трябва да ни покаже великия Път – този Път, за който се казва в Писанието: „Онзи, Който ни е привлякъл с нишките на Любовта Си.“

Сега вие всички искате живот в бъдеще, всички желаете доброто на вашите деца. Аз ви казвам, че вашите деца могат да живеят само ако дойдат Любовта, Мъдростта и Истината. Ако Любовта, Мъдростта и Истината дойдат и се заселят във вашия дом, вие сте осигурени. Само една осигуровка има в този свят! Не се ли осигурите при нашите банки, животът ви е свършен. Ние призоваваме сега целия свят да се осигури само в банката на Любовта, Мъдростта и Истината, да си принесе всичкия капитал там. Ще извадите капиталите си от другите банки! Не ги ли внесете в тази банка, всичко е свършено! Всички останали банки до една ще фалират. Няма да остане система, която да не фалира. Няма да остане църква, на която външната форма да не фалира. Ще остане само Един Велик принцип, само един Божествен Дух. Ще остане само Любовта, Мъдростта и Истината. Те са толкова

красиви! Ще имаме един кристален свят и в него ще слизат други хора, каквито вие не сте виждали. И когато те дойдат на Земята, знаете ли какво ще стане с вас? Ще ви обхване такъв ужасен страх, че онези, които нямат Любовта в себе си, ще дирят дупки да се скрият, а онези, които търсят Любовта, ще кажат: „Ние сме ваши братя и много ви благодарим, че дойдохте да ни спасите!“ Онези, които ще спасят света, идват сега. Те не са един-двама: те са милиони, милиони, въоръжени с оръжие, срещу които никой не може да излезе, против които нищо в света не може да противостои. Те са в състояние да съсипят света за една минута и нищо да не остане от него. Те са в състояние да превърнат цялата Земя на прах и пепел. Толкова голяма е тяхната сила, че който им се противопостави, само за една минута от него нищо не остава. Това го усещате не само вие, но и всички лоши духове. Питам ви: ще се подчините ли, или не? Който каже *да*, прощават му се греховете; който каже *не*, свършена е работата му. Вие ще проверите това.

Когато дойде свещеникът, слагат те в ковчег и той започва с кандилницата си да ти тананика песента: „Аааа.“ Един православен гръцки свещеник носел един умрял и си пеел: „Мър-мър-мър-мър.“ Песен е това. На турски език *мър-мър* какво означава? Означава *добре*. Следователно свещеникът казвал: „За мене е много добре, мър-мър!“ Но за умрелия дали е добре? Попът може да каже *мър-мър*, защото ще му платят сто-двеста лева, но за умрелия как е? Аз бих желал тези свещеници, когато заровят някого, да казват какво е състоянието му. В една английска църква се случило следното: на един богат англичанин умира дъщеря му. След време той слуша речта на един английски проповедник, който говори в църквата, че на Небето хората живеят добре. Бащата се обръща към него и му казва: „Дъщеря ми умря преди две седмици: моля, кажете ми какво е положението Ѝ там?“ Проповедникът отговаря: „Не зная, само Господ знае какво е положението Ѝ там.“ Тогава става един от слушателите, ясновидец, и обяснява: „Дъщеря ти не е на Небето, а е тук.“ После подробно описва каква е тя...

Питам кой казва истината – проповедникът или другият? Няма умрели хора. Според мен има два вида хора: едни, които са живи умрели, и други, които са умрели живи. Абсолютна смърт в света няма и ако мислите, че когато някой умре, отива горе на Небето, лъжете се. Тук са всички хора – на Земята. Това, че са тук, се познава по факта, че когато някой умре, не излиза от ума ти. Ти стоиш, постоянно плачеш, а Иван, заминалият, стои край тебе, и за да не го забравиш, оплаква ти се и казва: „Изгубих всички условия, не мога да работя, греховете ми ме мъчат – да мога да се върна назад!“ А ти плачеш, плачеш. Защо? За неговите грехове. Някоя жена казва: „Не мога да се утеша за мъжа си, много ми е тежко.“ Защо? Защото и той плаче. Той плаче и жена му плаче. „Лошо е – казва той, – лошо е положението ми: лъгал съм Бога, лъгал съм своите ближни – лошо е положението ми, молете се за мен!“ И тогава вие решавате да повикате свещеник, за да му прочете молитва. Каква молитва? – За успокоение, да го успокои Господ. Как, по какъв начин да го успокои? Ето как може да го успокоят и как може да му се помогне: ако е бил милионер и е оставил десет милиона лева, нека неговите наследници да вземат всичкото това имане, да го раздадат на бедните и да започнат да се молят за него. Ето как Господ ще му прости всичките грехове. Но понеже той завещава всичко на своите, Господ го пита: „Кой ти дава право да завещаваш това, което не е твое?“ Съвременният свят, съвременната култура са една лъжа, но ти казваш, че ще завещаеш нивите си и къщите си на еди-кого си. Нямаш право да ги завещаваш! Имаш право да работиш, а когато умреш, ще кажеш на синовете си: „Това е мое имущество, правете с него, каквото искате.“

В света има само владение, няма собственост. Собственик е само Бог – земята е негова, а не е наше достояние. А ние се делим взаимно, караме се за нея. Ние нямаме собственост, защото само Бог е собственик. Така стои Великата Истина: ние сме работници; дава ни се земя под наем, за да я работим за десет-двадесет години, след което ще я напуснем и ще отидем при Бога, за да дадем отчет. След това ще ни се даде

друго владение, на друго място, в друг свят. Казват ни, че сме сектанти. Не, ние не сме сектанти, а сме хора, които носят Новия Живот, новите принципи. Ние отричаме стария живот. Какъвто и да е той, ние го отричаме. Защо? Нямаме нужда от него. Желая това и за всички вас! Желая го, защото и вие сте наши братя. На първо място аз ви считам за наши братя, а това, че сте българи, е съвсем друго нещо. Първото нещо е, че всички сме братя и имаме един ум, който еднакво мисли. Вашият ум и моят еднакво мислят. Вашето сърце и моето еднакво чувстват. Ако сте болни, ще почувствате болката така, както и аз. Ако ви дам една задача, ще я решите така, както и аз. Светлината приемаме еднакво. Следователно ние мислим, чувстваме и действаме по еднакъв начин, а когато дойдем до нуждата от разбирателство, казвате, че мислим различно. Как така? – Искаме да се осигурим, повечко пари да имаме. В какво се състои сигурността? Сигурността в живота се заключава в това – да бъдем свързани с Бога. Това е сигурността – да бъдем свързани с Бога!

Сега ние всички трябва да проповядваме смело и решително това Учение. То е Божествено. Навсякъде да го разпръснем! Някои искат да го разпространяват чрез вестниците сред българския народ. Но аз ще направя опит и ще видя дали онези, които го слушат, ще успеят за десет години да изопачат Божията Истина, или ще съумеят да я внесат между българския народ. Гърците казват, че българите били много дебелоглави. Че то и гърците не бяха с много тънки глави: когато Сократ[13] им проповядваше своето учение, и техните глави бяха тогава много дебели и те го отровиха. Аз бих желал главата на българина да бъде дебела за злото, а тънка за Истината. Аз мисля, че когато на българина му говорят за зло, той трябва да има дебела глава. И аз го похвалвам за това, че когато попът му говори, той си прави оглушки и казва: „Не слушай попа какво говори, гледай го какво върши.“ Това е философията на българския народ. Той си има една много здрава философия. Ако гърбът на българина е останал още здрав, то е благодарение на това, че не слуша своето духовенство. Ако българският народ

беше слушал своето духовенство, сега най-малко на четирипет места в България щеше да има огнища на неприязън към „новата ерес“.

Французите, след като избиха хугенотите[14], какво получиха? Оттогава насам тяхната държава не се повдига. Рим, който изби християните, къде е сега? Евреите, които умъртвиха Христа, къде са сега, къде е тяхната държава? Няма народ, който да е извършил престъпление с Божиите избраници, и да е спечелил нещо. Аз похвалвам българския народ, че не слуша духовенството. Той си има една здрава философия, понеже се държи за земята, а тази земя може да ражда само когато дойде Божественото благословение. Българинът се държи за Бога, а това негово духовенство трябва да бъде изразител на Мъдростта, Любовта и Истината. Да не мислите, че аз искам да осъждам духовенството? Не, аз съм против онова духовенство, което не изпълнява Волята Божия; аз съм против всички онези лъжи, които се говорят в църквата. Аз съм за Царството Божие и за Неговата Правда. Аз казвам: „Търсете първом Царството Божие и Любовта, Мъдростта и Истината, които са дошли в Царството Божие, и всичко ще ви се приложи.“

Сега ние ви поканваме с добре дошли, за да ви угостим по братски! Искам на търновци да им се поразширят малко сърцата. Ако искат Търново да остане като град, на който името да се запише в историята, нека приемат Учението ни. Ако искат името му да се заличи от историята, нека правят, каквото си знаят. Сега ние ви говорим много ясно. Няма град в света, който да е прокопсал, след като е съгрешил против Истината. Аз бих желал не само търновци, но и духовенството им, и тукашният владика да се свестят. Миналата година един виден писател, минавайки през Търново, казал за нас: „Ще ги разпръсна аз тях!“ След това много писа против нас, но го повикаха горе, на онзи свят. Казвам, че няма да се мине година-две, и всички попове ще бъдат повикани да дадат отговор. Те ще заминат, това да го знаят! Няма нищо, което да съм казал и да не се е сбъднало. Кажете на българските владици и свещеници, че ако не се поправят, всички тези

синодални старци ще бъдат повикани и ще ги питат: „Вие ли се намерихте да пишете против Божията Истина?“ Ще докажем, че това е така. Ние никому зло не мислим, но не искаме да се препятства на този народ. Те държат ключовете, но ние ще ги вземем. Ние не искаме българският народ да се спъне в своето развитие. Ние искаме Свобода за вашите души, Свобода за вашите сърца и за вашите умове. Ние искаме Светлина и знания да ви се дадат, ние искаме Светлина и Сила да ви се дадат! Зло ли е това? Няма да вземем и пет пари, ние искаме всичко това даром да направим. Даром ще ви го дадем и ще кажем: „Както даром го приехте от нас, така идете и даром го приложете за вашите братя!“ Между нас трябва да изчезнат вече недоразуменията. Те могат да изчезнат, защото нямаме какво да делим – земята е наша, светлината е наша, въздухът, водата също са наши и братски ще ги делим. Аз ви се радвам, че имате къщи, че имате жени, деца, братя, сестри – радвам се на това. И бих желал да бъдете още десет пъти по-щастливи, но за да бъдете такива, трябва да възприемете сегашното Учение. Тогава всички болести ще изчезнат в света и други ще бъдат отношенията между хората и условията на живота.

Ние проповядваме едно Учение не на теория, а на опит. Нека дойдат онези, които приемат нашите принципи, и ще ги подложим на опит. Вие говорите за онзи свят. Може да ви се отвори пътят за онзи свят – да отидете и да видите какъв е той. Питате дали може да се отиде на онзи свят. Да, много лесно: ще снемеш всичкия си багаж, ще се откажеш от баща си, от жена си, от децата си и когато станеш лек само тридесет и три грама, тогава ще те допуснат да се качиш на влака. После ще минаваш и през други станции, на всяка от които ще олекваш, и когато станеш един грам, ще стигнеш до вратата на Царството Божие. А когато останеш без всякакво тегло, тогава ще влезеш при Бога. Ще запитате как е възможно да си без тегло. Именно тогава ще съзнаваш, че без да имаш тежест, си човек; ще почувстваш, че целият свят е твой. Какво означава *тежък човек*? Тежък човек е само онзи, който няма Истината в себе си. Ще кажете, че още не е дошло време. – Дошло е времето! За умния човек

има всякога определено време. Следователно това, за което говорим, ние го схващаме като едно положително Учение. Питат ме познавам ли онзи свят, виждал ли съм го. Зная го, аз живея едновременно и в този, и в онзи свят. Няма защо да ви разправям това-онова, аз говоря Истината. Питате има ли *онзи свят*. Има! Думата *няма* ние другояче я разбираме. Ако затвориш прозореца си и кажеш, че няма светлина, ти си прав. Да, в твоята къща няма, но в другите има. Аз ще ти докажа, че има светлина, когато отворя прозорците ти. Ти имаш един метод за доказване – като затваряш прозорците, а аз имам друг – като отварям прозорците. Казваш, че няма Господ – следователно ти си човекът, който се е научил да затваря прозорците. Аз казвам, че има Господ – следователно съм човекът, който се е научил да отваря прозорците. Така разликата между нас я поставям на философска основа: твърдението *няма Господ* означава, че ти имаш специалност само прозорци да затваряш. Тогава ще трябва да викаме друг, който има специалност да отваря прозорци. Когато твърдим, че има или няма Господ, не мислете, че Той само заради нас съществува или не съществува. Това е само игра на нашите мисли. Дали съществува, или не съществува Господ, това не зависи от нашите философски възгледи. Всичко, което съществува в света, е най-силното доказателство, че Той е. В това Бог най-ясно се проявява и няма защо ние да доказваме дали Той съществува, или не.

Сега нашето желание е, когато питате има ли Господ, или не, аз да дойда и да отворя кепенците на вашите прозорци. Сега има ли Господ? – „Има.“ Ще отворя резетата на вашите очи: има ли Господ? – „Има.“ – Добре, радвайте се на този Господ, когото виждате! Също така, ако вашето сърце е студено, ще отворя и неговите кепенци. Какво чувствате? – „Топлина.“ Добре, можете ли да сготвите яденето си? – „Можем.“ Сгответе, яжте и благодарете на този Господ, който ви е пратил тази топлина! Това е приложението на Новото Учение, на Божественото Учение. Ще живеем в Мъдростта, ще живеем в Истината, ще се разбираме, ще слизаме и ще се качваме на онзи свят, ще пеем и ще изучаваме това, което Бог е създал. Всички ще славим и ще пеем Богу! Ще Му пеем,

въпреки че българина много мъчно можеш да го накараш да пее. За да се научи да пее, трябва да му тегли половин килце вино, иначе той не може. Хората се чудят как ние без вино пеем. И ние с вино пеем. „Виждате ли ги – те пеят с шестгодишно вино!“ – Шестгодишно вино наричаме топлата вода. Когато пият топла вода, те са предпазени от всичко. Някои от тях не са пили топла вода, малко са пристъпили: пили са едногодишно вино – студена вода, затова някои са трескави. Шестгодишно вино трябва! Където сме ходили с него, никой не се е разболявал; където сме бивали без него, разболявали са се мнозина. Сега ще ви приведа едно сравнение: където влезе Любовта, там тя се превръща в най-хубавото вино. Това е вярно и буквално, и преносно: най-старото вино е тя! В което сърце влезе тази Любов, то заиграва и запява.

Аз желая всички ние да пеем и да славим Бога и да благодарим за Живота, който ни е дал! Сега аз ви приветствам като добре дошли! Идете и опитайте това Учение. Не казвам сега да го приемете. Подложете го на опит. Направете един, два и повече опита. Ако след деветдесет и девет опита пак не вярвате и се съмнявате, ние ще ви покажем Пътя. Един човек, който направи деветдесет и девет сполучливи опита и не вярва, с него е свършено. На стотния път трябва да влезеш и да служиш на Господа. Ще кажеш: „Има Един Господ, на Когото трябва да служа!“ Кой е този Господ? Той е Господ на Духа. Духът е свръзка с Любовта. Любовта създава Мъдростта и Истината. Това са велики принципи. Ние ще живеем съобразно тях и ще имаме Мир и Радост.

Сега аз бих желал днес, когато сложим нашата скромна трапеза, да ви приветствам в името на своята Любов – да си похапнете сладичко, та това ядене, с което ви нахраним, да ви държи топличко цяла година. В умовете ви да блика Светлина, в сърцата ви – Любов, а душите ви така да се разтворят, че да кажете: „Много сме доволни, че ни дадохте този обед!“

26 август, събота, 11.30 ч.

Изтълкувай ни тази притча

В началото ще имаме едно упражнение по пеене.

Учителя пее сам:
Благославяй, душе моя, Господа.
Благославяй и не забравяй.

Всички не могат да схванат мелодията, но това да не ви плаши. Това е новото пеене – ние съчетаваме, композираме. Музиката идва отгоре, но докато се схване...

Песента се изпълнява с движение на ръцете около главата.

Има малко дисхармония, но ние ще я изправим.

Ръцете се движат, символизирайки летене.

Когато движението дойде в хармония с музиката и движението продължи един час, всички вие ще хвръкнете, няма да остане нито един нетониран. Например идва някой неразположен и ние веднага започваме с тези движения: тогава всички ще се настроят добре. Това са окултни упражнения за тониране.

Сега изпейте *Фир-Фюр-Фен* на две половини. Тези думи упражняват отлично влияние. Сега изпейте *Благославяй* съвсем леко с движения. Това значи човек да знае силата на движението, да отмерва всеки жест. Ние ще направим опит с тези песни и някой път ще влезем във връзка с разумните, живи Сили на Природата. Има песни, чрез които може да се укроти една тълпа и не само че хората в нея ще се укротят, но и ще започнат да движат ръцете си и да пеят. Движенията увличат, но за това се изисква калена, диамантена воля. Ако човек се уплаши, не може да пее. Само смелият, решителният може да пее, а на страхливия му се затъква гърлото. Ето, една пчела кацна на ръката ми, а после на окото ми. Тази пчела казва: „Ако твоята воля е диамантена и окото ти е чисто, всичко може да стане. Но ако волята ти не е диамантена и окото ти не е чисто, нищо не става.“

Сега изпейте *Песента на гласните букви*. Какво липсва на тази песен? Ритъмът Ă не е правилен. Изпейте сега *Благословен Господ Бог наш*.

Сега ще взема 15-и стих от 15-а глава от Евангелието на Матея: *Отговори Петър и рече Му: Изтълкувай ни тази притча*. Музиката, това е неразбрана притча, която трябва да се изтълкува. И само онзи, който добре знае да пее, може да я изтълкува. И ще забележите, че всички нещастия в сегашния обществен живот произтичат все от нашите думи, от нашия глас. Ако например произнесем някоя дума малко натъртено, малко остро, ако гласът ни е малко дисхармоничен, веднага неговият тон ще произведе съответстваща вибрация. Затова първото изискване към един окултен ученик е да знае да пее. Не може ли да пее, той не може да говори правилно, защото красноречивият говор е музика. Има някои хора, които четат, както свещениците в църквата. Това е гръцко четене, при което всичко е на една линия: няма слизане и качване, всичко върви в една плоскост. На такива казват: „Какво четеш като отчаян поп?“ Българинът разбира, когато се движиш в една плоскост, в която няма никаква музика. Всяка дума има особена интонация. Всяка дума трябва да се произнася по този музикален закон. Например, когато произнасяте думата *обичам*, къде трябва да се постави ударението – в началото ли, в края ли, или в средата? Колко слога има думата? – Три. Къде трябва да поставим ударението? *Обѝчам* или *ѐбичам*? В триъгълник ли, или по една крива линия? По една крива линия. Обичам, обичам, чиу, чиу, чиу, чиу. Когато птиченцето чурулика *чиу-чиу*, то казва: „Обичам, обичам.“

За да произнесеш една дума, която представлява сила, за да я изкажеш, твоят ум трябва да вземе участие при създаване на нейната форма. Твоята воля трябва да вземе участие при впрягането на ума да мисли, а твоето сърце трябва да вземе участие в съдържанието на тази дума. Следователно, трябва да се извърши тройно движение в противоположни посоки – движения в тези три свята. Ако ти пееш една любовна песен в мажорен или в минорен тон, какъв ще бъде ефектът на пеенето? Минорният тон ще показва, че си изгубил любовта, която си имал. Казваш: „Изгубих те, не знаех как

да те ценя.“ Това означава, че постигаш дълбочина, когато търсиш любовта долу. Когато я намериш, влизаш в мажорна гама и веднага възлизаш нагоре. И тъй, всички минорни гами показват, че сме изгубили нещо, и посочват начина, по който трябва да го намерим. А мажорните гами показват, че сме намерили това, което сме изгубили.

В днешната музика много елементи липсват, например в нея постоянно се сменят гамите. Във всички оперетки аз виждам постоянни рушения и творения: в даден момент композиторът съгражда, а в друг – разрушава. Това явление навежда на мисълта, че каквато е културата, такава е и музиката. Музикантът в даден момент бива обхванат от силна страст, написва нещо, след което стига до едно отчаяние и разрушава написаното, после пак го съгражда. И така няма завършена цел в музиката – от единия А край са налице разрушения и съграждания, а в другия се завършва с разрушение. Такава е съвременната музика – новата музика, не класическата. Обаче окултната музика и окултното пеене се различават от нея. И те започват с един момент на разрушение и чистене, но след това съграждат и никога не рушат. Първоначално рушат, после съграждат, а съградят ли веднъж, те остават цялостни, за да цъфнат. В музиката има живот. Окултната музика чрез една песен може да трансформира най-лошите настроения: в отчаяния човек тя може да възбуди едно прекрасно чувство и да му даде импулс за възвишен и благороден живот.

Трябва не само да имаш стремеж, но да прилагаш и да работиш. Най-възвишеното чувство, най-възвишеното състояние на музиката – това е Любовта. Да любиш означава да пееш. И всички, които залюбват, започват да пеят. Даже и волът, когато започне да люби, той мучи. Няма животно, което да не изразява някакъв глас. Жабите, които са толкова студенокръвни, когато дойде пролет, започват да крякат, не млъкват. Това е тяхната песен и щом премине любовта, те пак замлъкват. Жабата е емблема на крайния материализъм. Следователно, щом започнеш да мислиш за къщи, щом започнеш да се осигуряваш, ти забравяш пеенето и казваш: „Музиката е последна работа.“ Започваш да чуваш дрънкането

на парите, а тази музика е еднообразна. В сегашните банкноти дори и музика няма, а само шумолене. Това материалистическо настроение измъчва мозъка. Щом се убие музиката, изгубва се смисълът на живота. И първото условие, за да придадем смисъл на живота, е да възстановим музиката. Единственото изкуство, което спасява хората, е музиката, но не площадното пеене. В старите песни има мотив, но пеенето не идва, а в новите песни мелодията не всякога съответства на текста. Например в песента *Цвете мило, цвете красно* или в евангелските песни мелодията не съответства на съдържанието. На всяка една песен според съдържанието трябва да Ѝ се даде съответстваща мелодия – в това е силата на пеенето. Великите творци на музиката, класическите творци, са разбирали това изкуство по-отблизо.

Сега всеки един от вас може да пее и вие трябва да се стремите да пеете. У българите има обичай, докато момата е млада, всички да я подканят да пее, но щом се ожени, Ѝ казват: „Не ти трябва пеене.“ Дори когато някоя стара жена започне да пее, я питат: „Какво си се разпяла, да не мислиш да се жениш?“ Българинът свързва пеенето с женитбата и затова в трезво състояние не пее, срам го е. Той трябва да си сръбне половин килце ракийка – тогава се отваря и започва да пее. Ако пееш, без да пиеш, българинът се чуди как можеш за нищо и никакво да вършиш това. Такова разбиране е извращение. Именно в трезво състояние трябва човек да пее! В това отношение пеенето и свиренето могат да се употребят като един вид облагородяване. Майката е тази, която може да създаде музиката у детето. Когато е бременна, тя постоянно трябва да пее; а майка, която е мълчалива по време на бременността, прави голяма пакост на своето дете. И духовете, които населяват нисшите нива на астралния свят, създават пречки срещу музиката, защото знаят, че тя поражда нещо хубаво. Свири ли и пее ли човек, той в лош път не е тръгнал. Но ако затворите пътя на музиката, ако отстраните музикалния център на човека, той може да направи всякакво престъпление. И обратното е вярно: статистиката показва, че между певците и музикантите убийци няма. Те може да пиянстват, но убийци между тях няма.

И така, всички от вас, които имат хубави гласове, млади и стари, ще пеете! Музиката може да се употреби дори против болестите. Ако един болен може да пее, лесно ще се излекува; ако има треска и може да пее, лесно се лекува, а ако не може да пее, мъчно се лекува. Накарайте болния да пее, нищо повече! Новата музика дава едно настроение, един подем, болният се намагнетизирва. Без пеене хората се демагнетизират. Когато една армия отива на бойното поле, всички пеят, но когато отстъпва, войниците Ѝ не пеят, а казват: „Бягайте!“ Щом хората престанат да пеят, те правят отстъпление. Спрете тези хора, накарайте ги да пеят и те веднага ще се окуражат. И така, не забравяйте да пеете! Знайте, че за да тонирате душата си, трябва да пеете. Най-първо започни мислено, т. е. мисли за музиката! Днес пей малко, утре пей, а вечер, като седнеш, кажи: „Моят глас ще бъде добър.“ – Пей, пей, пей, докато тази музика събуди душата ти! Събуди ли се душата ти, ще дойде мисълта. Ако пък можеш да си направиш своя песен, направи я! Един от най-добрите методи за премахване на скуката е музиката. Имаш скука, мъчи те нещо – пей, не бой се! И когато четете псалмите, ще намерите пеене: в тях има хваление на Бога, всички те стават на песни. И всички религиозни обреди в старо време са се извършвали все с песни. Да предположим, че имате едно неразположение на духа: вземете първата буква *а* и пейте. После изпейте *о, у, ху, ху, хуу*. Когато пеете по този начин, някои ще кажат: „На този човек му е мръднала дъската.“ – Не, преди ви е била мръднала дъската, а сега ще се намести! *А* означава съзнание на интелекта, *О* показва, че животът трябва да се движи в кръг. *У* е обърнатият с главата надолу човек – когато се обърне в музикално отношение надолу, човек започва да мисли. Когато пееш, добиваш едно приятно настроение. Вземи една дума, която обичаш, но дума, която да има два или три слога гласни. Например не започвайте с думата *милосърдие*, а с такава, която започва с буквите *а, б, в, г, д, е, и*. Например вземете думата *дом*. Можете ли да изпълните една песен с думата *дом*? „Дом, дом, дом“, т. е. ще бъдете весели, защото домът е място на веселие.

Учителя пее няколко пъти *В зорите на живота*.

Това е окултно упражнение.
Сега, колкото схванахте от мелодията, печалбата е ваша.

26 август, събота, 16. 30 ч.

Правила и мерки за избягване на всички погрешки

Ще ви прочета 14-а глава от Йоана. Тази глава ще я приложите към днешния наряд. Да се прочете цялата глава.

Ще ви дам някои пояснения за живота на ученика. Ученикът, който и да е той, в каквото и положение да е, от каквото и да е поле, каквито и знания да има, прост ли да е, или учен, щом като влезе в Пътя на ученичеството в окултната наука, в него всякога се повдига една вътрешна борба. А борбата е едно вътрешно съпротивление, което е напълно естествено. Тренът, който се движи, среща съпротива. Колкото по-бързо се движи той, толкова по-голямо е съпротивлението. Също и параходът, който се движи, среща съпротивление, но и той трябва да го преодолее. Законът е такъв. Съпротивлението именно показва, че вие сте в Пътя, т. е. движите се. Ако няма съпротивление, това означава, че стоите на едно място. Следователно всички изпитания, които могат да дойдат в живота ви, показват, че вие се движите.

Сега тези съпротивления са от различен характер. Най-първо в ума ви ще се роди едно съмнение дали сте на правия Път, дали е този Пътят, по който сте тръгнали, или има някой друг. Дотогава може да не сте мислили по този въпрос, но щом влезете в този Път, ще започнете да мислите дали този е Пътят, или не е. След това, щом като решите, че този е Пътят, ще се роди една друга мисъл: дали този е най-краткият Път, или не. Когато разрешите този въпрос, ще се роди друг: дали ще можете да извървите този Път, или ще се спрете. След като решите, че сте намерили Пътя, че той е най-добрият, ще ви дойде желанието да се спрете, да се разположите и да си похапнете малко. И така може да заспите. Това са ред изкушения. Който е тръгнал по Пътя, не му се позволява да заспи. На ученика не се позволява да заспи на Пътя! Добре ще схванете това, а не буквално. Ще запитате без спане може ли. Може, разбира се. *Без спане*

означава съзнанието ви да е будно. Мислите ли, че животът на спането е необятен? Не, при тези условия, при които живеем, спане има на Земята, но в Пътя, по който вървим, не трябва да се спи. Там например спане се нарича състоянието, когато твоят ум се отвлече назад. Спомниш си своето минало, благата, които си преживял, и у теб се поражда едно желание пак да заспиш. Когато преживявате вашето минало, това е едно заспиване. Ще ми кажете: „Какво лошо има в това човек да преживее своето минало?“ – Няма лошо, но нищо няма да научите. Представете си, че след като сте завършили университет, пожелаете да преживеете един ден от вашето детинство. Вземате буквара и го четете отначало, четете го един, два пъти. Какво разбрахте от всичко, щом като през това време можехте да прочетете някоя съдържателна книга, а вие четете буквара. Ще кажете: „Едно време по този начин четох от буквара.“ Оставете вашия буквар в наследство на други да го четат и когато те го четат, вие се радвайте. Стар буквар не ви трябва. Когато човек преживява своето минало, това е приготовление за съвършения Живот.

Има и друга една опасност. Когато един ученик влезе в този път, у него се заражда желание къде кого види и срещне от своите другари ученици да ги пита какво са разбрали от Учението. Той не се заема сам да чете, а започва да пита другарите си. Това е едно изкушение. На такъв ще кажеш: „Върви си по пътя, не ме смущавай!“ Ще дойде четвъртото изкушение и ще си кажеш: „Ето хора, които не ме разбират, които не ми помагат.“ В Пътя сам ще си помагаш, няма да търсиш помощ от никого. Ако ти не си здрав, ако твоят гръб не е здрав, няма да тръгваш на път. Здрав трябва да бъдеш. Ако си ученик, ще вземеш най-трудните задачи. Може да минат една, две, десет години, докато ги решиш. Единственото нещо, което се позволява, е да повикаш от дълбочината своя Учител и Бог да ти помогнат. А вие започвате един друг да се учите. Така ще изкривите Божието Слово. Кой кого учи? – Никой никого няма да учи. Тук се изисква търпение, мълчание и разсъждение.

Имате някакъв недъг – в Пътя, в който влизате, не се позволява на никого никакъв недъг. Не се позволява! Без

недъзи ще се влиза в Пътя. Щом имаш една слабост, тя ще те спъне. Отмахни тази слабост! После, не считайте тези недъзи за ваши. Когато ученикът влезе в училището, ще му припомнят неговото минало, ще го убеждават, че това е негово. И много пъти в него ще се явява едно противоречие. Не, вие ще отказвате! Може някой път да ви дойде мисълта, че сега не е време, или да си кажете, че сте имали някаква слабост някога. Това е едно внушение и щом го приемеш, ти ще се спънеш. Трябва да кажеш: „Едно време беше така, но сега не е така.“ Аз поддържам сегашното време. Ако вашата дреха е чиста и дойде някой и ви оцапа, тази нечистотия ваша ли е? Или дойде друг и ви каже: „Защо се оцапа, не знаеш ли, че тук не се позволява да има оцапани хора? Излез вън от Пътя и се очисти!“ Излезеш ли, ти ще се спънеш, а това им е целта. Такова очистване е фиктивно. Ще вървиш по Пътя напред! Няма да се спираш да чистиш петната на другите. Ще кажеш: „Който ме е оцапал, той да ме очисти.“ Това е правило за учениците. А вие ще се спирате на Пътя да се чистите: тук ще се спрете, там ще се спрете и Пътят ще остане неизходен. Право към целта – нищо повече! Ще вложите Любовта като закон и ще ходите по всичките нейни правила! Ясно е това, нали? После, в Пътя не се позволява да се говорят отрицателни неща. Ако си в приятно настроение, мисли за Бога, за вечния Живот! Ще дойде някой да ви разправя небивалици: „Знаеш ли какво нещо се случи в нашето братство – опекли са едно яйце и са го изяли, а в нашето братство е забранено да се ядат печени яйца.“ За никакви печени яйца няма да говорите. Кой е опекъл яйцето и кой го е изял, това не е ваша работа. Това са изкушения за учениците. Може през тази година някои да ви говорят за печено яйце, внимавайте! Вие ще се молите за Любовта, за нейното приложение.

През тази година вие ще имате и други някои изкушения. Ще започнеш да се питаш, след като си тръгнал по този Път, осмислил ли си тази работа: ти имаш мъж, жена, деца, обществено положение – първо си уреди живота, още не му е времето – почакай още една година, а на следващата ще се приготвиш по-добре... А следващата година никога няма

да настъпи. После ще ти дойде и изкушението, че си млад. Млад ли си, стар ли си – ти ще тръгнеш и ще вървиш по Пътя: ще вървиш, ако не искаш да се спъваш!

Душата ви ще бъде обгърната с Божията Любов! И тогава може на физическия свят да вършите, каквото искате, без да се спъвате. Мислиш ли например, че ако хванеш някого и го затвориш в затвор, си затворил и душата му? Не! Например някой има желание еди-кой си брат да върви с нас в Пътя. В Пътя си тръгнал ти и не мисли за никой друг! Ти върви в Пътя и не мисли за другия дали е в Пътя, или не. Не се спирай да каниш и не се спирай да казваш: „Мъжът и децата ми останаха вкъщи, да се върна да ги поканя.“ – Не се връщай назад! Защото ако мислите, че имате деца вкъщи, вие имате едно от големите заблуждения в света. Никоя душа не може да бъде твое дете, тя си е душа. Някоя майка ще каже: „Аз имам едно дете.“ – Като имаш дете, какво си спечелила? – „Аз имам син.“ – Какво си спечелила от твоя син? – „Той ще ме гледа на стари години.“ – Друго заблуждение! Ако тебе Господ не те гледа, че синът ти ли ще те гледа? Може най-после да се опиташ да разрешиш въпроса за своята същност, като кажеш в душата си: „Аз съм му майка.“ – Друго заблуждение! Никаква майка не си ти, нито пък той ти е син, а просто вие на Земята си припомняте отношенията, които имате към Бога. Следователно, когато кажеш, че някой ти е син, това означава, че твоите отношения към Бога са синовни. А когато кажеш: „Аз съм майка“, се подразбира Божественият Дух, който те е родил. Това са отношения към Бога, а не към хората. Така трябва да мисли ученикът, ако иска да върви. Някой казва: „Аз оставих баща си.“ Къде е баща ти? Ти още не си Го намерил. Баща ти не е на Земята и братята ти не са на Земята. Ако твоят брат след десет години умре, ще питаш тогава къде е отишъл. Няма да се спъвате, смело и решително ще вървите по Пътя! Аз говоря на онези от вас, на които съзнанието е пробудено. Няма да се спъвате! Ще дойдат спънки, но те няма да ви попречат, ако вие сами не се спънете.

Сега мнозина представят този Път на ученичеството за много труден. Той не е лесен, но не е и толкова труден,

колкото някои го представят. Христос казва: „Вземете Моето иго, защото е леко.“ А игото на света е много тежко. Пътят на света е много тежък. Там хората какви ли не страдания преживяват, за да подобрят своето положение, и пак го изгубват. Ако е за страдание, светът познава по-големи страдания. Има хора, които страдат повече. Някой влезе да краде, теглят му един куршум – свършва се с него, счупят му крака, осакати се. А тези, които са в Истината, се страхуват и казват: „Ако ми стане нещо?“ Ако си в Пътя, мислиш ли, че няма да ти стане нищо? Пак ще ти стане. Въпреки всичко това този Път е лек и приятен. Сега в четиринадесета глава от Йоана са представени мъчнотиите, които ще се родят: този ли е Христос, друг ли е; вън ли е Той, или вътре? Никъде няма да Го търсите. Любовта – това е Христос. Имате ли Любовта – това е Христос. Нямате ли Любовта – нямате Христос. Кардинално така е решен въпросът. Къде е Той: в България ли, в Германия ли? Христос е Любовта – имате ли тази Любов, въпросът е решен. Но търсите ли Любовта от другите хора, Христос не е там. И от вас търсят ли Любовта, и там не е Христос.

Любовта не се търси. Когато изгрее Слънцето, ние търсим ли го? Щом изгрее, то ще ви обгърне със своята светлина и топлина и няма защо да го търсим. Сега вие по буква ще ме разберете да не търсите никого. Ще кажете: „И аз няма да търся никого.“ У българите думата *търся* има две значения: търсиш някого в някаква посока или изтърсваш някаква дреха, с което вдигаш само прах. Вие, когато търсите, само прах вдигате. Това казвам за онзи, който е ученик, за да разбере какви трябва да бъдат неговите отношения. Павел дава един стих: „Който стои, да гледа да не падне.“ У вас може да се роди мисълта: „Дали аз не съм паднал?“ В какво седи падането на човека? Ти си тръгнал в Божия Път на Любовта да живееш с Господа, а идва някой и ти казва: „Слушай, ти нали знаеш, че съботата трябва да се празнува.“ Друг ти казва: „В този Път, докато не се кръстиш с вода, не можеш да ходиш.“ Това са въпроси, които нямат нищо общо с ученичеството. На ученика не му трябва никаква събота, никакво кръщение! Кръщението е за некръстените. Като ученик той ще върви

право към целта. Бог е Любов, а Любовта включва всички. Любовта сама по себе си включва всичко, тя е изпълнение на целия закон. Срещнете ли Любовта, вие няма да се спъвате, защото имате целия закон.

На ученика не се позволява да се обръща назад. Знаете ли какво стана с Лотовата жена? Когато бягаха, беше им казано да не се обръщат назад, а тя се обърна и стана на сол. Така някой от учениците се спира, въздъхва и казва: „Оставих баща си и майка си, горките, починаха.“ Но щом се обърне този ученик, на сол ще стане. Баща ти, майка ти, братята ти – щом се запали градът, щом се опарят, и те ще дойдат след тебе, ако имат съзнание. Никакво обръщане назад! Абсолютно никакво обръщане назад! Право към целта! Тогава пък може да дойде друг, за да ви говори друго някое изкушение: „Ти такъв егоист не трябва да бъдеш, толкова хора са изостанали, помогни им малко.“ – На Пътя никому не се помага! Ето къде е мъчнотията. Ще бъде смешно в един оркестър, където са се събрали най-добрите музиканти, да започнат да си поправят погрешките един на друг. При най-малкото спиране ще се развали цялото свирене. При тези музиканти не се допускат никакви погрешки. Щом като си в Пътя, няма какво да помагаш. Започне ли да се помага, свиренето спира. Щом се спреш да помагаш в грешките на другите, ти си извън Пътя.

Неизбежно у вас ще се роди въпросът как така не трябва да помагате. Ще ви дам едно пояснение на тази мисъл, защото е малко противоречива: вие сте на Пътя, дадено ви е едно въже – вие го държите, намотано на колелце, и от движението на това колелце зависи животът на хиляди хора. Тогава идва някой ученик, на когото ремъкът на обущата му е скъсан, и ви казва: „Моля ти се, помогни ми, направи ми една услуга – да ми закопчаеш ремъка.“ Вие оставяте въжето и всички онези хора загиват заради ремъка на този ученик. Не, ще му кажете: „Закопчай си ремъка сам, аз не мога, защото държа въжето!“ И сега често ме питат: „Учителю, трябва ли да закопчая ремъка?“ – Щом държиш въжето, никакъв ремък няма да закопчаваш. Даже ако и твоите обуща са развързани, ще предпочетеш бос да ходиш, отколкото да пуснеш въжето. Следователно, когато човек тръгне по Пътя, той има важна

работа, има свое предназначение, програма, която трябва да изпълни. Нито вляво, нито вдясно трябва да се спира. Някой ще му каже: „Чакай малко!“ – „Бързам, нямам време да се спирам.“ Тогава друг някой ще ти каже да чакаш. Не, ти ще вървиш, няма дори да поздравяваш никого. Напред! Ще ти кажат: „Ти не си учтив.“ – Напред! – ”У тебе човещина няма ли?“ – Напред! – ”Защо не ни разправиш нещо?“ – Напред! – ”Какво мислиш?“ – Напред! – ”Ама и ние ще тръгнем!“ – Напред! Не се спирай – нищо повече! Тези хора, които те спират на Пътя, са все духове, които приемат благовидна форма и ти казват: „Чакай, и ние ще дойдем.“ – Те само си играят, те никога няма да тръгнат. Те са хора, които ви забавляват, за да ви спънат и спрат. Вие трябва да вървите, като че ли те не съществуват... Това се извършва вътре във вашето съзнание. Това е Пътят на ученика.

Аз изпитвам онези, които постъпват като ученици: например дали ще изпълнят една заповед относно някаква тайна. В действителност няма никаква тайна, а само гледам как ще изпълнят заповедта. Казвам на някои ученици: „Каквото видяхте, няма да го казвате!“ После наблюдавам дали ще изпълнят това, което заповядах. Те отиват при една сестра и разправят какво са видели. Бяха обещали едно, а направиха обратното – и какво стана? Роди се една малка дисхармония: какво видял този, какво видял онзи... Нищо не са видели. Аз искам да видите Любовта и да я възприемете. И ви казвам, че у вас има една слабост – на самохвалство. Ученикът няма какво сам да се хвали: „Аз това видях, онова видях.“ Ще помните, че щом ви се каже за нещо, не трябва да го разправяте. Не говорете, мълчете! Аз много съжалявам за този голям недостатък у вас, специално у софиянци. Те са готови да окрякат орталъка като кокошка за едно яйце. И най-малкото яйце така ще го разправят! А когато го одумат, ще се съберат и ще кажат: „Да мълчим вече, да не го казваме.“ – Не, не бива така. Не говорѣ, това е изпит! Ако има нещо за казване, това е моя привилегия. Вие нямате право да казвате, защото разваляте всички работи. Работата, която трябваше аз да свърша, вие искате да я правите. Само моята четка ще я направи! Вие се месите за работи, които нито в

клин влизат, нито в ръкав. Когато трябва, аз ще ви повикам и ще ви кажа. Аз всичко съм взел предвид. Вчера някои се разгневиха и един ми каза, че видял духом какво има в стаичката. Нищо не е видял! На мене ще казва, че духом го е видял! Ако той духом е видял нещо, най-първо нямаше да се сърди. Когато ви въведат в тази скришна стаичка, трябва да разберете нещо, разбиране трябва там. Ако е нужно да се залъгваме, това е друг въпрос. Пък ако е за картини, аз съм първият, който съм ви научил да гледате хубави картини всяка сутрин. Един ден някои от вас ще отидат в Европа. Там някой известен художник е нарисувал хубава картина, хубав пейзаж, поставил го е в рамка и хората с години гледат тази картина. Казвам: „Елате, аз ще ви покажа оригинала, няма да ви коства много!“ Ако вие излезете половин час преди изгрев, ще видите оригинала на тази картина, който е хиляди пъти по-хубав, по-красив.

Вие трябва да бъдете послушни, това ви липсва сега. Първото нещо, което ви спъва, е непослушанието: вие не изпълнявате моите думи. Второто нещо е, че постоянно коригирате моите думи: „Господин Учителю, това граматически не е вярно, не е правилно, така не може.“ – Не знаете ли, че вашата граматика на Земята е безграматичие на Небето? Мислите ли, че българската граматика е най-съвършена? Съществителното трябвало да се постави след глагола. Има езици, където съществителното стои пред глагола. Някой път съществителното се поставя накрая, на опашката, а някой път в средата, друг път – в началото; зависи от езика. Ако българският език е толкова съвършен, произнесете ми думата *любов*, но така, че хората да разберат какво нещо е Любовта. Сега, като кажеш *любов*, трябва да говориш един час. Такъв език много развит ли е?...

И така, трябва послушание! Казвате: „Духът ми каза днес да постя.“ Онзи, комуто е казал Духът да пости, разбира поста в първа степен, на физическото поле – седне и не яде цял ден. Защо не яде? Духът му казал. Той пости, но работата е, че цял ден гледа, наблюдава другите и им казва: „Ти защо не постиш, не знаеш ли, че е голям грях? Аз от тази сутрин съм запостил.“ Започва да наобикаля и заприличва

на турците-рамазанлии[15]. Един рамазанлия турчин от Варна минава покрай един извор, сяда, измива си краката, за да вземе абдест. Идва един българин, отваря си торбата с баница и започва да яде. Изведнъж турчинът скача: „А бе, гяур, не знаеш ли, че аз съм рамазанлия?“ Че бой!... Ако ти постиш, не ядеш, това още не е събитие. Никой не трябва да знае, че постиш. Ще постиш във всяко едно отношение. И по време на поста ще бъдеш толкова благ, толкова снизходителен, ще извиняваш погрешките на другите хора и ще се радваш, че другите ядат. Ще кажеш: „Братко, аз много се радвам, че ядеш. Моят стомах е развален и съм на диета, но се радвам, че ти ядеш сладко.“ Измий си лицето, за да не те познаят, че постиш, и бъди радостен и весел!

Сега всички слабости се дължат все на такива „прави пътища.“ Има мнозина, които са се спрели, отбили са се от Пътя и казват: „Слушай, не ходи по този Път, спри се при нас, ние ходихме по този Път, в него нищо няма.“ При никого няма да се спирате, в никого няма да се вслушвате. Ще вървите, няма да давате ухо на чуждите думи. Ще кажете: „Този Път аз го зная, по него ще вървя.“ И пак ще ви дам един пример, който съм разказвал и друг път: когато предадох първия урок на софиянци – да ходят вечерно време на Витоша, им казах: „Когато тръгнете из пътя, с никого няма да се разговаряте, от кучета няма да ви е страх, няма да се спирате да им хвърляте камъни, в краен случай ще бръкнете в джоба си, за да им хвърлите малко хляб, и не се бойте. Ако се изгубите из пътя, няма да питате никого, няма да търсите чужда помощ. Сами ще намерите пътя си.“ Онези, които постъпиха така, добре завършиха, а които се отбиха от пътя си и потърсиха чужда помощ, имаха малко неприятности.

Мълчание трябва! Когато вървите в Пътя, ще мълчите. Ще вървите само с мисълта си. Спреш ли се на Пътя в какъвто и да е смисъл, неприятностите ще дойдат. Когато тръгнеш в Пътя, ще дойде някой и ще те обиди, но ти ще мълчиш и ще вървиш. Не се разправяй, разправии не се позволяват! Ти бързаш да вземеш последния трен, някой те среща и ти казва, че си последен вагабонтин. Ти се спираш и се възмущаваш: „Как, аз вагабонтин?!“ Изгубваш минутата и изпускаш трена.

Не, няма да се спираш! И учениците, когато тръгнат по Пътя, не трябва да се спират. Всички окултисти проповядват да се слага восък в ушите, за да не се слуша. Когато се качиш на трена, тогава може онзи, който седи в него, да говори, колкото иска. Никакви спорове няма да разрешавате! Какво ще спориш с мене в Пътя? Казваш, че ти дължа двеста лева. Бъркам в джоба си, който е пълен, давам ти и минавам към друг. „Хиляда лева имаш да ми даваш.“ – Давам ти и тази сума и продължавам напред, нищо повече. Щом имаш в джоба си нещо, следователно имаш да даваш. Щом бръкнеш в джоба си и нямаш нищо, ще мълчиш. Ученикът не може да бъде беден. Ще отхвърляте мисълта, че сте бедни, защото бедните, когато мислят, че са бедни, беднотията привличат. Всякога ще мислите, че сте богати.

Ученикът трябва всякога да бъде положителен; той не трябва да мисли, че е грешен, че нещо не му достига. Той трябва да мисли, че всичко има и че трябва да го обичат. Положителен трябва да бъде. Това е първото правило – положителен трябва да бъде! В този Път са тръгнали хиляда ученици. Да речем, че някой от тях е беден, а другите са богати. Нима тези хиляда души, които са решили да вървят в Пътя и да изпълнят Волята на Бога, няма да си услужат един на друг? Ще си услужат. Ще кажат: „Братко, вземи, каквото ти трябва, всичко е на твое разположение.“ Нима сто души, които носят своите торби, няма да ти услужат? Това е закон. В Пътя всичко е предвидено и то трябва да се реализира абсолютно точно, както е предопределено по Божия закон. Често, когато говоря, някои си мислят: „Дали Учителя говори за мене?“ – Не се спъвайте. Щом мислите, че когато говоря, имам някого предвид, вие се спъвате. По Пътя се говорят само положителни работи. Щом аз говоря за отрицателни работи, разбирам, че някой от учениците се е спрял някъде, и казвам: никой ученик не трябва да се спира, той трябва да върви. Учителят никога не може да говори отрицателни неща, не може да седне на Пътя и да морализира своите ученици. Той ще им каже: „Напред ще вървите, с Любовта ще се занимавате, Божията Мъдрост ще имате, Истината ще поддържате!“ Така е. Ученикът, който е тръгнал в този Път,

трябва да се прости с всички свои недъзи. В своя ум, в своята душа той трябва да се е простил с тях.

Сега някои от вас могат да кажат, че са малко нервни и сприхави. Това са хипнотически състояния. Само ако влезе един трън в крака ви, можете да станете нервни. Тази нервност се дължи единствено на тръна: извадете го и това състояние ще мине. Например стоите и се молите, искате да знаете дали сте концентрирани, но някой идва и ви прошепва: „Днес имате да плащате полица от сто хиляди лева. Ако не я платите, отивате на смърт!“ Вие веднага се спирате, разтрепервате се и казвате: „Как ще я изплатя?“ Ами че вие сте на аудиенция с Бога, а мислите как ще плащате. Ушите ви трябва да бъдат запушени, макар да имате сто такива полици. Това е едно изпитание за вас. Ще ви кажа защо не трябва да се занимавате с тази полица: допуснете, че вашият крак е счупен и е дошъл лекар да го намести. Тъкмо той ви намества крака, пристига някой и ви казва: „Знаеш ли, че имаш да ми изплащаш полица от двадесет хиляди лева? Ела на банката, нали си честен човек.“ И ти понечваш да станеш. Трябва ли да ставаш? Не, ти ще мълчиш. Този, който е дошъл, трябва да види, че кракът ти е счупен, трябва да изчака да оздравееш. Не изчака ли, неговата цел е задна. Ти ще стоиш и ще внимаваш какво ти е казал този човек, няма да мърдаш. Това е послушание! А всичките полици ще платиш, когато оздравееш. Някой ще попита: „Не трябва ли да отида?“ Преди да си тръгнал в Пътя, изчисти всичките си сметки вътрешно в душата си и ще приключиш с въпроса. Ако някои сметки останат неочистени, те не са твои, а чужди: не ги разчиствай. Нека всеки изчисти своите сметки.

Сега тези са мъчнотиите, които ще срещнете през годината. Вие сте ги срещали преди и тази година отново ще ги срещнете. Не се спъвайте. Важното за вас е знанието, не се спъвайте! Ние ще вървим и ще изпълним Волята Божия така, както е писано. Когато вървим из Пътя, може да се разговаряме за важни работи, а маловажните ще оставим за другите. „Сега ли му е времето, или идущата година – да не сме закъснели?“ – Да, сега му е времето! – „Дали е този правият Път; дали всички, които са тръгнали, са готови?“ –

Всички са готови! – „Този брат не ми се харесва.“ – Не е ваша работа! – „Защо са го допуснали в този клас?“ – Не е ваша работа, абсолютно нямате право да питате защо е влязъл. Вие сте влезли, занимавайте се със себе си. Ще питаме ли Бога защо е допуснал тези бръмбари? Допуснал ги е – това е Негова работа. Ние ще благодарим, че сме в това Божествено училище, а че е допуснал бръмбари, мушички – това е Негова работа. Ние само ще констатираме всичко това.

Не се занимавайте с Божествените работи и не ги коригирайте. Не коригирайте Бога в Неговите действия! Нито съвет Му давайте! Защото някои съвет Му дават, че трябвало да бъдат малко по-богати или по-умни. По-голямата ученост е богатство. Не можеш ли да го употребиш, какво ще правиш с него? Друг иска да бъде малко по-силен. Ти малките сили не можеш да употребиш, а как ще употребиш големите? Има друго едно състояние, което учениците могат да усетят. Може да се намерите в положението на Диоген[16], при когото към края на живота му идвали мнозина да го питат по различни въпроси. Един ден той казал: „Днес искам да си почина, не желая да имам с никого вземане-даване.“ Отдалечил се извън града под една круша да размишлява. До обед вървяло добре, но по обед, тъкмо в най-спокойното време, един човек идва да го пита за нещо. Диоген се усмихнал иронично и нищо не му отговорил... Ами че този човек откъде да знае, че днес не си разположен или че не искаш да приемаш никого? Нима искаш с тази си постъпка в края на живота си да фалираш? По някой път вие казвате: „Днес не искам никой да ме безпокои“, но този ден идва някой. Не трябва да ви спъва въпросът защо е дошъл. Дошъл е: ще свършиш работата си с него и ще вървиш напред.

Не искам да останете с погрешно впечатление и да кажете: „Пак ни наряза Учителя.“ Никого не съм нарязвал, но вие не сте на Пътя. Когато вървите в Пътя, с греха няма да се занимавате. Правилото е ученикът да не се занимава с живота на другите. Целта трябва да бъде Божията Любов, изпълнението – Божията Мъдрост, а приложението – Божията Истина. С тях ще се занимавате! Ако на теб ти е добре, ще бъде добре и на всички около тебе.

Има и друго положение, при което някои казват, че не се обичаме, че Учителя обича някого по-малко. Това е илюзия на вашия ум. Ако в Търново днес грее Слънце, а във Варна има облаци, варненци могат да кажат: „Днес Слънцето не ни обича, има малко облаци, Слънцето е неразположено.“ – Не че Слънцето е неразположено, а вие образувате облаци и предавате вашия недостатък на Слънцето. Други казват: „При нас е много хубаво времето, отличен ден е.“ А трети уточняват: „У нас каква буря, гръмотевици, какъв град имаше!“ – Не, не е криво Слънцето. Ако у вас има град, този град е ваш. Ако се бият хората, ако има недоразумения, това не е недостатък на Бога, а е ваш недостатък. Ако ние се караме, това са наши, а не Божии работи. В Бога съществува една абсолютна позитивност във всички неща, Той е всякога благ. И тогава вие – учениците, се намирате в положението на циганката, която се оженила за царския син, но хлябът не Ѝ бил сладък, та взела скришно брашно в една паница и го изсипала на купчинка, за да си омеси пита. Това е навик от миналото. Така и вие сега ще тръгнете от стая на стая да просите брашно. Защо го правите? Защото сме бедни? – Не, вие сте в миналото си състояние – преди да се ожените за царския син. В Пътя на ученика няма никаква беднотия! Ученикът не може да бъде беден, дисаги не му трябват и просене на брашно не му трябва. Той трябва да напусне този навик. Хлябът и всичко друго му е предоставено. Той трябва да напусне тези дисаги и това брашно.

Понеже сте тръгнали, аз ви казвам какво може да се случи на Пътя и да ви спъне. Някои ще се запитат дали не са се спрели. Не сте спрели, тръгнали сте, но ви казвам какво може да стане. То може да стане, може и да не стане, но съществува като възможност. И когато стане, никакво ухо не му давайте и не се спирайте. Света няма да оправяте. Комуто и да дължите нещо, няма да се спирате, защото една минута остава до трена. Даже и утеха няма да давате: някой ще вика, но ти ще вървиш. Оглушки ще си правите, съвършени оглушки ще си правите, който и да е подире ви. Нищо повече! Забелязал съм, че има два вида деца: лошите деца, когато хванат майка си, плачат, задържат я, теглят

я да се върне вкъщи. А добрите деца, когато видят майка си, тичат с нея и не плачат, а казват: „Аз ще дойда с тебе.“ Вървете си напред; ако вашето детенце иска да върви, вземете го. Ако отивате на гости и то не плаче – вземете го: иска ли да върви с вас, не го връщайте назад. А тегли ли ви назад, плаче ли – оставете го. Нищо повече! Рязко и положително! Не се спирайте да му разправяте това-онова. На никого не обяснявай нищо по Пътя – право към целта! Пътят, който ще изходите, е приятен. Някъде има много неприятни места, но това е в реда на нещата; има и много приятни места.

Учениците могат да направят една друга погрешка – и за нея искам да ви предупредя. Да допуснем, че сте ученик в училището, и главното нещо за вас е да си знаете уроците, и то хубаво да ги знаете, да разбирате предмета. Обаче вие не учите, а започвате да се обличате много хубаво. Отивате на училище, но урокът ви не е научен. Искате да привлечете вниманието на учителя с дрехите си и казвате: „Учителю, ние извършихме едно нещо!“ – Нищо не сте извършили: важен е урокът, а не дрехата. Вие казвате, че трябва да бъдете морални и добри. Това са вашите връзки и вашите чепичета. Нам морал не ни трябва. Обикновени, прости дрехите ни трябва да бъдат – може да са и малко скъсани, но ако знаеш урока си добре, учителят ще бъде доволен. Той ще те извини за дрехите, че са малко скъсани. А може да имате и най-красивите дрехи, часовник и прочее, но да казват за вас: „Хубаво е облечен, но не учи.“ Любовта трябва да влезе в сърцето ви! За нас е важно какво е сърцето, а не какви дрехи има отвънка! Ние не сме за външния морал: него ние наричаме прическа, обличане. И той е хубав, но е за свободното време. А щом си на Пътя – върви: главното там е ученето! Трябва да знаеш закъде отиваш. – „Отивам в училището.“ – Знаеш ли уроците? – „Зная ги.“ – Щом дойдеш, ще те изслушаме. Христос ще ти зададе първия въпрос: „Разреши задачата за милосърдието! Излез на дъската, сам разрешавай! Много добре, седни; върви сега и прилагай тази задача!“ На другиго учителят казва: „Разреши задачата на търпението!“ И всеки ученик разрешава експедитивно и всичко върви. Учителят оценява: „Много добре, върви и започни с втория урок!“ През

тази година ще решавате задачата на милосърдието – първата задача, която дават на всички.

Реплика: *Може ли да се каже някому: „Ти не можеш да си ми приятел, защото си приятел на неприятеля ми?“*

Ако някой отговаря по този начин, той не е ученик. Вие решавате каква е задачата на ученичеството – да различавате приятелството. Всеки ученик, който добре се учи, е ваш приятел. А всеки ученик ленивец е ваш неприятел. Защото онзи ученик, който не се учи, има един недъг: неговият ум е зает с други работи. Ако някой ученик каже, че не може да живее добър живот, това означава, че умът му е зает с други неща. И така, на ученика казвам: всеки, който добре се учи, ми е приятел. Тези неща са казани преди хиляди години. Това е метод. Мисля, че и в Писанието е казано: „Враговете наши са и ваши врагове.“

Няколко въпроса ще решавате тази година.

Първо: *Истината в душата.*

Мъдростта в ума.

Любовта в сърцето.

Това са важните въпроси, които всеки един ще реши по всички правила.

Второто нещо, което ще решавате, е:

Свобода в душата.

Светлина в ума.

Чистота в сърцето.

Третото нещо е:

Плодът в душата.

Знанието в ума.

Силата в сърцето.

Това е важното, което трябва да ви занимава, а всичко друго е престъпление.

Какво беше времето миналата неделя? – Много облачно. И днес е облачно, следователно има подобие. Сега да направим упражненията.

27 август, неделя, 6 ч.

Аз съм истинската лоза

Да направим една тайна молитва.

Ще ви прочета 15-а глава от Евангелието на Йоана. Тази глава е за учениците, а не за обикновените хора. Първата фаза в нея се съдържа в стиха за пръчките. Чрез тях е изразено Царството Божие, което се развива сега на Земята. Втората фаза е показана в стиха: *Вие сте чисти заради Словото, което ви говорих*. Това е сравнение между лозовата пръчка и отношенията, които ученикът проявява. Както пръчката черпи сокове от лозата, така и ученикът в своето развитие черпи сокове от Учителя си. В това негово развитие земеделецът е Бог-Отец. Трябва да знаете, че именно в закона на прераждането семката на плода се присажда. Не мислете, че като се отделите от правия път, ще можете да бъдете посадени, където и да е. Не, съществува подобие в присаждането, поради което сте длъжни да спазвате този закон.

Ако пребъдвате в Мене и думите Ми пребъдват във вас, каквото искате, ще попросите, и ще ви бъде. В този и в следващите два стиха вече се засяга мисловният свят: *Който пребъдва в Мене и Аз в него, той принася плод много. В това се прославя Отец Ми, да принасяте плод много. И така ще бъдете Мои ученици*. Тези думи на Христа посочват условията, необходими, за да бъдете ученици. Някой казва: „Да бъда ученик!“ Прочетете петнадесета глава и ще видите какви са условията. Само по този начин можете да бъдете ученици.

Сега настъпва втората фаза на ученика. Какво ще се случи с него, след като стане ученик? Втората фаза, това, което сега търсите, е Любовта – тя е второто посвещение. На тези, които трябва да влязат, казвам: *Както Отец възлюби Мене, и Аз възлюбих вас; пребъдете в Моята Любов!* Състоянието, което отличава ученика, се съдържа

в думите „Пребъдете в Моята Любов!“ Христос казва: *Ако държите Моите заповеди, ще пребъдете в Любовта Ми, както съм Аз държал заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата Любов*. Сега вие искате да ви обичат, но не пребъдвате в Любовта. Кой от вас пребъдва в Любовта, я ми кажете? Къде е вашата Любов? Христос доказа, че пребъдва в Любовта: когато Го поставиха на кръста, Той плака, моли се и най-после пренесе всичко доброволно. Това е пребъдване в Любов! Ученик ли е, или Учител – трябва да докаже Любовта си. Аз искам тази година да докажете Любовта си. В какво ще се докаже Любовта? За мен празните думи нищо не значат и обещанията нищо не важат. Съществен е само този живот и от вас се иска да дадете плод. Желаете да се отвори Небето, да ви се дадат всички Сили, Бог да направи много за вас, но вие самите не давате нищо. Учениците в България, както ги гледам, много нещо искат. Не може така! За учениците от всички народи, от всички племена, от всички векове и времена правилата не са се изменили и няма да се изменят никога. Сега вие именно Христа търсите, за Него говорите, Неговата Любов желаете, искате да Го познаете и мислите, че Го познавате. Възможно ли е да Го познавате и да не пребъдвате в Любовта Му? Христос пояснява: *Това ви говорих, за да пребъде Моята радост във вас и вашата радост да бъде изпълнена. Тая е Моята заповед: да имате Любов помежду си, както ви Аз възлюбих*.

Третото положение, което посочва Христос, е че между всички ученици трябва да има такава Любов, каквато съществува между ученика и Учителя: *Никой няма по-голяма Любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си. Вие сте Ми приятели, ако правите това, което ви Аз заповядвам. Не ви наричам вече раби, защото всичко, що чух от Отца Си, явих ви го. Не избрахте вие Мене, но Аз ви избрах, и поставих ви да идете вие и да принесете плод, и плодът ви да пребъде; щото, каквото поискате от Отца в Мое име, да ви даде. Това ви заповядвам: да имате Любов един към друг. Светът ако ви ненавиди, знайте, че Мене по-напред от вас възненавиди. Ако бяхте от света, светът би любил своето; а понеже*

не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви ненавиди. На това място под *свят* Христос подразбира Черното братство, Черната ложа. Тя не може да ви обича. Сегашният свят се управлява от Черната ложа – всичките му закони, наредби, форми в църквата се отличават с показност и подражателство.

По-нататък Христос пояснява: *Помнете Словото, което ви Аз рекох: Не е рабът по-горен от господаря си. Мене ако изгониха, и вас ще изгонят: ако са държали Словото Ми, и вашето ще държат. Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не щяха да имат; сега обаче за греховете си извинение нямат. Ако не бях сторил между тях делата, които никой друг не е сторил, грях не биха имали; но сега видяха и възненавидяха и Мене, и Отца Ми. Но и вие свидетелствате, понеже от началото сте с Мене.* Тази глава от Евангелието може да я четете много пъти и да размишлявате. В нея има ценни указания и упражнения за ученика. Сега у всинца ви е проникнала идеята да напуснете Пътя за Духовния свят, в който сте влезли. Това е погрешно схващане. Когато Духът и плътта заедно живеят и работят, те спорят помежду си, но при това са необходими един за друг. Така и вие, когато влезете вътре в света, трябва да си свършите работата и да го победите. Ако вие не победите света, не можете да бъдете добри ученици. Ще го победите и ще разполагате с онова, което е в него. И Христос казва: *Аз победих света.* Ако Христос Учителя победи света, то и ученикът трябва да го победи.

Сега у вас съществува желание да отидете в света, за да го победите, но и да се подчините на неговите закони и ред, на неговите мисли, желания и действия. Вие мислите, че всичко, каквото става в този свят, е нещо идеално. Кой от вас няма желание да отиде и да види как играят някои идеални актьори. Ами че има ли по-голямо представление от действителния живот! От един актьор, който се гърчи на сцената, и от един болен, който се гърчи на леглото, кой е по-добър актьор, кой по-добре играе ролята си? От един актьор, когото убиват на сцената, и от един човек, когото убиват в живота, кой по-добре изпълнява ролята си? Разбира

се, че последният. Наблюдавайте живота и ще имате най-добри представления от различен характер – и комедия, и трагедия, и драма. Казвате: „Да идем на театър, дават еди-коя си драма.“ Аз ви казвам, че и по-хубава драма съм виждал. Наистина, чрез своето произведение драматургът е направил един хубав превод, но питам ви: вие виждали ли сте оригинала на тази драма? Той е десет пъти по-хубав. Има художници и музиканти, които копират от Живата Природа, и ако стигнем до способността да разбираме нейния език, тогава ние ще се ползваме от същността на нещата и ще имаме едни по-хубави, по-верни схващания. Понеже сегашният слух не е така добре развит, ние мислим, че Природата не говори. Но тя говори отлично, много хубаво и красноречиво говори.

В известни времена, в известни дни през годината Учителя на Бялото Братство космически слиза вътре в Природата. Това са моменти, за които казват, че Небето се отваря и се явяват различни видения. Във всяка една епоха има времена, когато Учителя слиза, и ако вие ги знаете, ще видите Великото в Природата. Бог по някой път мълчи, по някой път говори. Той мълчи, когато е зает с някоя велика Своя мисъл за сътворяване на нов свят. Именно в тези творчески актове на Бога на Земята стават най-големите престъпления, защото Той не може да се занимава с глупостите на хората. Вие казвате: „Докато Господ мълчи, да свършим тази работа, сега му е времето!“ Но след като свърши работата Си, Господ се обръща и разчита всичко. Той за всичко държи сметка, нищо и никого не забравя, нищо не пропуска, никога не заспива. Той само привидно никога не те забелязва и дори когато те гледа, показва, че не те вижда. Той запазва абсолютно мълчание; мълчи и когато те наблюдава, а ти мислиш, че не те е видял, и се успокояваш. Не, видял те е Той.

За да се домогнете до Любовта, непременно трябва да бъдете ученици. Детето, за да го обикне майка му, трябва да стане дете. Ако не стане такова, то не може да се ползва от нейната Любов. И ученикът, за да бъде обичан, трябва да се постави в положението на ученик. Ако искате да опитате Любовта, трябва да се поставите в положението на дете, на ученик. Ако искате да опитате Любовта, трябва да слезете на

Земята, да се ограничите, да проявите отношенията си към Бога. Щом се смирите, щом се почувствате вечни като Бога, тогава ще заживеете в Него и няма нищо друго да търсите. Щом се ограничите и дойдете да работите, тогава Бог ще ви се изяви в Своята Любов. За проявлението на тази Любов ни е потребно тяло, и то най-хармонично съградено тяло. В това тяло ни е потребно едно отлично сърце, направено от най-фината материя, която съществува в Божия свят. После, трябва ни един отличен ум, създаден от най-фините сили, които съществуват вътре в Природата. След това ни трябва душа, произлязла от субстанцията на Бога, от Неговата същност – душа, която проявява целия Космос в себе си. Трябва ни и Дух – този Божествен лъч, който излиза и оживява всичко. Това е вътрешният човек. И когато всички тези елементи се съчетаят в едно, човек добива съзнание, че съществува едновременно на Земята, в астралния свят, в менталното поле, в Причинния и в Божествения свят.

Сега, като казвам да бъдете ученици, не означава, че не сте такива, но желателно е да бъдете от тези трудолюбиви и способни ученици, които, щом като срещнат мъчнотии, знаят добре да ги разрешават. Ако вие имате дъщеря и я държите затворена в един замък, тя ще бъде чиста. Ако имате друга дъщеря, която, след като я пуснете в света, всред всички изпитания и изкушения, остане чиста, питам: коя от тях двете стои по-високо? Втората. Ако имате благоприятни условия и сте чисти, това е отлично, но трябва да знаете дали можете в изпитанията да запазите чистотата си. Онзи, който е минал през всичките нечистотии на живота, през всичките съблазни, и е успял да запази своята чистота, той е ученик. Вие искате да сте ученици и да се затворите в един стъклен звънец, където да няма изкушения, за да се запазите чисти. Това е най-лесното нещо, но тогава няма смисъл да бъдете ученици. Не, ученикът ще мине през света, ще бъде поставен на всички съблазни и щом издържи, ще познаете, че е ученик. А вие, когато влезете в Пътя, казвате: „Дано мъчнотиите и изкушенията да са по-малко.“ Чудни схващания са това! Ще имате точно толкова изпитания, колкото са необходими за вашето развитие. Вземете едно светско училище и вижте

как е съставена програмата там. В първи клас тя съответства на разбиранията на учениците; във втори, трети, четвърти, пети, шести клас – също. Ако хората знаят толкова умно да си нареждат работите в живота, колко повече умее това Бог! Дано Господ предвиди всичко! Ние сме влезли в Пътя и казваме: „Господи, гледай да ни дадеш нещо такова, което да не ни сломи!“ Даваме съвети на Господа, което означава, че не вярваме в Него. Това е изпитание, изкушение. Ще кажем: „Господи, ние ще изпълним програмата Ти така, както Ти си я наредил. Нека бъде Твоята Воля!“

Сега аз говоря на онези, които се подготвят вече, които са пред прага на ученичеството. Ще кажете, че вече сте ученици. Да, разбира се, но има ученици от първи, от втори, от трети, четвърти и така нататък класове: от ученик до ученик има разлика. После, има ученици от гимназията, от университета, най-после има и окултни ученици. Думата *ученик* може да се разбира в много форми. И когато някой път ви казвам, че още не сте ученици, вие възразявате: „Как да не сме?!“ Вие сте ученици в прогимназията, но не и на висшата гимназия. После ви казвам, че сте ученици на висшата гимназия, но не и ученици в университета. Не е ли вярно? Вярно е. Е, добре, ще ви попитам сега какви трябва да бъдат качествата на ученика, който е влязъл в Окултната школа? Всичко, което е необходимо за ученика, трябва да бъде за вас точно определено и трябва да го притежавате. Целта на търговеца е да стане богат – и права е целта му. Целта на юнака е да стане як и корав. Целта на онзи, който се сражава на бойното поле, е да спечели сражението. Целта на гладния е да се нахрани, на жадния – да се напои. Целта на ученика е да се учи.

И така, нашата цел през годината ще бъде да се учим. На какво? Да любим. Първото нещо е да се научим да любим, да се обичаме! Второто нещо е да научим начините и методите, чрез които се изявява тази Любов. Третото нещо е да познаваме условията, при които ще проявим своята Любов. За да те любят, трябва да има нещо в тебе. Например обичаш музиката: ако знаеш да свириш, аз ще те обичам. Обичаш изкуството, художеството: ако си отличен, първокласен

художник и нарисуваш една картина, аз ще те обикна. Обичаш милосърдието: виждам един акт на милосърдие в тебе, чрез който помагаш някому и го повдигаш – аз ще те обикна. Следователно, за да ви обикнат хората, вие винаги трябва да проявявате своята Любов, да проявявате акт на Любов към по-слабите. За да бъде обикната от своето дете, майката трябва да умее да възпитава. Тогава всички ще казват: „Отлична майка, дава добър пример.“ Но ако тази майка захвърли детето си и престане да го възпитава, ако започне да ходи по журфикси и по събрания, където няма обществен въпрос, който да Ѝ се опира, а собствените си рожби оставя сиротни, тогава всеки ще каже: „Тази майка много знае, но поне да се научи как да възпитава децата си.“

Сега вие всичко може да знаете в света, но не знаете как да служите на Христа, на вашия Учител, не знаете как да приложите Неговото Учение. Щом стигнете до приложение, не знаете как да го сторите. Ако попитам когото и да е приложимо ли е Христовото Учение, всички ще отвърнат, че е неприложимо и несъвместимо. А стане ли въпрос за Чистотата, казвате: „Не може да бъдем чисти, аз съм женен и не мога да бъда чист.“ Ти и да не си женен, пак ще бъдеш нечист. Жената за тебе е една стъкленица, в която си затворен, за да не се окаляш. Знаете ли кога се оцапват мъжете и жените? Те така са се съединили, че окото им е все в просото: мъжът ходи навън и гледа, жената ходи навън и гледа... Външното гледане опетнява човека. Когато човек престане да гледа Бога в себе си и да се възхищава от Неговата Любов, а започне да се възхищава от външния свят, той е върху пътя на престъпленията, извършил е всичките престъпления. И всеки може да те подкупи тогава: ще се подкупиш от очите на една жена – че били черни, че била пълничка, че носът Ѝ бил гръцки, че бузите Ѝ били пълнички, че това-онова. После ще се подкупиш от това, че еди-кой си имал къщи, ниви, парици. Всичко ще те подкупи.

Това вече не е Любов: това в Писанието го наричат място на престъпление. Ако вие или който и да е се подкупвате от знанията на вашия учител и го обичате само заради

тях, вие вършите престъпление. Знанието не е цел, защото Любовта е, която носи знание в себе си. Вие не можете да носите знание, докато не придобиете Любов. Вие се лъжете и мислите, че преди да придобиете Любов, може да придобиете знание. Само онзи, който е придобил Любовта във всичката нейна пълнота, може да добие знания. Не мислете, че без Любов може да имате някаква Сила. Всички подобни сили са лъжливи и фиктивни. Казвате, че без Любов можете да направите нещо. Прегледайте цялата история – няма нито един реформатор, нито един Велик Учител, който да е тръгнал в света без Любов и да е имал успех. Може да е имал временен успех, но всичко е рухвало и се е разсипвало след него. Затова казвам, че цялата ваша сила, ако се проявява без Любов, ще рухне, ще се разсипе. И тогава вие ще кажете: „Защо ни трябваше да ходим!“ – Да, без Любов не може да се ходи. Само с Любов! Аз ви говоря Истината така, както никой не ви я е говорил: без Любов никой нищо не може да направи. Някой ще каже: „Като добия знанието, после всичко останало е лесно.“ – Не, най-първо ще добиеш Любовта, а после ще добиеш истинското знание. В това отношение няма да откриете никакво изключение. Ще кажете, че сърцето ви е студено. Защо? Защото нямате Любов. – „Ама откъде да я взема?“ – Че вие откъде търсите Любовта?...

Аз ще ви оставя този въпрос неразрешен, но ще помните, че всичко в света се открива само чрез тази Любов, която носи скрити в себе си Божествената Мъдрост и Божествената Истина. Когато схванете тази моя мисъл, у вас ще дойде едно прозрение, един подтик, и ще видите всички човешки души в една нова светлина. Тогава ще ви стане всичко мило и драго; даже и за най-отвратителните същества, за каквито считате влечугите и жабите, след като ги погледнете през тази Любов, ще кажете за тях: „Горките същества, колко ги съжалявам! Коя ли е причината за това тяхно положение?“ Когато срещнете някоя костенурка, ще се спрете и ще кажете: „Колко те съжалявам! Разбирам защо носиш тази дрешка.“ Когато пък срещнете змия, няма да ви е страх, но ще кажете: „Горката, сега те разбирам, зная коя е причината, за да се гърчиш и пълзиш.“ В душата ви ще се яви едно вътрешно

умиление. А сега, когато срещнете някого, казвате: „Какъв си лицемер! Познавам всичко в тебе – искаш да ме излъжеш, да излъжеш Бога, и мислиш, че аз не зная. Не се лъжа аз!“ Щом като разсъждаваш по този начин, ти отдавна си се излъгал. Ако знаеш Истината, ти ще кажеш в себе си: „Разбирам къде се спъва този брат и виждам къде се намира той.“ Ти ще разбереш в себе си причините, поради които той е в такова положение – той решава трудна задача.

Искам да взема подобни реални примери от учениците, които образуваха комуни – необходими са ми примери и мисля, че те няма да се докачат. Идва при мене един ученик и ми разказва: „Ние намерихме истинския път, направихме една комуна и понеже сме осигурени, мисля да напусна своята служба. Ние в този град ще образуваме една комуна светило и ще дадем пример на всички старозагорци.“ Казвам му: „Докато не съборите вашата къща и докато не съградите нова, не напускайте старата, т. е. не напускайте старата служба.“ Друг брат от София идва да държи лекция за комуните. Една сестра, която го слуша, казва: „Този брат комунар е намерил разковничето и знае колко декара земя да обработва, за да изхрани четиридесет-петдесет души.“ Обаче не се минават четири-пет месеца и братът се отказва да храни тези хора. Защо? Работата не е обмислена – не се хранят така лесно толкова души. Любов трябва, Любов! Така се стигна до някои недоразумения, комунарите се скараха помежду си и се разделиха. А след това питат не може ли Учителя да оправи работата. Казвам: тази работа ще я оправя тогава, когато вие не можете да я оправите. По-късно същите братя създадоха втора комуна, но и тя не върви. Идеята е отлична, но и на тези братя им липсва Любов – искат да се осигурят, всеки гледа да вземе повечко.

Сега много от вас искат да ми бъдат ученици, за да се осигурят. У мен осигуряване няма. Ще работите така, както аз работя. Аз никъде не съм се осигурил. Някои ме питат: „Когато остареш, какво ще правиш, кой ще те гледа?“ Когато остарея, мога да постоя четиридесет-петдесет дена гладен – ще се помъча малко, ще поритам. – „Но така може да

умреш.“ – И като ядем, умираме; и като не ядем, пак умираме – каква разлика има? Ако така ми е определено, за мен е безразлично дали в изобилие, или в недоимък ще умра. Това е посторонен въпрос, който не ме занимава. Следователно първото условие за образуване на комуните е наличието на високо съзнание. Учениците се събират, за да могат взаимно да си помагат. А в тези комуни, в които влизате, вие не позволявате да се проявят всички, а само някои по-стари вземат инициативата в ръцете си и искат да заповядват в Името Божие. Често забелязвам, че повечето хора искат да прокарват своите възгледи. Например в провинцията някои вървят след мене и говорят, че така им казал Духът. Други пък, за да улеснят моята работа, убеждават, че трябвало да се пости и че така е заповядал Учителя. Тези хора ходят и разказват това-онова все от името на Учителя. А онези, които ги слушат, се питат как така Учителя на нас говори едно, а на тези говори друго.

Защо сте толкова глупави и не проверите чрез мене всичко? Аз съм тук, на Земята, затова елате и проверете какво е казал Учителя ви направо чрез мене. Та и аз се разговарям с духовете. Ако съм на мястото на Павел, ще река: „Ако някой каже, че съм евреин, ще кажа, че аз съм два пъти повече евреин.“ По подобен начин, ако някой каже, че съм правел сеанси и с духове съм приказвал, аз ви заявявам, че два пъти повече говоря с духовете. И когато се разговарям, не ми трябват медиуми, а общувам с тях директно. Някои приемат всичко, което им каже духът, за чиста монета. Не, в другия свят има толкова нечистотии и лъжи, колкото и тук. И там има зло, и там има ферментация, дори повече, отколкото тук, но всичко е толкова фино, че не можеш да го разбереш. За да се схванат далечните измами и примки, в които можеш да се оплетеш, се изисква един прозорлив и схватлив ум. Когато влезеш в Духовния свят, ще те посрещнат духовете, ще ти дадат дреха да се облечеш, ще те нагостят и ще те заведат в техните гори и ливади. Но там има цветя, които упояват и приспиват. Така че, когато се събудиш, няма да разбереш къде си се озовал. В този свят започват добре, но свършват зле.

Затова, когато отидеш между тези цветя, няма да заспиваш, а ще държиш ума си много буден. Някои ще кажат: „Щом като има лъжа, да не се занимаваме с Духовния свят.“ – Не, ще се занимаваш, но умно ще се държиш: ще знаеш, че духовете са като нас, но с по-фини тела. И те понякога скучаят, и те обичат да се занимават със Земята, и те обичат да съчиняват небивали истории. Разправяха ми случай как един дух в град Плевен повиква едного и му казва: „Ти ще направиш един опит: ще вземеш свещ, ще гледаш в огледалото и точно в дванадесет часа ще ме видиш така, както не си ме виждал никога.“ Човекът взема свещта и в дванадесет часа гледа, гледа, но нищо не вижда. Най-после чува глас: „Ами това магаре в огледалото не го ли виждаш?“ Тогава разбира, че става дума за самия него и че това е една подигравка... Сега това ни най-малко не трябва да ви обезсърчава. Ако познавате закона, няма да ходите да гледате духовете в отражението на огледалото, а ще събудите у вас тези духовни чувства. Дух не може да се види с физически очи, нито може да се разбере с физически чувства. Ще събудиш духовните чувства в себе си и с тях ще познаеш Духовния свят!

Сега ученикът трябва да се запознае със своя Учител. Учителят не е на Земята. Той може да има физическо тяло, но всякога живее на Небето, горе. Със своето тяло по форма е долу на Земята, но по същество е горе. Така че, където и да сте, каквото и да правите, през тази година ще гледате да добиете Любовта на вашия Учител! Преди години една млада госпожица, една от най-интелигентните моми, които съм срещал, ми каза: „Аз имам едно правило: с всички хора се обхождам много добре, но когато срещна един човек, гледам да намеря у него една от най-хубавите му черти и когато фиксирам ума си върху нея, предизвиквам го, и в него, колкото и да е лош и груб, става една реакция.“ Една светска мома в своето духовно прозрение е дошла до тези резултати и аз ви препоръчвам нейния пример, който е добър за вас. Когато се срещнете един с друг, постарайте се да откриете някоя добра черта в себе си. Не се спирайте върху маловажните слабости у другите – те са посторонни неща, които ви отдалечават от

Истината. Само по този практически начин ще успявате. Не го вършете насила, а се старайте да правите опити. Както младата госпожица е придобила това изкуство, така и вие може да го придобиете.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза.“ Представете си мислено, че вие сте на тази лоза отгоре, че сте една пръчка, присадена в Христа. Не Го търсете никъде, но вярвайте, че вие сте една пръчка, и се старайте да разберете езика на лозата. Ще научите Христовия език! Не е Христос, който трябва да научи езика на своя ученик, но вие трябва да научите езика на Христа. И когато го научите и проговорите на него, тогава нищо, което поискате, няма да ви се откаже. Ако искате да научите уроците Му, ще научите езика на Христа и ще отидете да го говорите. Ако не говорите на Неговия език, ще видите, че Той е вдълбочен в нещо и може да Му приказвате цели дни, без да повдигне главата Си. Но ако Му кажете само една дума на Неговия език, Той ще обърне Своя поглед.

През тази година искам да научите Христовия език, а началото на този език е Любовта. Ще започнете с първата дума: започнете с думата *обичам*. Тя не е първата дума, но ще започнете с нея. На български език думата *обичам* е по-морална, отколкото думата *любя*. *Обичам* съдържа в себе си по-силно чувство. Така и вие ще се запитате обичате ли Христа. Но няма да отговорите: „Обичам Христа“, а „Възлюбих Христа.“ Когато поставите частичката *въз* пред думата *любя*, става *възлюбих*. Така се изменя значението на тази дума. Думата *възлюбих* е много силна. Затова вложете в себе си думата *възлюбих, възлюбих, възлюбих*. Изпейте тази дума! Ако имахте Любов, сега можехте да съчините една песен от думата *възлюбих*. Тя ще бъде най-хубавата песен от всички, които някога сте слушали. Ще ми кажете: „Учителю, изпей ни мелодията на тази песен!“ Аз ще ви отговоря искрено: възлюбеният пее на възлюбената си само. Но ако тя не Го е възлюбила, Той мълчи. Така и Христос мълчи още за вас и не може да ви пее. Сега, ако е за песен, аз ви пях, вчера ви пях *Благославяй и не забравяй*, пях ви *Фир-фюр-фен*. Неща незнайни могат да се пеят, но знайното не може.

Вашите сърца в бъдеще трябва да станат толкова деликатни, че да схващате всички оттенъци. Има духовни скърби, които се крият в душата. Знаете ли колко големи и дълбоки са те! Има скърби, които не могат да се изкажат с въздишка – толкова дълбоки са тези чувства, че само душата, която ги преживява, знае какво е скръб. Който премине през дълбоката и голяма скръб в Природата, дрехите му избеляват и той става бял. Но не мислете, че белотата съдържа всичко в себе си: тя трябва да се превърне в Светлина, отново трябва да премине през Живота и в Божествения свят да даде плодове, които да повдигнат Живота и по този начин да се реализират. Следователно този бял цвят трябва да се превърне в Светлина, последната трябва да се превърне в движение, да влезе в съзнателния Живот и от него да узреят новите плодове върху Дървото на Живота. И когато хапнем от тях, когато душата ни почувства присъствието на Бога във всичката Му пълнота, когато вкусим от великата красота в Словото на Великия Учител на света, тогава ще разберем дълбокия смисъл на това Слово. През тази година всички ще имате условия и възможност да се запознаете с езика на вашия Учител и да го научите. Мнозина ми разказват, че са видели насън Христа. Питам ги говорил ли им е нещо Той. – „Не, само мина и замина.“ – Че как ще разговаря с теб Христос, когато не разбираш езика Му? Знаеш ли езика Му, Христос ще ти проговори и ще ти каже: „*Ако имате Любов един към друг...*“

Сега мнозина от вас ще отидат в света. Там ще срещнете мъчнотии, недоразумения, спънки, съмнения, но всичко може да се победи с тази вътрешна пълнота, която е знанието и употребата на Христовия език. С тази цел ще ви се дадат упътвания и само по този начин ще се разбираме. Какво би станало, ако аз не мога да вляза в положението ви? Защо лекарят влиза в положението на болния? Последният се хваща за лекаря и казва: „Господин докторе, ти си единственият, който може да ме излекува: ти си за мене Господ, майка, баща – никого другиго си нямам – ти можеш да ме избавиш, друг не може!“ Тогава душата на лекаря се пробужда и той казва: „На този болен ще помогна.“ Но ако пациентът му

каже: „Ти си лекар и си длъжен да ме излекуваш, нали затова ти плащам!“, тогава той ще си премълчи и въобще няма да го погледне. Ако искаш и ако се молиш, у този лекар ще се пробуди Божественото и той ще каже: „На този болен ще помогна.“ Сега мнозина казват: „Ако иска, Господ ще ме излекува.“ Няма какво Бог да иска – ти ще искаш! Ще се заловиш, по всички правила ще се молиш, ще плачеш и ще казваш: „Бий ме, смачкай ме, но Ти ще ми помогнеш!“ Тогава Господ ще рече: „Този болен заслужава, но искам да се обърне към Мен.“

Някои от вас казват: „Да не ходим при Учителя, да не му се натрапваме, да не го смущаваме.“ Други ми говорят: „Учителю, аз исках да те питам нещо важно, но съм благороден и не желая като другите да те смущавам.“ Казвам: ти ме смути повече, отколкото другите. Ти, който трябваше в определен момент да разрешиш този въпрос, не успя, а сега искаш да ме излъжеш. В душата ти е влязла лъжата. Аз бих желал всеки един да ме смути, но да разреши своя въпрос по всички правила на Божественото изкуство, да го разреши по закона на Любовта. Има един въпрос, за който аз никому не съм отказвал. Никому, комуто сърцето е в крайно утеснение, не съм отказвал да го приема и да му помогна. Не е било време, когато някому да е била скършена волята. Но ако дойде при мен някой с много силна воля, казвам му: „Ти имаш гранитна, желязна воля, няма какво да ти помагам.“

Сега аз ви говоря в името на Христа, в името на Бога: не е било време, откакто светът е създаден, да не помогна на страдащите. Ще преведа тези думи на по-разбран език – така, както са написани в Божията книга: не е било време, откакто светът съществува, или откакто Космосът е създаден, една душа, намираща се в крайно утеснение, да е похлопала на вратата на Господа и Той да не се спре и да не Ѝ помогне, при всичката Си заетост със Своите работи. Не е било време някой ум, бивайки нещо смутен, да похлопа на Божията врата и да не му е изпратен един малък лъч. В това отношение никога не е правено изключение. Така че, когато се приближаваме към Бога с всичкия си ум и сърце и когато душата ни е в

утеснение, Той ще проговори на ума ни, Той ще проговори на сърцето ни.

Сега вие искате да бъдете ученици и това е едно отлично желание. Няма по-красиво желание от това да бъдеш ученик! Всеки, който е бил ученик, си спомня с възхищение дните на своето ученичество. Така е и в една Окултна школа. Няма по-красиво желание от това да бъдеш неин ученик. Сега на всички ви като на ученици пожелавам добър път към Истината. Пожелавам ви да се запознаете с езика на Любовта, с неговата граматика – да знаете къде да поставите съществителното – отпред или отзад; къде – глагола, прилагателното, съюза или междуметието. Пожелавам ви да научите езика на Мъдростта, пожелавам ви да научите езика на Истината. И идната година, когато ви кажа: „Кажи ми Истината“, да започнете да ми говорите с нейния език.

Колко красив е езикът на Истината, колко отличен е той! Снощи дойде при мене една ученичка, която аз похвалвам, и ми каза: „Учителю, ще ви кажа една горчива истина за себе си: не можах да устоя на любовта така, както трябваше, не можах да опазя своята чистота.“ Казвам Ѝ: „Аз те похвалвам за твоята смелост!“ Тя е започнала да говори с езика на Истината. Сестрата продължи: „Аз трябваше по-рано да направя това нещо, но имах слаба воля: отсега нататък искам да говоря Истината така, както никога. Аз искам да бъда чиста – чиста така, както никога не съм била.“ Един идеален пример е случаят с тази сестра и аз похвалвам тази ученичка и бих желал всички да са като нея. Има много ученички, които не са по-добри от нея, но минават за такива. Трябва да бъдем смели и решителни пред Бога, да изповядваме всеки грях, всяка нечистота. Трябва да отворим сърцата си и да изхвърлим всички тези нечистотии. Изповед на всички трябва! Каква изповед? Съвършена изповед: ще застанете пред вашия Учител и ще кажете на Христа в душата си: „Учителю, не съм спазил досега Твоята Любов, не съм пребъдвал в Твоята Чистота, но отсега нататък ще приложа Любовта Ти във всичката нейна пълнота!“ Тогава ще дойде дяволът и ще ти рече: „Чакай, не давай обещание, сигурен ли си, че ще го

изпълниш?“ Ти ще си кажеш: „Ще го изпълня! Ще ходя с всичката Чистота!“ Тогава ще дойде ново изкушение и ще се запиташ дали можеш да ходиш в тази Чистота. Там, където има Любов, има Чистота. Накрая остава още едно изкушение: ще си помислите: „Този наш Учител иска да ни направи светии, да ни лиши от всички блага на света.“ Ако аз любя света, какво от това, че се отказвам от него? Вие мислите, че ако се откажете от света, от това-онова, от вас нищо няма да остане. С тези разсъждения знаете ли на какво приличате? На жабата, която казва: „Ако изляза вън от блатото, какъв ще бъде моят живот?“

Има по-хубав живот. Животът на един музикант не е ли по-хубав от крякането на жабата? Художникът, който рисува с четка, не стои ли по-високо от тази жаба, която кряка? Онзи, който чете псалмите на Давид и свещените книги, не стои ли по-високо от жабата, която кряка и вдига шум? Казвам ви, че когато напуснете този живот, пред вас ще се разкрият перспективи, хиляди пъти по-велики и по-славни, отколкото сегашният ви живот. При днешното ви положение, когато майка и дъщеря се срещнат и целунат, първата се поотърсва малко и казва: „Студени са устните ти.“ Защо не е доволна? Защото в тази целувка трябва да има трептения – душата ви трябва така да трепти, че цяла да се излее в тази целувка. Майката счита това изискване за напълно естествено. Дъщерята я целува, но майката не е доволна, защото чувства, че дъщерята обича някого повече от нея и му е дала по-силна целувка. Майката въздъхва и казва: „Затова ли я родих? Тя е дала другиму по-силна целувка, а на мене – трицитe.“

По същия начин и вие не мислете, че може да ме излъжете с някакви последни целувки. Аз на хората последни целувки не давам: нито приемам последни целувки, нито давам последни целувки. В Името на Господа говоря. Той нито последни целувки дава, нито последни целувки приема. Когато Господ те целуне, ти ще се изправиш, ще оживееш, ще възкръснеш, девствен ще станеш и чист като ангел. Девствен – това означава целувката на Бога, целувката на Христа. Аз бих желал един ден да получите всички тази

целувка, да станете, да оживеете, да възкръснете и да кажете: „Сега познавам тази необятна Любов на Бога, на Христа, на нашия Учител, за когото толкова години се е говорило.“ Вие сте Го търсили, търсили и още Го търсите.

Този е Пътят, друг път няма! Ходете в света, работете, но всичкият ваш ум да бъде зает с три неща: първо, всичко в света се осмисля само в Любовта; второ, всичко в света се огражда само с Мъдростта; и трето, всичко в света се опазва само чрез Истината. Каквато и работа да започнете, вложете в нея Любов, Мъдрост и Истина. Нека във всички да има съзнание и ще видите как всяка работа ще върви. В това Учение, където и да се приложи то, няма изключение. В закона на Любовта изключение няма. Христос казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките.“ Така че, ако образувате една комуна, повикайте Христа и кажете: „Господи, искаме да вземеш дял в тази комуна, да бъдеш с нас: ще започнем с Твоята Мъдрост, ще започнем с Твоята Любов, ще започнем с Твоята Истина.“ Не мислете да образувате комуна само за десет души, а я отворете за целия Божествен свят – дайте образец на света, израз на Истината!

Сега ние създаваме Школа. Някои мислят, че в нея ще влязат само които са звани. Тя е за всички – без разлика! Всеки, който може да люби, всеки, който може да мисли, всеки, който може да говори Истината, е добре дошъл като ученик. Безразлично дали е малък, или голям. Идущата година пак ще се срещнем и ще говорим. Тогава ще донесете онези десет теми. Най-способният ученик да напише нещо върху Любовта в проза или в поезия – както намира за добре. Но да изложи идеята така, че всяка една дума да има значение и да бъде естествена – да изложи Любовта така, както я разбира. По втората тема най-способният ученик да напише нещо върху Мъдростта – какво нещо е тя. По третата тема най-способният ученик да напише нещо върху Истината. Всяка тема да бъде не повече от десет листа, и то четвъртинки листове от големите коли. Не бива да ги изписвате много ситно, за да ме изиграете. Ще пишете само по редовете, а не и между тях, само върху лицевата страна

на листа, а обратната страна ще оставите празна. Само десет страници и нито една повече! По-малко може, но повече не може. Може с десет думи да изкажете нещо за Любовта, после може с десет реда и най-много до десет страници – повече не може.

Сега малко да се поосвободим. Знаете ли в какво положение се намирате? Вие сте като обръчите на една каца, които кацарят пристяга. Той стяга всички обръчи и гледа дали няма аралъци. После налива вода и отново гледа да не изтича отнякъде. Накрая обръща кацата, изважда обръчите, взема едно голямо еренде, слага го от едната страна, слага го от другата страна... Кацата пита докога ще продължава това. Докато водата престане да изтича. Сега вече кацата е готова, папурът е поставен, но ако някой обръч излезе, на следващата година пак ще има работа. Сега ще се освободите и ще кажете: „Свободни сме вече от закона!“ Но след като ви освободихме, да не решите да си ходите. Не, можете и утре, и вдругиден да останете – всеки според работата и обстоятелствата. Да не мислите, че ви подписвам паспорта: ден, два, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет дена можете да останете. До десет дни аз разрешавам, а от десет дни нататък разрешават търновци. Защото те могат да кажат: „Тия от провинцията докога ще стоят тука, все с тях ли ще се занимава Учителя?“ Но аз не вярвам да кажат такова нещо, защото имат опитност от миналата година.

По Любов може да останете, колкото искате, добре сте дошли. Колкото искате яжте и пийте, сметка не ви искам, но когато излезете вън, идете и си платете дълга. Излезте вън и дайте такъв прием, какъвто ние ви дадохме!

27 август, неделя, 11. 00 ч.

Вътрешното разбиране на духовния живот на ученика

За да се изпълни и осмисли нарядът, аз ще направя едно кратко пояснение. Вие всички встъпвате в областта на външното изпълнение, която обхваща видимия свят. Но днешният наряд се отнася до пробуждане на съзнанието. Във всичко, което ще произнесете, трябва да се обърне внимание на три неща: влияние на Божествената Любов в сърцето ни, влияние на Божествената Мъдрост в умовете ни и влияние на Божествената Истина в душите ни. Сега ще запитате как се усеща това влияние. Ако почувствате Чистота в сърцето си, Божията Любов се е проявила. Ако умът ви добие Светлина, Божествената Мъдрост е упражнила влияние. И ако усетите духа си свободен, Божията Истина се е вселила в душата ви. В противен случай само външното изпълнение на наряда няма да бъде нищо друго освен един обичай или религиозна форма. Когато се проучват нещата по буквата, всякога се поражда едно отвращение, съмнение, недоволство. Вашето съзнание трябва да схване, да се отвори за Божествената Светлина, след което ще се яви това хубаво ухание, както се явява у цветята. Всички възвишени души ще дойдат да вземат от този нектар, който се крие у човека. Съществува обмяна между човешката душа и тези възвишени духове. Ако душата не се е разтворила като цвят, те идват и след като не намерят нищо, отиват си; а ако дойдат и намерят нещо, те оставят своето благословение. Затова ви казвам, че трябва да пазите онези, които са поели задължението да живеят абсолютно без никаква лъжа. Всяка ваша лъжа ще пожелаете да се изкорени! Никаква лъжа, никакво самооправдание, никакво самоосъждане! Защото самооправданието и самоосъждането са грях пред Бога. Ти ще признаеш самата Истина така, както

е – нито повече, нито по-малко. И никога не прави опит да излъжеш себе си или окръжаващите. А когато направиш една погрешка, ще влезеш дълбоко в душата си и ще я изправиш чисто и искрено. И когато осъзнаеш грешката си, ще я изкорениш с дълбок плач – не такъв обикновен плач, но дълбок, искрен. Само тогава ще има растене, това ще бъде едно благословение.

Божият Дух вече работи. Само едно се изисква от вас: всяко нещо да го правите умно. След това идва абсолютната Божествена Мъдрост. Ще вложите най-доброто усилие на вашия ум. Ще изпълнявате тази служба с всички най-добри и най-разумни сили, с които умът разполага. След това ще дойдете до Любовта. Ще гледате да я възприемете с всичката Ѝ пълнота. Така че няма да разсъждавате, а ще прилагате три неща: съвършена пълна Любов, съвършена пълна Мъдрост, съвършена пълна Истина! Тези неща ще ги помните – едно е правилото за всинца ви! По такъв начин този наряд ще има сила за вас. Ако пък отсъстват тези принципи във вас, вие само ще гледате тези думи, но те ще бъдат мъртви. И хората четат с години Библията, но един ден, когато проработи Духът, виждат, че има нещо скрито в нея. Сега ние сме дошли до Духа и този Дух, за да проработи, три неща са необходими: Истина, Мъдрост и Любов.

Сега у вас отново могат да се появят старите възгледи, че сега не му е времето, че умът ви не е достатъчно пораснал. Това са заблуждения на Черната ложа. Ако мислите, че времето не е дошло, лъжете се – някои дори сте го пресрочили. Времето е сега! И ако някой дойде и ви каже, че умът ви не е още узрял, знайте, че вашият ум е точно на място. Той е в състояние да разбере Божията Мъдрост и да я възприеме право. Така че първото условие е да кажете в себе си Абсолютната Истина. Нито бели, нито черни лъжи! Сега аз говоря не за вашите отношения към света, а за отношенията ви към Белите братя, към Бога, към самите вас. Ще бъдете абсолютно верни на себе си! Никакво съмнение няма да допускате! В Любовта няма какво да се съмнявате! Няма да повдигате въпрос дали едикой си ви обича, или не. Ако аз имам Божествената Любов в

себе си, как могат да ме смущават работите на хората? Ако аз имам Божествената Мъдрост в себе си, какво ще ме смущава това, че някой бил глупав? Ако аз имам в себе си пълната Божествена Истина, какво ще ме смущава човешката лъжа? Сега ние се спираме върху качествата на хората и питаме защо по такъв начин разсъждават те. Нещата са вътре в нас. Разглеждате ли по този вътрешен начин въпроса, вие ще го разрешите кардинално.

Разговарях с един брат, чиято жена постоянно го подозирала, че крие нещо. Според нея мъжът всичко трябвало да казва на жената. Но мъжът не може всичко да каже на жена си, понеже той пред себе си още не е казал всичко, а как ще го каже на жена си, която е отвънка. Знайте, че на Земята женитбата не е морален акт. Женените имат отношение и задължение един към друг само докато са живи, след което са свободни. Това, което смъртта може да раздели и разедини, не съдържа в себе си Божественото. И Павел казва, че ако връзката им е духовна, когато замине мъжът за другия свят, жената няма право да се ожени; но ако бракът е държавен, това е друго нещо. Жената иска да влезе между Бога и Божествения Дух, да влезе между душата на своя мъж и Бога – в такъв случай тя дава място на злото. Между Бога, Божествения Дух и душата никой не може да влезе – това трябва да го знаете! Нито мъж, нито жена могат да влязат. Те тук, на Земята, са мъж и жена, но на Небето мъж и жена няма. И когато някой пожелае да му кажеш тайните на сърцето си, той много иска. Тайните на сърцето само Бог може да ги знае. Може ли някой да замени мястото на Бога в мен? Затова сега ще спазвате следното правило: когато пристъпвате да служите на Бога, мъж и жена да няма! Жената трябва да остави мъжа и да му каже: „Върви по Пътя!“ Ако е жена, която обича своя мъж, трябва да му каже да върви в този Път и да не го спъва. А мъжът трябва да каже на жена си: „Върви в този Път, търси Бога и ще имаш цялото мое съдействие! Ти може да се заблуждаваш, но една душа, ако пожелае да търси Бога, тя върви напред.“ Сега и ние сме дошли до това положение – всеки един от

нас ще върви. Самото желание да намерим Бога показва, че Божественото се е пробудило у нас. Това – Божественото, трябва да го оставим самостоятелно да разработи начините и методите. Оставете Божественото вътре във вас и то ще си намери пътя. То е като птица – пусни я и не се бой!...

Думите и движенията на наряда, който тази сутрин ви дадох, имат значение само за онези, на които съзнанието се е пробудило. А онези, на които съзнанието не е пробудено, нищо няма да разберат. Докато сме на физическото поле, ние сме в движение. Някой път, извършвайки тези движения, ще достигнете до онзи повратен момент, в който ще ги изоставите и ще излезете от физическото в астралното си тяло – и с него ще служите на Бога в Дух и Истина. Докато човек е във физическия свят, ще извършва движения, но щом дойде до областта, където съзнанието му се повдига, движението на Земята престава. Някой ще запита може ли без движение. Може, но когато излезеш от тялото си, защото тук животът по друг начин не може да се изрази. Сега ще постъпвате съзнателно и всеки според степента на съзнанието си ще изпълнява. Тази година мнозина ще срещнат много мъчнотии. Някои от нарядите са лесни, но някои – не.

Днешният ден е ден на ума. Умът ви трябва да вземе участие и сърцето ви трябва да вземе участие. Ако умът ви не вземе участие, много мъчно може да разберете задачата. Забележете сега едно съвпадение: миналата сряда времето беше отлично – и днес е отлично.

Бог се весели, ние се радваме, а светът се смее.

Ако правите гимнастическите упражнения с присъствие на ума, много нещо ще постигнете. Последното упражнение ще наречем очистително упражнение.

Отличен светъл ден!

3 септември, неделя

Съвети и наставления за учениците

Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие.

Лука 18: 17

Христос тук употребява израза *малките деца*, за да обозначи плода на Любовта. Малките деца се раждат само от Любовта. Любовта и Мъдростта ги раждат. Знайте, че ако вие не се родите от Любов и Мъдрост, по никакъв начин не можете да влезете в Царството Божие. Това е вътрешният смисъл на този стих. Сега всички, които идвате тук, имате едно заблуждение – мислите, че като се приближите до мен или че като чуете нещо, то ще ви ползва. Може да ви ползва, но още пророкът е казал: „Тия хора се приближават само с устата си, а не със сърцето си.“ Вашето сърце далече отстои от Господа. Половината от вас сте само съгледвачи, дошли сте да шпионирате, а другата половина не сте решили да служите на Господа. Казвам ви Истината. Днес Господ ви пита чрез мене готови ли сте да пожертвате живота си за Него. Ще кажете, че вярвате. Важно е не в какво вярвате, а какво можете да направите. Това, което можете да направите днес – то е, което трябва, което Господ иска. Вътрешното състояние е важно. Където се увеличава благодатта, увеличават се едновременно и грехът, и благодатта.

Сега вие ще се върнете по домовете си, но как мислите да слугувате на Господа. Тази година може да измените и да кажете: „Ще отложа за следващата.“ Следващата година ще отложите за по-следващата. И така година след година прекарваме живота си в една вътрешна самоизмама и в края на краищата се разочароваме от него. Трябва да знаете, че в собственото си съзнание Бог е толкова чист, толкова свят, че всички ония грехове, които правим, са крайно отвратителни

пред душата. Следователно, когато човек съгреши, той затваря своя път. Вас може да ви съблазнява нещо, но вие трябва да знаете, че в една Окултна школа ние искаме Божествени, а не обикновени деца. Не искаме обикновени хора, които да се съблазняват.

Една птичка долита и кацва на носа на една сестра.

Изпраща я Господ, тя е емблема. Кацна на носа, за да мислите. Това птиченце – вярата, трябва да слезе при Духа, при Божия Дух: при вас трябва да слезе, ако сте готови, а вие се плашите. Когато ви докосна птиченцето, вие се изплашихте.

Сега разтворете хубаво вашето съзнание. Вие сами от себе си доволни ли сте? Знаете ли колко грехове имате пред себе си, колко грехове имате, затворени пред Господа, колко скрити стаички имате непречистени? Отворете си една чиста стая и когато ви дойдат гости, приемете ги в нея. Отворете я, не може така! Вие минавате за чисти, за благочестиви хора, а благочестив човек е този, който от нищо не се съблазнява. Благочестивият човек всичко отхвърля от себе си и няма от какво да се съблазнява. Казва се в Писанието: „*Да възлюбиш Господа Бога Твоего.*“ И после се казва: „*Възлюбете се*!“ Е, как ще възлюби човек Господа, ако не отиде при Него? На Земята онези, които отиват при земните царе, изпращат много пъти прошения, за да им се даде аудиенция и да изложат едно свое желание. Това, което земните царе изискват като един прерогатив, като един атрибут, е атрибут само на Бога, но понякога и хората си позволяват да го изискват.

Тази година, каквото и да започнете, ако мислите да го правите без Любов, нищо няма да направите, нищо няма да излезе. Вие трябва да се самоопределите в себе си. Ако някой отиде на нивата и вместо да оре цял ден, плаче, нищо няма да свърши. Може да си закъснял за нивата, но тя плач не иска, а иска оран. Ще впрегнеш воловете и ще ореш. Когато дойде време да жънете, плач също не е нужен. Когато стигнат до ядене, хората пак плачат. Плач им трябва само когато перат, когато се мият, когато са жални, когато се разкайват. Но

когато човек дойде да работи за Бога, тези сълзи трябва да се сложат на друго място. И така, вложете в себе си онова дълбоко убеждение и желание да имате една голяма опитност през тази година – най-малко Духът Божий да ви посети, да почувствате Неговото присъствие, да срещнете Христа, тъй както никога досега не сте Го срещали. И ако Христос ви срещне тази година, душата ви ще се отвори, вие ще възлюбите всички хора и нито помен не ще остане от вашето злорадство и злонамереност. Всички лошавини ще изчезнат и в душата ви ще остане само нещо свещено и благородно. Така ще бъде, ако ви срещне Христос! Ако ви срещне Христос, ще ви се отворят умовете и ще придобиете знание, каквото не сте имали досега, откакто е създаден светът. Ако ви срещне Христос, ще придобиете такова здраве, каквото не сте имали досега. Досега сте били само с болести. Здраве може да имате и днес, но тогава ще имате едно здраве с разширение.

Да, на всинца ни трябва вяра, детинска вяра ни трябва! Сега знаете ли вярата какво е? Щом ви се каже нещо, у вас да няма никакво съмнение! Ако имате вяра, съмнението веднага ще изчезне. Тази вяра превръща нещата: когато ви кажа, че ще станете добри – да станете такива. Като ви кажа, че ще имате знания, че ще станете богати – моментално да станете такива и да повярвате. Но кажете ли в душата си: „Първо трябва да го видим“, вие ще измените условията. Божествените неща стават веднага. Когато дойда при вас, аз няма да ви изкушавам и да ви питам готови ли сте да служите на Христа. Малкото пиле, когато се роди, никога не пита квачката как трябва да рови и да търси храната си. То веднага добива знание и започва да си намира храна – никакви уроци не му се дават. И когато ние станем такива Божествени деца, у нас ще се събуди Божественото и ние ще знаем как да направим нещата веднага. Аз бих желал да се върнете две хиляди години назад и в ума ви да застане Христос, който се ражда, и да кажете: „Ако аз съм на мястото на Христа, какво трябва да направя?“ Изпречи се една мъчнотия – какво трябва да правите? Имате да плащате: ако Христос е между нас, какво ще направи? Ще си плати. Така направи и Петър

– поискаха му данък и той си плати. Христос хляб и хамбари с жито нямаше, но когато дойде време да нагости гостите, Той благослови и оттук-оттам всичко намери. Идва някой гладен при вас: вие трябва да се запитате, ако Христос е на ваше място, как ще постъпи.

През това време птичката леко обикаля около нас.

Не се бойте, това е една малка душа, която за в бъдеще...

Сега поощрение трябва! Един друг трябва да се поощрявате, така както Божественият Дух постоянно ни поощрява. Когато човек е малко отпаднал, Божественият Дух постоянно ще идва да го насърчава. Същият закон ще спазваме и ние: постоянно да има поощрение! Отвън светът ще внася съблазни чрез търговията, чрез знанието, което имаме. Отвсякъде ще се внасят съблазни и у нас може да се зароди един възглед, че за да живеем по Бога, търговия не трябва да има, търговци не бива да бъдем. Но търговията на какво е обоснована? Съвременната медицина може да има положителна и отрицателна страна. Лекарят може да лекува болните хора и същевременно да дава на здравите правила как да живеят.

И така, ще вложите сега в ума си мисълта и ще се запитате: „Аз възлюбих ли Господа?“ Всички казват: „Когато дойде Христос.“ Е, кога ще дойде Христос? Преди две хиляди години Христос дойде, но не го познаха, а когато си замина, тогава Го познаха. Християнският свят Го позна, но изгуби Образа Му. Днес всички Му придават една женска физиономия: една мекота на жена, която стои, върти палците си и чака да дойде мъжът Ѝ, за да Ѝ донесе това-онова, да я обича и всички да я хвалят. И който види това лице, всеки го харесва. Не е такова Господнето лице! Лицето на Христа е една Светлина. Когато Го видиш, у тебе ще се събуди една строгост към себе си, ще бъдеш пръв на нивата за работа, а последен ще бъдеш за ядене и пиене. После – сложили на Христа една корона. Той няма нужда от корона. Този Христос, който идва, трябва да бъде Светлина за света. И когато ви срещне, всички трябва да имате вече проявление на тази Светлина. От вашите лица трябва да блика Светлина. Вие се оглеждате сега дали имате

червени лица. Червеното лице, червеният нос са много лош признак. И жълтото лице е лош признак. Ако вие разбирате човешкото лице, ще знаете, че дори и най-хубавите му краски не изразяват онова вътрешно състояние. Сега, да кажем, вие виждате моето лице и заключавате, че имам отличен вид. Казвате: „Много хубаво, красиво лице, мустаци, вежди, нос, ръце.“ Но щом изгладнеете, питате нямам ли нещо за ядене. Нямам. – „Ами в гостилницата не може ли да ме заведеш?“ – Нямам нищо, върви да работиш! След такъв отговор моята красота няма да ви трогне. Това е едно заблуждение. Красотата е присъща само на сърцето и на душата.

Сега, като ви гледам всички, зная какво си мислите. Някои от вас от пет години, други от десет години чакате Христа и се питате дали Бог е доволен от вас. Учителят ще бъде доволен от ученика си, когато той е научил целия си урок. Не половината, не четвъртината, не третината: той трябва да научи целия си урок. Преподадения урок трябва да го знаем. Този урок на Любовта две хиляди години вече се преподава и хората още не са го научили. Христос вече две хиляди години проповядва този урок. А сега, когато попитат учениците какво нещо е Любовта, те само се почесват – не могат да дадат един положителен отговор. Питат някой учен професор или владика какво нещо е Любовта, а те само се почесват и цитират някой автор: не могат да ми кажат нещо съществено. Е, питам: ученикът, който от две хиляди години учи този урок и не може да даде отговор, много трудолюбив ли е, много прилежен ли е? Не казвам, че всички не са го научили, но някои от тези, които са на Земята, са научили половин урок, други – четвърт, а някои, които приближават към края на този курс, ще го научат целия. А следващият урок ще бъде за Мъдростта. Любовта е проучена до основа и затова следващият урок ще бъде за Мъдростта. Щастие, знание, здраве без Любов не може да се постигне и понеже Любовта на Земята не царува, затова имаме сега такова велико нещастие в света. Това е велико нещастие! Ако вие погледнете към сегашния свят, ще видите, че той е цяла анархия. И сега Духът Божий ще слезе да оправи света. Друг

не може! Господ се е убедил, че друг не може. Едно време Той попитал има ли кой да оправи тази Земя. Като видял, че друг не може, Той се заел сам да оправи и да уреди света, да изработи начини и методи.

Сега в църквата казват, че Христос е горе на Небето – от дясната страна на Отца. Теософите казват, че Христос ще дойде пак да се прероди. Други верующи говорят, че Христос в нас ще се яви, че Бог е вътре в нас. Е, добре, ако е в нас, защо не можем да Го намерим? Вие трябва да обръщате внимание върху най-малките си опитности. Спрете се в най-малките си дела и ще откриете едно особено състояние: преди да сте станали възбудени, съществува един нежен, приятен глас, едно малко побутване под лъжичката и сърцето и една деликатна мисъл ви нашепва: „Направи това нещо.“ Но това, което тя нашепва, е толкова деликатно, меко, че ти започваш да го коригираш. Коригираш го, коригираш го – и накрая разваляш Божественото. Дойде някой беден човек и Духът ти казва: „Дай му малко хлебец!“ А ти казваш: „Защо му е хляб на този човек – ще му направя едни хубави дрехи, обуща и шапка ще му купя.“ Щом направиш това, всичко е развалено. Опитайте тези две състояния и проверете моите думи. Вземете например две майки: едната облича детето си с най-хубавите му дрешки, шапка, чепичета и му разказва най-хубавите работи. А другата майка – обратно: облича детето си най-скромно и бедно, но чистичко, и му разказва хубави, благородни неща. След десет години ще забележите какъв е резултатът от тези две деца, каква е разликата. Първото дете ще стане щастливо, ще си гледа роклята, шапката, чепичетата. Питам сега: тези черни чепичета какво могат да донесат? Когато погледна моите сандали, радват ли ме много? Напротив, много ми е тъжно и казвам: „Тази кожа е снета от гърба на едно животно, което е плакало, молило се е, а сега аз се радвам.“ Второто дете ще се развие естествено. Много благородни мисли могат да се внесат в него, а една черна или пъстра шапка какво благородство може да внесе? Едни ръкавици, направени от кожа, какво благородство могат да донесат?

Ние, съвременните културни хора, се радваме на нещастието на другите. При това положение не може да има култура. Сега две течения преминават и работят заедно в света: два духа, две интелигентни страни работят в човека, в неговата душа. Три съзнания има в човека: съзнание за самия себе си, съзнание, което го води към Доброто; и трето съзнание, което го тласка към злото. Тези съзнания, заедно със самия човек и душата му, аз уподобявам на една мома, която ще се жени, а злото и доброто – на двама момци кандидати. Отношението е много вярно: и единият предлага, и другият предлага. Единият казва: „Ела при мене, аз къща ще ти направя, всички удобства ще ти дам, добре облечена ще бъдеш, на ръце ще те нося.“ Така казва злото на душата. Доброто е много скромно, то казва: „Дойди при мен, моята колибка не е много голяма, обилна храна няма да имаме, понякога гладни ще ходим, ще трябва да работим. Ще имаме студено жилище, понякога нивите няма да раждат, понякога боси ще ходим, пък и водата ни е малко далечко и ще трябва да ходиш пеша до този извор.“ Този момък представя работата, както си е. Душата, подобно на дете, се заблуждава от външното и казва: „Този не е за мене“ – и предпочита злото. Но когато го вземе, когато поживее с него, настрадва се и казва: „Не е той.“ Това са две съзнания, които вие всеки ден проверявате. Те са от мъжки принцип. Едното от тях казва: „Слушай, ти не бъди като някоя овца – всеки да те стриже! Самият ти си силен!“ А другото съзнание казва: „Отстъпи, бъди мек.“ Ние постоянно избираме между тези две съзнания.

Има и друго – четвърто съзнание, което аз наричам Божествено съзнание. Когато дойде отгоре, то казва: „Ти защо не се вслуша в мен?“ Сега Христос представлява това четвърто съзнание. Когато дойде, Той ще бъде нито добър, нито лош. Такова е четвъртото Божествено съзнание, което обединява всичко в себе си, защото Доброто и злото – и двете разполагат с Божествените сили, които са вътре в тях. Злото е зло, защото тази сила не е употребена за целта си.

Сега ние ще се стремим тази година да изпълним Волята Божия. Не за спасение, но от Любов трябва да служим на Господа – и Той само тогава ще ни се изяви. Колкото до мене, аз въпроса съм си разрешил. Реших да се уединя за малко време, да се оттегля, разбирате ли? Може би скоро ще бъде това. Ще се оттегля и няма да ме виждате. Ще се оттегля, за да вляза да живея в Любовта. Хората ми дотегнаха вече. Зная къде ще се оттегля – в Любовта ще живея. Няма защо да живея между вас. Други хора като вас не съм срещал и това не ме радва. От стари и млади нищо не съм чул и мисля скоро да се оттегля, за да живея така, както трябва да се живее. Когато останете сами, вие ще разберете как да живеете. Ако живеете по Бога, тогава аз ще ви се обадя, но ако не живеете, ще ви оставя. Аз съм сит на лъжи, сит съм на измами, на всичко това съм сит. И на попски, и на братски, и на учителски лъжи съм сит. Всичко съм опитал, до гуша ми е дошло и сега правя последни усилия. Каквото кажа, един ден ще го направя. В тази мътна вода не се живее, в този нечист въздух не се диша. И ви казвам единственото нещо: Бог е Любов! Аз ще се върна при моя Баща, Който е Любов; ще се върна при моите братя и сестри, които са Любов. Ако искате, и вие можете да дойдете. В мене две мнения няма. Аз съм намислил да си вървя: да не мислите, че тази къща и всичко това ще ме задържи. Не, ще оставя света!

Този свят ще си замине, поставен му е надгробен камък и надгробен надпис. Всичко ще бъде пометено. Този свят през огън ще мине, нищо няма да остане, а след този огън идва една Нова култура. Може да разбирате думата *огън* по различен начин. Този огън ще прояде всичко и след него ще дойде Новият свят, Новият Живот. Този огън сега руши хората: всички тези болести, неврастении са все негово дело. Сега може да се уплашите – няма от какво да се плашите. От вас се иска да оползотворите последните дни: докато работите, ще чакате, както онзи, който чакал господаря си. До последния час ще чакате Господаря си! Ще работите, докато свършите работата си, и тогава ще кажете: „Заминаваме си и ние – трябва да заминем и да си вдигнем багажа.“ Ще се

подготвите и пак след време ще се върнете да работите. Всеки трябва да е готов: да не мисли, че ще умре, но да се приготви да замине и пак да работи. Когато дойде последният ден, ще кажете на света: „Сбогом вече!“ Така, както затворникът казва на останалите сбогом, така ще излезем и ние от тези затвори и ще влезем в Божествената Свобода.

Казва Христос: *Отивам при Отца Си, отивам да ви приготвя място. И когато ви го приготвя, ще дойда да ви взема. Който е готов, ще го взема, а някои ще оставя. Където съм Аз, там сте и вие.*

Сега въпросът е, когато дойде Христос, например довечера или още сега, Той ще ви вземе ли, или ще ви остави? Ще влезете ли вътре, или ще останете вън? От кои девици сте вие? Казвам ви, че всеки от вас ще опита себе си, съзнанието си, душата си. Опитайте се, проверете маслениците ви имат ли масло. Не се самоизмамвайте: масло трябва, маслениците ви трябва да бъдат пълни! Пък на света няма какво да му говорим, той и така ще си отиде. Когато дойде огънят, хората ще разберат. Ако им кажем сега, че идва огън, те ще си помислят: „Извеяни са тези хора, ние ще си ядем и ще си пием.“ Нищо не говорете на света. Разумните ще разберат, а неразумните ще ядат и пият до насита. А когато влезете в Новата култура, ще дойдат и Любовта, и Мъдростта. Сега някои от вас схващат буквално, когато говоря за онзи свят, и казват: „Душата ще се мъчи и има да пъшка, докато излезе от тялото.“ Много лесно може да излезе тя от тялото: само горната черупка ще падне и тя ще излезе – млада, весела, бодра. Ще бъде като пеперуда и ще се освободи от това тежко тяло. Сега тялото ни е тежко, подобно на окови и букаи. Душата е в затвор със стражари и раирани халати: когато влезете вътре, няма да ви оставят с вашите дрехи, а затворнически ще ви дадат. Не, собствените наши дрехи трябва да останат за в бъдеще!

Сега, когато попитат свещениците, те казват, че Христос няма още да дойде. Според тях още триста години остават, а след тях още триста години ще измислят, защото който има да плаща, просрочва постоянно падежите. Възлюбете

Господа! Възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце! Не се поддавайте, регулирайте двете течения на своето съзнание! Аз ги наричам черния и белия младоженец. Не слушайте черния младоженец – белия слушайте! Черният има черни мустачки, черни вежди, носи бели елегантни ръкавици, лицето му е много разумно, но отвън той има маска. Свалите ли я, лицето му е черно. Той е облечен по най-новата мода, думите му са претеглени, без дефект, но са като ножа на гилотината – влезеш ли под него, главата ти отива. Като върви, хората казват: „Колко е спретнат, красив, но ноктите му...“ Каква е душата на този младоженец се познава по ноктите му. Аз следя и млади, и стари: и в тази Окултна школа трябва да ви се покаже как двамата младоженци раздвояват погледа у човека, за да се научите какво нещо е раздвояването. Те двамата идват и се борят в очите на човека: единият и другият се раздвояват в погледа му и се явяват два вида светлинни лъча. Аз ги наричам черен и бял лъч. Черният лъч пада надолу и тогава човекът, който разговаря с теб, все надолу гледа – раздвоен е. Погледът на очите трябва да се бори, докато светлината му стане еднаква, без никакво раздвояване. Аз наричам това раздвояване на съзнанието. Какво трябва да разбираме под това – тук пак работи същият полярен принцип.

За в бъдеще Господ ще ви се изяви. От това гледище на съзнанието Бог и сега ви се изявява. Ние всички можем да имаме такова съзнание. В този момент, ако имаме воля, всички можем да се трансформираме, да влезем в това ново положение. Може да чакате още две хиляди години, а може да ги съкратите и на един месец. Може да се върнете у дома си възродени, да снемете всичкия си товар. Аз вчера направих опит с една сестра, която сега е между нас. Тя лежи и пъшка на леглото, болна е. Казвам Ѝ: „Нали вярваш в Бога, кажи на тази болест, че си мобилизирана, и трябва да те остави. В Природата няма болести. Понеже отиваш да служиш на Бога, а в Бога има пълна хармония и в Него всичко изведнъж става, отречи болестта и направи един опит. Постави волята си в действие!“ От тази болест сестрата беше отпаднала

духом, но когато Ѝ казах тези думи (казах Ѝ и други думи, които пред вас премълчавам) и излязох, тя се изправи вече на краката си и болестта отстъпи. И на вас казвам, че сега всичко можем! Бог, който живее в нас, всичко може. Понеже ние живеем в Него, всичко можем чрез Него. Можем не за в бъдеще, сега всичко можем да направим! И все още някой си казва: „Чакай, чакай, недей, още си млад!“ – Не, речено и сторено, никакво чакане! Аз бих желал сега с вас да направя един опит, но трябва всички да се освободите: един вярва в баща си, друг – в България, трети – в държавата, в поповете и т. н. На всички вярата трябва да е в Бога на Любовта, който е Светлина. И не само Той може всичко да направи, но и ние можем всичко на направим. Сега вече във вас се поражда мисълта: „Можем, можем!“ Можем ли? Можем! Някои от вас са имали опитности, преживявали са подобно състояние, при което впрягат волята си, но после се разколебават. Често за пет-десет минути запазват това състояние, но после пак го изгубват. Речено-сторено: това състояние да бъде постоянно! Разбира се, когато дойде това състояние, няма да излезем извън себе си, а то ще бъде едно вътрешно интензивно преобразование и самопознание. Ще бъдете смели и решителни! Без решителност не може.

Сега вие, последните, защо останахте след всички на събора? Какво очаквате – последно благословение ли? Какво е това последно благословение? Аз последно благословение не давам, но ви питам: сега вие готови ли сте да възприемете цялата Божия Любов? Някои ще кажат: „Можем малко, Господи.“ – Не, всичко или нищо! Цялата Божия Любов ще възприемем в себе си и ще разберем Господа така, както Той ни разбира. Когато Христос изведе своите ученици на гората и се възнесе, те се зарадваха, но пак се яви у тях съмнение. Той им показа начин да се трансформират, а те със своята нова философия започнаха да разискват дали нагоре е отишъл, как е отишъл – и накрая Го изгубиха. Христос им показа начин да се трансформират от едно състояние в друго, но учениците в своите разсъждения изгубиха ключа. И сега говорят, че нагоре е отишъл, но това *нагоре* не е във вашите измерения. Казва Писанието, че като се издигал, издигал, дошъл до едно

място, където облаците Го взели и се изгубил отпред лицето им. Това изгубване показва съмнението. Когато се изгуби, учениците Христови не можаха да проследят Неговото отиване зад облаците, Неговото отиване до Царството Божие. И действително – сегашният християнски свят само до облаците Го вижда, а зад облаците нищо не може да види. Сега от това, за което ви говоря, вашето сърце още не е засегнато, умът ви е в едно напрегнато състояние, намирате се в недоразумение. Това е настроението на вашето съзнание, което още не е засегнато. Съжденията, които приемам от вас, са дисхармонични, тъй както и пеенето ви. Жените пяха половин тон по-ниско, а мъжете – половин тон по-високо. Дисонанс имаше в днешното изпълнение на песента *Благославяй, душе моя, Господа*. Не трябва да се слива това *Благославяй*...

Трябва Чистота, Чистота, абсолютна Чистота!

Това е първото нещо:

Абсолютна вътрешна Чистота!

Абсолютна вътрешна Светлина!

Абсолютна вътрешна Свобода!

Бъдете свободни от всякакви подозрения, от съмнения и кажете: „Заради Господа съм свободен, заради Господа за мен всички въпроси са решени.“ Най-трудното положение е това.

Нали Христос едно време тук е говорил? Думите Му са тук затворени – в Евангелието. Ако сега го отворя, знаете ли какво ще ви се падне? Сега ще го оставя само да се отвори, няма да го отварям аз.

Учителя държи леко Евангелието и то се отваря на страница, от която той прочита: *Истина, истина ви казвам, че вие ще възплачете и възридаете, а светът ще се зарадва. Но скръбта ви ще се замени с радост.*

Амин! Един пример има, подходящ за вас: отшелникът светия, когато ходил на Небето, видял, че само един камък не стига на зданието...

Учителя повторно отваря Евангелието и отново се пада горният стих. Един брат пожелава сам да направи същото и отваря на

Откровение 40: 1: *И видях: ето Агнецът стоеше на планината Сион и с Него сто и четиридесет и четири тисящи, които имаха името на Неговия Отец, написано на челата си*. Братът повторно отваря на *Послание до римляните* 13-а глава, а след това – за трети път – на *Евангелие от Йоана*: *Вярвайте Ми, че Аз съм в Отца и Отец Ми е в Мене*.

3 септември, неделя

Аз съм вратата на овцете

Тогаз пак им рече Иисус: Истина, истина ви казвам, че Аз съм вратата на овците. Всички, които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници; но овците ги не послушаха.

Йоан 10: 7-8

Ще ви прочета 10-а глава от Йоана. Ще взема седми и осми стих: *Тогаз пак им рече Иисус: Истина, истина ви казвам, че Аз съм вратата на овците. Всички, които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници; но овците ги не послушаха*. Върху тези стихове мнозина са се спирали и са давали разни тълкувания. „Всички, които са дошли преди Мене“ – казва Христос. Кои са тези *всички*? Каквото и да е – било то човек, философия или учение – всичко в света, което иска да ви отнеме Истината, не носи Любов. Всички те са крадци и разбойници. Първият акт, първото нещо – това е Любовта. Следователно, ако дойде някой и ви каже, че преди Любовта има нещо друго, което да я предшества, той е крадец и разбойник. С такива крадци са пълни светът и църквата. Всеки, който ви каже, че и без Любов може да се спасите, лъже ви. Могат да ви кажат, че ако подложите тялото си на изгаряне, спасението ще дойде: лъжат ви. Спасението е акт само на Любовта. А какво означава вярата? Вярата служи като условие на човека да победи, защото само интелигентният, разумният човек може да се спаси. Затова се казва: „Повярвай!“ Кой да повярва? – Само интелигентният. Кой още? – Болният. Онзи, който има вяра, може да се излекува, но който няма вяра, не може. Там, където няма интелигентност, Любовта не може да се прояви в своята форма. Сега всички църковници без разлика учат, че спасението е в църквата. Това е квадратна лъжа. Спасението

е в Любовта, а Любовта е Бог. Спасението е в Бога – това е най-вярното.

Ако аз мога да ви избавя от някоя болест само за два-три дни или за един месец, или за една година, това не е спасение – това е залъгване: болестта пак се явява. Спасението е онзи велик акт, когато човек се освобождава от смъртта. Всички онези хора, които проповядват спасение, имат ли Любов? Бих ги попитал проповядват ли безкористие. Искам проповедниците, които проповядват Любов, първи да дадат пример и да работят без пари, защото това е свещен труд. Христос казва: „Всички, които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници.“ Това означава, че всички онези, които проповядват, че е възможно спасение без Любов, че спасението е само в църквата, че спасението е в дома, че спасението е в жената или в децата, крадци са и разбойници. Днес все така се проповядва. Мома ще се жени за някой момък, съберат се старите и говорят: „Ти си млада още и не разбираш – може да не обичаш сега момъка, но после любовта сама по себе си ще дойде.“ – Лъжат я. След това попът в името на Любовта и в името на Господа ги венчава. Лъжа е това! Любовта по този начин не идва.

Всяко нещо в света, което се извършва без Любов, е престъпление. Съвременните бракове са място на блудодеяние. Какъв живот искате, когато двама души се събират там, където Господ отсъства? Какъв брак ще излезе от това? В света все престъпници ще се народят, защото без Любов се раждат. Посейте едно цвете на сенчесто място и ще видите какво ще стане с него. Няма ли да израсте много хилаво? Мислите ли, че някое дете може да израсне без Любов? В душата на майката трябва да гори онази Божествена Любов, която да се предаде към душата на детето. Тогава тя ще е сигурна, че от него ще излезе истинско дете. Тази Божествена Любов трябва да гори в душата на всички проповедници и свещеници. От тези думи някои могат да се докачат. Казвам: вие докачихте Любовта и ние ще ви докачим. Вие говорите на света големи лъжи, че без Любов можело. Светът може да се възроди само чрез Любовта. Няма ли Любов, страданията

ще се увеличават, болестите ще дойдат. Защо? Защото Господ Го няма.

Сега, когато някой православен говори върху същността на истинската вяра, той твърди, че тя е в православието. Евангелистите настояват, че те били най-правоверните. Моето учение е Учение на Любовта. Не защото аз го проповядвам, а защото Бог е в Любовта и защото от опит го зная. Опитайте и ще видите. А сега какво ни проповядват? Слагат ни юлар. Селянинът казва на вола си: „Хайде, дий, дий – като изореш, ще има много ечемик, довечера ще има добра храна.“ Но накрая, след като изоре, затварят вола в дама, а селянинът разговаря сладко с жена си и децата си и казва: „Дадох на вола малко храна, нахраних го.“ Не, ние – пасомите на тази църква, не искаме да бъдем волове и да ни връзват с въжета. И аз казвам, че воловете трябва да се засрамят. Овца, която не захвърли собствения си юлар, аз ще я порицая. Така е заповядал Господ – овцете и говедата да не стоят в домовете, а да отидат в гората. Каквато и вода и сено да ви дават, идете в гората – там е добрият Пастир – Той ще ви води. И знаете ли какво ще стане с вас? Оковите, които имате сега, ще паднат. Сърцата ви ще станат свежи и топли, умовете ви – светли и ясни. И ще кажете в душите си: „Слепи бяхме, но сега виждаме.“ Аз ви призовавам: опитайте Любовта – сега е благоприятното време! Христос посочва качествата на крадеца и казва, че той не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби. С други думи, след като те ограби, той ще те заколи и погуби, т. е. ще те изяде.

Следователно какво е предназначението на съвременната религия? Тя е един метод, една форма, чрез която се проявява Божията Любов. След като роди детето си, майката трябва да го окъпе и нахрани. От качеството на майчиното мляко зависи бъдещият живот на детето. А млякото на майката се определя от мислите, които са минали през нея. Не е достатъчно само кърмачката да има мляко, но тя трябва да вложи в него най-хубавите си мисли, най-хубавите си чувства, най-хубавите си действия. Тогава нейното дете ще бъде най-хубавото. Питам сега свещениците, които са присвоили

това Слово, ще кажат ли на хората най-великата Истина? Аз заявявам: абсолютно никаква лъжа, в Бялото Братство не се позволява нито бяла, нито черна лъжа! Без лъжа може ли? Може. Кажете ми кой досега е прокопсал с лъжа. Оставете в една бетонирана стена малка дупчица, през която да минава вода, и ще видите, че тази вода за една година много нещо ще направи. Тогава мислите ли, че една малка лъжа, оставена във вашия характер, няма след години да съсипе живота ви? Ще запитате може ли светът да съществува без лъжа. Може. Бог създаде света без лъжа, а ние създадохме гражданството на лъжата и твърдим, че тя е почтена.

Никакво извинение няма за лъжата. Човек, който лъже, е страхлив, а страхливият човек няма Любов. Казва се в Писанието, че Любовта изпъжда всеки страх навън. Следователно страхливият човек е човек с лъжа. Мястото на лъжата е място на всички престъпления. А сега, въпреки че искат да се изправят, всички казват, че светът може и с лъжа. Кога в съвременното общество говорим Истината? Аз ще ви кажа кога да говорите Истината. Например ти си кравар, издоил си преди пет-шест дни десет килограма мляко, приготвил си от него масло и отиваш в града да го продаваш. Питат те днес ли си приготвил маслото и ти отговаряш, че днес. Не, кажи си истината, че е отпреди пет-шест дни... При друг случай носиш на пазара брашно, което си смлял преди три-четири месеца. Питат те скоро ли си го млял и ти твърдиш, че тези дни си бил на воденицата. Кажи си истината. Защо не признаеш, че преди четири месеца си го смлял? Ученик си, учителят ти задава урок и те пита дали си го научил. Ако си го научил, кажи си истината: ако разбираш задачата, е добре, ако ли не – кажи си истината.

Следователно във всички наши отношения трябва да говорим Истината. Тогава каква е мисията на един свещеник? – Да свети. Питам сега: това, което е заложено в съвременната църква и се проповядва от свещениците, в кой кодекс на Божествената книга е записано? Често ме питат, когато влизам в църква, паля ли свещи. Отговарям, че не паля. Кандило гори ли в къщата ми? – Не, моето кандило

всякога гори. Имам една свещ и всеки може да чете на нея. Не е ли по-добре нашите умове да са свещи и всякога да горят? Не е ли по-добре сърцата ни да са кандила? А тези външни кандила и свещи, които палите, не са истински: аз ги наричам волски опашки. Мислите ли, че като запалите на Господа волска опашка, ще се спасите? – Не. Мислите ли, че като запалите на Господа кандило, ще се спасите? – Не. Ако запалите вашата свещ с Любов, ако запалите вашето кандило с Любов, каквото попросите от Господа, Той ще ви даде. Такава е великата Истина и нека се опита някой да я оспори. Всичко това ние го прилагаме и призоваваме и вас да го приложите и да го опитате.

Съвременното християнство трябва да излезе от своето езичество. Ако православното духовенство иска да води българския народ, трябва да го поведе към Бога. Само тогава ще се въдвори дух на единство. Но то иска да го води в името на патриотизма, който се нуждае от пълни хамбари и масълце, нуждае се от майки, които да народят деца, за да се бият за отечеството. Това е добре, но къде са сега тези българи, които ще се жертват? Само Любовта може да ги роди. Следователно трябва да се върнем към онова основно Учение, което Христос е проповядвал на евреите. Те обаче не го приеха и две хиляди години има вече, откакто се разпръснаха по лицето на Земята. И българите мислят, че като не приемат Новото учение, ще прокопсат. Евреите постоянно избиваха пророците и не харесаха Христа. Няма народ, който де е злоупотребил с Любовта и да не е приел своето възмездие. Затова Христос казва: „Всички, които са дошли преди Мене без Любов, крадци са и разбойници.“ Сега хората питат защо съвременното младо поколение бяга от църквата. Бяга, защото няма Любов. От друга страна старите, каквито и убеждения да изповядват, казват на младите: „Макар да нямате Любов, влезте в църквата, оженете се!“ – Не, нека да имат пълната Любов, преди да се женят. Придобиването на Любовта е женитба. Такава е Великата Истина.

„Всички – казва Христос, – които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници.“ Днес съвременното християнство казва, че Христос е с него. Добре, след като Христос е с него, защо Българският синод не попита Господа, на Когото уж служи, преди да благослови тази война? И вие, християните, които отивахте на война, попитахте ли Христа дали да се сражавате? Ще кажете, че сте го вършили за отечеството. Кой от вас отиде да пита? А всички твърдите, че сте християни. Издаде се един указ и отидохте да служите не на това, което казва Господ, а на онова, което казваха хората. Искат да ни убедят, че първо трябва да се подчиним на държавата, а после на Бога. Нашето първо задължение е да имаме абсолютна Любов към Бога, а после към държавата. Така е учил Христос. И всички държави и народи, които влагат този принцип в законите си, могат да просъществуват, могат да имат законност и верую.

Второто нещо, което казват за Христовото учение е, че то не би могло да се приложи, защото Господ е говорил само на еврейския народ. Господ е говорил и на други народи и това аз мога да го докажа. Ако евреите бяха действително избран народ, защо не приеха Христа? Ако някоя мома избере момък, който Ѝ е прилика, но не го вземе, коя е причината за това? Или момъкът е серсемин, или момата е такава. По същия начин или Христос не беше Христос, та евреите не Го приеха, или Учението на Христа не беше Христовото учение, или пък евреите не бяха избраният народ. И Христос им рече: „Не казвайте, че сте само вие чада Авраамови, защото казвам ви, че от тия камъни мога да издигна народ.“ Следователно избран народ е само този, на когото умът е пълен с Божията Мъдрост, сърцето е изпълнено с Божията Любов, а душата – с Божията Истина. Такъв народ е велик, избран народ. В света има само една власт и тя е властта на Любовта! Няма същество, няма дори и неодушевен предмет, който да не служи на Любовта. Никаква друга власт аз не признавам. Няма власт, по-голяма от Любовта! Всяка друга власт се прекланя пред Любовта! Искат да ни убедят, че има и друга власт. Всяка власт е дадена само от Любовта. Където

има Любов, там има и власт; където няма Любов, няма и власт. За това не се искат много доказателства: влезте в един дом и вижте как вървят работите му. Влезте в една държава и вижте дали не куцат работите Ѝ. Куцат, разбира се. И дори при наличието на тази Велика Истина искат да ни убедят, че без Любов може. Не, ние всички страдаме от безлюбие.

Сега Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби.“ Следователно Животът произтича от Любовта и само там, където има Любов, има Живот. Какво очакваме ние? Убеждават ни, че щяло да има второ пришествие и дяволът щял да ходи с голяма празна стомна, която отвън щяла да бъде влажна, а отвътре – суха; щом като се приближи някой до нея, дяволът щял да му постави печат. Подобна празна стомна не се ли разнася и сега по света? Когато дойде някой свещеник, който няма Любов, и започне да ти чете молитва, а ти му целуваш ръка, той не ти ли поставя печат? Римляните узакониха кръста и заповядаха да го целуваме. Не, ние не целуваме този кръст на престъплението. Целуваме кръст, в който има жива душа, жив дух. Така аз тълкувам Учението. Питат ме дали вярвам в кръста. Аз в живите кръстове вярвам, но в сребърни, златни и други не вярвам. Прав ли съм? Някой ще каже, че със своето Учение господин Дънов разрушава държавата. Не, с лъжи се разрушава държавата. Казвам: изхвърлете мъртвите кръстове и поставете живите.

Някои художници рисуват Христос. Те никога не са Го виждали, защото Христос е живял преди две хиляди години, а се опитват да Го рисуват. И после казват: „Този образ е свещен, целуни го!“ И това го твърдят хора интелигентни, завършили богословие или университет. Елате с мене и аз ще ви покажа къде е този Христос! Той е жив, в мнозина бедни хора живее. Някои обичат да залепват пари върху иконите. На тези казвам: „Ела, братко, аз ще ти покажа къде да залепиш парите си. Залепи ги на някоя бедна вдовица, която ще ти благодари, защото има в момента много голяма нужда. Друг път можеш да залепиш не само пари, а цял чувал брашно или други необходими неща.“ Сега някои се хвалят, че залепили

върху иконата на свети Йоан двадесет стотинки. Ако днес дойде Христос, какво ще каже за това? „Тогава пак им рече Иисус: Истина, истина ви казвам, че Аз съм вратата на овците.“ Когато дойде Христос, всички, които се учат сега, ще бъдат отговорни за делата си. Сега, когато говорим Истината, някои могат да се обидят. Нека се обиждат: ние ще им покажем, че пътят, по който вървят, не е Пътят на Любовта.

Единственото нещо, с което може да спасите този народ, е Истината. Говорете Истината в Любовта Божия, не се страхувайте! Говорете и за тези кръстове като за живи образи. Когато нямаме живи образи, започваме да почитаме разни идоли наместо тях. Ако имаме живия образ на Христа, ще има ли нужда да почитаме всички тези икони? Да не се заблуждавате: трябва да знаете, че самият Христос е проявление на Любовта и вие може да имате този жив опит. Христос днес ви призовава и в това е вашето спасение, вашето бъдеще. Ако искате домовете ви да бъдат съградени върху канара, съградете ги върху основите на Любовта. Ако мислите да ги съградите по друг начин, ще дойдат всички нещастия. Бог да поругаем не бива: онова, което Той е поставил, ние не можем да го изопачим. И всеки свещеник, всеки пророк или пък самият аз, ако изопачим една Истина, ще бъдем приковани на кръста. Бих желал всички живи кръстове, върху които са запалени тези кандила и свещи, да се приближат към Господа на Любовта. В Писанието се казва: „Земята и небето ще приидат, но докато хората не приемат Любовта, нищо няма да се измени.“ Когато човек се спре пред вратата си, трябва да каже: „Любовта на Бога, Който живее в мен, ме заставя да говоря Истината.“ Вие сте православни, но ако искате да бъдете истински православни, приложете Любовта. Ако не приложите Любовта, не сте православни. И свещениците, ако искат да бъдат истински свещеници, трябва да приложат Любовта. Когато Христос дойде и намери свещениците и членовете на църквата, лишени от Любов, ще ги уволни. А тези, които намери, изпълнени с Любов, ще бъдат почетени и ще вземат участие в Неговото Царство. На тях ще каже: „Елате вие, от Отца благословени, и приемете това, което е за вас!“

Сега и аз ви призовавам като мои братя: приложете Любовта, опитайте я като един жив опит и от това, което научите, не се бойте! Само така вашият живот ще се осмисли. След петдесет-шестдесет години ще ви повикат на онзи свят, а там български закон не съществува. Там няма да се интересуват българин ли си, или не, а първото нещо, което ще те питат, е дали си бил член на Божията Мъдрост, Любовта посещавала ли е сърцето ти, Истината живяла ли е в твоята душа. Ако всичко това е било в тебе, душата ти ще се отвори пред свети Петър и ще кажеш: „Ето, отварям ума, сърцето и душата си.“ А той ще те покани: „Влез вътре, ти си член на Царството Божие.“ Но ако не отвориш ума, сърцето и душата си, не си член на Царството Божие.

Когато дойде Христос, ще попита: „Ти приложи ли Божията Любов?“ – Тази Любов ме застави да сляза на Земята и да покажа на хората, че единствено с Любов може да се живее. Това е Учението: всички народи могат да живеят само по Любов и само така могат да се споразумеят. Дойде ли Любовта, работите ще се уредят напълно, защото във всинца ни ще има надпреварване. Може ли да се промъкне крадец в едно общество, където всички се надпреварват да се жертват? – Никога. Това общество ще бъде общество на Любов, Мир и Радост. Това е Любовта, която е започнала да действа.

Христос казва, че Той е вратата, през която ние трябва да влезем. Това са думите, които Христос говори днес. Ако съвременните общества и народи чуят и приложат това Учение, Европа ще бъде спасена. Ако не го приложат, Европа е загубена. Това го съзнаваме всички. Затова всички съвременни духовници са поканени да се сплотят, да проповядват Любовта, да проповядват, че и без войни може да се живее. Ако свещениците направят това, съвременната култура може да се спаси и по един мирен начин да премине от едно състояние в друго. Но ако не проповядват по този начин, те трябва да осъзнаят, че при една втора война Европа и нашето бъдеще са изгубени. Христос казва: „Всички, които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници.“ Ние желаем всички да станат врата на Царството Божие – така, както

е Христос. С всеки православен, с всеки евангелист можем да се споразумеем, като проповядваме Божията Любов. Не искаме да ги правим наши съмишленици – нека си стоят настрана, но им казваме: „Стойте в Любовта!“ За Любовта се изисква дълго време за приготовление.

Този Христос, за когото ви проповядвам, е на Земята – ходи и посещава църквите, но още не Го познават. В една известна църква в Америка държал проповеди доктор Гордон. По повод на едно свое видение той написал знаменита книга за Христа. Сънува една вечер, че църквата му е пълна със слушатели, приковали вниманието си в проповедта. Изведнъж гледа, че в средата на църквата стои един човек, за когото няма място. Когато слиза от амвона, запитва съмишлениците си: „Кой беше този, който стоеше прав сред църквата?“ – Че Той беше Христос! Христос веднъж идва в неговата църква и за Него не се намира място.

Колко пъти Христос е посещавал църквите – и за Него не е имало място! За Христа още няма място и в сърцата на хората. Дори и вие, когато ви говоря за Любовта, се питате дали е вярно това учение. Ние познаваме Христовото Учение! Ако приложим Любовта, ще придобием една магическа сила, която ще ни донесе всичкото благословение. Не тази любов, която имате, а Живата Любов, която слиза от Небето, приемете! Тази Любов и държавници, и социалисти искат да я приложат като принцип на братство и равенство. Всички те искат Любовта Христова. А там, където хората се отклоняват от това учение, идват всички насилия. Христос казва: „Аз съм вратата.“ Където е вратата, там е Любовта. Приемете ли я, ще имате бъдеще и вие, и вашите деца.

Желая Господ на Любовта да ви посети, желая тази Любов да запали вашите сърца, да просвети вашите умове; желая тази Любов да изпълни вашите души, за да разберете Великата Истина, която се крие във вас.

10 септември, неделя

Празникът на труда[17]

Тази година всеки наряд изисква по-голямо съзнание. Както преди, така и сега вие се спъвате в буквата на нещата и затова не можете да се ползвате. Всички тези думи, които ви са дадени, трябва да ги посадите, за да станат живи дървета. На изречението от наряда[18]: „Да сме чисти като живата вода и като Светлината“, трябва да се постараете да разберете смисъла, който Духът крие в него. Също така се изисква малко повече труд, за да научите движенията и да ги усвоите.

Сега всички вие сте заети със свои и чужди работи, които в бъдеще няма да ви ползват. Когато едно малко момиченце се занимава седем-осем години със своите кукли: повива ги, развива ги – какво се ползва? Куклите няма нито да пораснат, нито да оживеят. Питам ви: каква е задачата на куклите? Всичките ви работи на Земята са само едно упражнение, т. е. те не съставляват нещо съществено. Животът идва от друго място – от Бога. Вие мислите, че в храната е Животът, но храната е само проводник. Ще дойде време, когато Господ ще ви дава тази жизнена сила и по друг начин. Следователно, вие сте свикнали да мислите, че същественото се съдържа в страничните неща. Искате да се осигурите на Земята, но единственото осигуряване се намира само в Божията Любов. Ако имате Любовта, всички други работи могат да се извършат отлично. Но досега вие още не разбирате Любовта: виждате погрешките на хората, лесно се съблазнявате във всичко – това не е Любов. Гневите се, злопаметни сте, не можете да си простите, не можете да забравите старите си дертове, и въпреки това идвате на събор. Дори този наряд не можете да изпълните.

Любовта премахва всички недоразумения. Вие не служите на хората – вие служите на Бога. Щом дойдем до Бога, няма какво да се плашим: Нему дължим всичко! Трябва

да бъдем съзнателни и доволни, когато изпълняваме един наряд. Когато изпълнявате днешния, какво ще се ползвате? Разбирате ли думите: „Вие, които желаете да се приближите при този камък на Любовта, отхвърлете всяка злоба и всяка лъст, и лицемерие, и завист, и всяко одумване.“ Направили ли сте го? Вярвам, че не сте го направили, но ако не сте, Господ ще го направи заради вас. Ако мислите да служите на вашето тяло, Той знае какво да направи. Когато заровят някой човек, който служи на тялото си, след една година само голи кости остават от него. Мислите ли, че за вас Господ ще направи изключение? „Отхвърлете всяка злоба и всяка лъст, и лицемерие, и завист, и всяко одумване. Пожелайте като новородени младенци чистото словесно мляко, с него да порастете.“

От днес трябва да сложите точка на старото. Досега можеше, но сега вече, като на ученици на Окултната школа, не се позволява абсолютно никакво одумване. Един човек, който е живял и грухтял като прасе в кочината, невъзможно е да припка като теле край чистите извори: по-далече от кочината не може да отиде. Питам: защо да не може да заживеете един чист и свят живот? Заблуждение е, ако мислите, че щом заживеете по Бога, вашите работи за в бъдеще ще се развалят. Не, именно с вашето неживеене по Бога работите ви се развалят: ставате неразположени, обезсърчавате се, твърдите, че не ви обичат. Не е въпросът тебе да обичат, а ти да обичаш. Когато си болен, какво те ползва това, че другите хора са здрави, че ходят и работят? Чуждите добрини не могат да ви ползват. Това, което ще ви ползва, е вие да се учите, вие да бъдете добри. За вашето бъдеще е необходимо единствено да се учите, нищо повече? Ние не ви учим на калугерски живот, а това Учение е като един занаят. Целта е това, което знаете, да го владеете така добре, както един колар, абаджия, гайдар или цигулар. „Понеже вкусихте, че Господ е благ; при Когото идвайте като при камък жив, от человеците отхвърлен, а от Бога избран и драгоценен.“ Следователно хората отхвърлят това Учение. Те вече са го отхвърлили и видяхте на седемнадесети септември по какъв

начин си уреждаха работите[19]. Ако не приемете Любовта, същото ще стане и с вас, защото една горчива дума, която се изрича, може да разбие сърцето или да пукне главата. И в Духовния свят има счупване на глави. „И вие като живи камъни зидайте се на дом духовен, на свещенство свято, да принесете жертви духовни, благоприятни Богу чрез Иисуса Христа на Любовта.“ Мислете как ще дойде тази Любов във вас. Младата мома как ще привлече своя възлюблен? – Най-първо нейното сърце се запалва и разгорещява. Как очаква майката своя син, който е излязъл вън да работи? – Тя запалва огън и с туптящо сърце го очаква.

Духовните хора сега седят със скръстени ръце в непометените си къщи, гледат и чакат възлюбленият да дойде и да уреди всичко. Те приличат на онази българка, която не отишла за вода, защото валяло дъжд, а чакала мъжът Ѝ да си дойде, та него да изпрати, понеже бил вече мокър. Това е учението на евангелистите, които казват: „Когато баща ми умре, ще ме остави наследник: неговата крава всичко ще оправи.“ Такъв волски живот ние не искаме. В Божествената книга е писано, че всички Божии синове ще работят на общо основание, и то без пари. Който иска да бъде Божий син, ще работи, пет пари няма да взема и ще благодари на Бога, че му е дал живот и здраве, за да пребивава в Неговото Царство. Да допуснем, че вие виждате погрешките на другите. Какво ще ви ползва това? Гледайте своите си погрешки! Сега аз символично ще изясня този проблем, понеже в окултната наука не се позволява да се говори за отрицателни работи. Да допуснем, че някой ваш другар има въшки на главата си; вие започвате да го подигравате, всички наоколо се научават и казват: „Той има въшки, пазете се да не прихванете!“ А вие как изчиствате вашите въшки? Ще му кажеш: „Братко, едно време и аз имах въшки – ела, вземи този гребен, вчеши се и кажи: „Моята глава не е място за въшки.“ После ще събереш животинките в шишенце, ще ги пренесеш на тревата и ще им заповядаш: „Тук ще пасете!“ Сега всички ваши погрешки са все такива паразити. Наместо въшки и гниди в главата ти, не е ли по-добре овца да блее в двора ти, или пчели да жужат в кошера ти? Всички лоши мисли са живи същества. Защо

идва една лоша мисъл? Защото нещо я привлича. Трябва да отбираме само полезните животни.

При изпълнението на тазгодишния наряд вие ще проверите колко воля имате. И преди ви казах: всички ще имате диамантена воля! Първите думи от наряда: „Благословен е Той“, означават, че вие започвате днешния ден. Думите „Който ни благославя“ подразбират, че само Онзи може да благославя, Който е Любов. По-нататък следват изразите „Бог на Любовта“ и „Благословен е Той“. Защо вдигате вашите ръце? Защото не се позволява произнасяне на молитва със спуснати ръце. Във вашите молитви вие само клякате, ставате и говорите: „Господи, ние сме големи грешници; Господи, Господи, молим Ти се!“ Това не е никакво клякане. Когато твоят брат страда, иди и клекни при него, събуй обущата му, измети му. А другото е попско, византийско клякане. Господ не се нуждае от вашето клякане и ставане. Когато вдигнем ръцете си, които Господ ни е дал, ще кажем: „Благословен е Той.“ Както птицата хвръква, за да си намери храна, така и вашите ръце да са готови за работа. Като на ученици ви казвам: може да задържите вашите стари възгледи, но нищо няма да придобиете от тях. Ще напуснете старото, така както събличате стара дреха. Една булчинска дреха може да е много хубава, може с нея да са се венчавали баба ти, майка ти и ти самата, но ако се е окъсала на деветдесет и девет места, мислите ли, че вашата дъщеря ще се ожени с нея? Не, на дъщеря си ще скроите рокля от нов плат, разбирате ли!

Така и за живота, който искаме да посветим на Бога, няма да се обличаме с тези скъсани дрехи и вярвания. Не, ще се върнем при Него и ще Му кажем: „Татко!“ Как ще се явим пред Лицето Му? Когато влезеш при Учителя си в клас, какво ще му кажеш? Някой благочестив ще седне, ще сложи ръце на гърдите си и ще въздиша: „Господи, Господи, помилуй!“ Но в училището не минава „Господи, помилуй“. Учителят ще каже: „Иване, стани и кажи урока си!“ Ако отговориш, той изважда тефтерчето си и записва, ако не – поставя ти единица и ти казва да седнеш. Господ няма да те помилва, а ти сам ще станеш, ще си кажеш урока и няма да се извиняваш. А ако не си знаеш урока, ще признаеш точно причините, поради които

не си го научил. Ходил си, забавлявал си се някъде, а искаш да излъжеш Учителя и казваш: „Господи, ние сме грешни.“

Господ ни е дал Живот, за да се учим. За да живее, човек цял Живот трябва да се учи и само този, който се учи, може да живее. Например ние приемаме храна, в която се съдържа Живот. Ако имаме Любов, тази храна ще привлече всички Божествени елементи, необходими за съграждане на Новия Живот. Хората не могат да разберат защо трябва да любят. Без Любов идва смъртта, само с Любовта идва Животът – това трябва да го знаете! На онзи, който твърди, че не може да люби, ще му кажа, че постепенно ще започне да умира и ще го сполетят всички неописуеми страдания. Защо? Защото не приема Любовта. Ако баща ти ти е възложил да пренесеш товар от сто килограма за един час или за сто минути, какво трудно има във всичко това? Трудно е, ако трябва да пренесеш стоте килограма наведнъж. Но ти започни, пренеси първо десет килограма, след това – други десет и т. н., докато пренесеш всичките сто кила, така, както баща ти е поръчал. По този начин вие ще се обновите, а инак ще си въобразите, че сте стари. Небето стари хора не приема – Небето винаги иска млади. И Христос е казал: „Ако не станете като малките деца, няма да наследите Царството Божие.“ Стар човек не може да влезе в Царството Божие. И вие с вашите стари възгледи – така, както сега разсъждавате, не можете да влезете. Законът си е закон! А млад е само онзи, който люби. Това правило ще го знаете – в него няма изключение! Любиш ли, ще придобиеш вечния Живот; не любиш ли, смъртта и болестите ще дойдат в къщата ти.

След като вече сте ученици, трябва да изчезнат от вас всички недоразумения. Аз ще нарека моите ученици ученици на Любовта, на тях ще възложа тези работи. Така ще се оформят няколко групи: едни, които прилагат Любовта – те са ученици; други, които се стремят към Любовта – оглашени; трети, които мислят за Любовта, и четвърти, които в бъдеще могат да приложат Любовта. Аз бих желал да сте ученици на Любовта. Да имате стремеж към Любовта, да мислите за Любовта или да очаквате бъдещото Ѝ приложение, е добре,

но вие и досега сте проявявали всичко това. Сега ви остава да бъдете всички ученици на Любовта. Но тази Любов няма да дойде изведнъж. Когато човек изяде първата хапка, тя му причинява известна радост, но не утолява глада му. Тогава той сдъвква втора хапка и отново му е приятно, докато стигне до известна граница, когато спира и оставя за следващия ден. Този човек не казва: „Дай да ям, да ям, че да се свърши тази работа веднъж завинаги през целия ми живот.“ Питам ви: защо са тези хапки? Един ден, когато навлезете по-дълбоко в същността на яденето, когато започнете в Школата да изучавате лекциите, които съм говорил, тогава ще се хвърли светлина върху предназначението на яденето и пиенето. Това са вътрешни процеси.

Онези от вас, които желаете да бъдете ученици, ще се учите. Искам само един час работа за Бога, а не целия ви живот. През този един час ще бъдете като честен търговец, който е взел пари назаем и мисли как да ги изплати. А вие, когато влезете в Пътя, казвате: „Я учим, я не учим; може да завършим добре, може и да не завършим.“ По този начин вие сами себе си лъжете. Аз искам, когато влезете, да кажете: „Ние ще завършим!“ Нарядът започва така: „Благословен е Той.“ Човек трябва да благославя. По-нататък в наряда се произнася: „Да сме благи.“ Първото изискване е да сме благи. Нали вие все благите неща ядете – плодове, грозде. А което не е благо, го хвърляте настрани. В света съществува същият закон: когато някой се приближава към вас, той ви е дотолкова приятен, доколкото е благ. И към Бога когато се приближаваме, дотолкова сме Му благоприятни, доколкото сме благи. Ако имаме благост, ние сме добре дошли; ако нямаме – идват страдания. Страданията са процес, чрез който се внася тази благост. „Благи, благи.“ След това в наряда се казва: „Да сме силни.“ Второто условие след благостта е човек да бъде силен, да издържа. Когато работиш, ръцете ти трябва да бъдат крепки; когато отидеш на лозето, трябва да бъдеш силен, за да вдигнеш мотиката. И животът е една Божествена градина, където трябва да копаеш. После се

произнася: „Да сме крепки“, т. е. не само да сме силни, но да има у нас и издръжливост.

По-нататък в наряда се казва: „Да сме твърди“, т. е. като те забият на едно място, да бъдеш като кол – нищо да не те разклати. Дървото е твърдо, но измести ли се веднъж, смъртта го очаква. И вие в убежденията си гледайте да бъдете твърди, корените ви да бъдат дълбоко. Разклатят ли се вашите корени, въпросът ви е приключен. „Твърди като диамант“ – това означава нищо да не може да ви надраска: вие ще се врязвате, без да могат нещата да се врязват във вас. „Да сме чисти.“ Три неща изисква тази Чистота: чисти като водата, като Светлината и като Любовта. После в наряда се казва: „Нашият закон е чистата Любов.“ Този е великият закон на Любовта, този е Пътят, който регулира всичко. „Нашият път е чистата Светлина. Нашето Слово е Мъдростта.“ Това означава, че само Божественото Слово говори правото. „Ние сме всички крепки в Бога на Любовта. В Него ние победихме света. В Неговата Любов ние добихме своята свобода.“ Свободата ще се придобие накрая. „Ние сме свободни от закона на смъртта. Необятната Любов ни въздигна. Безпределната Мъдрост ни оживи. И едната неизказана Истина ни възкреси.“ И накрая, след като една душа е работила, тя въздига очите си и казва: „Свети Отче на Небето, ние осветихме Името Ти, ние свършихме Делото Ти и въдворихме Твоето Царство. Благословен си Ти отсега за през всичките векове. Амин!“ Тези думи показват, че всяка душа, която е завършила живота си, напускайки Земята, произнася тази последна молитва: „Отче, аз свърших работата си, сега се връщам при Тебе да ми дадеш това, което Ти благоволяваш. Амин!“

Сега, като ученици, ще бъдете добри и весели. Ученикът взема торбичката си, слага в нея книжките си, учи и знае, че баща му е осигурил и храна, и дрехи, а той трябва само да учи. Това, което ще ви спаси и ще ви въздигне, е само учението. Трябва да имате търпение – не мислете, че знаете. Знанието идва постепенно и тази Божествена Любов ще се прояви постепенно. Ако тя се прояви при сегашното ви състояние, вашият организъм ще се разтопи. Телата и

умовете ви постепенно ще се приспособяват към Любовта. Вие не можете да издържите дори един миг на интензивна Любов, защото заедно с доброто тя носи и огън със себе си. Може да имате и други някои мисли, които да ви спъват. Тези въпроси ще се разрешат по време на работата ви през цялата година. Догодина ще ви дам нещо по-хубаво. Ще работите, ще проучвате целия наряд, ще следите и ще размишлявате върху това, което е казано. Ще проучвате всичко, което ви се случва в живота. Вие искате да се осигурите на Земята, но Господ може да похлопа и да каже: „Повикайте едно от Моите деца да се върне от пансиона.“ Но ако не сте завършили ученето си, Баща ви ще заповяда да не ви пускат вкъщи, а да ви изпратят в друг пансион, защото Господ има много училища. Ако се учите, Господ ще ви изпрати в ново училище, ако не се учите, ще ви върне в по-долен клас. По време на събора забелязах, че когато някой ученик не може да отговори, другите започват да се присмиват. Тогава учителят вика този, който се смее, на урок, но и той не може да отговори. На свой ред другарите му се присмиват. Всички се смеят и всички не си знаят уроците. Подобно е положението, когато някой говори за друг, че имал погрешки. Ако учителят зададе една по-трудна задача, дори и най-способните ученици от класа няма да могат да я разрешат. Те решават бързо лесните задачи, но в математиката има такива, с които и те не могат да се справят.

Има много неща, които не знаете, но това не бива да ви смущава. Когато урокът е зададен правилно и навреме, всеки ученик може да го усвои. Сега този наряд ви е даден като упътване. Ако работите съзнателно през цялата година, ще дойде Светлина във вас. Аз искам да имате едно вътрешно преживяване. Някой казва, че му е хрумнала някаква мисъл, че някакъв дух му е говорил. Нямам нищо против, светът е пълен с духове. Ако дойдат духове от Бялата школа и ви дадат нещо, това е добре, но има духове вън от Школата, които ви занимават с празни работи. Чета във вестниците как еди-кои си се оплакват, че били бити от привърженици на Блока[20], но когато дойдат на власт, и те ще постъпят по същия начин. И едните бият, и другите бият.

Вие, които сте в Школата, мислите ли, че и ние трябва така да постъпваме? В Училището на Бялото Братство абсолютно са изключени всички погрешки. Не се позволява на ученик да влезе в клас с ненаучен урок. Ще възразиш, че си женен, че имаш мъж и деца... Женени хора в клас не се приемат. Ще възразиш, че имаш друга работа. Една от най-важните работи е да бъдеш ученик. Най-важната работа е да се учиш – тя е, която ще те ползва, а не другите работи. След като си научил уроците, можеш да излезеш да си поиграеш, но удари ли звънецът, ще оставиш всичко: мъж, жена и деца. Те са само едно забавление. Когато удари за тебе Божият звънец, ще влезеш в клас и ще учиш. Казвам на един мой приятел от София да дойде вечерта на събрание. – „Ще видя, имам работа.“ Ако тази вечер Господ те повика, няма ли да оставиш наполовина работите си? Щом стане въпрос за Училището, всичко ще напуснеш! Не сториш ли това, ще дойдат и ще те вземат по същия начин. Ще знаете, че законите в Бялото Братство действат без изключение. Когато влезете вътре, ще кажете: „Ако е толкова строго, да не влизаме в Училището.“ Ако останете вън от Школата, ще бъде десет пъти по-зле за вас. Ако влезете в нея, е добре, но ако не влезете, десетократно ще ви побелеят главите и ще кажете: „Де да бяхме влезли!“

Сега искам вие да влезете! Христос е казал: „Моето иго е леко и Моето Учение е приятно.“ Глава на това Учение е Христос, глава на това Учение е Истината. И всеки, който се е учил на него, е придобил знания. Който е последвал Христа, е придобил Живот вечен, придобил е Любовта, придобил е всички Божии добродетели.

Сега по какво ще се отличавате вие в Новото учение? Имам един клас в София и правя опит върху смяната на енергиите. Например срещна един ученик и му казвам: „Ти си най-големият вагабонтин и негодяй!“ Той ме погледне и се обиди. Казвам му: „Превърни тази енергия! Да видим за колко минути можеш да превърнеш това чувство на обида и да го забравиш.“ Сега аз го обиждам, а утре друг ще дойде да му каже същото. Може да минат ден, два, три, докато

той успее да превърне всичко това. Има хора, които десет години не могат да превърнат подобна дума. От вас искам да можете да превръщате такива думи. Когато ти кажа, че си вагабонтин, ще седнеш и ще кажеш: „Господи, аз ще превърна всичко!“ Как ще го превърнеш? Например някой те е нарекъл мерзавец – аз ще ви изтълкувам тази дума. Тя означава, че първо трябва да слезеш в долината, да ореш и да сееш – там има условия. После главата ти трябва да се свърже с Небето, а краката ти – със Земята: с главата да си при Бога, а с краката – на Земята. След това трябва да свиеш ръката си и докато не завършиш работата, да не я отпускаш. Най-после, не трябва на хората зло да правиш, а да се качваш и да слизаш от Небето. Това означава да си мерзавец. А който не разбира, се възмущава: „Как така аз да съм мерзавец!“

За ученика всяка дума има особено значение. Кажат ти например, че си лъжец. Когато изтълкуваш тази дума, ти ще получиш нейната стойност и ще я превърнеш. Ако някой те нарече лъжец, ти лъжец може ли да станеш? – Не може. Ако някой ти каже, че си много добър, може ли добър да станеш? – Може. Следователно ти трябва да възприемеш и едната, и другата дума, защото това са енергии в света. И Христос казва: „Радвайте се и веселете се, когато кажат върху вас всяка зла реч.“ Не казва да се радвате, когато ви говорят много хубави неща, когато ви хвалят или посрещат добре, а „когато върху вас рекат всяка зла реч, защото е голяма заплатата ваша на небето“. Това е един велик вътрешен окултен закон. Следователно, не се плашете, когато ви кажат, че сте вагабонтин. Какъвто и да ви нарекат, ще имате Бога пред себе си и ще кажете: „Аз живея в Любовта!“ Живеете ли в Любовта, никой не може да ви оцапа. Кажете: „Аз живея в Светлината!“ Живеете ли в Светлината, никой не може да ви заблуди. Кажете: „Аз живея в Истината!“ Живеете ли в Истината, никой не може да ви направи зло.

Да сме чисти като живата вода – ако някой неприятел те гони и ти навлезеш стотина метра навътре във водата, той ще се спре, ще те погледа и ще се върне назад.

Да сме чисти като Светлината – неприятелят, който те гони в тъмнината, когато изгрее Слънцето, се уплашва, че

ще го видят, и се връща назад. За него светлината е огън и той ще каже: „Аз на скара не се пека“ – и ще те остави.

Чисти като водата, като Светлината и като Любовта – това са три велики сили, начини и методи, чрез които учениците на Бялото Братство се пазят от своите грехове.

Вие трябва не само да идвате тук, но и да учите. Някои идват при мен само да се афектират. Това, което чувстваме, и това, в което вярваме, трябва да го знаем съвършено точно, както един търговец знае точно кой плат е ленен и кой е памучен. Така по време на своето учение всеки един от вас трябва да знае в кой клас е сега. Ако през тази година пожелаете да предадете наряда някому, ще го преподавате седем дни наред. Усвояването не става за един час, а са необходими седем дни. На събора едва го научихте, а искате да го предадете за един ден. Седем дни ще повтаряш, докато приятелят ти научи наряда като теб.

Както виждам, вие сте заспали, а заспали ученици не искам. Всеки, който идва в нашия клас, искам да бъде спретнат и буден. Някой ще каже, че е на петдесет години вече. Ами ако те сравня с Матусал[21], който е живял деветстотин и двадесет години? Спрямо него ти си едно бебенце на десет години и едва сега започваш своя живот. Главата ти била побеляла. Това означава, че си опитен: хубаво е, когато главата ти е побеляла. Главата ти била оголяла. След като е оголяла, значи е готова за оран: ще впрегнеш воловете и ще ореш. Главата е място за оране. Щом като е побеляла, дошла е Светлината: това показва, че трябва да се учиш. По този начин Господ ти казва: „Ще учиш и на училище ще ходиш!“ А голата глава означава, че трябва да отидеш да работиш. Казваш: „От мене нищо няма да стане, остарях, не мога да изпълнявам; какво ще се прави, когато се отиде на онзи свят?“ В онзи свят стари хора не искат. Казано е: „Ако не станете като малките деца, няма да видите Бога.“ Това означава, че ще се върнеш назад. Няма да мислиш, че си стар, а ще кажеш: „Тази глава не е гола, а в нея има ниви за оране.“ Ако имаш побеляла глава, ще вземеш книгата и ще кажеш: „Време е да се уча.“ Така се

тълкуват тези неща. Като ви гледам сега някои с побелели глави, ви казвам: вземете торбите си и право на училище!

Сега ще бъдете бодри и свежи! Когато излезете навън, няма защо да умувате много – ученикът трябва да е добре облечен, изчистен, да започва работата си с пеене, а когато си поплаче малко, да казва, че полива градината си, за да се изчисти. Всеки, който няма Любов, скърби. Който не приеме Любовта, Господ му праща скръб, а който не приеме скръбта, Господ му праща злото. Който и злото не признава, Господ му праща разрушението. За вас, като ученици, това е една дълбока философия, с която ще се освободите от злото. Дойде ли скръбта, ще кажеш: „Аз ще повикам Любовта!“ Скръбта е прекрасен дух, който има една много добра сестра на Небето. Кажете Ѝ: „Моля ти се, скръб, повикай сестра си!“ И тя ще призове сестра си – Любовта. А когато дойде Любовта във вас, тя ви казва: „Аз имам една сестра – скръбта: тя е много добра, тя облагородява и където влезе, хората се смекчават.“ Злото е закон.

В окултизма ще учите законите. Досега сте учили много работи, но те са вече остарели. Аз искам всички да се подмладите, а вие стоите и казвате: „Остаряхме, за десет години какво сме научили?“ Идвате тук, изправяте се, бързате да се прочете нарядът, а после бягате да отворите дюкяните си. Нарядът бил много дълъг – като че ли той е за мен, а не за вас. След като си изпълнил правилно наряда, работата ти ще върви много по-добре. Ако дойде Любовта в тебе, това е благословение. Знаете ли какво нещо е Любовта? Когато някой търговец влезе в дюкяна ти да купува платове, тази Любов ще отвори сърцето му и вместо да вземе само един метър, той ще напазарува за десет хиляди лева. Това Любовта го прави, с Любовта всичко върви. Няма ли Любов, ще имате загуба.

Тези са моите думи за днес. Сега да слезем и да направим упражненията.

Казвам сега: като ученици на Школата трябва да се стараете! Не искам да станете изведнъж съвършени, но ще си поставите за цел да станете такива. Всяко препятствие на

Пътя е едно велико условие, за да се прояви характерът ви и да се усили волята ви. Във всичките мъчнотии аз искам да видя колко воля имате. Диамантена воля се иска от вас! Ето например, вече толкова години поповете вдигат шум. Ако бях като тях, щях да се уплаша, но аз им дадох тук първия урок. Предупредих ги какво мога да направя, а те не го приеха. Но дойде дървото на седемнадесети септември. Аз им казах кое учение е хубаво. А какво представлява старото учение те разбраха – набиха ги и целият град можеше да хвръкне във въздуха. Ако бяха приели Любовта, на седемнадесети нямаше да се случат такива работи. Сега, ако и вие не приемете Учението на Любовта, дърво ще има и пукнати глави ще има. И за вас е в сила същият закон. Ако приемете Любовта, цялото благословение Божие ще дойде, защото всичко в света е само Бог. Когато говоря за Любовта, разбирам, че Бог ще дойде и ще оправи живота. Но когато Бог дойде, ние трябва да бъдем готови да Го приемем.

Когато дойде Любовта, не трябва да се съмняваме. Аз вярвам, че вие всички постъпвате като ученици и не се съмнявате. Абсолютно се изключва всяко съмнение в Школата! Съмнението ще дойде, но вие не го приемайте, а изпитвайте нещата по деветдесет и девет пъти, защото законът гласи, че който се съмнява, прави пакост на себе си. Ако Господ е допуснал греха, това си има причини. Злото не е зло, а е една необходимост за Живота. Греховете на хората са едно благословение за тях. Така разсъждаваме ние. Нима онзи ученик, който е направил погрешка, трябва да остави цигулката си и да каже: „Учителю, прости ми!“ Учителят ще му рече: „Не изпускай цигулката си и слушай аз как свиря.“ Той изсвирва с лъка си музикалния тон чисто и ясно и подканя ученика да стори същото веднъж, два, три пъти. А вие оставяте цигулката, клекнете и речете: „Господи, помилуй!“ Не, ще изправиш погрешката си, ще учиш! Ако не учиш, ти се заблуждаваш. В Окултната школа такова заблуждение не се допуска. Не мислете постоянно, че имате погрешки, защото това е естествено. Ще си признаете погрешката и нито ще я преувеличавате, нито ще я омаловажавате. В Школата не се

допуска лъжа. Преувеличаваш ли – лъжа е, омаловажаваш ли – пак е лъжа. Ще кажеш: „Не взех този тон вярно, но ще се опитам втори, трети, четвърти път, докато се науча да го свиря правилно.“ По този начин вие като ученици ще можете да изправите живота си, за да ходите свежо и бодро, да имате правилен възглед за нещата, защото няма по-лошо нещо от самоосъждането.

Сега всички можете да бъдете млади, да бъдете добри ученици. Питам: кои могат да влязат в Школата? Които се учат, които успяват. Към кои Учителя ще благоволява? Пак към тези, които се учат. Учителя никога не се заблуждава. В света ще срещнете напарфюмирани, богати ученици, които обаче не си знаят урока. Тук дрехи и украшения не минават – учение трябва. А на този, който се учи, дрехите му са скромни, но е любим на Учителя си. Ние можем по сто пъти на ден да изричаме най-хубавите думи, но когато Учителя каже: „Стани, знаеш ли урока си?“, и десет хиляди молитви „Господи, помилуй“ няма да минат. Сега, Търново е един стар град, който мисли, че не му трябва много знание. Той живее със своето минало. Търновци мислят, че са осигурени, защото от едно време още са останали все богаташи. Ние сме осигурени само когато учим. Някои ще кажат, че няма кой да работи. Има Един, с Когото трябва да работите. Господ е дошъл! Можете ли да работите с Него? През тази година нека Господ да ви помогне и да ви даде наставления.

Ще учите, ще учите, рано ще ставате! Ще учите и Господ ще ви научи. Но ако не учите, няма да научите нищо. А търновци трябва да се подмладят.

Хайде да слезем сега долу.

22 септември, петък, 6 ч.

Дух Свети ще ви научи

Защото Дух Свети ще ви научи в истия час що трябва да речете.

Лука 12: 12

Ще ви прочета 12-а глава от Лука, до 37-и стих: *Защото Дух Свети ще ви научи в истия час що трябва да речете.*

Понякога е трудно да обясним на хората от света някои духовни истини. Търговецът разбира от своите работи, земеделецът – от своето земеделие, лозарят – от своето лозарство, ученият – от учението си: всеки разбира от своята специалност. Но стигнем ли до една Божествена Истина, става много трудно тя да се изясни и да се предаде.

Духът е нещо невидимо. Аз казвам, че Духът е видим. Някои твърдят, че е видим, други – че е невидим. Дрехата на Духа е Светлината. Следователно ние виждаме дрехата. Там, където Духът действа, има Светлина; където Духът не действа, няма Светлина. Когато говорят за Божественото, хората питат: „Можем ли да го уловим?“ Те мислят, че само това, което могат да уловят, е реално. Разбира се, че това, което можеш да уловиш с ръцете си, е реално, но можеш да уловиш нещо и с духа си. Ти можеш да уловиш нещо и с железарски клещи; фотографията пък може да улови образа и сянката на даден предмет. Някой пита какво нещо е реалното в света. Улавяш с ръка един предмет и казваш, че си го хванал. Ти си докоснал този предмет и осезанието, което имаш, се предава чрез твоите нерви и ти придобиваш впечатление, възприемаш образ. Уловил си един предмет, но не знаеш какво е той, не можеш да го обясниш. Казваш, че си хванал кокошка, но какво нещо е тя? Кокошката е животно с два крака, с крилца и перца, от което, след като му се отреже главицата, може да приготвиш супица или друго

вкусно нещо. И след като пийнеш отгоре на всичко едно-две килца винце, казваш: „Това е кокошка!“ Това е определение на понятието *кокошка*. Да, трудно е да се определи какво нещо е кокошка, овца или вълк. Ако някой би възложил да се опише психологически какво нещо е овцата или кокошката, ще ви запитам дали сте влизали вътре в тях, за да видите какви преживявания имат. Аз бих ви запитал какво нещо е Иван Стоянов. За да можеш да опишеш какво нещо е той, ти трябва да знаеш вътрешното му състояние, да разкриеш в даден момент какви мисли, какви чувства го вълнуват. Иван Стоянов е това, което той мисли и чувства. Влизали ли сте в положението на една овца или кокошка, за да знаете какво мислят и какво преживяват те? Казвате, че те са без душа. Как така нещо, което е без душа, може да дава живот на другите? Капнал си от умора, умираш от глад, но хапнеш ли си кокошчица, след един-два часа се възстановяваш, а след двадесет и четири часа отново решаваш важни въпроси. Питам: кокошката глупава ли беше, могат ли глупавите неща умни неща да произвеждат? Животът живот ражда, умното умни неща ражда, Любовта Любов ражда, глупостта глупост ражда, Мъдростта Мъдрост ражда. Чудни са хората, като мислят, че овцата е глупаво нещо, а самите те поддържат всякакви глупави идеи.

Сега Христос казва: „Този Дух, Светият Дух, Духът на Светлината – Той определя.“ Не казва: „Духът, Който вече дойде“, а „Духът на Светлината като дойде, Той ще ви научи в дадения момент какво да кажете.“ Христос има предвид Духа на Мъдростта. Следователно всичко се заключава в казването. Докато не те уловят и не те принудят да си кажеш името, ти нищо не казваш. Хванат те, набият те и след като кажеш името си, се спасяваш. Това означават думите, че Духът ще те спаси. Ти си царски човек: хванат те, упорстваш, не казваш името си – ще те набият; кажеш ли името си – спасен си. Преди повече от двадесет години английският престолонаследник тръгва една вечер да гуляе, да пие и да се весели. Стражарите го хващат, набиват го и го изправят пред английския клиров съд, който е много строг. Питат го за

името му. Престолонаследникът се възмущава как така да не знаят кой е той и удря една плесница на съдията. Последният веднага го осъжда на три дни затвор. Когато научава за това, бащата казва: „Чудесно е, че има в Англия съдия, който да отсъжда така право.“ Всички очаквали, когато стане крал, престолонаследникът да отмъсти на съдията, но той му благодарил за това, че го е научил да казва името си.

Христос казва, че когато разумното, Божественото дойде, Господ ще ни хване и ще ни пита: „Кой си ти?“ Тогава няма да мълчиш, но ще кажеш Истината. Духът ще ни научи във всеки момент какво да правим. Няма като кралския син да мълчим или да раздаваме плесници, защото после ще прекараме три дни в затвора. Питам: какво ще спечелите от това? Духът ще ви научи какво да кажете. Ще кажеш: „Аз съм кралският син, направих една малка погрешка, ходих с другари да гуляя.“ Тогава съдията ще ти каже: „Друг път не ходи!“

Сега този Дух липсва у съвременните хора, които мислят, че са много умни. Аз често оспорвам това, че хората са умни, и ги питам коя от техните фирми е оцеляла през последните две хиляди години. Покажете ми един дом, който да не се е разрушил и в който децата да не умират. Всичките ви начинания дори двадесет и пет години не издържат и фалират. Питам ви тогава умни хора ли сте – не сте ли от ония деца, които си правят къщички по пътя – и кой дето мине, им ги разваля? Вашата майка ви пита какво правите. „Къщички правим, но вятърът ги разваля.“ И сега всички хора правят къщички. Не са лоши вашите стремежи, но лошото е, че правите къщичките си от пясък. Малките деца често правят малки стомнички от кал и ги пекат на Слънцето. Те бързо изсъхват, но и бързо се пукат, без да задържат вода.

Сега Христос посочва един метод: „Като дойде Духът, Той ще ви научи как съвременният живот да се съгради разумно.“ Бог ни е дал Живот и ние трябва да знаем как да го запазим. Вашият живот е налят в един пръстен съд и ако го докоснат само, вие започвате да се чувствате празни. Казвате, че сърцето и умът ви са празни. Защо? Защото Божественият

Дух не работи във вас. Други казват, че сърцето и умът им са пълни. Божественият Дух работи в тях. Божественият Дух носи Светлина.

Сега има и друг дух, който като дойде, казва кое е право, кое е криво, и ти изпадаш в положението на пророкуващ циганин. Циганите идват и започват да пророкуват: „Половината от живота си ще прекараш добре, а другата половина – зле. През първата половина ще имаш девет оки късмет, а когато станеш на четиридесет години, ще изгубиш късмета си.“ Късмет може ли с оки да се мери? Идва някоя циганка и казва, че ще ти врачува, ако ѣ дадеш един чувал с брашно. Ти се съгласяваш и ѣ даваш, но тя те натиква в чувала и чак когато дойде мъжът ти, те изваждат от брашното. Всички съвременни хора се намират в подобен брашнян чувал и трупайки богатства, все в този чувал остават. Сега всички са обрашнени – едни са влезли с главата, други – с краката, едни – с двадесет и пет хиляди лева, други – с петдесет хиляди лева, трети – със сто хиляди лева, и продължават да пипат чувала. Питам: след като този чувал е допринесъл толкова злини, има ли смисъл да се пипа?

„Духът като дойде, Той ще ви научи какво трябва да речете.“ Съвременният човек се чуди каква работа, какъв занаят да започне. Ако започне търговия, в нея има лъжа; ако стане свещеник – има лъжа; учител ако стане – пак има лъжа. Навсякъде има лъжа. Най-почтените служби, които са останали, са тези на свещениците, учителите и лекарите, но ако я нямаше лъжата в тях. Аз мисля, че когато попът лъже, една негова лъжа струва колкото сто обикновени лъжи. Следователно, ако един търговец излъже сто пъти, всичките му лъжи се равняват на една попска. Например търговецът предлага плат, в който има десет процента вълна, а останалото е памук, но лъже и го продава като чист вълнен плат. Но казвам ви, че сто подобни лъжи се равняват на една попска, т. е. попът трябва да чака търговецът да излъже сто пъти, та чак тогава да има право на една лъжа. А ако търговецът излъже петдесет пъти, попът няма право да излъже дори веднъж.

„Но като дойде този Дух на Истината в нас, Той ще ни научи.“ Всеки трябва да работи в света. Каквото и да работи човек в живота си, навсякъде може да бъде честен, защото всички занятия, които съществуват в света, са връзки. Някои физиолози уподобяват търговците на онези клетки в организма, които съхраняват мазнините за гладни години, за да има какво да се продава. Всеки събира богатства, за да може някой ден по-скъпо да продава. Когато настана глад в Египет, трябваше да дойде някой, който да събере всичкото богатство на египтяните, за да може да се изхрани и еврейският народ. Злото не е в събирането на това богатство, а в неговото разпределение. Всичко трябва да се разпределя разумно.

Сега онези, които влизат в Божествения свят, казват, че Господ ще уреди работите. Не, човек ще ги уреди със своя дух. Той ще покаже начина и пътя. Когато дойде Духът, ще ти прошепне: „Сухо е времето, върви и посей нивата!“ Вие питате дали ще вали дъжд, а Той ти казва: „Върви да посееш!“ Някои чакат да завали, а разумният селянин отива да разоре и посее. Тогава не минават дори пет-шест дни и пада дъжд – Господ те благославя. Разумният човек ще разбере това, което му се нашепва, и някой ден може да е облачно, но Духът му казва: „Иди на работа, времето ще се оправи!“ Друг път времето може да е добро и ясно, но Духът му казва: „Днес стой вкъщи!“ Защо? Защото приличате на онзи турски кадия, който отива по Коледа при един руски православен поп на гости. След като го нагостил добре, попът му казва: „Кади ефенди, утре ще има голяма буря, ще падне дълбок сняг, затова като съмне, трябва да си вървиш. Показва го моята свиня – взема пръчици и ги разнася из двора.“ Кадията послушал и си заминал. И наистина, на другия ден завалял сняг и цяла седмица трупало. Освен че попът бил много учен, но и свинята му била много умна и предсказвала. По-късно кадията запитва местния ходжа какво ще бъде утре времето, а той му отговаря, че само Господ знае. Учудва се кадията: „Как така само Господ – и попската свиня знае, а ти не знаеш!“ По същия начин и ние казваме „Господ знае.“

Но който проникновено наблюдава външния свят – пчелите, птиците и другите неща, вижда, че има един дух вътре в тях, който показва, че условията ще се изменят. Когато предстои да падне сняг, дълбок един-два метра, у птиците се явява едно предчувствие, и ще ги видите да се събират по много и да пълнят в гушата си храна в двоен и троен размер, за да могат да преживеят. Когато ще се разваля времето, пет-шест часа преди бурята ще видите, че пчелите бързат натук-натам, връщат се, отиват, а паякът двойни нишки тъче и казва: „Буря ще има, трябва да взема мерки, за да не се развали къщата ми.“ Ако един човек разбира, че когато пчелите се прибират, ще има буря, че когато свинята носи пръчки, ще вали сняг, такъв човек няма да остане насред път.

Често не вярваме в Бога, не разчитаме на този Божествен Дух, а както сегашните богати хора разчитаме на парите. Може да се разчита на тях, ако ни осигуряваха един устойчив живот. Но в сегашните времена хората влагат един, два, три или до петдесет милиона лева в някоя банка, която впоследствие фалира и те изгубват всичко. В Русия има хора, които са притежавали двеста милиона капитал, а днес са последни бедняци. Питам тогава: как ще се осигуриш? На този, който слуша, Духът казва: „Не уповавай на тези пари, изтегли ги от банката и ги раздай на бедните, а утре те ще ти помогнат!“ Ще попиташ по какъв начин да ги раздадеш. Ако сам не ги раздадеш, насила ще ти ги вземат. Смъртта е един голям разбойник – тъкмо решиш да си похапнеш и да си попийнеш, идват при тебе духовете на смъртта и казват: „Ти си забогатял, дай парите!“ Оберат те, ти изхъркваш и хората казват: „Бог да го прости.“ Защо да го прощава Господ, след като духовете са го обрали? Духовете кои хора обират? Те търсят да открият някой дебел и него обират. Като видя такъв човек, си казвам, че скоро ще го надушат духовете. Какво трябва да прави той? Ако разбира закона, трябва да пости, защото ако не раздаде още сега тези мазнини, утре кожата му ще одерат. Трябва да постиш четири, пет, до десет дни, та когато дойдат духовете разбойници, да кажат: „Този не ни трябва, да го оставим.“ А когато те видят такъв мазен, ще кажат: „Хайде да го оберем!“

Те хващат някого като кокошка, опичат тялото му, изсмукват душата му, а вие казвате: „Господ да го прости.“ Душата му обикаля около своята къща, плаче и пита как да я съгради отново. Ако питаш свещениците, ще кажат, че е умрял. Не, само къщата са му обрали. Затова умрелият се утешава, когато му донесат малко житце. Умрелите много малко ядат. Казват, че мъртвият тежал тридесет и три грама, затова се задоволявал с много малко и само от миризмата на житото можел да се нахрани.

Христос казва: „Когато разумният Дух дойде, ще ти разкрие онзи закон, върху който животът ти е съграден.“ Няма защо да се страхуваш, че Господ е вложил в тебе чувства, ум и воля. Ти имаш богатства и дори на гол камък да живееш, пак ще можеш да си поправиш живота. Питате какво да правите. Чудни са хората! Цигулар си: ще вземеш цигулката, ще застанеш край пътя, ще свириш – един ще ти даде нещо, друг ще ти даде. Някому се повредила колата: ти ще я поправиш, след което ще седнеш в нея и той ще те закара, където искаш. Срещнеш друг, на когото също се е счупила колата – и той ще те пита можеш ли да я поправиш. На втори, на трети поправяш колата и така се прочуваш като майстор. А сега ние стоим и се молим да се уреди животът ни. Приличаме на английския проповедник Спържин, член на една богата църква в Лондон, която искала да събере един-два милиона лева за някакви свои нужди и предложила да молят Бога, за да им се предоставят по някакъв начин тези пари. Проповедникът научава за това и казва: „Няма какво да се молим – аз ще дам петдесет хиляди, а вие останалите ще дадете, по колкото искате.“ Само за един час събрали сумата, а знаете ли колко време трябва да се чака, докато мине този въпрос през Божествената камара? За такава молба Господ кара хората да чакат десет години, а за това време колко пъти ще паднеш духом и ще се обезсърчиш.

Когато Господ ти каже да изпълниш Волята Му, няма да питаш какво да правиш. Ако имаш пари в касата си, няма да питаш какво да ги правиш, а ще кажеш: „Господи, искам да правя добро!“ Инак ще заприличате на едного, който дойде

при мене и ми каза: „Господин Дънов, от тебе искам една услуга: желая да помогна на Братството, купил съм един лотариен билет и искам да спечеля двеста хиляди лева, та половината да дам на Братството.“ Той иска да прави добро с чужди пари. Ако можеше така, то този печеливш билет аз щях да го взема и щях да му дам сто хиляди лева. Сега всички съвременни хора са все от този род – първо искат да спечелят, че после да правят добро. Те са подобни на циганина, който се качил на една топола да лови косерчета; дошла буря и той започва да се моли на свети Никола да го запази, като му обещава: „На тебе, свети Никола, едно косерче, и на мене едно.“ Бурята продължава и циганинът казва: „Давам всичките косерчета на тебе.“ Най-после престава бурята и тогава той казва: „Не на друг, а на мене се скъсаха гащите, пък и в края на краищата ти си светия и не ти трябват косерчета.“

Целият християнски свят е като циганина на тополата – докато трае бурята, всичко обещават, но премине ли – всичко остава в техните джобове. Но Божественият закон е такъв, че Господ ще вземе всичко, което е Негово. В Бялото Братство се държи строга статистика. Ти си търговец, лекар или учител: Господ изпраща при тебе някой, за да му услужиш в Негово име. Например лекар си, идва при тебе болен, който не може да си плати, и ти отказваш да го лекуваш. Тогава ще дойде една криза, в която ще изгубиш десет пъти повече, отколкото в друго време. Ако си лекар и откажеш, ще изгубиш клиентелата си; ако си учител и откажеш да помогнеш някому, ще изгубиш положението си; ако си търговец и откажеш да помогнеш някому, ще фалираш. Няма човек, който е отказал да изпълни Волята Божия, и да не е изгубил десетократно. Изпълни Волята Божия!

Тогава как ще се оправи светът? Светът няма да се оправи, докато не дойде Духът на Светлината. Щом дойде Той, ще бъдем смели, решителни и всичко ще бъде възможно. Щом има човек Божествения Дух в себе си, щом изпълнява Неговата Воля, думата му всякога ще минава. Тогава няма да има в света невъзможни работи. Сега мога да ви кажа: бъдете

смели в Духа на Светлината! Понякога искаш да направиш нещо, но се раздвоиш. Не, в Божествените работи няма раздвояване: Господ никога няма да те кара да направиш нещо, а после да ти каже да го оставиш. Господ всякога изисква от човека това, което може и което има; Господ не изисква от човека това, което не може и което няма.

„Този Дух – казва Христос – като дойде, Той ще ви научи какво да кажете.“ Знаете ли какво трябва да кажете? Това означава да знаеш да кажеш една дума на място. Сега ще ви поясня тази дума. Ще дам един пример, който и друг път съм разказвал в София: млад поет се влюбил в една графиня, но тя в никакъв случай не можела да се ожени за него поради високопоставеното си положение. След като излива сърцето си пред него, тя признава, че не може да му бъде жена. Поетът се отчайва и тръгва да се самоубива, но тя разбира мислите му, слага си набързо маска, настига го, прошепва му една дума на ухото и той се връща. Питам: какво му е казала? Само една дума! Когато дойде Духът, само една дума ще ви каже и в цялото ви лице ще настъпи промяна. Често една дума в живота ни може да бъде от значение за нашето спасение и една дума може да ни обезсърчи: „Не бой се, бъди смел!“ или „От тебе нищо няма да стане.“

Божественото Учение притежава положителен смисъл. Всякога мислете положително! Когато дойде Духът, ти питаш защо са всички тези страдания. Той ти отговаря, че страданията са най-великите благословения, които Господ изпраща на грешните хора, за да се свестят. Така по време на войната много българи платиха с живота си. Често англичаните и французите поставяха взривни устройства във форма на часовник или джобно ножче: когато някой българин ги улавяше, те експлодираха в ръцете му. По-късно вече се научиха, когато видят часовник или ножче, да не го вземат. И сега в света дяволът е поставил много такива ножчета и часовници. Знаеш ли с какво са свързани и какво има в тях? Духът казва: „Не пипай този часовник, не ти трябва!“

Сега ние тръгваме в един Разумен живот. Някои проповядват да живеем за църквата. Няма какво да живееш за

църквата. Ще живееш за Бога, за да изпълниш Неговата Воля, за да изпълниш обещанието, което си дал, когато си тръгнал от Небето. Това е първото условие: да изпълниш обещанието – нищо повече! Първото нещо – в ума ти е скритата идея да служиш на Бога, след това – да служиш на себе си, и най-после – да служиш на ближните си. Така започваме ние: първо на Бога, после на нашата душа, и най-после – на нашите ближни. Това е законът и ние го прилагаме по три начина: първо на Бога с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила; после на ближния си като на себе си, и най-после на враговете си, като ги любим. Когато приложим тези три метода в Школата, ще получим разрешение на всички обществени проблеми. Някой стои и не знае как да разреши дадена задача. Защо не знае? Не е дошъл Божественият Дух. Някои искат, като се помолят на Бога, да им се прости всичко. За да ти се простят греховете, постил ли си пет-шест дена, молил ли си се? Не си постил дори тридесет и четири часа, а искаш Господ да ти прости. И когато не ти се чуе молитвата, казваш, че Господ не те е послушал. Не, пет-шест дни ще постиш, ще се молиш, ще контролираш мислите си, чувствата си, действията си, и тогава ще кажеш: „Господи, прости ме.“ Постът е само един метод, с който разрешаваме най-великите задачи в света.

Така постъпи и Христос – след четиридесет дни пост в пустинята Той най-после огладня. Тогава се яви Духът и Той тръгна да проповядва. Следователно всяка една работа в света започва с пост. Не трябва по буква да постиш четиридесет дена. Постът означава да очистиш ума, сърцето и волята си. Няма да оставиш нищо неочистено: умът ти ще бъде светъл, сърцето ти – чисто, волята ти – силна. По този начин всичко ще можеш да направиш. А сега някой десет дни не яде и това било пост. Какво не яде? Не яде печена кокошка и не пие винце. Това не е пост. Когато постиш, ще започнеш да прощаваш на всички и да заличаваш всичко от тефтера си. Ще кажеш на Господа: „Господи, каквото правя аз, така прави и Ти с мене.“ Господ ще каже: „Дайте сега и Моя тефтер.“ – Ти ще зачеркваш и Той ще зачерква, ти ще казваш: „Това давам

аз“, и Господ ще казва: „И Аз това давам.“ Ако ти спреш, и Господ спира. Ако кажеш: „Аз давам толкова“, а после се поколебаеш, Господ също казва: „И Аз давам толкова“ – и спира на това място.

В Училището, в което сте сега, значение има само това, което правите. Ще го правите с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, за да бъдете благоприятни на Бога и да изпълните Неговата Воля. Тогава каквато и да е вашата молба, дори и най-долната да е, тя се благославя. По този начин вие ще бъдете последователи на едно Учение, според което винаги ще казвате: „Аз ще му простя.“ Само силният духом може да прости – това не е за малодушните. Някой лесно обещава, че ще прости. Идва някой болен и казва, че ще работи за тебе, а не може дори да стане от леглото си. Но той обещава за някой ден. Не, аз доказвам, че настоящето е най-важното. Понякога стоиш и казваш: „Днес имах един голям самун хляб: че ядох, ядох – чудесен беше.“ Друг казва: „След един месец ще бъда поканен на обед, отлично гощаване ще бъде.“ Едното е минало, другото е бъдеще, а ти си гладен и чакаш: идва някой и ти дава четвърт хляб и малко боб. Питам: това, малкото, не струва ли повече от твоя самун и от твоя бъдещ обяд. Бъдещето е на ангелите, миналото е ваше. Настоящето е на Бога – това е Реалността. Дайте ми настоящия хляб, а аз ще ви дам бъдещия обяд и миналия самун – за мене нека да е настоящето!

Това е смисълът, това е философията. А ние, когато имаме парче хляб, казваме: „Хубаво е това парче, но ще ми дадат голям самун.“ Я ти дадат, я не. Това, което сега имаш, е Реалното. Благото, колкото и малко да е, е Божествено. В Божественото няма никакво изключение. Идва някой и ти казва: „Аз не съм богат човек, ще ти дам хиляда лева.“ – „Не, на мене ми обещаха десет хиляди, няма да взема твоите хиляда лева.“ Минават се ден, два, три – ти си променяш мнението и казваш: „Да, обещаха ми, но банката е фалирала.“ Ако беше взел хилядата лева, щеше да си помогнеш. Настоящето е Божествено – уловете го! Оставяме миналото

за света, бъдещето за религиозните, а ние се ползваме от Божественото настояще. Някои ще ни убеждават сега да се мъчим, та в бъдеще, на онзи свят, да имаме блаженство. Аз предпочитам сега да блаженствам, настоящето искам аз: сега ми дайте малко хлебец, а после ще видим. Ако сега имам малко хлебец, ще бъда като в рая. В какво се състои голямото благо, може ли да ми опишете в какво се състои бъдещото благо, благото на онзи свят? На бедния му дават парче хляб и той се радва, весели се, а на богатия се падат десет хиляди лева и пак казва, че не му стигат тези пари. За дъщерята и за сина му трябвали и затова е недоволен. Един английски богаташ, който имал триста шестдесет и пет милиона лири, по време на коронясването на краля се хвърлил в морето от страх, че няма да му стигнат тези пари. Бил умопобъркан. Че кой не е умопобъркан, има ли някой, който мисли по-трезво? Ти имаш сто хиляди лева в банката, но се боиш, че няма да ти стигнат, понеже има криза. Беднякът, който няма нито стотинка в банката, когато спечели сто лева, казва: „Слава Богу, утре пак ще заработя.“ Питам тогава: кой е щастлив, не сме ли като оня англичанин?

Но когато дойде Духът, Той ще бъде настоящето, Той ще ни даде Реалното в света. Реалното е настоящето. Малките благословения, които Бог ни изпраща в света, трябва да ги приемем. Върху малките добрини почива цялото щастие. Това щастие Божественият Дух го носи. Той всеки ден ти похлопва, а ти Му казваш: „Не ме закачай, толкова важен въпрос имам, с жена си не сме се примирили.“ – Повикай Духа да ви примири! Ти ще се примиряваш с жена си, а после ще викаш Духа да дойде. Не, повикай Духа и Му кажи: „Господи, Ти си дошъл навреме, ела, помогни ми и каквото кажеш, аз ще го направя!“ По този начин въпросът веднага ще се разреши.

Христос казва: „Светият Дух ще дойде и Той ще ви научи какво да кажете.“ Този Дух ще ни научи да говорим с езика на Любовта. Започнем ли да говорим с този любовен език, всичко е възможно. Виждали ли сте в какво се състои силата на децата? Те знаят този език. Дойде си някой път бащата от

работа и жената започва да му иска пари за дрехи, за това-онова. „Нямам пари – отговаря мъжът, – голяма криза има.“ Идва голямата дъщеря и надменно иска пари от баща си. И на нея той отговаря, че няма. Идва малкото детенце, казва някаква сладка дума и току-виж, намерили се пари. Малкото детенце е казало една сладка дума на ухото на баща си. Майката е недоволна: „За мене няма, а за малкото дете има.“ – Да, защото това дете знае как да говори, езика на баща си разбира. Когато и ние започнем да говорим на Господа с Неговия език, с езика на Любовта, сърцето Му започва да се отваря и ние всичко придобиваме. А сега Му говорим: „Татко, Ти трябва да ни дадеш!“ Тогава Той казва: „Нямам нищо за вас.“ По този начин ние приличаме на оня син, който следва в странство, в Германия, и пише писмо на баща си: „Татко, прати ми пари, в противен случай няма да мога да завърша.“ Бащата не знае да чете, среща един касапин и му дава писмото. Верен на природата си, касапинът прочита грубо писмото и бащата, недоволен от сина си, казва: „Нищо няма да му пратя на това магаре, пет пари дори няма да му пратя.“ След това среща на пътя един абаджия и му казва: „Я ми прочети това писмо – чете го един касапин, но прочети го и ти.“ Абаджията започва кротко: „Татко, моля ти се, имам нужда от пари, прати ми, за да завърша.“ – „Щом като е така, ще му пратя пари...“ По този начин абаджията спасява положението. Това е син, който разбира баща си – това е цялата философия на Живота.

Езикът ни трябва да бъде мек по съдържание, по форма и по смисъл. Това е Божественото в света. И когато всинца се научим на този език, светът ще се оправи. Това изкуство ще научите в Училището – да говорите меко. И тогава Духът ще ви научи какво да кажете. Тогава Любовта ще ви научи какво да кажете.

24 септември, неделя

СЪБОРНИ БЕСЕДИ

1924

11–14 юли

Рила

Новата азбука

Ще ви задам следния въпрос: по-добър ли става човек, като плюва на земята? За себе си той се освобождава от събралата се плюнка в устата, но не подозира, че с това обижда земята. Колкото за това, че става по-добър, не е право. Вие плювате навсякъде и все за Господа мислите, или за Христа, или за Любовта. Ако искаш да плюваш, изкопай си една малка дупка в земята, там да плюеш. После зарови плюнката с пръст, да не се вижда. Когато размишляваш за Господа, не трябва да плюваш. Защо? – В това време те придружават добри духове – отпред, отзад, отляво, отдясно. На която страна и да плюваш, все ще плюваш на някой дух и ще го изпъдиш. В края на краищата ти оставаш сам. После питате: „Защо Учителя не ни говори?“ – Много просто – аз виждам всички духове оплюти. Това не е алегория, но действителност. Ето защо, като речеш да плюваш, спри се пред себе си и помисли. Пред тебе стои едно висше същество: помисли за него, не бързай да плюваш. Това го знаят и светските, и духовните хора, но понеже духовните имат по-голяма свобода, мислят, че са свободни да плюват навсякъде. Сега, като говоря за плюването, ще кажете, че изнасям факти, които отговарят на известна алегория. Не, това е факт, който има значение както за физическия, така и за Духовния свят, но вие не искате да знаете за това. Важно е на вас да е добре. За другите не искате да знаете. Че плювате върху някой ангел, това не ви интересува. Казвате: „Ангелът е горе, в Духовния свят, моята плюнка не го засяга.“

Ще ви задам още един въпрос: какво става с вас, като пиете вода? Ставате ли по-добри? Отговаряте: „Като пия една чаша студена вода, става ми добре, уталожвам жаждата си. Обаче на водата не ѣ е добре. Ти пиеш чиста планинска вода, като кристал, а тя излиза от тебе нечиста. Водата казва:

„Ако човек става по-добър, не съжалявам, че правя жертва. Не става ли по-добър, жертвата ми отива напразно.“ Когато водата влиза и излиза от човека, а той отправя погледа си към Бога, тя се радва и казва: „Радвам се, че жертвата, която направих, не отиде напразно.“

Питам: когато децата се събират около баща си, стават ли по-добри? – Не стават. Напротив, те стават по-лоши. Защо? – Защото тогава се проявяват затаените им желания. Всички се трупат около бащата, скачат, радват се, изказват любовта си. Обаче това е користолюбие. Всички гледат към джоба му – дано отвори кесията си и им даде нещо. Бащата показва разположението си към тях – вади кесията си и дава. Мислите ли, че бащата не вижда тяхното користолюбие? Всичко вижда той, но мълчи. Децата казват: „Щом ни е родил, баща ни е длъжен да дава.“ Значи децата се налагат на баща си и го задължават да дава. Бащата се страхува, че един ден децата ще пораснат и ще го съдят. Той дава, за да има мир вкъщи – мир, който се изкупва насилствено. Децата са като разбойници, които хващат сина на някой богаташ и пишат на бащата: „Синът ти е при нас. Ние го пазим, той няма да умре.“ – Защо не искат да умре? Защото в противен случай няма да вземат десетте хиляди лева, които искат от бащата. Той праща сумата, срещу която пущат сина на свобода. Синът пита баща си: „Радваш ли се, татко, че си дойдох?“ – „Радвам се. Ти видя едни разбойници, а аз виждам своя разбойник. И ти дойде при мене по същия начин.“

Питам: като взеха парите, разбойниците станаха ли по-добри? Не станаха. Като се върна при баща си, синът стана ли по-добър? Защо Провидението даде този изпит на сина? Хванаха го разбойниците и го върнаха. После го питат: „Добре ли ти беше при разбойниците?“ – „Как можеше да ми бъде добре? Благодарение на баща ми те ме освободиха.“ – Сега как се отнасяш към него? Ти го връзваш и го измъчваш. Като беше при разбойниците, ти молеше: „Татко, дай 10 хиляди лева, за да ме освободят.“ Сега вие може да изтълкувате този пример духовно. Бог, след като ни е освободил от материята, от страданията на ада, ние слизаме на Земята и казваме:

„Защо да не си поживеем малко?“ – Поживееш си, но после разбойници те хванат и ти казваш: „Татко, искат 10 хиляди лева да ме освободят.“ Ти се молиш, плачеш, но Господ не ти отговаря. Обаче щом дойдат парите, разбойниците те пущат.

Вие сте ученици и посещавате редовно училището. Защо отивате на училище? За да вземете нещо от учителите. После напълвате торбите си, пръсвате се по домовете си и казвате: „Не искаме вече да ходим на училище.“ Защо? Не постъпвате ли и вие като децата, които се качват на ябълката, докато има плодове. Щом я оберат, те я напущат. Докога престават да посещават ябълката? До следната година, докато ябълката роди отново. Следователно, ако по този начин отивате на училище и учителите ви са умни, те ще ви дават толкова, колкото и вие давате. Ако храниш една патица с царевица, като я заколиш, тя ще ти даде царевично месо. Ако я храниш с жито и я заколиш, тя ще ти даде житено месо. Храниш ли я с червейчета, тя ще ти даде месо, съответно на храната, която е приемала. Може ли господарят да изисква от слугата си погача от житено брашно, щом му е дал царевично? Както и да постъпва с него, както и да го бие, царевичното брашно не може да се превърне в житено и обратно – житеното брашно не може да се превърне в царевично. Щом е така, защо господарят бие слугата си?

Синът отива при баща си сърдит, недоволен, а очаква баща му да го посрещне с любов. Това е все едно господарят да изисква от слугата си да му направи погача от житено брашно, след като му е дал царевично. Възможно ли е да дадеш едно нещо, а да изискваш от него да излезе друго? Права е пословицата:”Каквото посееш, това ще пожънеш.“ Има и друга пословица:”Каквото правиш, това намираш.“ Тя е вярна в известни случаи, а не абсолютно. Например господарят, като по-силен, бие слугата си, кара го да меси хляб, да носи вода, да чисти къщата. Слугата върши всичко това, а в замяна получава бой от господаря си. Значи господарят постъпва зле, а получава добри работи. Ябълката дава безкористно своите плодове и ако останат една-две

ябълки на нея, децата идат с пръти и очупват клоните ѣ̀. И тук пословицата не е вярна. Тя дава с любов плодовете си, а децата чупят клоните ѣ̀. Богат човек си, носиш в джоба си златни пари. Среща те един беден. Ти му дадеш една златна монета. Той казва: „Не знаеш ли, че имам жена и деца? Защо ми даваш само една монета? Дай ми още!“ Даваш още една, но той не се задоволява: „Дай още!“ Ти даваш, той още иска и започва да ти се заканва. Най-после си казваш: „Благодаря, че не ми взе живота.“

Има случаи в живота, когато даваш всичкото си богатство на човека и в замяна на това той казва: „Много ти благодаря.“ Питам: това достатъчно ли е? Какво означават думите „много ти благодаря“? Казваш: „Аз съм доволен от този човек – благодарих му.“ Много скъпо продаваш думите си. Колко струва думата *благодаря*? Лесно се освободи с думата *благодаря*. На когото и да дадеш хиляда наполеона, и той ще ти благодари. Какво ще стане с този, от когото си взел парите? Той ги е спечелил с труд и като ти ги даде, започва да страда. Иде зима, той няма въглища и дърва, няма зимовище, няма дрехи. Без да иска, този човек ще каже за тебе:

– Дойде един и ме обра, и то в Името Божие. Сега моите деца гладуват, ходят боси и голи. В замяна на това той ми каза само една дума и си отиде.

– Каква беше тази дума?

– Благодаря.

– Скъпо ти коства тя.

Това, което ви говоря, са случаи, които стават всеки ден в живота. Не ви говоря нещо, отдалечено от вас. Аз съм близо до вас, а не някъде в Духовния свят. Дойдат, оберат те деликатно, а после благодарят на думи. Друг иде и казва: „Хайде, Господ дава на тебе, а ти на мене.“ Защо да не каже обратното: „Господ дава на мене, пък аз на тебе.“ Дойде някой при тебе и ти казва: „Слушай, аз се молих на Господа за тебе, сега ти ще ми дадеш от своето благо.“ Това не е разрешение на задачата. Ще излезе, че ти правиш Господа слуга. Вземаш заеми оттук-оттам и заставяш Господа да плаща твоите

дългове. Аз бих постъпил другояче. Като получа известно благо, ще кажа: „Братко, ела да си разделим благото.“

Казвам: откажете се от господарството, от заповядването. Чудя се на хората, които се опитват да заповядват на Господа. Казваш: „Аз се помолих на Господа да помогне на еди-кого си. На мене се дължи неговото благословение.“ Според мене Бог едва ли е чул тази молитва, но сам е пожелал да помогне на този човек, за да не вдига толкова шум. Казваш, че Бог е чул молитвата ти, че Той ти е проговорил отвътре. На кого Бог не е проговорил? Той говори и на птичката. Като възприеме този говор, тя бяга далече от ловеца, който е насочил пушката си към нея. Божественият глас пази всички живи същества от зло. Нещо отвътре ти нашепва: „Ще Ме слушаш.“ Ако не обърнеш внимание, зло те очаква. Сега и аз ви обръщам внимание да се вслушвате във вътрешния глас. Не мислете, че както вървите, ще излезете на прав път. Вие сте се качили високо, на едно кубе, направено от лед. Слънцето ви огрява и ледът постепенно се топи. И храмът е от лед. Като се топи храмът, и кубето се топи. С него заедно вие се смъквате все по-надолу. Защо ви е този леден храм? Докога ще седите на леденото кубе? Кажете си: „Ние не се молим в ледени храмове и не седим на ледени кубета.“ Когато Бог ви проговори отвътре, ледовете ще се стопят и цветята ще поникнат.

Повтарям: няма живо същество в света, на което Бог да не е проговорил. Важно е за вас да различавате кога Господ говори, кога духовете ви говорят. Много пъти ви е говорил Бог, но вие сте давали ухо повече на другите гласове – объркали сте гласовете в себе си. – „Защо сме се объркали?“ – Защото ухото ви е притъпено, не можете да чуете тихия глас на Бога. Духовете са гърлести, те говорят високо, за да ги чуете. Не е лошо, че чувате гласовете на духовете. И те излизат от Бога. Казваш: „Бог ми проговори.“ – Какво ти каза? – „Да взема торбата на приятеля си, да взема хляба и храната му за себе си.“ – Тогава и разбойникът, който убива хората, ще каже, че Бог му е проговорил. Който отива на църква, и той казва, че Бог му е проговорил. И майката, като отглежда децата

си, казва, че Бог ѣ е проговорил. И бащата, като носи хляб, месо, сирене у дома си, и на него Бог е проговорил. Значи на всички говори Бог, но в този говор има нещо особено, а не както в говора на обикновените хора. Бог говори на човека при специални случаи и навреме: когато никой не може да му помогне, Бог тихо му проговаря и му помага.

Соломон казва: „Има време за всяко нещо.“ Христос казва: „Открил си истината на младенците, а скрил си я от мъдреците.“ Младенците са смирените. Някой ще каже за себе си, че е от младенците. Дайте му власт, дайте му пари и слуги на разположение, да видите какво ще направи той. Казват: „Дайте власт на човека, да видите какъв е.“ Казано е в Евангелието: „За всичко благодарете!“ Може ли да благодари онзи, когото пекат на ръжен? Аз съм наблюдавал как българите пекат на ръжен прасе или агне. Като въртят прасето в огъня на една и на друга страна, от време на време го намазват с масло, за да се зачерви добре. Ще кажете, че така се прави с прасето, с агнето – те са животни. Не е така. Като влезете в живота, ще видите, че Бог постъпва еднакво с всички. И кокошката, и агнето, и прасето чувстват. И те страдат. Наистина страданието на човека се различава от това на животните, но всички живи същества страдат. Ще кажете, че и човек трябва да мине през огън. Не е така: човек може да се учи и без печене.

Какво придобива човек, когато отиде с празна стомна при извора или при чешмата? В случая стомната придобива, а не той. Тя е била празна и се напълва. Като я занесеш вкъщи и започнеш да пиеш от нея, и ти придобиваш нещо. Интересно е – бил си на извора, но не пиеш направо от него, а от стомната. Коя вода е по-хубава: тази от извора или от стомната? Мислите ли, че вашите стомни са по-хубави от Божествените стомни? Изворът представлява Божествена стомна, която постоянно изтича. Човешката стомна се пази да не изтече изведнъж. Оттук вадя следното заключение: всички непреривни неща са Божествени, а всички преривни – човешки. Обичаш някого, но един ден той те обиди. Веднага любовта ти се прекъсва. Казваш: „Едно време имах

любов, обичах всички хора, но сега никого не обичам.“

За да разбереш каква е твоята любов, иди при извора, за да видиш как постъпва той. Колкото и да го ругаеш, както и да постъпваш с него, той си тече и непрекъснато дава. Той носи Любовта и казва: „На никого не се сърдя, от никого нищо не искам.“ Колкото и да го калят, той сам се чисти. Направете същото на един човек и вижте как ще постъпи. Ако днес ви дава вода, на другия ден ще спре даването. Човешкият извор ту тече, ту пресъхва. Ти плачеш пред пресъхналия извор и казваш: „Пресъхна Божественият извор!“ – Не, щом пресъхва, той е човешки извор. Божественият извор никога не пресъхва. Казваш: „Изпразни се сърцето ми. Изпразниха ме хората!“ – Не се изпразни сърцето ти, но стомната ти се изпразни. Хората взеха от тебе това, което ти си взел от тях. Лесно се празни човешката стомна. Като налееш няколко чаши от нея, естествено е да се изпразни. Кой те изпразни? – Ти сам. Ти даде това, което си взел някога. Кой от вас е дал нещо от себе си? Ти вземаш от хората това-онова и лесно се изплащаш. Думата *благодаря* те спасява. Ти си взел тази дума назаем от баща си. Баща ти казваше *благодаря,* и ти казваш същото. Баща ти се мъчи, труди се, поти се, а ти вземаш наготово от него и даваш. После казваш: „Татко, направих едно добро. Доволен ли си от мене?“ Така се хвалят всички деца. Не, ти трябва да направиш Добро от своето. Кой досега е дал нещо от себе си? Желая всички, които ме слушате днес, да помислите върху това и да си отговорите.

Слушам някой да казва: „Аз много обичам Учителя, но той не е познал още моята любов.“ – Чудни сте вие! Аз проповядвам следното: само Бог е Любов. Вие ми носите вода в стомната и аз поглеждам към нея да позная Божествена ли е водата, или човешка. Ти носиш стомната с вода и си мислиш: „Учителя все ще ми плати нещо.“ Значи ти продаваш Божията Любов. Пред мене се изпречват двама души: един с голяма чаша, а друг – с малка, и двете пълни с вода. Първият казва: „Ето, Учителю, моята чаша е по-голяма от неговата. Обърни внимание какво ти носи.“ Иде трети, носи пълна стомна с вода и казва: „Ето, аз нося цяла стомна.“ Първият и

вторият са недоволни от третия, с пълната стомна, и казват: „По-добре малко, но хубава вода.“ Според мене дали водата е в чаша, или в стомна, е все едно. Водата не е ваша. Щом е така, не изнудвайте хората, не се налагайте със своята любов. Човешката любов е привидна. Казано е в Писанието: „Който даде една чаша вода в името на Бога, той няма да остане без заплата.“ Къде става това? На Небето, в Божествения свят. Във Великия Божествен свят тази чаша не е обикновена, а жива, която постоянно се пълни и изпразва.

Сега, като говоря така, ще си кажете: „Колко лоши хора сме ние!“ – Не е въпрос колко сте добри или лоши. Важно е, че вие сте длъжни да си направите една къща от тухли. Всяка тухла трябва да бъде номерирана и като строите, да поставите всяка част на мястото ѣ. Днес вие градите, но не обръщате внимание на номерацията. Като направите къщата си, виждате, че нещо не си съвпада. Събаряте къщата и започвате отново да градите. Частите пак не се съвпадат – отново градите. После пак събаряте. Така градите и събаряте и в края на краищата нищо не излиза. Казвате: „Тухлите и гредите не са хубави.“ Хубави са те, но вие не обръщате внимание на номерацията им и объркватетехните места. Това се отнася както до физическия, така и до Божествения свят. И там човек гради, като спазва правилата на Божествения свят. Човек има три вида отношения към Бога: първото му отношение е във физическия свят – с тялото му. Второто му отношение е със сърцето му, т.е. с чувствата – в астралния свят. Третото отношение е в умствения свят – с мислите му. Значи човек има отношение към Бога със своето тяло, със своето сърце и със своя ум.

Често питате какво представлява Божията Любов, как се изявява тя на Земята. Много просто. Божията Любов се предава чрез тръби, както се предава водата от едно място на друго. Ето водата на Рилските езера може да се прекара чак до София с помощта на здрави, хубави тръби. Те ще се радват, че хубавата рилска вода минава през тях. Всъщност водата е определена за разумните същества, те да пият, а тръбите служат само за проводници. Такова нещо представляват

хората по отношение на Божията Любов. Те са проводници на Любовта, а самата Любов е определена за други. Тя отива на друго място. Ако канализацията е негодна, ще ви изхвърлят навън и ще ви заместят с нови тръби, по-хубави и по-здрави. Децата ще дойдат с чукчетата си и ще започнат да удрят върху вас, докато един ден съвсем изчезнете. Всеки човек е важен и необходим дотолкова, доколкото минава през него Любовта, както водата през тръбите. Щом го заместят с нова тръба, той е вече негоден за живота. Божията Любов слиза от Божествения свят в ангелския, но първо слиза в човешкия свят и оттам се качва в ангелския. Такъв е пътят за проява на Божията Любов. В човешкия свят любовта е неустойчива и преходна, а в ангелския тя е постоянна и устойчива. Това, което наричате на Земята любов, не е никаква любов. То е проява на две усещания: светлина и топлина, придружена с влага. Топлината е признак на Любовта, но не е Любов. Дето има топлина, има и влага. Дето има влага, там се проявява животът. Значи признаци на Любовта са топлината, влагата и животът.

Дето има тези прояви, там има и движение. Сега, ако искате да знаете доде сте дошли, ще ви кажа следното: всеки от вас има по една стомна, но напусната, в смисъл пълна с утайки. Стомната на едного е от желязо – ръждясала е; на друг е от мед – позеленяла е; на трети е от калай – окислена е; а на четвърти е от глина – наслоена е с нечистотии. Ето защо стомните на всички хора са стеснени, не събират много течност. Те трябва да се очистят. Казвам: сега има вече нови стомни, направени от чиста, прозрачна материя. Старите стомни ще дадете на децата да си играят с тях – те са замърсени, не могат да се употребяват повече. „Тогава да продадем старите си стомни.“ – Можете да ги продадете, можете да правите, каквото искате, но те не влизат вече в употреба: животът ги е бракувал. Ще преведа този образ на съвременен език. Новата стомна подразбира нов възглед. Той трябва да бъде такъв, че да разшири живота във всяко отношение. Новата канализация не търпи стари тръби. Нова църква не се прави с крадени камъни и с пукнати камбани.

Младата булка не се венчава със скъсани дрехи. По остри камъни бос не се ходи. „Кои са острите камъни?“ – Това са острите, силните думи: „Ей, ти мари, слушай!“ – Това е остър камък. – „Ами ти, мари!“ – Друг остър камък. Кой не е *мари*? *Мари* значи да мараш, да цапаш. Кой не мара, т.е. кой не цапа, не петни?

Една жаба си подала главата над блатото и почнала да кряка. В това време се показала друга, по-голяма и по-гърлеста жаба, и казала: „Ти не можеш да пееш. Не знаеш ли как ни учи нашият професор?“ И почнала тя да се надува повече и да кряка. Покрай блатото минавал един певец. Чул той силното крякане на жабите и си казал: „Само един камък да хвърля във водата и ще разваля концерта им.“ Често и вие се събирате, молите се, пеете и мислите, че като вас певци няма. Мине край вас един дявол, хвърли камък, вие затихнете – и хайде във водата! Какво страшно има в камъка? Някой хвърли камък върху вас и вие се спуснете на дъното. Казвате: „Като се скриеш във водата, така ще се спасиш.“ – Не е вярно това. Ако една птица, кацнала на клона, се намира пред опасност, къде ще се скрие? Ако ѣ кажа да се скрие във водата, прав ли съм? Птицата знае как да се спаси. Тя хвръква нагоре, камъкът не може да я настигне. Значи жабите имат един метод за спасяване – водата, а птиците имат друг метод – въздуха. Как се спасяват хората? Когато дяволът хвърли камък върху тях, те го вземат, турят го настрани и продължават да си пеят. Дяволът хвърля друг камък, те турят и него настрани и пак си пеят. Най-после дяволът казва: „Заболя ме ръката да хвърлям камъни. Тези не са нито като жабите, нито като птиците.“

Да, това са разумните певци – хората. Те не могат да се спасят във водата, нито във въздуха. Човек си служи с разумната воля. Той не вярва в злото, но като дойде то при него, колкото и да е голямо, ще го посрещне и ще го тури настрани. Четох в едно спиритическо списание следното: „Събрали се няколко спиритисти на сеанс, да викат духове. Те искали да видят нещо необикновено – някакво чудо. Стаята била пълна с гости, интересуващи се от това. По едно време

се явил един слон. Това бил дух, материализиран във формата на слон. Присъстващите, като видели това необикновено явление, изплашили се и избягали от стаята. „Защо бягате?“ – „В стаята има слон, не влизайте.“ По-смелите се решават да влязат и не виждат никакъв слон. Казвам: човек не може да разреши мъчнотиите си като жабата, не може да ги разреши и като птицата. Той ще ги разреши по пътя на Разумността и Любовта. Следователно, ако отида при един извор с любов, и той ще ми даде с любов да пия от него. Дето и да съм на планината, ако имам любов в себе си, веднага ще намеря извор на пътя си и ще уталожа жаждата си. Божията Любов върши чудеса. Дето е Любовта, там жадни няма. Нейната вода тече изобилно навсякъде. На всеки ще се даде толкова вода, колкото му е нужно.

Сега, като сме дошли на Рила, при тази хубава обстановка, пак можете да се оплачете от нещо. От какво ще се оплачете? Че не сте спали. Защо не спахте? – „Студено беше.“ – Как е възможно при толкова ясна, светла нощ, при толкова свеж въздух и силен огън да не спите? Кога можете да спите? Ако е облачно, ще кажете, че има голяма влага, не може да се спи. Ако нощта е ясна, светла, пак не може да спите – студено било. Значи все ще се намери някаква причина, която да попречи на желанието ви да си поспите. Ако една семка падне на пътя, ще израсте ли? Няма да израсте. Друг е въпросът, ако някой я вземе и я посади в градината си. Семка, посадена на пътя, никога не израства. Следователно всяко желание, което не може да се реализира, е посято на пътя. Щом е така, защо не си признаете истината? Ако не можете да реализирате мисълта си, и тя е посята на пътя. Ако правите деветдесет и девет безрезултатни опита, трябва ли да разоравате пътя?

Тук, на Рила, ще изучавате закона за смяна на енергиите. Той гласи: след всяка любов иде омраза. След студеното време иде топло, а след топлото – студено. Този закон е главно за физическия свят. Същият закон се отнася и към Духовния свят. Той има отношение не само към хората, но и към всички живи същества – растения и животни.

Достатъчно е да се смени настроението на човека, за да се смени състоянието и на клетките. Този закон е общ както за частите, така и за цялото. Когато става известна промяна в Природата, едновременно става промяна и във всички живи същества. Тази част на Земята, която се огрява от Слънцето, е топла; която не се огрява, е студена. От това зависи да бъдат и телата топли и студени. От студа материята се сгъстява, сцеплението между частиците се увеличава, а енергията се намалява. Когато материята се разредява, сцеплението се намалява, а енергията се увеличава – казваме, че тялото е нагорещено. Може ли при сгъстяване на материята да очакваш разширяване на тялото? Не може. Следователно, при сгъстяване на материята резултатите са едни, при разредяване – други. Това са два противоположни процеса, еднакво важни и необходими.

Казвам, че силната любов произвежда силна омраза. В случая омразата е временен, частичен процес. Човек мрази някого, защото той му е причинил известно страдание. И обратно, той обича даден човек, защото му е причинил радост. Питам: когато човек страда или се радва, става ли по-добър? Когато страда, човек не става нито по-добър, нито по-лош. И като се радва, пак е същият закон. Важно е, като страда, да престане да страда. И като се радва, да престане да се радва. Ще кажете, че тази мисъл е трудна за разбиране. Трябва да ви оставя сами да мислите върху нея, но ще ви помогна малко. Искам да кажа, че и страданието, и радостта са временни процеси. От гледището на Божествения свят те са залъгалки. Например искате да назначите някого за владика. Събират се хората от неговата енория, отиват в дома му и го канят да заеме поста си. Обаче виждат, че той си играе с дървени кончета като малките момченца. Какво очаквате от този човек? Може ли той да стане владика? Докато се забавлява с кончета, нищо не може да се очаква от него. Какво ще кажете за момата, която се е цанила за слугиня в един богат дом, а още продължава да играе на кукли? Господарката ѣ я вика, иска от нея да свърши една работа, а тя шие роклички на куклата си. Каква работа ще свърши тя? Господарката е

недоволна от нея, не иска да ѣ плаща. Слугинята се оплаква от господарката си, че била жестока, не обичала да плаща. Коя от двете има повече право: господарката или слугинята?

Всички хора са дошли на Земята да служат на Бога и да се учат. Въпреки това те си играят с кончета и кукли и ако господарят им ги бие, те викат, оплакват се, че са нещастни. Ще кажете, че и Христа биха. Да, биха Христа и Го разпнаха, защото си позволи да счупи куклите и кончетата на някои видни евреи. Те Го запитаха: „Как смееш да чупиш куклите и кончетата ни?“ Той им каза: „Вие сте дошли на Земята да служите на Бога в Дух и Истина, а не да си играете с кукли.“ – „Как смееш да нарушаваш стария ред на живота ни? Как смееш да въставаш против Мойсей? Кой те е пратил на Земята? Не знаеш ли, че нашите кукли са свещени?“

Като ме слушат да говоря, някои казват: „Днес Учителя разви такава теория, че колкото свещени идеи имахме, всичките изчезнаха.“ – Това са свещените теории на куклите. Ако Учителя ви може да разруши една Божествена идея, сама по себе си тя не е Божествена. През колкото по-големи изпитания минава една Божествена идея, толкова повече тя расте и се укрепва. Божественото никога не умира. Мислиш ли, че ако напишат името ти на една църковна камбана, това ще ти помогне да завършиш училището с успех? Ред години камбаната ще бие, богомолците ще се молят, но нито биенето на камбаната, нито молитвите на богомолците ще ти помогнат. Камбаната ще си бие *дин-дан*, добрите хора ще се молят, но ти няма да придобиеш знание. Те могат да ти дадат хляб, за да не гладуваш, но ще си останеш невежа. Името ти не трябва да бъде написано на камбана и от добрите хора не очаквай да се молят за тебе, но сам учи. Добрият човек се моли първо за себе си. Работливият работи пак за себе си. Не мисли, че като работи, той тебе има предвид. Всеки човек работи за себе си. Ще бъде смешно да дойдеш при мене и да ми кажеш: „Учителю, ти знаеш законите, виждаш надалече. Кажи ми, като съм написал името си на камбаната, след колко години ще стана учен?“ Аз мога да видя само едно: колко прашинки се движат и падат при биенето на камбаната. Мога

да изчисля точно техния брой. Нищо друго не мога да видя. Ако някой се опита да ти каже колко знание ще придобиеш при удрянето на камбаната, той не говори истината.

Питаш: „Какво да правя, за да стана учен?“ – Ела при мене, аз ще ти отговоря на въпроса. Изваждам един лист и написвам чисто, отчетливо буквата *А*. Изговарям буквата, написвам я няколко пъти. След това ти я произнасяш и я написваш. Като видя, че си я научил добре, пращам те вкъщи да се упражниш още малко и на другия ден да дойдеш пак да продължим уроците. Баща ти те пита:

– Какво учи днес?

– Учителят ме запозна с буквата *А*.

– Чудно нещо, какъв е този нов учител, да те занимава с елементарни работи?

Ти продължаваш да учиш буквите, гласни и съгласни, докато един ден започнеш да ги съчетаваш в срички, сричките – в думи, а думите – в изречения. Най-после съединяваш по няколко изречения заедно и образуваш цяло описание на нещо. Така ти се запознаваш с новата азбука и с новата мисъл. Баща ти разбира, че учителят ти има знание, има и метод за предаване на своето знание. Божествените работи са създадени именно от новата азбука. Да оставим настрани метода за предаване на новата азбука. Да отидем заедно в Природата. Показвам ви едно малко камъче и обяснявам смисъла, скрит в него. Камъчето е буквата *А*. Какво означава буквата *А*? Че вниманието ви трябва да бъде насочено към Бога, от Него да се учите. Като научите буквата *А*, ще ви запозная с *Б*. Мъчно се изговаря този звук, той среща спънки, мъчнотии. За да се изговори, трябва да прибавите някоя гласна. Значи звукът *Б* показва мъчнотиите, спънките или препятствията, които човек среща на пътя си. За да ги преодолее, той трябва да се вдълбочи, т.е. да отправи погледа и вниманието си вътре в себе си.

Днес ви запознах с буквите *А* и *Б*. Повече букви няма да ви открия. С останалите ще се занимаваме в други лекции. Направете изчисление след колко беседи или лекции ще ви открия всичките букви.

Реплика: *След шестнадесет беседи.*

Ако ви пита някой какво ви е говорил Учителя днес, кажете: „Запозна ни с две букви – *А* и *Б*, или *Б* и *А*.“ Буквата *Б* означава известна мъчнотия. – „Как ще я разрешим?“ – Първо ще поставите *А* пред *Б*, ще образувате сричката *АБ*. Като видите, че не можете да я разрешите, ще смените местата на буквите и ще образувате *БА*, т.е. след мъчнотията ще отправите вниманието си към Бога. Това значи *БА*. Така именно ще разрешите мъчнотията си правилно. Следователно, като се натъкнете на някаква мъчнотия, от какъвто характер и да е, кажете *БА* и започнете да мислите. Няма да мине много време и мъчнотията ще се разреши. Това значи да се отвори пътят ви. За да разрешиш мъчнотията си, ти трябва да се свържеш с Бога. – „Не може ли без мъчнотии?“ – Не може. Разрешаването на мъчнотията е чистене. Ще изчистиш пътя си към Бога, т.е. ще премахнеш греховете си от своя път. Ако пътят на човека не е чист, Божията мисъл не се предава правилно. Чрез мъчнотиите се пречиства нервната система. Когато всеки нерв се пречисти, тогава човек приема правилно Божествената светлина и мисъл. Защо идат страданията? За да премахнат нечистотиите от човешкия ум. Ако бяхте ясновидци, щяхте да видите как от главата на страдащия излизат особен род вълни, които миришат неприятно. Те са резултат обаче на човек, който има нисши страдания. Не говоря за висшите морални страдания, при които човек излъчва нещо приятно от себе си. Някои хора постят с цел да се пречистят. В този случай те миришат неприятно. От стомаха им се отделя лоша миризма. Значи човек ще пости, докато престане да мирише лошо.

И тъй, докато е жив, човек трябва да се чисти. Ще изчистиш първо устата и стомаха си, отдето иде миризмата. Същевременно ще развиваш обонянието си: сам да разбереш доколко си се изчистил. Ако дъхът ти мирише, а ти говориш на хората за Бога, мислиш ли, че ще те слушат? Щом си отвориш устата, те ще избягат – да бъдат далече от тебе. Ще се молите, ще работите върху себе си, за да се пречистите. Каквато и да е миризмата, тя може да се махне. Още в

миналото дяволът е станал причина за тази миризма. Има случаи, когато децата не обичат майка си. Защо? – Заради миризмата, която се отделя от нея. Човек трябва да се чисти. Как? – Чрез пост. Ще пости, докато дъхът му се очисти. Ако пости и дъхът му продължава да мирише, това не е никакъв пост. Ще постиш не за да отслабнеш, да станеш жълт като светия и да изчезнеш от Земята, но за да се пречистиш, да не мирише дъхът ти.

Като ви наблюдавам, забелязвам, че понякога погледът ви е възбуден, очите ви са светнали. Това не е естествено състояние. Друг път очите ви са мътни, неясни, погледът е изгаснал – имате някаква мъка, страдание или скръб. И това не е естествено състояние. Казвате: „Бог ни забрави.“ – Бог забравя нечистотиите на човека, тях туря настрани, а като душа никога не го забравя. Има неща, които никога не нося в своя ум. Цялата Вселена да ми дадат, всичкото богатство на света да ми обещават, аз няма да допусна в ума си мисъл, противна на Божественото в себе си. Същото е и за вас. Има неща, които трябва да знаем; има неща, които не е нужно да знаем. Това, което ви говорих досега, не беше нищо друго освен чистене. Вие се измихте от известни нечистотии. Мийте се, но всякога сами, без теляк.

Ще ви дам следното правило: отсега нататък не позволявайте теляк да ви мие. Буквално ли се разбира това? – И буквално, и преносно. Всеки ще се мие сам, без теляк. Даже ако е възможно, не ходете на баня. Лятно време топлете вода на Слънцето и се измивайте със слънчева вода. При това всеки да се мие отделно, не с други. Ще кажете: „Учителя ни забранява да ходим на баня.“ – Не, аз не ви забранявам, но ви съветвам всеки да се мие вкъщи. Не търсете лесния път. Да оставиш теляк да те търка, това са буквите *БА*. Сам да се миеш, това е *АБ*. Второ правило: като се качвате на планината, случва се някой да падне между камъните. Не бързайте да го вдигнете. Ако той пожелае да му помогнете, това е друго нещо. Обаче не иска ли помощта ви, оставете го сам да стане. Някога аз си правя опити, нарочно се спъна, правя специално упражнение. Вие бързате, искате да ми помогнете. Почакайте

малко и вие да видите упражнението, което правя. Като бързате, вие приличате на онези ученици, които едва чакат да изтрият написаното на черната дъска. Учителя знае кое да изтрие и кое да остане. Той сам ще изтрие написаното на дъската. Дръжте тези правила за себе си. Като ги приложите и видите резултата, тогава може да ги предадете на другите. Обикновено ученикът прави това, което му се забранява, а си забранява това, което му е позволено.

Следната година на същия ден, 13 юли, пак ще дойдем тук и всеки за себе си ще провери какъв резултат има от спазване на правилата. Те са дадени само за една година, защото нищо не е постоянно в живота. Ще бъдете особено внимателни да спазвате първото правило. На баня няма да ходите, ще се миете вкъщи. Ще правите най-много по две-три бани в седмица. Частично можете да се миете всеки ден, а именно лицето, врата, ръцете и краката. Като се изпотявате, веднага ще се преоблечете. Никога не оставайте с потна риза на тялото си. Когато миете главата си, ще я миете със сапун само веднъж в месеца, и то само с хубав, чист сапун. Иначе може да миете често главата си, но без сапун: или само с вода, или с чиста хума. Ще опечете добре хумата, ще я залеете с малко оцет и ще я размиете с много вода. С тази каша ще намажеш няколко пъти главата си и след това ще я измиеш с чиста вода. Така косата става мека и запазва магнетизма си. Ще кажете, че косата не трябва да бъде мазна. Не, мазнината е нужна. Ако я измивате, тя става суха, електрична. Ако главата е добре измита, кожата ще диша добре, но ще се лишите от топлината и активността на мозъка. Знаете ли защо българинът не мисли много? – Понеже носи калпак, главата му се поти много и заедно с потта излизат нечистотиите и мазнините. Мазнините имат отношение към магнетизма. С изгубване на магнетизма се намалява и мислителната способност на човека. Следователно не носете шапка, през която не става проветряване на главата. Като станеш сутрин от сън, намокри малко главата си с топла вода, според температурата на тялото си. След това вчеши косата си с гребен. Ако правилото за миене на главата не ви

се хареса, мийте главата си, както знаете, по старите правила. Ако можете сами да си направите сапун, специално за косата, да бъде от най-хубаво масло, може по-често да си миете главата със сапун. Сегашните модерни сапуни не са чисти: те са направени от умрели животни. Хумата е за предпочитане пред сапуна. Не трябва да миете главата си нито с много гореща, нито със студена вода. Тя трябва да бъде толкова топла, че като турите в нея пръста си, да издържа.

Сега аз не искам да спазвате нещата буквално, но да гледате на тях разумно. Дето е разумността, там е изключено всякакво раздвояване. Че си миеш главата често, това не е грях, но не е здравословно. Ако не знаете тези правила, оправдани сте, но като ги знаете и не ги спазвате, няма оправдание. Ще страдате, без да знаете причината за това. „Как да махнем пърхота от косата?“ – Като живеете редовно. Нередовният живот е причина за пърхота. Кожата обеднява поради нередовния живот. Като живеете редовно, ще влезете в Царството Божие. Казано е: „Царството Божие се взема със сила.“ Същевременно е казано: „Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, ум, душа и дух.“ Що е Духът? – Разумната сила в света. Значи ще влезеш в Царството Божие не с груба сила, но с разумното, възвишеното, Божественото, в което няма никакво противоречие. Който иска да влезе в Царството Божие, не трябва да има абсолютно никакво противоречие в себе си.

Помнете: ако не изпълните правилата, които ви давам, аз няма да обеднея, и вие няма да нарушите моралния закон, но ще страдате и боледувате. Каквото изпълните, то е за вас, вие се ползвате. Ще бъдете здрави и бодри. Като служа на Бога, аз искам тялото ми да бъде здраво, защото то принадлежи на Него. Моето тяло е клетка от великия Космос и трябва да бъде здраво. Мнозина дохождат при мене и казват, че са служители на Бога, изпратени от Него. Какво искате от мене? – „Да ни приемеш добре, да задоволиш нуждите ни.“ Гледам, някой от тях носи полица – да му я изплатя. Казвам: „Добре, готов съм да направя всичко за Господа, но ще чакам известно време и аз да получа нареждане от Него – да зная как

да те приема и какво да ти платя. Щом получа наставления отгоре, ще те приема с всичката любов и почитание.“ Той веднага кипва и започва да вика, да се сърди. Аз зная вече от кого е изпратен този човек. Той иде от свое име. Той е готов всеки момент да вади нож и да реже глави, както постъпва с кокошките. Изпратеният от Бога е готов да чака. Той ще влезе в стаята ми, ще чака или ще отиде в градината да се разходи. Аз имам работа. Ще свърша работата си и ще го приема да си поговорим. Така ще се разберем като разумни хора. Така постъпва разумният човек. С бързане работа не става. Новото учение изключва бързането.

Като говоря за Любовта, ще кажете, че не обичам всички еднакво. Как познавате това? – Вътрешно. Мислите ли, че Любовта на Бога към вълка и към овцата е еднаква? Ами към камъка и човека еднаква ли е? Под *еднаква любов* разбираме едно и също отношение към всички. Прави ли сте в разсъжденията си? Не сте прави. Ето, вземам чук и отчупвам няколко парченца от един голям камък. Турям парченцата в джоба си за спомен. Камъкът се радва, че съм го уважил, че го обичам. Ако със същия чук ударя ръката на човека, той ще се радва ли? Ще бъде ли доволен от моята любов? Значи отношението към камъка е едно, а към човека – друго. Дървото и растението поливаш, разкопаваш, а човека не можеш да поливаш по същия начин. На човека купуваш дрехи и обувки, а на вола даваш ечемик да се нахрани. Ако и на него дадеш дрехи и обувки, той ще те погледне и ще си обърне главата настрани. Той няма нужда от тези неща. Значи към камъка ще се отнасяш по един начин, към растенията – по друг начин, към животните – по трети начин, а към хората – по съвършено различен начин.

Ще ви кажа една Велика Истина: Бог обича всички души. Как? – По начин, който отговаря на всяка душа. Към всяка душа Бог проявява Любовта Си по специален начин. Следователно Любовта на Бог към едного не отговаря на Любовта Му към другиго. Ако мислите, че Любовта на Бога към едного е по-голяма, а към другиго – по-малка, вие се лъжете. Какво ще каже растението, ако пред него сложите

една печена кокошка? То ще си мълчи, няма да разбере какво правите. – „Ама аз му давам кокошката с голяма любов.“ – Възможно е, но то не разбира тази любов. Вие сте сбъркали – мястото на вашата любов не е там. Така са постъпвали идолопоклонниците. Какви ли глупости не са правели хората при изявяване на разбиранията си за живота. Ето защо вземете кокошката и я занесете там, дето ще преценят вашата любов.

Още във времето на Христа дойде майката на Заведеевите синове да иска единият син да седне отдясно на Христа, а другият – отляво. И до днес хората се борят кой да седне отдясно и кой – отляво. Нека всеки сам избере от коя страна да седи. Добре е да става смяна на местата. Ако днес си отдясно на своя приятел, утре седни отляво. – „Ами ако двама приятели се борят за една и съща страна?“ – Тогава нека единият отиде при своя приятел в понеделник, а другият – във вторник. Така всеки ще си избере която страна иска. Колкото и да обичаш приятеля си, не можеш едновременно да седиш от двете му страни. Ще се местиш ту от едната, ту от другата му страна. Това е неправилно и се отразява неприятно и на двамата.

В заключение на горното казвам: съществува закон за смяна на енергията. На този закон се подчинява и Слънцето. Знаете ли през колко среди и пречупвания е минала слънчевата енергия, докато дойде до Земята? Благодарение на това хората са се нагодили към слънчевата енергия и правилно я използват. И Любовта като сила излиза от своя първоизточник и минава през различни среди, докато се хармонизира с всички същества. Който може да я използва правилно, той се свързва с Бога. За да се ползваш правилно от Любовта, застани на мястото, определено за тебе от Природата, и чакай. Всеки сам ще намери мястото си. Не заемете ли мястото си, Любовта ще мине и ще замине, без да я възприемете. „Как ще позная кое е моето място?“ – Като застанеш на своето място, ти ще почувстваш, че си примирен с целия свят. Готов си да простиш на всички. Казваш: „Простих на своите длъжници, но виждам, че не заслужават.“ – Кажеш

ли така, ти си променил мястото си. Всяка дисхармония в тебе показва, че не си на мястото си. Щом се хармонизираш, ти отново заемаш мястото си, свързваш се с Бога и се радваш на живота. Това е диагноза. Защо е така, не питайте. Понеже светът още не е организиран, вие постоянно ще се местите, докато станете господари на себе си.

Днес философи, учени, писатели пишат за мястото на човека в Природата. Всеки го разглежда по своему. Това е въпрос, който и досега не е разрешен. Всеки индивид има определено място. Щом попадне на мястото си, той е доволен, той расте и се развива правилно. Щом напусне мястото си, той става нещастен. Това се отнася не само до хората, но до всички същества, без изключение. Следователно стой на своето място. Ако изместиш някого, ще пострадаш. Дето е щастието на едного, там е нещастието на другиго. Такъв е животът. Дадено ти е място – пази го!

Сега ще ви дам една важна формула. Кажете: „Господи, желая с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила да изпълня Твоята блага воля, без никакво изключение.“ Ще си служиш с тази формула всеки момент: като си буден и като спиш, като ядеш и като работиш. Щом изговориш тази формула, ти си вече на своето място. Ако я забравиш, ти отиваш на чуждо място. Тази формула е за всекиго от вас. Правилата, които ви дадох днес, както и формулата, ще задържите в себе си, докато Любовта се прояви във вас. Под *мълчание* разбирам вътрешно говорене. Нека външните хора видят, че във вас се внася нещо ново, че обходата, отношенията ви към тях стават по-добри. Нека всеки види благородството, деликатността на вашия характер. Щом имате резултат, тогава можете да говорите на хората всичко, каквото съм ви казал. Вижте облаците на небето. Как са образувани големите облаци? От малките облаци. Когато малки облаци се събират на едно място, те образуват голям облак, който закрива Слънцето. Така и вашите малки погрешки, мъчнотии и страдания образуват голяма завеса, която закрива Божественото. Ето защо, като направите една малка погрешка, обърнете се към

Божественото в себе си, то да я изправи. Кажи си: „Господи, сгреших. Сам не мога да изправя грешката си – научи ме как да постъпя.“ Щом се помолиш искрено, Божественото ще дойде да ти помогне.

Като ви гледам как седите, намирам, че позата ви не е правилна. Много естествено, Любовта не е дошла още във вас. Тя се изразява в правилни форми и положения. Не можеш да имаш цигулка, докато вътрешно не си я пожелал. Не можеш да намериш Учителя си, докато вътрешно не си го потърсил. Когато Любовта дойде в света, тя ще създаде красиви, правилни форми, от които вие ще се учите. Значи Любовта ще се изучава по нейните форми, а не направо, както излиза от Бога. Това се отнася до Божията любов, а не до човешката. Ние говорим за възвишената, чиста Божествена любов. Тя се проявява само чрез чистите, красиви форми. Значи Любовта се изучава по вътрешен път, а не отвън. Четеш една книга, но знанието не е в книгата. Ти мислиш, но мисълта не е в мозъка. Значи нещата трябва да се превърнат, за да се възприемат правилно.

В тази беседа има общи и специални неща за всекиго от вас. Всеки ще си намери своето. Едни неща са положителни, други – отрицателни. Но и едните, и другите имат нещо хубаво в себе си и по форма, и по съдържание. Беседата е проста, но снемете черупките ѣ̀ и ще откриете в нея това, което досега не сте виждали. Аз не смея да я разкрия, защото веднага ще се изпари и друг ще я вземе. Вие ще останете като пред празни ясли. Нека всеки сам да си препише беседата, да не чака наготово. Днес научихме две букви от новата азбука: *АБ* и *БА*. Какво означава *АБ*? – Това значи да бръкнеш в коша и да извадиш един грозд. Какво значи *БА*? – То значи: заповядай, изяж този грозд. Това са формули, които трябва да спазвате, иначе ще имате противоречия в живота си. Който дава, казва *БА*; който взема, казва *АБ*. Не мислете, че е безразлично дали давате, или вземате. Когато даваш и вземаш навреме, това е благословение. Бог работи и в даването, и във вземането. Работи и с двете формули, т.е. с инициалите *АБ* и *БА*. Ако имаш нужда от някого – ще

кажеш *АБ*; ако той може да ти даде нещо, ще каже *БА*. Но ако не може да ти даде, ще ти отговори *АБ*.

И тъй, изчистете сърцето си. С какво? – С вода – носител на Божествения живот. Нека тече Божественият живот във вас – той ще изчисти сърцата ви. Нека тече Божествената светлина във вас – тя ще изпълни умовете ви. Нека тече Божествената любов във вас – тя ще изпълни душите ви. Нека тече Божествената мъдрост във вас – тя ще укрепи духа ви. Нека тече повече Любов, повече Мъдрост, повече Истина във вас. Нека тече повече Живот, повече Светлина, повече Знание във вас.

Великата, безпределна, тайна Любов на Бога се изявява по различни пътища в света. Като приемаш Божията Любов, тя се проявява по един начин. Като я предаваш, тя се проявява по друг начин. Като изявяваш Божията Любов, ти виждаш пътищата, по които Бог работи, виждаш величието на Бога. Ходи по Божиите пътища, за да видиш Великата Божия добродетел, която носи всички блага.

Тайна молитва

13 юли, неделя, Рила, в. Мусала

Условия за взаимна работа

Сега се обърнете от вашия личен живот към Природата. Виждате ли тези камъни тук, защо ли са турени? Те представляват разрушение. Някога това място е било величествено. Тук боговете са живели, а сега то е пустиня. Днес хората идват само за екскурзия и бързат да се върнат назад.

Сега най-първо ще ви попитам нещо и вие ще ми отговорите. Трябва ли овцата да изневери на своя принцип, да вземе метода на вълка – да яде месо? – „Не трябва.“ Писанието казва, че човек е направен по образ и подобие Божие. Трябва ли тогава той да вземе Божественото и да Го цапа? – „Не трябва.“ Тогава вие ще разрешавате въпросите принципно, а не според вашия личен живот. Някой търговец гледа днес да спечели хиляда лева, а утре може да изгуби и един милион лева. Не трябва да бъде така. Такова е и вашето положение. Защо се опитвате да прокарвате една бяла лъжа? Вие сте се събрали петте и без да имате Божията Любов, мислите, че ще разрешите една задача. Никаква задача не можете да разрешите. Ще ми кажете, че имате Божията Любов? – Нямате я. Като не можете да я приложите, ще дойде второто положение – да изгубите един милион лева. Всяка една от вас иска да я обичат. Че кой не желае това нещо в света? Който иска да го обичат, и той трябва да обича. Законът е такъв, не може другояче. Който иска хората да имат добро мнение за него, той трябва да бъде разумен във висша степен.

След като направите една грешка и аз ви забележа, вие се обезсърчавате. Като ви казах, че не ви приемам за окултни ученици, всичко като че се събори. Защо ми трябваше да ви правя тази забележка? Аз ви предпазвам да не се провалите. Ако оставиш един човек да си счупи краката, ще бъде много

лошо за него, затова аз го спирам, казвам му: „Чакай!“ – Щом се спре у човека едно желание, веднага настава една реакция. Дойде на ума на някое дете да отиде в градината и да си набере ябълки, круши, и не му идва наум, че ще го сполети някоя опасност. То е свикнало да си къса. Кога се предпазва един човек? – Когато не е един от най-лошите. Вие не сте от най-лошите, но не сте и от най-добрите. Какво значи, че някой човек не е нито от най-лошите, нито от най-добрите? Това значи, че много зло в света не е направил, но и много добро не е направил. За в бъдеще от тези най-малки грешки може да произлезе най-голямото зло.

Сега аз ще ви кажа една максима, която съм намислил да кажа на всички ученици. Тя е следната. Ако имате една чешма, която е направена много хубаво, с хубави камъни и плочи, която тече изобилно, и ако всеки, който дойде при нея, гледа да се задоволи с нейните камъни, ще може ли? – „Не може.“ – Ами с какво ще може? – Със своята вода тя ще може да задоволи всички. Човек със своите постъпки не може да задоволи другите – това са камъните, но със своя живот ще може да задоволи всички. Камъните никой не може да ги бута. Често вие бутате камъните и коритото на една чешма. От водата всеки може да си вземе и да полива цветята на своята градина.

И така, животът – това е човекът, така, както тече Божественото в него; от този живот всеки може да се ползва. Плочата на чешмата – това е човешкият ум, а кранът, през който изтича водата – това е човешкото сърце. Трябва ли този кран, през който изтича водата, да го дадем на някого, да си услужва? – Не трябва! Нито ума си, нито сърцето си не давайте на някого в услуга. Така, както вървите, вие клоните да изопачите вашия живот. Щом изопачите вашия живот, вие изопачавате вашия ум и вашето сърце. Две ограничения Бог е поставил в живота на човека: от една страна – човешкото сърце и човешкия ум, а от друга страна – човешката душа и човешкия дух. Вие започвате с любов и почитание, но като не спазвате тези Божествени правила, свършвате с безлюбие и незачитане. Сега забележете: ако не бях ви казал тези

горчиви думи, никога не бих ви казал и тези думи, които сега чухте и си отбелязахте.

Горе на Мусала беше студено, облачно и атмосферата бе пълна с електричество, което предизвикваше треперене.

Забележете, тук направихме цяла трансформация на електричеството. Горе влагата пъплеше по земята. Там и двете електричества, това в облаците и това на земята, бяха положителни. Като дойдохме тук, близо до езерото, едното електричество направихме положително, другото – отрицателно, и веднага влагата се вдигна нагоре и Слънцето изгря. Всеки ден ти носи урок. Като научиш урока си, и денят си отива, като ти оставя един лист, написан вътре в тебе.

Едно трябва да знаете: съвременната жена трябва да надрасне себе си, защото тя е много голяма материалистка. Всички градове, къщи, железници, все жените са ги съградили. Така че истинският материалист всъщност е жената. Тя е увлякла мъжа и той е започнал да слиза след нея.

За да се съгради една взаимна работа, изисква се Любов, почитание, изслушване и помощ. В обикновения живот това е необходимо, без даже и да го изисква другият. Добрият, разумният човек ще види един ден своите добри резултати.

Ден първи!

11 август, понеделник, 8.00 ч.,
Рила, при първото езеро до в. Мусала

Общи въпроси

Всички тези камъни, които виждате по височините, това са все развалини, останки. Това приятно настроение, което изпитвате, като се качвате нагоре, се дължи на това, че вие изживявате останките от миналото величие, което е царяло тук. И днес тези разрушения са дадени на децата за радост. Вие можете да изследвате тези неща, но трябва да знаете, че всеки, който иска да изследва Божиите работи, трябва да бъде абсолютно чист, абсолютно безкористен. Щом у тебе се зароди най-малкото желание да вземеш нещо от мястото, което изследваш, ти ще причиниш вреда на себе си и на другите. Нищо не трябва да пожелаваш. Това е чистота! От всичко можеш да се ползваш, но само след като се обърнеш към Бог и поискаш разрешение за това. Някои мислят, че като са наследници на известен имот, всичко могат да бутат. Не е така – наследникът ще бута нещата разумно, а не неразумно. Когато ви казвам, че не трябва да късате цветята, това не значи, че е грях да откъснеш един цвят, но създаваш в себе си една лоша привичка.

12 август, вторник, 7 ч.,
Рила, при Сухото езеро до в. Мусала

Каляване на материята[22]

Всички пеят. Учителя обърна внимание на вибрациите на разните тонове от гамата.

В тона *до* има слизане надолу – Божественият Дух слиза. В тона *ре* има качване, в тона *ми* – равнина; във *фа* – слизане надолу; в *сол* – равнина, в *ла* – качване; в *си* – равнина, в *до* – слизане. Графически това може да се представи по следния начин:

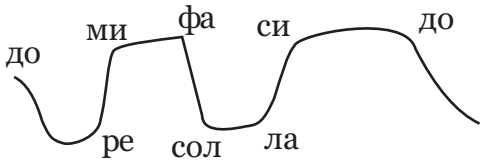

Често съм ви казвал, че и боговете воюват, но като се казва „война между боговете“, то не се разбира онази глупава война, която ние знаем. Това е война за идеи, в която боговете творят. В тази война става поляризиране и в това поляризиране се образува материята. Едните са поляризирали материята в едно направление, другите – в друго направление, и веднага се започва разделянето. Така са се образували тези развалини. Значи, за да станат тези развалини, част от енергията е била извадена нагоре, а част от енергията – надолу. Тази част, която е взета нагоре, е образувала върховете, а тази част, която е взета надолу, е образувала долините. Има една материя, която постоянно слиза, а друга остава като върхове. Един ден Земята ще претърпи голямо изменение. Ниските места ще се повдигнат, ще образуват върхове, високи до 10 000 м, но все пак някои от тези върхове ще си останат, няма съвсем да се обезличат. Като се образуват тези върхове, какво ще стане с хората по тези места? – Ще пропаднат. Когато

боговете строят великите неща, ние, малките хора, трябва да бъдем надалече от тях, та като си свършат работата, ние ще дойдем да видим какво са направили.

Има истина в света, която не може да се каже, защото всички ще се скарат помежду си и ще се разделят. Помнете две неща: не казвай кой е най-добрият и кой е най-лошият! Ще си мълчиш. Това ще запазиш за себе си. Защо? – Защото най-добрият човек не е на Земята и най-лошият човек пак не е на Земята. Това са две свещени идеи, не ги говорете на Земята. Ние казваме за някого: „Той е най-лош.“ – Да, така е, но най-лошият за един е най-добрият за друг, и най-добрият за един е най-лошият за друг. Абсолютно вие не знаете кой е най-добрият и кой е най-лошият. Нещата са най-добри и най-лоши само по време и пространство. Истината не може да се каже, защото във вашия език няма дума, с която може да се изрази. Изковете си една дума и аз ще ви я кажа. Тази енергия на Истината е толкова силна, че каквато жица да ѣ турите, тя ще я изгори и пак няма да остане проявена. Ето защо аз не искам да засягам някои неща, защото ако ги изнеса, ще стане нещо много лошо, ще изгори мозъкът. Нервната енергия в човека не е в състояние да изнесе Истината. Дойде някой, казва: „Е, аз съм глупав.“ – Не, нямаш гръбнак, за да изнесеш Истината.

Страданието е един метод да се кали материята в тебе, за да се приспособи за Божествените енергии. Тези енергии, които идват от долу на горе, произвеждат страданията, в които трябва да се каляваш. Тези енергии, които идват от горе на долу, това са радостите, в които също трябва да се каляваш. Значи ти ще се каляваш едновременно за енергиите, които идват от горе на долу и от долу на горе. Някой ден много страдаш, ще кажеш: „Каляват ме сега, Божия работа е това!“ Това каляване ще трае един-два часа. След това Бог те извади из пещта, изглади те. После пак те тури, докато хубаво се опечеш. Извади те – ти си радостен, ухилиш се. Пак се окаляш – тури те в друго корито. И така, радостите и скърбите се сменяват в живота ти. След като научиш процеса на радостите и на скърбите, само тогава ще се приближиш

при Бог, защото животът не е в радостите и в скърбите. Това са два метода, но има и трети един метод, с който ще се приближим към Бог. Този трети метод още е непонятен за хората.

У хората има друг един метод за каляване – той е индиферентността, дето нищо не интересува човека, но този метод е вреден за някои натури. Има и метод на отчаянието, в който всичко се разрушава. Отчаеш се, но не можеш да се самоубиеш, не можеш да си направиш някоя пакост. В отчаянието нищо не се ражда. То е само за тебе. Отчаяният човек не иска никой да го бутне. Той казва: „Моли се само на Господ, да не ти дойде това нещо до главата!“ Като дойде надеждата у човека, той казва: „Знаете ли, тъй ми иде целия свят да обгърна.“ – Да, но и това нищо не ни дава. При този процес човек няма място откъде да ти даде нещо. Той няма пътища и съобщения. А ние, като видим всяко нещо, казваме: „Дай го!“ Да се говори за тези работи, това е много нещо.

В индуската литература има един такъв пример: един ученик искал учителят му да му каже нещо, което не се отнасяло до него, което не трябвало да знае, и учителят му ударил един такъв юмрук, който той завинаги запомнил. А новото не седи там. Учителят трябва да седне и да каже на ученика си: „Слушай, когато се говори Истината, на дървен чук не се седи. Ще седиш горе, но щом чуеш това *дрън-н-н*, ще слезеш долу.“

Когато кажа на някого: „Слез долу!“ – долу трябва да слезе. Смирение трябва. Гледай камбаната, тя удря: не стой горд, влез в църквата да се молиш. Глашатай е тя! Така че според закона на смирението човек трябва да слезе в такова положение, че да може правилно да наблюдава как стават нещата.

12 август, вторник, 10 ч.,
Рила, при Сухото езеро до в. Мусала

Хубави чувства

В света много мъчно се учи урокът на търпението. Досега е работила неволята, но отсега нататък ще работи търпението. При големия страх малкият страх става герой и като мине опасността, и той се насърчи и казва: „Не съм бил толкова страхлив, колкото съм мислил.“

В развиването на човека има известни блага, които едновременно може да му създадат и приятно, и неприятно разположение, зависи от времето. Това съществува в реалния живот. На млади години да ти опекат една кокошка, ти ще се радваш, но на стари години, когато си останал без зъби, и да ти опекат една кокошка, ти ще кажеш: „Защо не беше на млади години?“ Добре, изгубил си е някой зрението, а някой негов приятел го вземе да го развежда из цяла Европа. Той казва: „Защо ми е това сега, а не на млади години, когато виждах? Аз сега ще ходя натук-натам да разглеждам неща, които не виждам.“ Философия е това. Неизповедими са Божиите тайни! Те са толкова страшни, че и ангелите, които говорят за Божията Любов, когато дойде въпрос за Божиите тайни, и на тях им трепва сърцето. Има страшни неща в света, но ще ги минеш в тъмнина, за да не виждаш нищо. Вие сега казвате: „Да видим какво има, да знаем всичко“, но щом ви се отвори картината и я видите, ще кажете: „Е, по-хубаво да не бяхме видели тази картина.“ Именно сега вие трябва да се борите в себе си. Като влезе в този път, човек трябва да бъде разумен, да разбира нещата. Голяма разумност се изисква! Например някой човек може да почувства тъй обезсмислен живота си. Психология е това! Защо до едно време човек мисли, че животът има смисъл, а после мисли, че няма смисъл?

Представете си един прост пример. Вземете един ученик, който учи в училището – има една книга, от която учи. Той

носи тази книга, отваря я, чете – радва го всичко. Не мине много време, изгуби книгата. Той обезсмисли живота си, обезсърчи се. Тази книжка му е внасяла известна радост, давала му е нещо, но сега си е изгубил книжката, няма откъде да учи. Той мисли, говори все за тази си книжка. Нищо друго не го интересува. Но един ден, току-виж, един негов приятел му каже: „Намерих книжката ти.“ Веднага той се зарадва. И така, някой от вас е изгубил своята радост. Тя е в книжката. Един ваш приятел един ден ще намери книжката, ще ви донесе радостта – и вие ще се зарадвате.

Тази книжка (*Учителя показва една своя малка книжка*) я носих на Черни връх и я турих в един от джобовете си на палтото. Дойде един ученик, каза ми: „Учителю, дайте да Ви нося палтото!“ Дадох му го, без да си взема книжката. У мене има една черта – да окажа на човека повече доверие. Той, както носил палтото, обърнал го и книжката паднала някъде по пътя, без да забележи той това нещо. Донесе ми после палтото: гледам, книгата я няма. Ще кажете: „Нали си ясновидец, намери я!“ Аз не искам да си служа с ясновидството в тези случаи. Това е егоизъм. Казвам си: „Ако ме обича тази книжка, тя ще си дойде сама.“ Някой от компанията се забатачил из пътя и както вървял из снега, вижда нещо пред себе си. Навежда се, намира книжката. Донесе ми той книжката и аз му казвам: „Та ти си бил ясновидец, намери книжката!“ Другото, което се загуби, то не струваше толкова, но книжката се намери. Е, сега мислите ли, че вашето щастие, което сте загубили някъде, няма да го намери някой и да ви го донесе? То е някъде из планината, ще се намери. – „Ама аз не бях умен, изгубих го.“ – Е, станало е сега!

Ще ви приведа едно противоречие. Как ще си обясните вие това нещо: ангелите, които са толкова щастливи при Бог, един ден Бог ги катурва от тази височина и ги сваля долу да създават светове. Не е ли изгубено щастието за тях? – Изгубено е. Вземете примера с Адам. Туря го Господ в Рая, при това хубаво място, но отиват те да човъркат онова дърво. Какво показва това нещо? – Непослушание. Това показва, че тези хора нямат вяра в Бог. Те пожелаха да опитат това дърво.

– Е, опитайте го! Извиква ги Господ, но те се скриват. Тогава праща Господ един ангел да ги изпъди навън. Те плачат, молят се. Това тяхно щастие изгубено ли е? – Не е изгубено. Но колко хиляди години трябваше да го търсят? Те изгубиха Божията Любов, връзката с Бог. И дойде Христос да търси това щастие. Не че Бог няма връзка с нас. Има връзка Той, но ние трябва да я намерим. Тази връзка с Бог търсим ние сега.

Сега по някой път вие се обезсърчавате. Щастието, което сте изгубили, ще ви го донесе някой ваш приятел някой ден и вие ще се зарадвате. Вие тъжите за нещо. То е малко нещо. Тази книжка, която бях изгубил, аз можех и от другаде да си я доставя. От петото издание са излезли 10 000 екземпляра, аз можех да си я набавя, но не трябваше да се изгубва. Та казвам: когато дойде до Божествените работи, у тях загуба няма. Божественото никога не се губи. У Божественото стават промени, но То ще регулира човешкото. Всичките хора ще претърпят промени.

Някой път имаш желание да се молиш – молиш се. Някой път нямаш желание да се молиш и казваш: „Е, защо ще се моля? Ако иска Бог да ме благослови, да ме благослови и без да се моля. Няма какво да се моля!“ – Че кой те кара? Някога ти сам чувстваш известно разположение, молиш се; някога нямаш разположение, не се молиш. Това показва, че в тебе има два източника. Единият източник ти казва: „Ти трябва да мислиш!“ Другият ти казва: „Защо да мислиш? Безсмислено е това нещо.“ Два източника има у човека. Тези два източника се различават и ти ще слушаш единия от тях. Единият казва: „Мисли!“ Другият казва: „Не мисли!“ Единият казва: „Вярвай!“ Другият казва: „Не вярвай!“ Единият казва: „Със знание можеш да добиеш Царството Божие.“ Другият казва: „И без знание може да се влезе в Царството Божие.“ Единият казва: „Любовта е Живата църква.“ Другият казва: „Без църква не може да се живее.“ Е, виж тогава мравките как живеят, те имат ли църква? Мравките се движат към човека, идеал имат те! У мравките културата е преходна, у пчелите – също, у човека – също. Значи има стремеж у всички към идеалното. Представете си, имате каква и да

е рана, и да можете изведнъж да я заздравите. Да кажеш: „Такава е Волята Божия!“ – и раната да оздравее.

Мислите ли, че Господ, Който ви е изпратил на Земята, иска да страдате? Не, чрез страданието Той иска да ви предаде един урок. Чрез радостта ви предава друг урок. Днес Господ ти казва: „Ще учиш един урок на страданието.“ Ще направиш един опит, но ще изгубиш нещо и ще затъжиш. На другия ден ще добиеш нещо и ще се зарадваш. Един ден губиш, друг ден печелиш. Някой казва: „Скръбен съм.“ – Защо си скръбен? – „Ще ви кажа.“ Някой ме пита: „Учителю, ти скърбиш ли? Как носиш скръбта?“ Дойде някой при мене, скръбен е. Гледам го, скърби. Туря скърбите му на гърба си. Среща ме някой в това време, пита ме: „Защо си замислен?“ – „Нося един чувал. Като го занеса до някоя къща, ще го сваля и тогава няма да съм замислен.“ Като му занеса чувала, той кисне да се смее и аз се смея. Когато носиш някой тежък чувал, тук се изгубва благоприличието, и това е много естествено. Сега, в дадения случай, аз няма да седна да му казвам: „Ти няма защо да скърбиш, ще занесеш този чувал, където трябва.“ – Не, Божествено е в този момент да помогна за чувала му. Ако се откажа, това не е Божествено. Той върви по същия път, по който и аз вървя. Ще туря чувала в каруцата си. Малко ще се постесня, но ще му помогна. Ще стигна до някое място, ще спра каруцата си, ще сваля чувала и ще му кажа: „След мене идват добри хора. И те ще ти помогнат, не се бой!“

Не мислете обаче, че ще минете без страдания. Като дойде страданието, ще опитате и ще видите, че то има една вътрешна страна. Ако сте умни, то ще ви покаже, че и в него вътре има нещо хубаво скрито. Страданието си разказва защо човек не го обича. То е било една от обичните дъщери на Бог, която един път сгрешила и Господ я наказал. Отива тя тук-там, но никой не я приема. Приемат я само за един ден и после ѣ казват:“ Моля ти се, излез си оттук!“ Вие не знаете какво нещо е скръбта! Скръбта е едно много разумно същество, което тъжи, скърби, че е изгубило нещо, и търси пътя си. По прав път върви тя. Тя не е ваша. А вие, като си замине от

вас скръбта, казвате: „Господи, благодаря Ти, че ни отне тази скръб!“ След скръбта идва нейната сестра – радостта, и ви пита: „Сестра ми беше ли тук?“ – „Да, беше.“ Тогава вие приемате радостта, радвате ѣ се. Някой път скръбта идва след радостта. Така вървят двете сестри. Това е една велика Истина!

Та ще знаете: не сте вие, които всявате скръбта. Има скърбящи същества, които я предизвикват. Те ще минат през вас и така ще се повдигнат. Ще знаете тези неща. Вземете, как ще си обясните от ваше гледище това противоречие? Имате дъщеря, която считате за ангелче, и ако някой се осмели да каже, че не е такава, вие ще се обидите. Но след време тя влезе с тебе в едно противоречие, ти видиш, че тя не е ангелче, въздъхнеш си и кажеш: „Защо е така, откъде дойде този дух?“ Как мислите, защо стават тези неща така? Вие ще кажете: „Така е, защото някоя дъщеря повече обича майка си, друга не я обича – кармически е това.“ Хубаво, съгласен съм с вас, но как се създаде това нещо така разумно? Как е станало в самото начало това? Философия се изисква, за да си обясните тези неща. Колко философи и учители са си обяснявали тези неща?

Та сега вие ще бъдете като малките деца: ще се радвате на един орех, ще се радвате на един лешник, ще се радвате на едно бонбонче. Ще се радвате като децата, ако искате да бъдете ученици. Не се ли радвате, нищо няма да излезе от вас. Ще ти се даде по едно бонбонче на ден и ще кажеш: „Благодаря, че има бонбончета.“ Ти си вървял цял ден, уморил си се, ще кажеш : „Благодаря, че има и едно бонбонче.“ То все ще допринесе нещо, макар и микроскопическо.

Божествената Любов ще ви опита. Утре ще ви дадат по малко хлебец и най-после ще ви дадат и обяд. Трябва да благодарите, но ако не се случи и обяд, ще кажете: „Слава Богу, че другите хора ядат. Аз ще си почина и ще се порадвам, че другите ядат. Благодаря Ти, Господи, че ми се отдаде случай да погладувам малко! Аз благодаря, че сега мога да оценя хляба.“

Сега вие седите тук, но бързате. Мислите си: „Какво ли става в София?“ Вие днес сте тук, утре другаде, не мислете за

София. София е едно училище, тук е друго училище. Всеки ден няма да седите в София! Ще я напуснете.

Та реалното сега е да се посветите на Божественото учение, да всявате в живота примери, които може да издържат. Това не е толкова лесно, но ще направите 1-2-3 и повече опита, докато успеете. Всички ще се стремите към една духовна работа. Аз ви казвам: това е най-лесната работа. Тя няма да ви спъне, в каквото положение и да сте, на каквато работа и да сте. Всяко положение ви определя какво трябва да правите. Дошъл си тук, нямаш работа: ще помолиш Бог да ти посочи къде да отидеш. Здрав и читав си, весел си, краката ти са здрави: ще хванеш правия път, ще походиш дълго време из София, докато намериш случай да помогнеш на някого. Ще се обърнеш към Бог, ще кажеш: „Господи, аз много Ти благодаря, че ми се отдаде случай да помогна на няколко бедни.“ Срещнеш друг някой – ще му кажеш една сладка дума. Благодари, че си беден, че разчиташ на здравите си крака, иначе, ако беше с автомобил, нямаше да имаш възможност да направиш това добро. Онези, които са в автомобил, те остават все на особено мнение.

Та, разбира се, изисква се от вас! Аз желая да се обединявате, да се стремите да се образува една обща база, върху която да работите. Трябва да зачитате Божественото в себе си! И Писанието казва: „Надпреварвайте се да си отдавате почит един към друг!“ Ако е като при хората: ще мина и ще замина – не ви познавам. Човешкото е хубаво, но то е приготовление, а Божественото е неизменно. Господ сам ме поставя в нужда, за да видя Божията Любов. Понякога някой човек нищо не дава за другите, пет пари не дава, нищо не струват те за него, но случи се, че кракът му се счупи и никой не му обръща внимание. Току-виж, дошъл един от тези, за които той пет пари не дава – поправи му крака, помогне му. Тогава той казва: „Ааа, струвал този човек нещо!“ Значи този, който ти е направил едно зло, то може да е добро в негативен смисъл, затова ти не трябва да се разочароваш. Всички трябва да се стремите към това – да има единство помежду ви.

Някой път аз ви проповядвам начин как да се вглъбявате, как да търсите Бог, и вие ме разберете по човешки. Дойде някой при вас, казвате му: „Махни се, аз търся Бог!“ – Ти търсиш Бог, но по човешки. Търсиш Го, търсиш Го, но като онзи иманяр, който търси, търси имането, и като не го намери, най-после казва: „Не струва да се копае.“ Питам го защо не копае вече? – „Аз намерих друго богатство, което ми трябваше повече.“ Действително, някой път човек е така поставен, че не се побира в кожата. Аз зная, има такива моменти. Неразположен е, не иска да го пипне някой. Който го срещне, все го пита: „Ти какво имаш?“ – „Остави ме, не ме пипай!“ Срещне го друг: „Какво имаш?“ – „Остави ме!“ Онзи, който разбира, като го срещне, не го пита какво има, но му казва: „Чакай, аз имам лекарство, дай тук раната си!“

Та сега ще гледаме да се тренирате, да придобиете онова, Божественото. Трябва ви вяра в Божествения Промисъл! Ние ходим из тези места и много същества идват с нас, водят ни, помагат ни. Но като ви говоря тези неща, може да ви се виждат фантастични. Тези същества ни водят навсякъде, упътват ни, пазят ни и ние се връщаме здрави и читави. Толкова мерки се вземат от тяхна страна! Толкова внимателни са те! После, в тези местности има отровни насекоми – ще отровят живота ви. Но тези същества отиват при тях, внушават им да не дохождат при вас – образуват вятър и ги разгонват. Чрез вятъра те се отстраняват. Снощи беше студеничко, но тези комари и мухи се разгониха. Ако нямаше вятър, комарите щяха да ни нахапят много. Студът по-умно хапе. Той казва: „Вие мене ще търпите, защото иначе комарите ще хапят.“

Така че да благодарим на Бог! Сега всички сме на курорт, платили са други заради нас. Иначе всички вие не можете да излезете на курорт, скъпо струва. Ще си свършите работата, ще се върнете обогатени, а от излишъка ще занесете и на другите. Няма по-хубаво нещо в света от това – човек да храни хубави чувства към душите на всички хора изобщо! Това е най-хубавото: към всички без изключение да храните хубави чувства. Това ще произведе в твоята душа нещо хубаво. Ако отношението ни към хората е външно, тогава ти

ще постъпваш по различни начини. Към едни ще постъпваш по един начин, към други ще постъпваш по друг начин; към растенията, към пчелите, към животните – по друг начин. Затова сме дошли на Мусала – да се учим от нея. Тя ви казва така: „Ако вие не слушате Бог и не изпълнявате Волята Божия, ще бъдете като мен. Едно време и аз бях много велика, и в мене живяха богове, но понеже не послушах Бог, ето какво станах; и ако вие не послушате Бог, ето какво ще станете“ (*посочва грамадите камъни наоколо*).

Като дойдем при тези клекове, те какво говорят? Те казват: „Едно време ние бяхме големи великани, но понеже дойдоха големите ветрове и не можахме да устоим, то се смалихме, смирихме се, за да можем да израснем по-яки, да оправим живота си.“ Клекът се е смирил. Ти ще се обърнеш към клека и ще му кажеш: „Много Ти благодаря, че ми даде един такъв хубав урок на смирение. И аз ще бъда като тебе така смирен.“ Вижте тези клекове как се простират по земята. Корените им извличат всичката влага от земята. Ако не бяха те, всичката вода щеше да потъне надолу в земята и земята щеше да бъде суха, пуста. А така тези клекове извличат водата и я задържат на повърхността ѣ. Тези местности, у които дърветата са изкоренени, съдържат всичките нещастия. Те са безводни, сухи. Там, където има силно електричество, от силните изменения стават и силни изстудявания.

Мусала е едно духало, хем тъй, на общо основание духало. Човек като дойде тук, трябва да се издуха хубаво. Това място, на което сме сега, е хубаво, теченията вървят правилно, надолу. Тук едната страна е магнетична, другата – електрична. Като дойдат тук светските хора, по някой път те имат по-добро разположение, отколкото онези, които тръгват в духовния път. Тези, които тръгват в духовния път, аз ги уподобявам на един търговец, на когото работата в първо време вървяла добре: те са си посрещали разноските, но по едно време искали да разбогатеят, затова тук подписали една полица, там подписали друга полица, но стоката им не се продава. Та някои хора, като започнат с духовни работи, подписват големи полици, но не им върви. Никакви полици

няма да подписвате. Без полици, а само звонкови трябват. Вижте у англичаните – те стоката си не изпращат, докато не получат парите. У тях кредит няма. Аз изписвам книги, изпратя им парите, но като вземат предвид колко е цената им и остане случайно един шилинг, те пишат: „Имате да вземате един шилинг, какво да ви изпратим за него на ваша сметка?“ Те не считат това за докачение. Характер е това у тях. И Природата работи така. Те казват: „Законът на Природата е закон на Англия.“ Значи в това отношение те постъпват така, както Природата работи: дават-вземат. А това: „Дай на вересия, че после ще видим“, у тях това го няма. Не, сега ще платите! Разбира се, има някои англичани, които дават пари назаем, и те се обвързват, че не могат да се освободят с години.

Та първото нещо в Божественото училище: трябва да храните към всички хубави чувства и да се стремите да избягвате некрасивите чувства. Некрасивите чувства – това е човешко нещо. Кажеш си: „Моят живот е много нещастен.“ Остави, нека мине тази мисъл през тебе, не я възпирай. – „Ама тежко ми е днес.“ Ще кажеш: „Е, не съм само аз, много същества има, на които днес е тежко.“ Този ден, през който ти е тежко, помисли за всички волове, за всички агънца, които колят, помисли за всички нещастни хора. Ние не мислим за тях, а трябва да мислим. На тези от вас, които са весели, няма защо да говоря това, а на тези, които не са весели, им казвам това, за да знаят как да посрещнат скръбта. Но като дойде радостта, и с нея трябва да знаете как да постъпите. Затова трябва да се молим, а молитвата трябва да бъде тайна. Защото, ако речеш да коленичиш и да направиш това-онова, като те види някой, ще каже: „Какво ли прави този?“ Ако седиш сериозен, ще си каже: „Защо ли е толкова сериозен?“ Ако си прав, защо си прав. Ако си легнал, защо си легнал. А тук всички са свободни. Като ви видят, казват: „Тези хора са екскурзианти, ходят си по планините, правят своите екскурзии“.

Учителя посочи един трън.

Така, вие като гледате този трън, вижда ви се, като че от него няма смисъл, като че никой не му обръща внимание. Е, вие не му обръщате внимание, но как искате тогава Бог, Който седи толкова високо, да ви обръща внимание? Ти като искаш да ти обърне Господ внимание, значи много голяма важност си даваш. Е, то е много хубаво, с това ти искаш да кажеш: „Господи, аз съм тъй малък. Да се обърна към малките – те са по-лоши от мене, но Ти си велик – към Тебе ще се обърна. Не съм учен, не говоря добре.“ Кажеш ли така, смириш ли се, и Господ ще ти обърне внимание. И няма да се мине една минута, и Господ ще ти каже една дума. Когато Господ каже една дума, всички йерархии ще кажат също по няколко думи – всичко това ще се увеличи и докато дойде до нас, това ще стане много голямо. Господ е изказал само една дума. И само възвишените същества виждат колко е малко това, което Бог дава, но като дават и другите йерархии по малко, то като дойде то до долу, всички казват тогава: „Колко е много, колко е голямо това нещо.“ Но докато не даде Бог нещо, всички мълчат, нищо не дават, нищо не казват. У човека съзнанието е дошло дотам, че съзнаваме как Господ се грижи за нас, а у малките, несъзнателните същества съзнанието не е дошло дотам, да съзнаят тази грижа. Но да оставим тази дума – *грижа*. Бог промисля за нас. Но за този Промисъл какво ще трябва да дадем?

Какво беше днешното правило? – Човек да престане да се радва, като се радва, и да престане да скърби, като скърби. Едно малко обяснение. Ти се радваш, че на Гергьовден, защото баща ти те обича, той ще заколи агнето за тебе. От тебе зависи дали той да заколи агнето, или не. Кажи: „Аз се лишавам от тази радост. Не искам агнето да стане жертва за мене.“

Сега един пример за разяснение на това, какво значи да престанеш да скърбиш, когато скърбиш. Ти си скръбен, но веднага си представи, че има по-скърбящи от тебе, обърни внимание на тях и ти ще престанеш да скърбиш. Като видиш, че има хора, които страдат повече от тебе, тогава ще видиш, че и те са по-големи герои от тебе. Докато научите уроците

си, представяйте си, че всичко, което сега съществува в света, това е временно, това са само отношения. Като замине това нещо, ще видите, че сте научили един урок. Вие сега сте слуга, но вечно няма да бъдете слуга. Вие сега сте учител, но вечно няма да бъдете учител. Това са временни служби, необходими, за да научите един урок, но в тях не е онзи, великият смисъл на живота. Вие още не сте дошли до положение да любите Бог. Трябва да почувствате тази Любов и тогава ще я разберете вътре в себе си. Веднага вашето мировъзрение ще се измени и веднага ще влезете между хората, за да им помагате. Това се отнася до тези, които са готови да работят.

Не мислете, че вие ще се избавите от това, което аз ви уча. Аз ще изгладя всичко у вас, няма да оставя да изопачавате моите думи. Аз говоря така, но ще ви накарам: и търпението ще научите, и милосърдието, и добрите обноски, и надеждата ще влезе във вас, и волята, и всичко ще дойде. Този, който е взел от мене пари, той няма да мине така.

Сега ще гледате да изгладите всички неща, които създават съблазън. Ще гледате да изправите всичките си грешки, а грешките се изправят само по един начин. Сега имайте предвид следното нещо: онези волове, които орат на нивата, дали са като онези волове, които не са орали? – Не са. Тяхната кожа не е ли така понадраскана с остена? Онези коне, които са впрягани, дали са като онези коне, които седят в дворците? – Не са. Сега мнозина от вас са впрегнати в работа: знаят – не знаят, но все пак допринасят нещо.

И така, сега ще гледате да създадете нещо помежду си: не за хората, но заради ангелите на хората. Оттам ще започнете. Ще си кажете: „Този човек има един ангел и заради него ще създам това единство, защото този човек страда, а неговият ангел иска да го направи добър човек.“ Той казва: „Аз зная този човек не от един живот. Колко много е живял той на Земята!“

Един брат, който заеква, ми разказваше един ден, че пред външни хора изобщо се стеснявал и заеквал много, а когато е вкъщи, с децата си, не заеква, свободно говори. Та и

вие сега пред хората заеквате, а пред децата си не заеквате. Как може да се излекува този, който заеква? Един господин, който заеквал, ходил при много професори из Европа да се лекува и най-после попаднал при един опитен лекар, който го посъветвал следното: „Ще ти дам един от моите методи, но ще се съгласиш ли да го изпълниш?“ – „Съгласен съм.“ – „Добре, ще станеш просяк, ще изкарваш прехраната си с просия, но като се спираш пред хората да просиш, ще си изискваш свободно, правилно.“ Спира се той пред един и започва: „М-м-м...“ – не го разбрал този човек и си отминава. Спира се пред втори: „М-м-м...“ – и той не го разбрал. Най-после, като огладнял много, спира се пред един, направя голямо усилие и проговаря свободно: „Гладен съм много!“ Този господин му дава хляб. Взема той хляба и отива при професора си: „Спечелих един хляб!“

И вие сега, за да проговорите свободно, трябва да се научите да просите. И този, заекващият, след като се мъчил цяла година да проси и огладнял много, научил се да говори много свободно. Професорът му казва така: „Ти нямаш да казваш никакви излишни думи, ще говориш само същественото.“ Това е много правилен метод. Някои казват: „Смирение е нужно.“ Да, за да придобиеш смирението, трябва да заемеш положението на един просяк, без да те знаят другите. Ти на никого няма да казваш, че си гъгнив. Този те бутне, онзи те бутне – ти трябва да настояваш и да си кажеш: „Не, аз ще изпълня метода на своя професор!“ След една година този човек проговаря. Всеки човек, като те тласне един път, той ще ти даде едно благословение, а някой път, като те нахрани вкъщи, може да ти допринесе едно голямо нещастие. Някога го бутнеш и Господ ти казва: „Ти направи на този човек едно голямо добро.“ – „Какво добро? Бутнах го.“ – „Да, но с това му направи едно добро.“ А като го нахраниш, можеш да му дадеш сила да направи някое зло. Така че не знаем кое е добро. Има хора, чрез които Господ не може да изпрати Своето благословение.

Сега това, което имате, то е една школа и вие трябва да се учите. Всички казвате, че не трябва да се живее за

пари, че ще служите на Бог даром. Да, но като ги видиш, всеки си носи най-малко по едно кайме, всеки си носи най-малко по една икона. Да служим на Бог, но трябва да бъдем последователни. Ако искам да служа на Бог, ако искам да приложа Божественото учение, ще взема сам лопатата, ще изкопая един декар земя, ще посея жито, царевица, картофи, ще ги обера сам, ще начукам житото, ще го сваря, ще те поканя на гости и ще кажа: „Радвам се, че мога да ти предложа нещо от своя труд.“ А сега, купя нещо оттук-оттам и ви поканвам. Засега нашият живот е неестествен, но ще се примирим. Като дойде Божественият живот, тогава ще дойде и естественият живот. При този живот достатъчно ми е да иждивя 2-3 часа за копане, 2-3 часа за учене, 2-3 часа за музика, 2-3 часа за благотворителност. За мене, за вас е достатъчно да си разработим по половин декар земя за прехраната. Като си изкараме прехраната, за другите работи е лесно.

Сега на кого е земята, на кого трябва да благодарим? – На Бог. Някои философи ще дойдат да ни възразяват: „Вие виждали ли сте Бог?“ – Ние ще им кажем: „Господ живее в нас.“ – „Покажете ни Господ!“ – „Ние не можем да Го покажем, но имаме опитности за това.“

Сега, в съвременната педагогика и в Стария Завет има едно правило, според което, ако някой човек направи някоя грешка, трябва да му я кажеш насаме, за да не уронваш неговия престиж. Да, от човешко гледище това е умно, но от Божествено гледище насаме да не му казваш. Кажеш ли му, трябва да вземеш поука от тази негова грешка. А как ще му говориш, Бог ще те научи за това нещо. Трябва да му говориш искрено, прямо, чистосърдечно. Ако той не е чист, аз трябва да му кажа: „Тази душа, която Бог ти е дал, не трябва да я каляш. Ако я каляш, ще дойдат големи страдания. Ще ме извиниш за всичко това, но ти имаш душа и мене ми е скръбно за нея.“ Друг може да ти каже същото нещо, но малко грубичко, с остър език. Един разбира от мекия метод, друг – от острия. За единия ще кажат: „Колко мекичко говори!“ За другия: „Какъв е грубиянин!“ – Не, и на единия, и на другия ще благодариш. На този, който говори

мекичко, ще кажеш: „Благодаря ти за любезния начин, по който ми каза истината.“ На другия ще кажеш: „Братко, аз много ти благодаря, че беше толкова доблестен да ми дадеш един добър пример. Бъди уверен, че аз ще съхраня в душата си за тебе едно отлично чувство. Ти ми каза истината така рязко, прямо.“ И единият, и другият ви дават един добър урок. Няма да бъдете недоволни нито от единия, нито от другия. От човека на Божествената наука се изисква голямо търпение, голямо умение.

Та казвам: някои от вас са много честолюбиви, някои са много користолюбиви, някои от вас имат затаени интрижки – вътре във вас е цял битпазар. Във вас има и много хубави работи, но има и много крадени работи – чудите се как да се освободите от тях. Ще се помъчите да се освободите от тях! Само една непреодолима Любов към Бог може да създаде у нас една мекота, единство, но тази Любов трябва да бъде тъй висока, че да бъде един извор, който постоянно да ви вдъхновява. Това трябва да го спазите. Като слезете сега от Мусала, забравете всичко старо и кажете: „Господи, днес аз изваждам един нов лист и забравям всичко!“ Отидеш на училище, не си знаеш урока – ще кажеш на учителя си: „Учителю, днес не си зная урока!“ – „Е, хубаво, няма да те изпитвам.“ Утре става пак същото. Цял месец продължаваш така. Аз мога да не те изпитвам, но ще дойде комисия, която ще те изпита, и няма да минеш класа. Някой път виждаш, че в някой ученик има силно желание да се учи, прилежен е, но е беден. Към такива ученици, към хора, които се стремят да живеят добре, Господ е снизходителен. Вие сте по-строги съдии, отколкото Господ. Господ е строг, но справедлив.

И така, сега започнете работа! Тези от вас, които искат да бъдат образци, образувайте едно ядро от три сестри или трима братя и покажете как трябва да се живее. Направете опит не да оправите света, но да живеете добре по трима заедно. Така може да работят и възрастните, и младите, и децата. Всички могат да работят така.

Сега да ви задам един въпрос. Имате пред вас една чешма, на която хората идват да си наливат вода, и по някой път става спор за водата. Кое е по-хубаво: да има спор и чешмата да си седи, или да няма спор, да няма и чешма? Поставям въпроса ребром: да остане ли изворът и да има караница, или да няма извор, да няма и караница? Някои казват:"Нямаме нужда от Учителя." – Това значи да се вкара водата в къщата ви, за да няма караница. Да, но по някой път инсталацията се разваля и пак имаме нужда от извора. Ако вие мислите за нещата така, както аз мисля, няма да има никакъв спор, но вие идвате при мен, учите моята философия, но сте като евреите – учите и двата метода: и на Черната, и на Бялата школа. Където ви уйдисва, казвате: „Така казва Учителя", а някой път прилагате нещата миш-маш. Не може така.

Често у вас се явява недоволство. Това е един подтик на душата. И доволство може да се яви. И двете са неизбежни. При сегашните условия ще се яви недоволство, но ще гледате как да се справите с него и как да го употребите. От човешко гледище има неща непоправими, но не и от Божествено. Когато престанем да работим ние, тогава Бог ще дойде да работи в нас и ще научим начини и пътища как да се работи.

12 август, вторник,
Рила, Незнайният връх АБ и БА[23]

Чада Божии

Три хиляди години преди вас пророкът е казал на хората, които са служили на Бог, следната опитност: „Изведе ги през правия път.“ Значи Господ винаги ходи в правия път, а той е много тесен. През него едва може да мине една слънчева прашинка. Само слънчевите прашинки на светлината могат да минат през този път. Мислите ли, че като ви прекарва Господ през този път, та няма да усетите страдания, докато се освободите от всичкия излишен баласт, който е непотребен? Какво ще правиш с този багаж на Земята? Това, което е твое, никой не може да ти го вземе, да те обере. Има пазители на Божествените съкровища и кой каквото открадне, те го следят. Те вървят подире му. Има духове на златото, които го пазят и вървят подире му. Златото, това е като плодове на живота.

Някой казва: „Нали вървя в този път?“ Вървите, но колко чист трябва да бъде човек, за да мине през този път! Като някоя камила трябва да ви освободят. В старо време, разправя се в библейския живот, когато пристигали пътници търговци със своите камили, натоварени със стока, трябвало да бързат рано да влязат в града, защото иначе щели да заварят затворени градските врати и трябвало да завържат камилите си отвън града, но там били изложени на разбойници и стоките с камилите им били отнасяни. За да се избегне това, за тези, които закъснявали, имало някакви проходи „иглени уши“, през които едва разтоварена камила можела да мине. Та сега, като дойдем до иглените уши, все ще ни разтоварят. Ако не дойдат разбойници, ще си вземеш на сутринта камилите и ще си заминеш, но през цялата нощ ще се безпокоиш.

И тогава твоят свят ще изгрее като зората. Кога? – Когато минеш през този прав път.

Виделината на праведния е веселие.

Винаги се радвайте! Кои? – Които ходят в правия път.

Турил си в сърцето им радостта. Значи Бог е турил в сърцата ни радост и веселие. Така че, ако идва скръб и страдание, това не е от Бог, това е от друг.

Често съм наблюдавал, като минавам покрай някое село: майката избие млякото, извади прясно масло, и както е опекла топла пита, вземе, та намаже на едно парченце от нея от прясното масло и даде на детето. То се радва, вземе го. Но някое кученце му задигне хляба от ръцете и то плаче, скърби. Дойде майката, види го, че плаче – тя пак му намаже питка с прясно масло. Така е и с вас. На всички хора им е взето нещо.

Радост и веселие ще придобият.

Весели се, земя, радвайте се, небеса! Земята ще се весели в Господ. Думата *Господ* е емблема на Любовта. Той е мекото начало на Любовта. Ще се радваме на Господ. Ние се радваме на кого? – Когато видим някой, който ни обича, и когато ние го обичаме. Казваш: „Радвам се.“ – Защо? – Защото си видял някой, който те обича и който обичаш. Ти се радваш на една ябълка. Защо? – Защото тя те обича и ти я обичаш. Тя толкова те обича, че като те види, казва: „Искам да дойда у теб на гости.“ И ти започнеш с твоята арфа, с 32-та си зъба, да ѣ свириш, а тя се радва. Действително се радва. Това дърво се радва, защото много от неговите семена се посаждат вътре в мозъка и там растат. Да се посади една ябълка в мозъка на човека, това е голяма привилегия. Ако на съвременните хора им кажа, че една ябълка се посажда в мозъка им, ще кажат, че това е от 1001 нощ. А че те проповядват разни теории, че разстоянието от Земята до Слънцето било 92 или 93 милиона километра, това не е ли от 1001 нощ? Изчисления, в които има разлика до 1 милион, изчисления ли са? Ами ако някой тръгне, приготвен с припаси за разстояние до 92 милиона, а то е 93, и остане на тази станция, какво ще прави? Разбирам разликата им в изчисленията да е такава, че като стигнеш на последната станция, да можеш да прекрачиш до Слънцето, но такава голяма разлика, каквато те определят...

Всички казват: „Вашите работи са глупави.“ Казвам: не са по-глупави от вашите изчисления за разстоянието от Земята до Слънцето.

Да престанем да говорим със славословие. След като Господ ни дава всичките Свои благости, какво трябва да правим? С какво богатство можем да откупим днешния ден? Това е несметното богатство! Представете си колко милиона лева ще ми коства, ако искам да доставя тази обстановка? Трябва да кажем: „Господи, благодарим Ти, че имаме тази привилегия.“ Детето казва: „Взеха ми хляба с маслото“ – и плаче. Нищо, пак ще ти се даде. Радвай се сега на Слънцето, а че ще се върнеш у дома си да поплачеш, това нищо не значи.

За да бъде радостта ви пълна. Кога ще бъде радостта пълна? – Когато Го славим. – А кога ще Го славим? – Когато Го обичаме. Ние сме в Неговия дом и ще Му благодарим. Даром ходим. Няма баждарници – тук да платим, там да платим. А в града, на влак ли се качиш, на трамвай ли се качиш, или другаде някъде, все ще платиш.

И вечно веселие ще бъде на главата им. На кои? – На онези, които любят Бог.

Блажени людете, които познават гласа на тръбата Му.

Ние сме чада на Бог. Този е най-важният пасаж. *Възлюблени, ние сме чада на Бог.* Кога? – Когато ходим в правия път, когато Му благодарим и когато Го славословим. Ако изгубим маслото, пак ще ни даде.

Пейте Богу и песнопейте на името Му! Всяко дихание да хвали Господа!

И така, запомнете този стих, който казвам лично за всеки един от вас. Така казвам: *Възлюблени, сега сме чада Божии.* Като обичаме Господ и ходим в Любовта Му, ние сме чада Божии. Сега ще кажете: „Защо трябва да се обичаме?“ Някои хора питат: „Защо трябва да бъда добър, защо трябва да бъда умен?“ – За да можеш разумно да изпълниш Волята Божия. Това е смисълът. Само като си добър и като си умен, ще можеш да изпълниш Волята Божия. Щом си умен и

добър, ти ще имаш радост, за да изпълниш Волята Божия. И така, ще се молим, за да бъдем умни и добри. – „Защо?“ – За да изпълним Волята Божия. – „Ама защо трябва да бъда умен?“ – За да зная как да изпълня Волята Божия. Някой казва: „А, много искаш.“ – Не е много, това е Божествена мярка. Някой пита: „Защо трябва да бъда добър?“ – „Не зная.“ Трябва да знаеш, трябва да кажеш: „Аз трябва да бъда умен и добър, за да изпълня Волята Божия.“ Някои запитват: „Ама без Любов не може ли?“ – Не може. Който иска да разбере Божествения живот и да възприеме Божието благо, непременно трябва да люби. Само Любовта е, която отваря чашките на цветята. Тя е ключът. С този ключ може да се разтварят Божиите съкровища. Запитват: „Е, защо трябва да любя?“ – За да възприема всички Божии блага. – „Защо ми са тези блага?“ – За да имам Божия живот в себе си. – „А защо ми е този живот?“ – За да имам радостта в себе си. – „А не може ли без радостта?“ – Не може. Ако не дойде радостта, ще дойде скръбта, а аз предпочитам радостта пред скръбта.

Сега вие седите и си казвате: „Аз днес съм чадо Божие.“ Утре кажете: „Днес не съм чадо Божие.“ – Не, това е едно криво схващане. Онзи царски син, който е роден от баща си, той винаги е негов син. Двама братя са синове на царя, но единият е царският син, който изпълнява волята на баща си, а другият е царският син, който не изпълнява волята на баща си. Първият царски син всички го почитат, а за другия казват, че е нехранимайко. И тогава някой казва: „Аз не съм ли чадо Божие?“ – Изпълняваш ли Божията воля? – „Изпълнявам.“ – Значи ти си чадо Божие, което изпълнява волята на Баща си. А ти изпълняваш ли волята на Баща си? – „Не изпълнявам.“ – Значи ти си едно от глупавите чада Божии, което не изпълнява волята на Баща си. Всеки може да бъде добър и всеки може да бъде разумен. Кога? – Когато изпълнява Волята Божия. Сега някои казват: „Аз не съм чадо Божие.“ – Не, не, ще те повика Баща ти и ще ти каже: „Синко, ти не знаеш ли, че Аз имам един закон, който ще те съди, загдето си ходил да крадеш ябълки и круши от чуждите

градини? Ти нямаше ли градини с плодове на разположение, та трябваше из чуждите градини да крадеш?“ – „Е, с другари се увлякох.“ – „Ами не трябваше ли да отиваме в нашите градини винаги, а в чуждите – само когато ни повикат?“

Та сега, като правило, разбрахте ли всички следното? Всички сте чада Божии: едните са чада добри и разумни, които изпълняват волята на Баща си, а другите са тези, на които кучето е взело хляба. Кога кучето взема хляба? Някои говорят със символи, но не разбират смисъла им. Да ви обясня какво означава тази поговорка, че кучето е взело хляба на детето. Влезе то в една чужда градина, набере си ябълки, но го уловят, нашарят го добре, пък и ябълките му вземат. То плаче. Защо? – „Ами кучето ми взе хляба.“ – И това било морал. Няма да влизаш в чуждата градина, да късаш от чуждите плодове.

Някой казва: „Мога ли да бъда чадо Божие?“ Нека остане у вас тази мисъл: „Можем да бъдем чада Божии.“ – Дали сме чада Божии? – Ние сме вече чада Божии, но въпросът е от кои чада Божии сме. – „Е, от кои трябва да бъдем?“ – От тези, които изпълняват Волята Божия, които са добри и разумни. Това е – нищо повече. Това е тъй просто и ясно – никаква философия. И на Небето да отидете, Истината е тъй проста и ясна. Цената на тези думи винаги е една и съща. Където и да отидете, и на Небето да отидете, вземете ли тези думи, колкото и да искате, ще ви кредитират за тях. Тези ваши думи може да ги заложите винаги. Като отидете при един ангел и му кажете: „Аз съм чадо Божие“, той ще ви повика в градината и ще ви нагости. Ако отидеш при някоя крава и кажеш: „Аз съм чадо Божие“, тя ще ти каже: „Смукни си малко от моето млекце.“ Отидеш ли при една ябълка и кажеш: „Аз съм чадо Божие“, тя ще ти каже: „Добре, аз, както виждаш, нямам ръце, но бъди така добър, ако си висок, откъсни си няколко ябълки; ако не си висок, наведи едно клонче и си откъсни.“ Ябълката ще те пита още: „Ама изпълняваш ли Волята Божия?“ – „Изпълнявам.“ – „Тогава откъсни си.“

И така, ние сме от тези чада Божии, които изпълняват Волята Божия с разумност и доброта. Не само че можем да

бъдем, но сме чада Божии. Откъде знаем? – Сега бием това масло. Елате да го видите в котела вътре и да ви намажем от него върху хляба. Ти казваш: „Приятелю, аз съм чадо Божие.“ – „Как ще позная?“ – „Добре, ти си гладен, ти си без подслон. Ела у дома.“ – Той дойде. Аз го нахраня, дам му вечеря, подслон. – „Ти вярваш ли сега, че съм чадо Божие?“ – „Да, днес си чадо Божие, но за утре не зная.“ – „Е, ще видим за утре.“ Днес те нахранвам, приемам те в дома си – и всичко това върша заради Волята Божия. Ако не вършех това заради Волята Божия, можех да те изпъдя навън и да затворя подире ти вратата. Чадо Божие съм! Ела в нашата градина да те заведа, за да вкусиш от нейните плодове. Които от вас са скръбни, които от вас са тъжни, трябва да знаете, че ние сме чада Божии – от разумните и добрите, които изпълняват Волята Божия.

Денят днес е толкова хубав, което показва, че Господ ни се радва. Ако не беше така, нямаше да имаме този ден.

Небето е чисто, светлосиньо, безоблачно, а Слънцето тихо, меко грее, като че милва и се смее.

Бог днес ни се радва и казва: „Заслужиха чадата този ден.“ На тези осем сестри, които отиват в града, Бог казва да бъдат добри и разумни, разумно да изпълняват Волята Божия. Те сега отиват – така ги изпращат. И другите като заминават, и тях ще изпратим по същия начин.

14 август, четвъртък, 7 ч.[24]

СЪБОРНИ БЕСЕДИ

1924

22 август – 7 септември

София

Наряд за 1924–1925 г.

• Размишления: *Само разумният и добър ученик напълно изпълнява Волята Божия*

Първа седмица

• Размишления върху Любовта
• Добрата молитва

Втора седмица

• Размишления върху Мъдростта
• *Отче наш*

Трета седмица

• Размишления върху Истината.
• Добрата молитва
• *Отче наш*

Четвърта седмица

• Размишления върху Правдата и Божия Промисъл
• Молитва на Триединния Бог

Пета седмица

• Размишления върху Добродетелта и Божията Благост
• Молитва на Царството

Шеста седмица

• Размишления върху жертвата на Любовта и Божията Милост
• Молитва *Пътят на живота*

Седма седмица

• Размишления върху силата на Духа Божий, Божията Святост и Чистота
• Молитва за плодовете на Духа
• *Вечният и необятен Бог е Пътят, Истината и Животът.*
• *Мир на всички, които ходят в пътя Христов!*
• *Бог е Любов и Той е единствената връзка на живота.*
• *Благословени са всички, които следват Неговия път.*

22 август

Качества на разумния живот

По какво се отличава Разумният живот, или какви са качествата на Разумния живот? По какво се отличават една пълна и една празна стомна, или по какво се отличават една здрава и една счупена стомна? Разумният човек в своите разсъждения, в своите заключения, в своите аналогии и подобия съпоставя нещата разумно, т. е. така ги съпоставя, че между тях да има известни съотношения.

Значи здравата стомна задържа водата, счупената я пропуща. Казвам тогава: счупената стомна в едно отношение за ленивия човек е за предпочитане. Защо? – По-леко ще я носи. И за глупавия човек една счупена стомна е за предпочитане. Той казва: „Защо ми е здрава пълна стомна? Тя е тежка.“ За Разумния живот обаче пълната стомна е за предпочитане. Питам ви сега: можете ли вие да носите една пълна стомна и вашата ръка да не почувства нейната пълнота, нейната тежест? Сега някои от вас, като имат една добродетел, почват да се разкайват. Защо? Защото, като носят една добродетел, чувстват нейната тежест. Вие искате да бъдете добродетелни хора, без да почувствате тежестта на добродетелите. Като говоря за тежест на добродетелите, подразбирам, че всяка добродетел си има своята ценност и затуй в живота добродетелта ще ни причини една болка. От какво ще бъде тази болка? – Колкото и да е хубава една пълна стомна, като я носиш, ще ти дотежи, ще я пренасяш от ръка в ръка и най-после ще кажеш: „Откъснаха ми се ръцете!“ Но после, след като си достигнал някъде и си ожаднял, ще дигнеш стомната, ще глътнеш няколко капки и ще кажеш: „Е, хубава е тя!“ Следователно неприятността, която изпитваш от тежестта на стомната, ще се сравни с ползата, която ще ти допринесе водата в нея.

Сега мнозина от вас разбират добродетелта като нещо външно. Вие казвате: „Да бъде човек добър!“ Добродетелта

никога не може да се прояви отвън. Тя е чисто духовно нещо. Тя не може да се обсеби, тя не може да се завладява – Добродетелта е свободна в своите проявления и който има Добродетелта, в неговия живот има мир. Първото нещо: Добродетелта носи мир, а мирът показва равновесието на духовния живот. Ние трябва да схванем съотношенията на Доброто и Добродетелта към сегашния живот. Всинца искате да живеете. Добре, но животът не може да се изрази по един начин. Всеки един живот си има особена форма, в която в дадения случай може да се прояви. Онзи охлюв, който виждате да пъпли, и той би желал да живее разумен живот, но Природата му е турила рога, турила му е един малък товар,турила му е и едно лигаво вещество. Питам сега: завидно ли е положението на охлюва? И той иска да живее, но утре го хванете, турите го във врялата вода, извадите го от неговата черупка, приемете го в стомаха си и казвате: „Тук ще живееш, а не там." Неговият живот минава във вашия. Вземете вола или кое и да е млекопитаещо. И те искат да живеят разумно, но може ли един вол да се освободи от своите рога, от своите копита? Всеки вол иска да живее културен живот, както и ние искаме, обаче човекът го хваща, туря му юлар на главата, туря му хомот, взема остена и цял ден го кара на нивата. Питам: туй положение на вола приятно ли е? – Не е приятно.

Казвате: „Такава е Волята Божия." – Не е такава Волята Божия, такава е волята на човека. Волът казва: „Не е казано по цял ден да ора." Вие казвате: „Така е писал Господ." Никой не е чел някъде да е писано от Господа, че този вол трябва да оре на нивата. Никой не е чул гласа на Господа тъй да каже. Добре, ние, разумните хора, които ходим на два крака и отправяме очите си към Бога, и ние искаме да живеем свободно, но и ние сме ограничени. В този живот има известни закони, които ни ограничават. Ти си млад, хванат те като войник във войската, дадат ти пушка и ти казват: „Ще отидеш да се биеш за отечеството си!" Ще има музика, ще има барабан и ти ще тръгнеш под такт, не както си искаш, но както ти заповядват: раз-два, раз-два. Ти ще

кажеш: „Аз съм свободен, аз мога да правя, каквото искам.“ – Не, извадете от ума си това велико заблуждение! Аз някой път ще ви определя какво нещо е свободата. Дотогава, докато човек има известни задължения в света, той не е свободен. Има три вида задължения в света: първото положение е да ходиш с две вериги на краката си и с товар на гърба си. Това аз наричам мъчение. Второто положение е да си без вериги на краката си, но с товар на гърба си. Това наричам задължение. Третото положение е да си без вериги на краката си и без товар на гърба си. Това наричам свобода на движението.

Сега ще ви запитам: Добродетелта сама по себе си туря ли вериги? – Не туря. Тогава, ако искате да наложите едно верую на ума на някой човек, не му ли туряте вериги? Ако чрез Любовта, която проповядвате, искате да турите известни ограничения, известни връзки на някое сърце, на някоя душа, не туряте ли вериги? Где е разумността на вашия живот в такъв случай? С две вериги може ли да се ходи? Казвате: „Разбира се, че ще ходя.“ – Да, тъй ще кажете, но като видите един човек с две вериги на краката си, ще кажете: „Този човек много медлено прогресира, той е много кекав.“ Че как ще прогресирам? Две вериги имам на краката си! Моята разумност в дадения случай ми показва, че трябва да правя много малки стъпки. Старият дядо как ходи? – Бавно върви, той има две вериги на краката си. Ние му се смеем защо ходи така. Такова положение има в човешкото сърце и в човешкия ум.

Аз искам да ви доведа до една вътрешна връзка с ония велики, живи закони, чрез които Бог управлява света. В тия закони човек е абсолютно свободен, той може да прави, каквото иска, но в тях той е отговорен за делата си. Да бъде човек отговорен, това е приятно нещо в света! За какво можеш да бъдеш отговорен? – Можеш да бъдеш отговорен за това, което Бог ти е дал, за доброто, което е вложил вътре в тебе. То е една велика ценност! И един ден, когато достигнете до положение да видите какво нещо е Божията Добродетел, вие ще разберете в какво седи доброто на живота.

Ако ви задам един въпрос: по кой начин може да се направи вашият живот щастлив, какво бихте отговорили? Всички искате да бъдете щастливи, но кой е истинският начин, по който животът ви може да бъде щастлив, задоволителен, такъв, какъвто го искате? В света няма нито една философска система, която да е разрешила този въпрос. И може да се минат още много години, докато хората правилно разрешат кой е истинският начин или истинският път за щастие. Вие някой път може да слушате някоя моя проповед и да мислите, че днес може да се разреши въпросът как можем да бъдем щастливи. И вие казвате: „Учителя казва така, еди-кой си проповедник каза така, еди-кой си учен философ казва така, Христос казва така.“ Казано, казано, но във всичко това трябва приложение.

Да кажем, че имате предложението „Аз ходя.“ Тия две думи според правилата на граматиката нали трябва да се съпоставят правилно? Можем да кажем „аз ходя“ или „ходя аз“. Можем да кажем „нося аз“ или „аз нося“. Граматически кое е по-право? – Аз нося, аз ходя. Защо? Как може да докажете, че „аз нося“, „аз ходя“ е по-право от „нося аз“, „ходя аз“? Трябва да знаете отношенията на нещата в Живата Природа. Например какво ще кажете: отде идва светлината – от долу на горе или от горе на долу? Светлината идва от горе на долу, т. е. от главата, и слиза към краката. Значи в Природата има един естествен начин, по който стават нещата. Светлината винаги идва от главата към краката. Ние наричаме това нещо разумното начало, с което се държим за Бога. То е най-близкото начало, което е вложено в Божественото естество на човека. Главата е, която най-първо възприема Божиите мисли. Тя ги възприема по-скоро, отколкото краката.

И тъй, като казвам „аз ходя“, то значи: аз, разумното, ходя, т. е. това е движение, което аз мога да направя. Значи „ходя“, това е резултат на „аз“, затова правилно е „аз ходя“, а не „ходя аз“. Сянката изобщо не може да ходи отпред. Някои ще кажат: „Да, при сегашните условия на Земята сянката някой път може да върви отзад напред, но напролет, когато Слънцето се движи, сянката не е всякога отзад.“ Следователно, когато ние се движим към Бога, сянката е отзад, а когато се

отдалечаваме от Бога, сянката е отпред. Аз съм казвал и друг път: щом човек се приближава към Бога, сянката е отзад, а щом се отдалечава от Бога, сянката е отпред. Ако страданията в живота са отзад, човек се приближава към Бога, а щом страданията в живота са отпред, той се отдалечава от Бога. Например направиш едно добро и след това те сполети някое нещастие. Това показва, че ти се приближаваш към Бога. Щом намислиш да направиш едно добро и, без да си го извършил още, те сполети някое нещастие, ти се отдалечаваш от Бога. Кое е по-добро от двете положения? – Първото. Да допуснем, че ти занесеш някому храна и след това те набият, или намислиш да занесеш някому храна и, преди да си я занесъл, те набият. Кое положение е по-добро? – Да те набият, след като занесеш храната. Да, така е. И Писанието казва: „Ако страдам, да страдам, след като съм направил доброто, а не преди това.“ Този е правилният процес.

Сега да се върна към мисълта си. И тъй, празната стомна добродетел ли е? – Не е. Безсмисленият живот, който можем да водим, добродетел ли е? – Не е. Едно разтревожено състояние, което имате, добродетел ли е? – Не е. Вие имате следната опитност. Вярвате в Бога, седите и си казвате: „Колко съм радостен днес! Аз съм свързан с Бога. Какъв мир имам в душата си! Моята вяра, моя мир никой не може да го отнеме.“ Тъй разправяте на един ваш приятел, но до тебе седи друг един твой приятел, който те мушне малко. И ти го мушнеш. Ти го питаш: „Защо ме мушкаш?“ И той те пита: „Защо ме мушкаш?“ Защо се мушкате и двамата? Ако си впрегнал един вол и го мушкаш, той ще те пита: „Защо ме мушкаш?“ –„Да вървиш напред, да ореш.“ Ако някой върви напред и ти го мушкаш, и той ще те пита защо го мушкаш. Ти ще му отговориш: „Мушкам те, защото не вървиш в правия път.“ Туй мушкане разумно ли е? Значи в този свят има задължения, юлар има, товар има на гърба ви. Това не е свобода, това не са убеждения. В такова положение не можем да бъдем свободни и в такова положение не може да се прогресира. Волът, за да прогресира, трябва да го пуснете свободно в гората, да си пие на свобода водицата, да си пасе тревицата. Само така той ще бъде поправен.

Следователно всеки човек трябва да се остави свободен в своите убеждения, за да се прояви неговата вътрешна инициатива към живота. Питам: ако вашият мир може да се отнеме тъй лесно, мир ли е това? Аз съм забелязал – у всинца ви става една рязка промяна. Например най-малките неща могат да ви смутят. Отвън може да стане едно смущение, но отвътре човек не трябва да се смущава. Да кажем, че човек изгуби всичкото си материално състояние. Това трябва ли да го смути? Това не е признак, че Бог не благоволява към него. Ще бъде смешно, ако ми снемат всичкия товар от гърба, и аз да считам, че това е нещастие. Не, някой друг го е взел на гърба си. Ако някой освободи вола от неговия товар, по отношение на вола това е една привилегия. Богатството и сиромашията – това не са привилегии, това са само условия за учене. В богатството се уча да раздавам, а в сиромашията се уча да придобивам. А ние всинца изменяме на това положение и казваме: „Всички искаме да бъдем богати.“ Богат може да бъде само добрият и разумният човек, който служи на Бога и Бог има доверие в него, всичко му дава на разположение. Е, питам: ако Бог не ни даде един отличен ум, ако Бог не ни даде едно отлично сърце, ако Бог не ни даде една силна воля, какво можем да направим? Ако аз съм слаб, хилав като един глист, ако Бог ме тури в една такава форма, какво мога да направя? Или ако аз имам изкуството на един паяк, какво мога да направя? Една мрежа мога да направя, но никога не мога да съградя един салон като този. Колко милиона паяци трябва да се съединят, за да съградят един такъв салон? Мислите ли, че ако се съединят един милион паяци, те щяха да съградят един такъв салон? И десет милиона, и десет милиарда паяци да се съединят, пак не щяха да съградят един такъв салон. Следователно работата не е в количеството на нещата.

Сега някои се намирате в положението на един охлюв, други сте в положението на едно млекопитаещо, трети сте в положението на един човек. Много такива положения има в живота, в опитността на духовния живот, така че не мислете, че сте свободни. Аз бих желал някой от вас, който се счита

свободен, да дойде при мене и да му дам една задача, от която да видите, че не сте свободни. Свободата подразбира абсолютна сила. Свободен е само онзи, който има абсолютна сила, и затуй ние казваме, че при сегашните условия само Бог е свободен, понеже Той е абсолютно силен. А понеже ние сме ограничени, щастието ни всякога може да се вземе и правата ни всякога могат да се ограничат. Ако ние сме при един силен господар, нашето положение абсолютно зависи от неговата добра воля, от неговия ум, от неговото сърце. Ще кажете: „Е, в сегашния живот така се изразява свободата.“ Вашите кокошки свободни ли са? Положението на вашите кокошки напълно зависи от вас. Ако една от вашите кокошки влезе в курника, от кого зависи тя да излезе на другия ден от курника? – От вас зависи. Ако вие през вечерта сте се обърнали към Бога и сте научили един велик закон – да не ядете кокошки, вашата кокошка на другия ден ще бъде жива. Тя ще каже: „Моят господар се е разкаял и аз мога да живея свободно.“ Следователно и ние можем да живеем свободно. Но кога? Питам ви: господарят, който живее вътре във вас, разкаял ли се е? Ами когато този ваш господар каже: „Аз ще му счупя главата, да ме познае кой съм“, какъв е този господар? Значи вие имате господар на главата си, той ви заповядва и вие сте негов слуга. Ще кажете: „Аз живея по Бога, аз мога да бъда свободен.“ – Не, при такъв господар вие сте толкова свободен, колкото са свободни и вашите кокошки в курника. Този господар ще ти каже: „Смажи му главата!“ Ти ще я смажеш и после ще кажеш: „Такива са условията на Земята.“ – Да, при такъв господар такива са и условията. Питам тогава: колко господари имате вие? – Двама господари. Единият живее в главата ви, а другият – в стомаха. Главата и стомахът са седалища на тия господари. Това са техните дворци, както ги наричат тук, на Земята. Дворецът на земния човек е стомахът и по някой път той става големичък, разширява се. Щом този господар почне да управлява някъде, познава се. Кокошките крякат, агънцата блеят, жената плаче, децата – също: всички се разбягват. Гозбата е много хубаво направена, всичко е в ред и порядък, но всеки е турен на парила. И онзи

мъж, като си дойде, погледне отвисоко, пита жена си: „Как е ястието днес?“ – Много е хубаво. И гледаш, тази жрица по цял ден седи в кухнята. Някой път ние обвиняваме жените, че говорят. Не са виновни жените. И мъжете говорят. Всинца и готвят. Въпросът трябва да се слага принципно: на какво готвят? – На огън. Културата в света ще дойде, когато почнем да готвим без огън, когато почнем да готвим без тенджери. Има ли тенджери, има ли паници, вилици, ножове, въглища, огнища, това-онова, ще имаме култура като днешната.

Аз искам да ме разберете чисто духовно. Тези неща са символи само. Вие може да нямате тенджери в къщата си, нито вилици и паници, нито огнище, да сте като някои цигани, и пак тенджерите да са в ума ви. Аз съм гледал някоя млада мома, която мечтае да се задоми – тя въздъхне и си каже: „Е, нямам си нито тенджера, нито огнище!“ Но като се ожени, набави си тенджери, паници, вилици, лъжици и в продължение на двадесет години толкова много неща си набавя, че едва с няколко коли може да ги пренесе. По този начин хората прогресират, прогресират и най-после казват: „Наредихме се вече.“ Да, къщата си наредиха, но ума си разредиха, сърцето си разредиха. Едно време се обичаха, а сега всичко имат вкъщи, мир обаче нямат.

Някои хора вярват, че като се помолят на Бога, Господ изведнъж ще им даде мир. Не е ли смешно положението да затворя някой път кепенците на прозорците си и да се моля да дойде светлината? Не, светлината всякога е текла. Тя не идва, не се вика, не се купува. Има едно нещо в света, което не се вика, не се купува. То е Светлината. Има едно нещо в света, което не се придобива. То е Любовта. Тя тече. Не се стремете да придобиете Любовта! Който се стреми да я придобие, тя се изгубва. Любовта е в основата на живота. И малката Любов, и голямата Любов, която влиза в сърцето, еднакво действат. Вие сега чакате да дойде голямата Любов, да дойде Христос, че със Своята слава да обгърне света. Никога! Питам: туй положение вярно ли е? То е вярно само по отношение на онази пъпка, която се развива вътре в дървото. Когато пъпката е готова да цъфне, светлината ще се прояви, но това е един процес на

растене. Ако тази пъпка е готова да израсне, тя ще израсне, но дали ще цъфне, или не, светлината и в двата случая е една и съща. Значи Бог в Своето проявление, в Своята Любов и сега, и в миналото, и в бъдещето е един и същ. В Него няма еднообразие. И стремежът на този Господ, на Когото служим, е да ни направи всички щастливи. Защо? – Защото Той сам по себе си е щастлив. За този си стремеж Той някой път ни причинява най-големите нещастия, за да ни причини щастие. Например някой път ние сме щастливи, че носим една счупена стомна, но не е право това. Казвате: „Аз не съм толкова будала да нося онази стомна, пълна с вода, да нося такъв голям товар!“ Но като навлезете в онази пустиня, като нагазите в онази горещина, онзи, който носи пълната стомна, пийне си малко вода, накваси си гърлото, а онзи, който носи празната стомна, казва: „Мене ми беше леко на ръката, а сега ми е тежко на гърлото.“ Другият казва: „Мене ми беше тежко на ръката, но сега ми е леко на гърлото.“ Тъй че ние не можем да избегнем известни опитности, известни порядки в света: ще носим и празна, и пълна стомна. Човек, който носи Добродетелта, е като една бременна жена, той трябва да страда за тази добродтел. Не страдаш ли за Добродетелта, която имаш, ти си безплоден човек. Ако вие искате да минете живота си без страдания, вие ще бъдете безплодни хора. Досега аз не съм срещнал някой човек да каже: „Аз много се радвам, че пострадах.“ Всички казват: „Все на мене ли се дадоха тези страдания, кога ще се махнат?“ – Е, много лесно.

Вие като ученици трябва да разглеждате нещата разумно. Казвате: „Вижте онзи човек там как си е поправил положението!“ – Кой си е поправил положението? Това е една самоизмама. Какви съотношения има между онзи, който е поставен за пръв министър на България, и онзи, който оре на нивата? По отношение на Бога онзи, който оре на нивата, заема първо място, а онзи, който е пръв минстър на България, заема последно място. По отношение на хората пък това е обратно. Питам сега: кое мнение е меродавно, нашето или Божието? – Божието. Туй е теоретически, но щом се дойде до практическия живот, вие не вярвате в това учение. Я ми

кажете коя жена от вас е благодарна за лошия мъж, който ѣ е даден? Или кой мъж е благодарен за лошата жена, която му е дадена? Че са лоши, това е нещо относително. Лошата жена за едного е добра, за другиго – не. Аз зная жени, които всяка вечер се карат с мъжете си, но такава жена, като отиде при своя любовник, да ги видите как си гугукат. Аз зная мъже, които, като се върнат при жените си, постоянно се карат с тях, но като отидат при любовниците си, да ги видите как си гугукат! Защо стават тия неща? Този мъж не беше за тази жена и тази жена не е за този мъж, обаче майката и бащата накараха този мъж да вземе тяхната дъщеря или техния син да вземе тази дъщеря. Следователно те съпоставят нещата тъй, както Бог не ги е съпоставил. Имаме две разумни същества, които не са съпоставени правилно.„Ходя аз“ – значи следствието върви след причината.

Сега за мене не е важно да изнасям вашите недъзи. Целият свят, целият наш духовен живот е потопен в тия недъзи. Аз ви наблюдавам и гледам, че по някой път, като направя едно предложение, вие казвате: „Е, това нещо само тъй се говори. Учителя иска само тъй да ни занимава, но Той не може да го приложи.“ – Не, Божественият живот трябва да се приложи абсолютно – няма никакво извинение нито за мене, нито за вас. Който го приложи, Любовта може да дойде у него, а който не го приложи, Любовта не може да дойде у него и няма да му се даде никаква сила. Има едно същество в света, което не може да се подкупи с нищо. Това същество е Бог. Него можем да го подкупим само по един начин – когато сме разумни и добри. Когато можем абсолютно да изпълним Неговата воля, Той е готов да направи всичко заради нас, но изгубим ли това, ние изгубваме всичкото Негово благоволение. Не сме тъй силни да обърнем Волята Божия в обратна посока.

Всички вие сте ученици, подвизавате се, всички сте кандидати за Небето. Но ако ви попитат какъв е смисълът на живота, ще кажете: „Да станем безсмъртни, да бъдем граждани на Царството Божие.“ Е, питам: какво изисква сега Бог от нас? Ще кажете: „Не знаем.“ Приложили ли сте

туй, което Бог изисква от нас? Някой ще каже: „Аз зная.“ Можеш ли да знаеш туй, което никога не си опитал? Ако аз нося в джоба си захар, но никога не съм я опитал, ще зная ли какво нещо е захарта? Е, какво нещо е захарта? Бръкна в джоба си, кажа: „Ето на!“ – „Ами ти опитал ли си я?“ – „Не ми трябва да я опитвам, аз я имам в джоба си.“ – „Е, какво нещо е Добродетелта?“ – „Бръкни в джоба ми.“ Джобовете на сегашния свят са пълни с добродетели и като ги бутнеш, изваждат ги. Не, не, в моя джоб вие не може да намерите нито една бучка захар, но като дойдете в моя дом, ако сте жадни, като ви дам една чашка вода, ще пиете и ще опитате нейната сладчина. Иначе няма да видите захарта. Всичката моя захар е потопена във водата. Ние не можем да турим Добродетелта в джоба си. Не, не можете да я турите в джоба си, нито можете да я отделите от живота си. Добродетелта е непреривно свързана със самия живот, не може да се отдели от него. Ако някой иска да отдели Добродетелта от живота, той ще си причини най-голямото нещастие. Някой иска да направи Добро и да го види. Не се стремете да видите доброто, което сте направили. Ако искате да знаете дали това, което сте направили, е Добро, повикайте един ваш приятел, дайте му да пие малко от вашата вода, да опита тази сладчина. Ако той е доволен, радвайте се на това, че вашата добродетел е вътре във вашия живот.

Да определя мисълта си по-конкретно. Питам сега: кое положение е по-добро? Дойдеш у дома, нагостя те и след като те нагостя, да кажа в себе си: „Е, да си отиде този човек, не го искам повече.“ Или като ми дойдеш на гости и те нагостя добре, да ти кажа: „Радвам се, че дойде. Как са децата, жената?“ А не, след като разбогатеете, да ви кажа: „Радвам се, че дойдохте, приятно ми е.“ Защо? Защото като сте разбогатели, има какво да взема от вас. Не, в истинската добродетел и Божия Любов, като дойдеш при мене, аз трябва да почувствам една радост и да си кажа: „Благодаря, че този приятел ми дойде днес на гости.“ Да чувствам, че посещението на един мой приятел е посещение от Бога. Това е истинското пожелание, което трябва да храня към всеки едного от вас.

Не да ви казвам в очите, че много се радвам, задето дойдохте в къщата ми, но като излезете от моя дом, да се обърна към Бога и да благодаря за това. А вие трябва да почувствате един вътрешен мир, една дълбока радост. Тъй да почувствате това посещение, като че Бог ви е посетил. Защо? – Защото моите отношения към Бога са правилни и отношенията на Бога между нас са правилни. Аз съм забелязал: дойде някой да ме посети, но някога нямам физическа възможност да го приема, на Земята сме, и той като си излезе, остава недоволен, махне така с ръка. Той трябва да си каже: „Аз съм много доволен. Благодаря на Господа, че Учителя днес не ме прие.“ Ами защо сте недоволни? Мислите ли, че ако аз изляза при вас, мога да ви дам това, което искате? И без да изляза при вас, пак мога да ви дам това, което искате. Ами че аз имам копчета. Бутна едно копче и почва да тече от него. Трябва ли да ви дам чашка? Сега вие ще кажете: „Моля, питайте Учителя, благоволява ли да пия от тази вода?“ Не само една чаша, но и хиляди чаши можете да пиете. Щом сте дошли до тази чешма, може да пиете, колкото чашки искате. Щом пиете, аз ще кажа: тия ученици са много умни и Господ благоволи към тях.

Това е външната страна на живота. И задачата в живота ни е да бъдем доволни в дадения момент, и като се обърнем към Господа, да кажем: „Господи, ние сме благодарни за всичко.“ Това е целта ми, към която искам да насоча ума ви. Това е правилната философия, която разрешава всички въпроси. Ти си търговец, изгубил си нещо. Благодари за това. Туй, което си загубил, то не е загубено, то е една печалба. Да кажем, че ти си жена. Мъжът ти не те приема добре, нагрубява те. Че това е едно добро положение. Ами че как! Той ти казва: „Ти целия ден ходиш, където трябва и не трябва, обикаляш тук-там. Защо не се връщаш у дома си? Защо хойкаш толкова?“ Ти ще му кажеш: „Как смееш да ми казваш така?“ Ами че нека си казва, каквото иска! Ти се спри и си кажи: „Чакай да видя какво иска да ми каже Господ днес чрез устата на моя възлюбен.“ Аз казвам така: има възлюбени, които вършат Волята Божия. Има възлюбени, които не вършат Волята Божия. Има възлюбени, които са добри и разумни.

Има възлюбени, които не са добри и разумни. Ако твоят възлюбен е разумен, той няма да ти каже: „Защо ходиш да хойкаш?“, но ще ти каже: „Аз се безпокоях за тебе, обаче като те видях, успокоих се и се радвам много, че се върна вкъщи.“ Жената – също. Докато мъжът го няма, тя дига шум, но като си дойде, казва: „Много се радвам, че дойде, бях започнала да се тревожа за тебе, но всичко ми мина вече.“

Гледам – някои критикуват, казват: „Тия ученици не живеят по Бога.“ Я ми кажете, какъв е вашият идеал? Аз ви казвам: има само един начин за живеене по Бога. Като видя един ученик, да ми стане тъй приятно! Не са погрешките, които трябва да видя в него. Няма какво да го подозирам. Всеки ученик си има една слаба страна. Някой върви бавно като охлюв. Трябва ли да го осъждам? Ще го погаля, ще му кажа: няма нищо. Той ще ми каже: „Сега аз съм като охлюв, имам препятствия, ръце нямам, крака нямам, но очите ми са високо. Един ден, когато ми израснат ръцете и краката, ти ще видиш какъв ученик може да стане от мене!“ Сега да преведа този символ. Когато един ученик разбере Правдата в абсолютния смисъл, неговите ръце са израснали вече. Когато един ученик разбере Добродетелта в абсолютния смисъл, неговите крака са израснали вече и той може да ходи. Това значи да имаш ръце и крака и с тях да разрешаваш въпросите. Сега ти си тъжен, животът ти се е обезсмислил. Ами защо? Бог е Любов! Светът е пълен с благородни сърца. Не мислете, че само грешници има в света! Добрите хора в света преобладават, те господарстват, но не се проявяват. Сега някои казват: „Светът е станал лош.“ – Не, лошите хора в сравнение с добрите са по-малко, но понеже те се проявяват, то се виждат навсякъде и тяхната миризма се разнася навсякъде. Добрите хора господстват в света. Знаете ли това? Сега на вас трябва да ви държа цяла проповед, да ви доказвам, че сте добри. Някой казва: „Аз съм толкова добър!“ – Не, не казвай тъй, но кажи: „Бог, който живее в мене, е добър и добродетелен.“ Един плод, който е почнал да зрее на слънчевата свтлина, не може да бъде лош. Една душа, в която Бог изпраща своята светлина, не може да бъде лоша.

Сега ние се намираме в съборните дни. Всяка година имаме събор. Какво нещо е съборът? Съборът може да го правят добрите и разумните души. Когато се съберат лоши хора, събор има ли? – Няма събор. Онези, които живеят в Любовта, може да направят събор. Онези, които живеят в Мъдростта, може да направят събор. Онези, които живеят в Истината, може да направят събор. Онези, които живеят в Правдата, може да направят събор. Онези, които живеят в Добродетелта, може да направят събор. А онези, които не живеят в тия добродетели, за тях никакъв събор не съществува. Следователно щом живеем в закона на Любовта, ние сме на събор.

Един ден Бог ще ви изведе от този свят и ще ви запознае с онези братя, които вие не знаете. Някой път искате да знаете какво нещо е Небето. Туй считате за идеал. Постарали ли сте се да видите какво нещо е Небето – дали е място, или състояние? Небето е общение на разумни същества, които живеят в единение, които се радват един на друг и които не могат един без друг. Всички живеят за едного и един живее за всички. Понеже те са толкова разумни, то и тяхната външна обстановка на Небето е най-красивата и тяхното състояние е по възможност най-идеалното, което може да съществува. Общение на разумни души! Няма да правя някакви изводи да ви доказвам, че сте добри. Аз зная, че всинца сте добри, но не сте проявили своята Добродетел. Всинца сте разумни, но не сте проявили своята разумност. Вие чакате като онези деца настроение и казвате: „Ако имам настроение, ще го направя.“ Волът казва: „Аз ще ора на господаря си, когато ме бодне с остен.“ Това значи настроение, но то не е закон на свободата. Ние трябва да правим Доброто без настроение.

Та днес сме събрани за какво? Аз днес ви събрах само за едно правило. То е първото и най-важното правило. Когато ви дойде един брат или една сестра вкъщи, които и да са те, като си излязат, да обърнете очите си нагоре към Бога и да кажете: „Господи, много ти благодаря, че ми изпрати този брат или тази сестра.“ Този ден, неделния, ви събрах само за това правило. Няма по-красиво правило от него! У вас има

особена философия. Като ви дойде някой брат, вие казвате: „Този брат е дошъл за пари при мене.“ Вие сте чудни! За пари дошъл! Ами ако онзи апаш дойде в къщата ти със своя револвер и ти каже: „Хайде, скоро отваряй! Скоро давай това-онова!“ И вие изваждате сандъка си, давате, каквото ви иска, и казвате: „Слава Богу, че с малко се разправих.“ Е, този брат дошъл без револвер и ти казва: „Моля ти се, братко, дай ми нещо!“ Кое е по-хубаво, да дойде с револвер или без такъв? Не, в закона на посещението най-първо има следното нещо: ако един брат е дошъл по Волята Божия, той няма да вземе нищо, той ще даде нещо. Който посещава, той трябва да внесе нещо. Това е истинското посещение. Щом посетя един дом, трябва да внеса нещо. Отивам ли да взема нещо, това не е посещение. Щом Слънцето изгрява и ни посещава, какво дава то? Дава ни своята светлина и не взема нищо.

Днес искам да направите едно посещение по новото правило, без никакво изключение. Обезателно ще го направите, но не ви заповядвам. Аз ви казвам сега как да направите посещението – с две вериги и с товар или без вериги, но с товар, или без вериги и без товар. Може да изберете едно от трите положения. Аз всякога предпочитам без вериги и без товар. Та казвам: от Невидимия свят, от Божествения свят днес има издадена една заповед до учениците – да направите едно посещение без вериги и без товар. Този ден ще отидете само на едно място, а не на две. На едного от вас ще направите едно посещение. Сега може да кажете: „Какво иска да каже Учителя? Символически ли говори, как да Го разберем?“ И буквално, и символически, и по смисъл.

Ще посетите днес някого – нищо повече. Е, представете си сега, че ще направите едно посещение или пък на вас ви направят едно посещение. Като дойде този приятел при тебе, ти ще излезш и ще си кажеш: „Защо е дошъл?“ – Не, той ще остави нещо у вас, и при това най-хубавото. Ще направите туй, което не сте правили досега. Ще занесете най-хубавото нещо, което имате. Ако имаш само една ябълка, нея можеш да занесеш, но най-хубавата.

И тъй, днес ще направите най-малкия опит. Ще направите едно посещение – дето обичате, дето се разбирате. Идващата седмица ще ви събера и ще ви попитам за посещението, което сте направили. Където искате може да отидете, било при чужди приятели или външни, но посещение ще направите. Това е една задача. Да не направите така обаче, че една сестра например да я посетят десет други сестри. Където отидете, за този ден вие ще бъдете пръв и последен в този дом. Ще гледате след вас да не дойде някой друг да развали работата. Не, вие ще бъдете пръв и последен. Като си отидете, ще гледате работата ви да е завършена и за вас, и за вашия брат или вашата сестра, които сте посетили. Тази задача е трудна действително, но може да се разреши. Трудните задачи са приятните задачи в света. Тия трудности са отзад, не са отпред. Те ще ви тласкат. Това е едно налягане. Ще имате налягане отзад и колкото налягането е по-голямо, толкова и движението е по-голямо, и обратно. Разбрахте ли правилото? Туй е свещено правило.

Ние сме вече във втората половина на годината. Правилата, които ще ви се дават за в бъдеще, ще бъдат от друг характер. И тъй, ще започнем от туй свещено правило, с туй посещение. Но вие ще кажете: „Дали мога да го направя?“ Като го направите пък, ще си кажете: „Как го направих?“ Не се смущавайте! Като излезете от един дом, дето сте направили посещението, не мислете как сте го направили. След залез слънце, когато блеснат всички наши лампи по градовете, ще могат ли да се сравнят със слънчевата светлина? Не, това са само залъгалки. Ако тази ваша сестра, която посетите, е била тъжна, скръбна, ако животът ѣ се е обезсмислил, и след като направите посещението, тя се зарадва, и като дойде друга някоя, тя все се радва, значи вие сте била първата. Този, който носи радост, мир – той е първият. А този, който отнема радостта, мира, той е последният, който е дошъл. Първият трябва да донесе радост, мир от Божествения свят. И тъй, тези посещения стават. Ако днес се отворят така сърцата ви, вие ще направите сполучливо посещението си.

Сега коя е моята скрита мисъл, защо ви карам да направите това посещение? Аз ви карам да направите този

опит, защото днес отгоре ще ви посетят. Тия, които дойдат отгоре да ви посетят, ще ви кажат: „Моля, искаме да ни придружите да посетим поне един дом, да видим как живеят хората тук, на Земята!“ Ако направите това посещение, то ще бъде Божествено, защото само когато Бог присъства, може да направите посещението. Човек не може да върши някое добро дело, ако Бог не присъства в него. Проявата на всяка Добродетел, проявата на всяка Мъдрост, Правда и Истина – всичко туй се дължи на Бога, който действа в нас. И когато Той действа, ние трябва да се радваме, че Той е започнал Своето велико дело. Започне ли го, Неговото дело е завършено, защото няма по-голяма сила от Него.

И тъй, сега да ви кажа: тия приятели екскурзианти от Невидимия свят ще дойдат, ще направят едно посещение и като се върнат назад, нека имат едно добро възпоменание за вас. Те помнят, и много неща помнят. Като дойдат един път, те ще дойдат и втори, и трети път. Като дойдат, те носят много хубави неща със себе си. Писанието казва: „Дето е Духът, там е и свободата.“

И тъй, за вас е потребна една вътрешна обнова. Тъй, както досега сте вярвали, то е било хубаво, но това е едно шаткаво положение, това е положение на двоумение: дали съм в правия път, или не, дали ще бъда спасен, или не. Всичко това е падане-ставане, падане-ставане. Такъв е животът, но има нещо по-хубаво и по-красиво в света. Един ден ще видите какво нещо е Божието лице, към което ангелите отправят погледите си. Виждали ли сте онова Лице, на което са написани всички велики добродетели? Виждали ли сте онази велика Душа, от която изтича всичкото щастие, всичкото блаженство в света? Ако един ден бихте погледнали на това лице, вие бихте паднали с лице към земята и бихте казали: „Господи, ние не извършихме Твоята воля.“ Като погледнете на това лице, у вас ще се създаде един вътрешен импулс и ще кажете: „Господи, ние сега разбрахме какво нещо е да се живее по закона на Любовта!“ Има едно лице скрито в света! То е Лицето Божие. Казва псалмопевецът: „Гледай Господа пред себе си!“

И тъй, ще обърнете душата си, ще повдигнете ума си, ще повдигнете сърцето си към това Свещено лице! Има свещени неща в света. Всичките тия сегашни форми на живота, всичкият сегашен ред на нещата ще изчезне и в ума ви ще дойдат хубави и красиви неща, каквито досега не са дохождали. Целият сегашен ред ще се измени. И вашите братя и сестри ще се явят с такива сърца, каквито не сте виждали, нито очаквали. Те ще имат благородни и възвишени сърца. Иде това време, то не е далече. Тогава всички ще бъдете радостни и весели. Кога? Днес, днес е Божественият ден. Ама утре може ли да бъде това? Да, щом е днес, може да бъде и утре. Днес, утре, през всичките векове, през хилядите години, Бог ще се прояви. Това ще бъде едно благо за вашата душа, защото още нито един от вас не е имал условия да живее тъй, както трябва. Ще дойде ден, когато вие ще седите под вашата смокиня, без да се плашите. Няма да има страх в света. Ще се ползвате от плодовете на вашия живот. Всеки ще мисли, ще разсъждава, ще се радва, ще живее, ще работи за Бога, ще има всички условия, всичко онова, което неговата душа пожелае. Той ще бъде радостен и весел и животът му ще има смисъл. Този ден е сега. Тогава няма да има стари, всички ще бъдат млади. И 120-годишният старец ще бъде млад, ще припка като млад момък, няма да има това набръчкано лице.

Разбрахте ли ме сега? Аз не искам много да ме разберете. Като ме разберете малко, достатъчно е. В Божествения закон човек, като се хване за нокътя, върви. Божественото в човека е в състояние да промени целия ход на нещата.

24 август, неделя, 6.30 ч.

Правила на разумния живот

Тайна молитва

Ще ви прочета от 18-а глава на Матея, от 18-и стих надолу.

Истина ви казвам – каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.

Връзване и развързване може да прави само разумният човек. Само вещият лекар може да лекува.

Пак ви казвам, че двама от вас, ако се съгласят на земята, за всяко нещо, което би да попросят, ще им бъде от Отца Моего, Който е на небеса; защото дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм Аз посред тях.

Значи, за да се даде прошение и да се отговори на това прошение, трябва да има най-малко двама души. Събирания между хората може да стават само чрез закона на Любовта. По друг начин събирания между хората не могат да стават. Думата *събиране* в българския език не е толкова изразителна, но понеже няма друга по-добра дума, и с тази минава.

Тогаз пристъпи Петър при Него и рече: Господи, до колко пъти, ако ми съгреши брат ми, да му прощавам? До седем пъти ли? Казва му Иисус: Не ти казвам до седем пъти, но до седемдесет пъти по седем.

И прощаването става пак по закона на Любовта. Не можеш да простиш някому, докато не го обичаш и докато не те обича. Ако някой мисли, че може да прощава без Любов, лъже се. И онзи, който иска да го простят, трябва да иска да го простят по закона на Любовта**.** Вън от закона на Любовта прощение не може да има. Това категорично трябва да го знаете! По кармическия закон, кой каквото върши, ще го намери, а Божественият път е законът на Любовта, чрез

който кармата се смекчава. Значи за хората на греха има само един начин – той е мелницата; а за хората на Божията благодат – това е растенето. Това са два процеса. Ако си грешен, в мелницата ще те турят, това е в реда на нещата. Ако си праведен, в земята ще те хвърлят.

Затова Царството небесно е уподобено на човек цар, който поиска да прегледа сметката със слугите си. И когато начна да пресмята, докараха му един длъжник от десет хиляди таланта.

Числото *10* в този смисъл, както Христос говори, не показва само колко е голям дългът, но то показва и един завършен цикъл. Един човек не може да продължава своите грехове зад *10*. Повече от десет пъти не можеш да грешиш. Като направиш едно престъпление десет пъти, след десетия път вече ще те хванат.

И понеже нямаше да ги плати, повели господарят му да продадат него и жена му, и децата му, и всичко, що имаше, и дългът да се плати. Падна, прочее, слугата, кланяше му се и думаше: Господи, имай търпение към мене и ще ти платя всичко. И смили се господарят на тогози слуга, пусна го и прости му заема.

Това е отношението на Бога към хората. Оттук се вижда как Бог прощава. Какви са отношенията на хората помежду им, ще видите от това какво прави този слуга, на когото господарят прости дълга.

Но щом излезе този слуга, намери едного от съслужителите си, който му беше длъжен сто пенязи, улови го, та го давеше и казваше: Плати ми това, що ми си длъжен! Падна, прочее, съслужителят му на нозете му, молеше му се и казваше: Имай търпение към мене и всичко ще ти платя. Но той не щеше, но отиде, затвори го в тъмница, докле да плати дълга.

Често вие си задавате въпроса: „Защо между нас стават такива работи, защо Господ не ни благослови?“ Как ще ни благослови? Ако вътре в сърцето ти има една дисхармония, ако вътре в ума ти има една дисхармония, ако вътре във волята ти има една дисхармония, благословението не може

да дойде. Ти може сто пъти да посаждаш на пътя плодни дървета, но те няма да изникнат.

И като видяха съслужителите му това, що стана, твърде се наскърбиха; и дойдоха, та казаха на господаря си всичко, що стана. Тогаз го повика господарят му и каза му: Рабе лукави, всичкия онзи дълг ти простих, понеже ми се примоли. Не трябваше ли и ти да помилваш съслужителя си, както помилвах и аз тебе? И разгневи се господарят му, и предаде го на мъчителите, докле да заплати всичко, що му бе длъжен. Така и Отец Мой небесни ще стори с вас, ако не простите от сърце на брата си прегрешенията му.

В този стих всички се спират само върху физическата страна на онези постъпки, които стават в живота. Физическите престъпления не са толкова важни. Когато се говори за престъпления, подразбират се такива престъпления, които човек извършва едновременно и в трите свята.

Аз следя от ред години какви са вярванията на някои от учениците. Техните вярвания не почиват на една здрава основа. Здрава основа наричам, когато един човек при всичките условия на живота не изменя вярванията си, не изменя поведението си. Може да дойдат мъчнотии, може да дойдат изкушения в живота и клончетата на едно дърво може да се превиват, може да опират чак до земята, но ако това дърво, т. е. този човек не се пречупи, той има почва, има основа.

Сега аз ще ви попитам: мислите ли вие, че сте най-важните личности в света, на които цялото Небе и Господ трябва да обръщат внимание? Някой път вие си давате такава важност, че като се молите Богу и не ви се отговори, казвате: „Как тъй!“ – Не, молитвата е само подтик на Любовта, а ти чрез насилие изискваш да ти се даде нещо. Това не е Любов. Сега в съвременните християни има два вида молитви. Едните са молитви на голяма смелост. Воля трябва да има човек, да изисква, да настоява – тъй казва Писанието. А другите молитви са молитви на страх. Ние се молим за другите, а те се молят за нас. Като че Господ няма да слуша всеки едного от нас, като се помоли, ами

ще трябва другите да се молят за него. Това са извратени понятия, които вярващите имат.

Аз говоря само за ученика. Той трябва да се подчинява само на закона на разумната Любов. В тази разумна Любов влиза едно от следните качества: ученикът жертва всичко за Бога. Щом жертва всичко за Бога, това не значи, че се отрича от живота. Той се отрича от своя живот, а приема Божествения живот. Сега някой ще каже: „Как да се отрека от своя живот?“ Нима мислите, че ако един вълк се откаже от своя живот и възприеме живота на човека, той изгубва своя живот? Ами че ако този вълк всеки ден хойка по горите и го преследват с пушка, та може ли да се сравни животът му с живота на един човек? Вие не искате да се откажете от вашия живот, но кажете ми в какво седи хубостта на вашия живот? Хубавото в живота си ние ще го намерим в някоя наша добра постъпка или в някое наше добро дело, което е произлязло от Любовта. Там като дойдем, това е един оазис в живота ни. Вие може да дадете някому 10 000 или 20 000 лв., може да му направите една къща, но това още не е добро. Тези пари, които давате, те са останали от баща ви, вие още не сте работили за тях.

За учениците има едно правило: когато дойде някой да ти иска пари назаем, ти трябва да му дадеш тия пари, които си изработил сам. Някой ти иска 150 лв. Ти трябва да работиш най-малко десет дни за тях, за да му ги дадеш. Аз мога да бръкна в касата и да му дам и 100 000 лв., но ще си създам карма. Следователно добро е само това, което е излязло от нашите ръце. Затова, докато не се научите да работите и от труда си да давате, всичко друго, което е направено, не е добро.

Днес се проповядва едно учение на леност. Майката проповядва едно учение на дъщеря си, казва ѣ: „Ти гледай да се ожениш за някой богат човек.“ Защо? – За да стане ленива. Бащата проповядва на сина си едно учение, казва му: „Ти гледай да се ожениш за някоя богата мома.“ Защо? – За да стане ленив. Те ще се оженят и ще научат децата си на същото. Това е учение на паразитството. То е произлязло

от паразитите. Ще каже някой: „Аз съм завършил своето развитие.“ Щом си завършил своето развитие, ти трябва да бъдеш на Небето, а не на Земята. Щом си на Земята, ще работиш, а щом не искаш да работиш, ще отидеш на Небето. Работа наричам това, когато човек е свободен, няма букаи, работи с ума си, работи със сърцето си, работи и с волята си. Волята, това е най-разумното нещо в човка. Ако вие спазвате тия положения, ще може да работите разумно.

Сега вие по някой път се съединявате, за да вършите търговия. Някой ще дойде да те убеждава да се съюзите: „Хайде да се сдружим, ние ще имаме голяма печалба.“ Вие се съгласите, но видите, не мине много време, и изгубите 100-200 000 лв. Кой е виновен? – Лакомията. И онзи, който лъже, е виновен, както и онзи, който вярва. И единият, и другият са лакоми. Единият казва: „Слушай, аз зная, ще спечелим толкова хиляди.“ Другият му повярва. Като сбъркат, казват: „Ти ме вкара в тази работа.“ –„Не, ти ме вкара в тази каша!“ Едно нещо искам от вас: няма да работите за пари. Ще работите честно! Когато дойде някой и ви каже: „Вземете тази работа, тя ще ви даде печалба сто на сто“, не я приемайте! Дойде ли някой и ви предложи някоя работа, като ви каже, че тя ще ви даде десет на сто печалба, приемете я! Търсиш ли много, ще изгубиш. Аз следя и в търговията. Всички лакоми търговци все са изгубили. Достатъчно е да имаш десет на сто печалба. Искаш ли повече, във всичките си работи ще се забатачиш. Ако си музикант, но искаш много да ти платят, ти ще се забатачиш, музикант не можеш да станеш. Ако си проповедник, но искаш да ти се плати, ти ще се забатачиш, проповедник не можеш да станеш. Има никои жени, които искат много от мъжете си. Такава жена не може да стане жена. Някой мъж също иска много от жена си. Не, малко ще искаш от жена си. Ако всяка сутрин тя взема легена и ти полива да се измиеш, ти благодари на Бога, че и това е направила. Считай това нещо за привилегия и повече от нея през деня не искай. Ако тя има готовността това да стори, ти ѣ благодари: повече тя не може да направи. Защото някои жени могат да кажат на мъжете си: „Я слушай, вземи си

легена там и се измий!“ Сега някоя сестра казва: „Е, аз нищо не искам от мъжа си, аз съм свободна, независима, нищо не му дължа.“ – Не, аз считам, че най-хубавото, което тя може да направи, е да вземе легена и да полее на мъжа си. Красиво е това! Ще кажеш: „Затова ли се ожених, да му поливам?“ Е, хубаво, той затова ли се ожени, да те облича? Не си говедо, но си вол. Само тях така гледат. Турят им юлар и хайде на нивата! Върнат се от нивата, свалят им юлара, вкарат ги в дама и там ги нахранват. Само говедата се гледат, а жена или мъж не се гледа. Ще изхвърлите тези купешки форми от главата си – жена да гледа мъжа си или мъж да гледа жена си. Една жена, като дойде в дома на мъжа си, да му каже: „Аз мога само да ти полея да измиеш ръцете и лицето си, нищо повече!“ Това е десет на сто, което тя може да направи. Тъй трябва да се препоръча тя. Когато дойде някой момък да иска дъщеря ви, майката трябва да каже: „Моята дъщеря не може много нещо да направи, тя може само да ти полее. Ако си съгласен на това, вземи я, ако не си съгласен, остави я, тя си е за нас.“ А сега, като дойде младият зет, майката казва: „Нашата дъщеря знае много нещо, тя знае къща да върти, знае туй-онуй.“ –„Е, празна Мара тъпан била!” Младите моми все къщи уреждат, но досега не съм видял нито една жена, която да знае къща да урежда.

И тъй, в Братството ще приложите този закон. Аз искам от вас да вземете легена, малко водица и да полеете на мъжете си. За един ученик туй е най-малкото, което трябва да направи.

Откъде произтичат у нас всичките погрешки? – От многото изисквания. Ние изискваме много. Например ние изискваме всичките хора да бъдат много добри. Но какво нещо е човек да бъде много добър? Ние изискваме всичките хора да бъдат много любезни. Но какво нещо е човекът да бъде много любезен? Аз мога да накарам всеки едного от вас да бъде много любезен. Я вижте онзи, бедният човек, колко е любезен пред богатия банкер! Любезен е той, но тази любезност е актьорство: иска да вземе пари от него. Я вижте онзи, когото бият, как се моли, вика: „Баща да ми си, майка

да ми си, пусни ме. Аз няма да забравя това!“ Да, но това не е убеждение. И с вас е така. Като поставят някого натясно, казва: „Аз ще посветя живота си в служене на Бога“, но като минат мъчнотиите, казва: „Е, то са глупави работи!“ И след туй вие ще си кажете, че някои неща сте ги надрасли, че те не са за вас. Не, аз ви казвам, че поливането на ръцете никога няма да отживее времето си, никога няма да го надраснете. И яденето на този свят никога няма да го надраснете. Ако някой дойде и проповядва, че в този свят може без ядене и без пиене, това не е право. Докато хората са живи, ще ядат и ще пият. Какво ще ядат? – Хляб. Какво ще пият? – Вода. Ще питат някои: „Какво трябва да ядем?“ – Само хляб ще ядете, понеже само хлябът се жертва. Единственото растение, което напълно, съзнателно се жертва, това е само житото. Също така се жертват ечемикът, царевицата. Крушите, ябълките и другите плодни дървета само наполовина се жертват. Те казват: „Ще изядеш само външното, а другото ще посадиш.“ Следователно ученикът трябва да яде само онези растения, които от любов са пожертвали своя живот. Може да проследите това и да видите резултатите. Ако ядете месо, ще видите резултатите от него. То не е пожертвало своя живот. Ако ядете сирене и други някои храни, те също ще окажат известно влияние. И те не са пожертвали своя живот. Може да ядете тези храни, но те не могат да създадат у вас едно чисто тяло, не могат да създадат у вас един благороден ум.

Сега, разбира се, като се повдига въпросът за вегетарианството, повдига се и въпросът каква храна трябва да ядете. Аз съм ви казал, че в Школата основният закон на яденето е Любовта. Според туй правило никой ученик няма право да седне да яде без Любов. Ако нямаш Любов в сърцето си, не яж! Нямаш ли Любов в душата си, гневен ли си малко, не яж! Стой и не яж дотогава, докато туй лошо разположение изчезне и придобиеш разположение и благодарност към Бога. Ако турите туй правило в приложение, ще видите как законът работи и ще видите дали ще има болести. Ние имаме право да ядем само в закона на Любовта. Дойде ли Любовта, цялото Небе отваря сърцето си, и докато то се радва, ти

можеш да ядеш. Както една майка се радва, когато види, че детето ѣ яде, така и всички ангели, всички други същества на Небето се радват. Но когато седнем да ядем без Любов, Небето затваря всичките си врати и ние сме в положение на престъпници.

Същия закон ще приложите и по отношение на Доброто. Искаш да направиш Добро – не го прави без Любов! За учениците давам следното правило: дойде някой да ти иска нещо. Не бързай да му дадеш изведнъж! Не изхвърляйте още вашите стари правила, дръжте си ги, но приложете новите, за да видите какво ще ви дадат. Докато не дойде у вас онзи вътрешен любовен подтик да дадеш, не давай! Ама той може да ти каже: „Аз искам, не мога да чакам!“ Който дойде с насилие, той не е нито брат, нито ученик. Когато дойдем до положение да дадем, всякога вътре в себе си трябва да изпитваме радост, че сме изпълнили Волята Божия, защото ние не сме господари на нищо в света. Ти си овчар. Дойде някой, каже ти: „Дай ми една овца!“ Ще си кажеш: „Чакай, аз ще се помоля, докато дойде Божественото в мене, и като дойде то, тогава ще разбера да дам или да не дам.“ Защо? – Защото този живот на овцата не е мой. Ако дам тази овца с Любов, тя ще отиде на мястото си. И този, комуто я дам, няма да я заколи.

От какво произтича тази вътрешна натегнатост у вас? Аз я наричам преструвка. Забелязвам, че у всинца ви има една преструвка. Някой се мъчи да се покаже за това, което не е. Ученикът трябва да бъде крайно естествен! Никаква преструвка. Преструвката иде много естествено. Даже и най-малките буболечки се преструват. В тях има и преструвки, и лицемерие. Положението на един ученик обаче трябва да бъде много естествено, да няма никакви преструвки. Например запитват някого: „Как си?“ Казва: „Аз съм много добре днес.“ – Не си много добре. Най-първо, ти като син излезе тази сутрин от дома си и не даде целувка на баща си, на майка си, и казваш след това, че си много добре. Да, защото надигна толкова пари. Жената излезе, напусне мъжа си, казва: „Много добре съм.“ Мъжът излезе, напусне жена

си, казва: „Много добре съм.“ Това са празни думи. Христос казва:”За всяка празна дума ще се даде ответ.“ На ученика не се позволява да говори празни думи! Като кажеш, че си много добре, то значи, че си по-долу от добре. Как си? Ще кажеш: „Добре съм.“ Като кажеш, че си добре, туй трябва да го почувстваш вътре в себе си. Ако аз съм добре, ще ти предам от моето добро, ще ти предам този Божествен импулс. Ако вие, след като дойдете в едно събрание, сте добре, ще придадете туй Добро като една струя на всинца. Тази сутрин например вие не сте много добре. Питам сега: какво можете да извършите, като не сте добре? Ама ще кажат някои: „Ние имаме желанието.“ Добре, разберете закона! Ако имате една верига, направена от такива малки звена, малки халчици, и да кажем, че три четвърти от халките са много здрави, а една четвърт не са здрави, питам тогава: здравината на здравите халки може ли да се тури в действие? Ако има даже една халка, която не е здрава, силата на другите не може да се тури в действие. И когато дойдем в едно общество, същият закон работи и в него. Дисхармонията на едно същество може да наруши хармонията на всички други и да спре работата. И сега целият невидим свят е зает да ремонтира всички тези халки, които не влизат в работа. И на Земята тогава ще останат само тези хора, които може да образуват една здрава верига и да бъдат изпълнители на Волята Божия. А сега например някои от вас се събират с един православен и не могат да се разберат. Но аз виждам, че и много братя от туй Братство нямат допирни точки.

Сега мислите ли, че Бог е човек? Вие казвате: „Каквото Учителя каже.“ Добре. Учителят казва: „Я стани ти, Иване, и си кажи урока!“ Стане Иван, не го знае.„Я ти стани, Драганчо!“ Става той, не го знае. Е, дигне този-онзи, никой не си знае урока. Казват: „Втория път ще го научим“ – повтарят го. Да допуснем, че втория път три четвърти от учениците го знаят, а една четвърт не го знаят. Мислите ли, че вие, които не знаете урока си, може да го вземете от другите? Има нещо, което не може да се вземе назаем. То е знанието. Знанието сам трябва да го придобиеш. То е такова нещо. И Любовта

също назаем не се взема, назаем не се дава. Някой казва: „Аз искам да ме любиш.“ – Да те любя ли? На какво основание? Любовта не признава никакъв закон. Онзи, който иска да го любят, е лош човек – нищо повече. И всичките престъпления произтичат оттам. Любовта съществува като един фактор, като една среда, в която ние живеем. Тя се проявява целокупно. И ние казваме, че Бог е Любов. За Божията Любов няма никакви граници, но както на светлината можем да турим граници, така и на Любовта можем да турим граници, да не се проявява. Следователно, няма да изискваш да те обичат, но ще премахнеш всички препятствия, за да се прояви Божията Любов в тебе. И когато ти проявиш своята любов към другите, тогава и тяхната любов ще се прояви към теб. Бог очаква нашата любов. Защо? – Защото Той първо ни е възлюбил. Бог е изпратил Своята Любов към нас и всеки може да я прояви. Любовта Любов ражда! Често вие казвате: „Учителя не ме обича.“ Вие говорите една лъжа. Така казват много сестри, много братя, много от учениците. Това е една квадратна лъжа. Аз съм я слушал много пъти и казвам: от такива ученици нищо не може да стане. Чудно! – не ви обича Учителя. Някой учител казва: „Учениците ми не ме обичат.“ Това е другата лъжа. Учител, който очаква да го обичат учениците му, не е на прав път. Той трябва да изпълни закона на Любовта, т. е. да изпълни Волята Божия. За мене най-важно е Волята Божия. Волята Божия – това е най-красивото! Няма по-красиво нещо от красивия свят. Няма по-красиво нещо от Божествената Любов!

Сега вие мислите все дребнави работи, все сте неразположени духом. Аз зная, че всяко неразположение крие едно престъпление в сърцето. Всички неразположения на хората днес произтичат от престъпления, които са извършили спрямо душите си. Някой казва: „Ужасно съм неразположен.“ Защо си неразположен? – Престъпление си извършил. Мъчиш се. – Престъпление си извършил. Туй престъпление може да е съзнателно, може да е и несъзнателно, но то е престъпление. Зад всяко едно престъпление седи едно мъчение. Тъй седят истинските факти в света. Когато

дойде страданието в умния ученик, той знае защо идва и ще се стреми да отмахне причините на това страдание. Защо страдаме? – Защото туряме препятствия на Божествения Дух, Който живее в нас, ограничаваме Бога в себе си. И Той, за да ни накара да бъдем последователни в живота си, ни причинява страдания – иска да ни застави да вървим в правия път. Ето защо страданията идват отвътре.

Сега някои говорят за Любовта. Любов, която може да произведе омраза, любов ли е? Храна, която може да произведе болест, храна ли е? Вода, която, като пиеш, увеличава жаждата ти, вода ли е? – Не е. Пари, които се дават и не могат да ти услужат, пари ли са? – Не са. Аз бих желал между вас да има образци на искреност, чистосърдечие. Знаеш ли какво значи една такава душа! Искрена, чистосърдечна душа! Гледам, някой от вас ме погледне, но погледът му не устоява, веднага сваля очите си. Погледне ме някой, скрие се. Ако аз съм една хубава, красива картина, ще оставя да ме гледат хората, турен съм на показ. Ако аз съм един престъпник и хората ме гледат, казвам: такава е Волята Божия, нека ме гледат! Ама престъпник съм бил! Нищо, гледайте ме, вземете образец от мен. Ако пък аз съм един образец на Любовта, ще кажа: гледайте ме, вземете пример от мене!

Ние сега искаме да вървим по стъпките на Бога, на тази велика Любов. Няма по-красиво нещо от това! И туй, красивото в нас, то е изражението на Бога. Обаче всичко това ние го забравяме – забравяме, че сме излезли от Бога, и си казваме: „Само Бог ли може да се прояви? И аз мога да се проявя.“ И тогава ние минаваме за много красиви, за много гениални, за много умни хора, и каквото искаме, го направяме.

Сега вие ще кажете: „Всички тия неща ние сме ги слушали, но кажете един лесен път за Любовта!“ – Е, щом искате лесния път, ще дойдете при мене, аз имам една оканица, ще ви налея от нея тъй, както виното се налива, и ще се свърши работата. Но туй, което се налива, то се и изпразва. Виждали ли сте онези магнетически стрелки, като се прекарва през тях ток, как се намагнетизират? Да, намагнетизират се, но

след време изгубват това свойство. Туй магнитно свойство не е като у един извор, да изтича постоянно.

Сега аз ви говоря върху този въпрос, за да ви избавя от външни влияния. Вие всички се влияете от света. Дойде при мене една сестра, която ходила в странство, и ми казва: „Е, това чужденците са идеални хора, любезни.“ Идеални хора били! Не е така. Германците били идеални хора. Англичаните, американците били идеални хора. Зная ги аз, те и за нас като пишат, казват, че сме били идеални хора. Да, идеални сме. Идеалните хора в Англия, това са боб на зърно! Идеалните хора в Америка, това са боб на зърно! Идеалните хора в Германия, това са боб на зърно! Идеалните хора са малцина. Не е достатъчно само да са по форма добри, но по постъпки да са тъй, както Бог иска. И тогава във вашия ум се заражда мисълта: „Е, ако са малцина идеалните хора, те трябва да живеят само на небето.“ Небето е създадено и за много хора, и за малко хора. Добрите хора, макар и на Земята да живеят, трябва да търпят, те знаят, че всичките хора един ден ще станат идеални, то е въпрос само на времето. В дадения случай за нас важи всеки един да стане идеален. Това е смисълът на живота. Щом станете идеални, във вашия ум и във вашето сърце ще бъде поставен онзи велик закон на Любовта, чрез който може да работите. Трябва да бъдете разумни, да работите за вашите ближни. Мислите ли, че онази майка, която трябва да роди едно дете, не трябва да има знания? Ами че за да можеш да преобразиш естеството на своята дъщеря, трябва да знаеш как да преобразиш това естество.

Сега мнозина са ми давали съвети какво трябва да правя, как трябва да постъпвам. Аз имам цяла книга, в която съм записвал съветите, които са ми давали. Казват: „Тъй трябва да направи Учителя, този трябва да изпъди, онзи да изпъди, че да пречисти Братството.“ Че това не е леща да го пречистиш! Чистенето, това е едно велико изкуство! Само Любовта може да те очисти. Само Мъдростта може да те очисти.

Учениците на Новото учение мислят, че това учение няма приложение в живота. В Новото учение ще държите

онези методи, които Природата има. Когато Природата иска да изкара старото месо, тя не го изхвърля изведнъж, а работи отдолу, отвътре. Тя държи старото месо отгоре, а отдолу туря ново, и когато новото един ден може да издържи, изхвърля вече старото. Вие може да имате стари навици, които нищо не струват, но гледайте да създадете нови навици, които да изместят старите. Но ако нямате нито един нов навик, по-добре си дръжте старите, макар и лоши навици. Лошият навик е за предпочитане, отколкото никакъв. Тия неща, които сега говоря, са повтаряни, но те не са влезли в съзнанието ви. Някой път Божествените думи ви засягат механически, а някой път ви засягат органически. Всяка една Божествена дума трябва да влезе в съзнанието ви.

Да допуснем сега, че вие сте болни, имате някаква болка в краката си, имате ревматизъм. Вървите из пътя и куцате. По едно време виждате, че две мрави се давят. Защо сте видели тези две мрави? Ако вие се спрете да разтървете тия две мрави и след това станете, ще видите, че болестта от крака ви е изчезнала, няма я. Господ ти казва: „Причината на твоята болка е в тези мрави. Видиш ли ги? Не бъди лаком като тях.“ Защо този ден куцаш? – Ти мислиш да направиш едно престъпление, но Господ ти казва: „Виж тези мрави, те са вътре в тебе. Разтърви ги и болката ще ти мине.“ Някой път отиваш някъде, коремът те боли, но виждаш, че две сестри са се скарали, дърпат се помежду си. Ако ти вземеш участие в техния спор, коремът ти няма да те отболи, но ако влезеш между тях и ги примириш, коремът ще те отболи: затова те пратиха между тях. И Писанието казва: „Гледайте, като се хапете един друг, да не заболеете.“ Защо мнозина от вас заболяват? – По тази причина именно – скарват се. Ние трябва да гледаме в нашето общество да няма никакви болести. Болестите, нещастията идват все от неспазване на Божия закон. Тези неща са проверени от хиляди години. Вие казвате: „Туй е казано много пъти, но тази работа тъй ще си върви.“ Няма да върви тази работа тъй.

Сега 1923 г. и част от 1924 г. ние ги свършихме. Кажете ми как мислите да прекарате 1924 г. и част от 1925 г., пак

постарому ли? Не бързайте да ми отговорите! Попитайте се вътре в себе си! Някои ще ми кажат, че ние искаме да се изправим. Това не зависи от вас. Единственият отговор аз мога да дам за себе си. Ако ме попитат, аз ще кажа: напълно ще изпълня Волята Божия, ще се съединя с Него, ще бъда послушен и каквото Бог е вложил вътре в мене, това ще направя. Ще постъпя според своята разумност.

После, аз искам да извадя от вас друго едно заблуждение. Има неща, които даром не се дават. Човек по благодат се спасява, но по благодат не се усъвършенства. Има неща, които назаем не може да ги дадете. Ти не можеш да дадеш назаем твоя ум. Ти не можеш да дадеш назаем твоето сърце. Ти не можеш да дадеш назаем твоята воля. Ти не можеш да дадеш назаем твоята душа и твоя дух. По никой начин не можеш да ги дадеш назаем. Ако би дал назаем своя ум някому, ти би извършил най-голямото безумие. От силата на своето знание, което си придобил, ти можеш да покажеш начин как си го придобил, как е станало твоето растене, но няма да го извадиш и да го дадеш другиму. Някой казва: „Нали трябва да се пожертваме?“ Кое се жертва в този свят? – Само физическото може да се жертва. Аз мога да дам една къща, една дреха, но същественото в мене, моята добродетел, не мога да я дам назаем. Схващате ли дълбоката мисъл? Има неща, които не могат да се дадат назаем.

Друго заблуждение, в което изпадате, е следното. Дойде някоя сестра или брат при вас и ти почваш да се сравняваш: той ли е по-добър, или ти, той ли е по-умен, или ти. Това е най-глупавото! Ако искаш да се сравняваш с някого, сравнявай се с един ангел или с един адепт, но какво можеш да се сравняваш с твоя съученик? Например той може да знае по-добре математиката, но ти ще знаеш историята повече. Той знае да свири на цигулка, но ти можеш да дигаш един чувал от 100 кг на гърба си. Следователно в какво е преимуществото му? Той ще свири на цигулка, но чувала не може да вдига. Щом дойде до чувала, той казва: „Моля ти се, помогни ми да го дигна!“ Дойде ли до цигулката, той я взема и започва да свири. За друг някой казвате: „Той е ясновидец.“ Е, хубаво,

какво има в ясновидството, което може да го повдигне? – Ясновидството е само въведение. Този, който е ясновидец, трябва да бъде мъдрец, да употреби на място своето ясновидство. Ако той може да употреби туй ясновидство само за зло, какво преимущество има в него? Следователно дарбите имат смисъл само в една душа, която е съвършена. Душата трябва да бъде съвършена всеки момент в своите действия. Има съвършенство в действия, има съвършенство и по естество. В стремежите си, във всички свои постъпки, аз трябва да бъда съвършен, всичките си енергии аз трябва да насоча към една и съща посока.

Учителя се обръща към стенографите.

Тези сестри и този брат, които пишат тук, какво придобиват? Те на книга са го нашарили, но вътре не са го нашарили. На книгата става много лесно. „Виж, написахме го – казват, – каквото каза Учителя, всичко е схванато.“ Не е схванато – в ума вътре не е написано, в сърцето не е написано. Казвате: „Аз разбрах Учителя.“ – Да, разбрали сте ме толкова, колкото те. На книгата е написано, много добре е разбрано там, но важно е дали е разбрано в ума, в сърцето. Тези слова са Божествени и Господ изисква от вас да ги имате не на книга, но да са написани в сърцата и в умовете ви. Някой от вас казва: „Чакай да ти кажа аз какво казва Йоан в 4-та глава, 6-и стих: „И там имаше кладенец Яковов. Иисус, прочее, отруден от път, седеше така на кладенеца; а часът беше около шест. Идва някоя си жена от Самария да начерпи вода. Казва ѣ Иисус: дай Ми да пия! Казва Му жената самарянка: „Как, Ти, Който си юдеин, искаш за пиене от мене, която съм жена самарянка?“

Е, знаеш ли защо Христос седеше на кладенеца? – Трябваше да дойде тази жена там, да каже Христос няколко думи, защото, ако не беше тя, нямаше да ги чуем. Мислите ли сега, че това е право тълкувание? Христос е дошъл при този кладенец да си поразсъждава, а тази жена идва случайно и завързва с Христа един много обикновен разговор. Не е много важен този разговор, а че Христос е седнал до кладенеца. Какво представлява кладенецът? – Кладенецът

е човешкото сърце. Ти можеш да дойдеш до кладенеца и да го видиш. Христос ѣ̀ каза: „Моля ти се, понеже Аз съм пътник, а ти имаш въже, дай Ми малко от твоята водица!“ Защо иска Христос от нашата водица? – За да види какъв е нашият живот. И тази жена казваше на Христа: „Как смееш да говориш с мене, не знаеш ли, че не е позволено на юдеин да говори със самарянка?“ Туй не е разбиране на въпроса. Христос взема повод от тия нейни думи, за да ѣ̀ обясни дълбоката Истина. Като ви тълкувам тази Истина, за мене е важно дали, като дойде Христос, ще Му дам от моята вода, доколко съм приложил туй Учение в живота си, т. е. доколко моето и Божието съзнание са в съприкосновение. Доколкото съм приложил туй Учение, дотолкова моето съзнание може да бъде в съприкосновение с Божието съзнание.

Аз ви гледам по някой път: вие сте само в съмнения свързани. Какво е съмнението? – То е признак на невежество. Някой път вие казвате: „Учителя направи една погрешка.“ – Не, не знаеш дали съм направил погрешка. Аз съм учител, хвана един ученик, кажа му: „Ти си взел парите на еди-кого си. Дай му ги!“ – „Не, не съм ги взел.“ Хващам ръката му, извивам я и казвам на другия ученик: „Вземи си парите!“ Казваш: „Ами защо с насилие, а не с любов?“ – Действам с любов, той не взема от дума, а парите трябва да излязат от джоба му. По който начин са влезли, по този начин трябва да излязат. Питам сега: тази постъпка права ли е, или не е права?

Сега другото положение. Да допуснем, че този ученик няма ръце, няма крака и седи. Аз бръкна в джоба му, за да извадя парите. Има ли в това нещо противоречие? – Няма. Как влязоха тия пари в джоба му, като няма ръце и крака? Значи друг ги е турил в джоба му. Ако един ги туря, друг има право да ги извади. Един параход, който се товари в България и отива за Англия, кой ще го разтоварва там? – Английските хамали. Питам: где е тук престъплението, че не го разтоварват български хамали, а английски? Между тия параходи има договор. Българските хамали ще го натоварят, а английските ще го разтоварят. Всяка добра постъпка се познава по своите крайни резултати. Ако има зло в света,

то се дължи на незавършени работи. Има зло в света, което само по себе си не е зло. Представете си, че аз съм слуга при един господар, който има много хубави чинии от най-чист, най-фин фарфор. Аз един ден нося тия чинии и изпусна една от тях, счупя я. Има ли някакво морално престъпление в това? – Няма. Чиниите са човешки изобретения. Но ето отгде ще дойде грехът. Ако аз се уплаша, ще прибягна до лъжата и ще кажа: „Аз не счупих чинията.“ Грехът идва с лъжата. Аз трябва да кажа: „Счупих една чиния и ще я купя.“ Следователно, в света има постъпки, които не носят никакви морални последствия.

Там, в края на 18-а глава, се казва: „Ако не изпълним волята на нашия Отец според закона на Любовта, Той ще постъпи с нас тъй, както ние постъпваме със своите ближни.“ Мислите ли, че ако ви убие един обикновен човек или един царски син, че ще има някаква разлика? За убития е едно и също дали царският син го убива, или някой прост селянин. Някой казва: „Аз направих едно престъпление, но за да изкупя някого.“ – Не, не, светът с престъпления не се изкупва! Казвате: „Може някой път престъплението да служи като едно изкупление.“ – Не, в Божия закон не е така. Бог не иска дела на престъпления. Друго положение. Вие не можете да надмогнете злото в света. Няма никаква сила, която може да го надмогне, освен Доброто. Единствената жива сила, която може да тури граница на злото, това е Доброто, понеже Доброто е по-силно от злото. Не положите ли Доброто като основа, всичките ви усилия ще отидат напразно.

Сега, през тази година, която още не е довършена, трябва да работите съзнателно. От толкова години вие търсите Господа. Нали? Някои от вас сте приемали Неговата светлина, но тази Светлина се явява и изчезва. Божествената светлина у вас не е още непреривна. Някой казва: „Аз намерих Господа“, но след няколко дни го гледам, той е духом неразположен. Отпадате ли духом, не сте намерили още Господа – Божествената светлина е непреривна. Явяването на тази светлина у вас е само един проблясък от Божествената светлина, която прониква в сърцето и ума ви. Вие още не сте

добили онези методи, чрез които Божествената светлина да е постоянна. Божествената светлина трябва да бъде постоянна. Това е стремежът ви. Щом Божественият Дух е у вас, тогава много лесно ще се сменят всички неразположения, които имате, и лесно ще оправяте вашите работи.

Сега хармонията в тази Школа не може да се създаде по закона на насилието. Хармонията всякога произтича само от закона на Любовта. И аз от толкова години проповядвам не обикновената любов, а Абсолютната Божия Любов. В Школата аз имам някои ученици, които ме надминават в нещо. Те са два вида, две категории ученици. Първата категория ученици са тия, които, като отидат някъде на гости, искат да им постелят чисти чаршафи, казват: „Ние спим на легла с чисти чаршафи, дето никой не е спал на тях. Освен това вие трябва да знаете, че ние сме вегетарианци, мазнини не ядем, ние сме особени хора.“ Заповядват тия ученици, дават разпореждания. В туй отношение тия ученици ме надминават. Втората категория ученици са тия, които, като отидат някъде на гости, казват: „Ние постим днес, не искаме нищо да ядем, да пием, не искаме да ви правим никакво главоболие. Такова разпореждане имаме.“ Този човек си казва: „Блазе на тия хора!“ Но той си мисли, казва си: „Учителя им яде, учениците не ядат.“ В туй отношение тия ученици ме надминават.

Хубаво, щом някой иска да спи на чисто легло, той трябва да си носи чаршафите. Иска да яде чиста храна. Той трябва да си носи ориза и житцето и сам да си ги вари. Това значи, че по-чист човек от него няма. Щом позволявам друг да ми вари храната, тя е опетнена вече. Аз сам трябва да си варя ориза, житото, сам трябва да си постилам леглото, сам трябва да си изпирам чаршафите. Постилат ли го другите, отиде, та се не видя. Не, слушайте, аз съм по-умен от вас. И аз спя на чисто легло, но спя само на леглото на Любовта. Като вляза в някоя къща, аз питам: „Вашето легло изтъкано ли е от Любовта?“ – „Не е изтъкано.“ – „Тогава, извинете ме, моят гръб е толкова деликатен, че ако лежа на вашето легло, ще се стопя.“ В туй отношение аз бих желал всинца да спите само на леглото на Любовта! Ами че когато ти постелят чисто легло, седнал ли

си да благодариш на Бога за това чисто легло? Усещаш ли в този момент, че си примирен с Бога, че си примирен с целия свят? Имаш ли туй съзнание, че си изпълнил Волята Божия! Можеш ли да кажеш: „Господи, дай ми такова съзнание, че утре, като стана, да мога пак със същия устрем да изпълня Твоята воля?“ Можеш ли да се радваш, че си изпратен на Земята, за да изпълниш Волята Божия?

В живота ви има много мъчни въпроси, които трябва да се разрешат тук, в Школата. Тия въпроси са между жени и мъже, между майки и дъщери, между бащи и синове, между братя и сестри и между учениците. Тия въпроси могат да се разрешат само по един начин, а именно: да престанете с вашите съмнения! Истината, която аз ви проповядвам, пред мене е ясна като Слънцето. Сега аз няма да ви казвам, че говоря с Господа. Това е физическо. Но ви казвам, че тия принципи, които ви давам, са опитани, в тях няма абсолютно никакво изключение. Правилата, които ви давам, може да ги приложите без никакво изключение. Те са опитани не само от мене, но те са опитани още в миналото от всички напреднали същества, които днес ги прилагат. Те са Божествени начала, които ще се опитат и от ония, които ще дойдат за в бъдеще. Като приложите тия правила, те ще ви дадат резултати. Може да кажеш тъй: „Аз днес съм по-добре.“ Кажеш ли така, ще ти дойде някое нещастие. Тъкмо се повдигнеш от леглото и кажеш: „Аз съм вече здрав.“ Кажеш ли така, ще се разболееш. Ами че ти си здрав! Няма защо да казваш така. Щом си в Бога, ще кажеш: „Аз живея в Бога и в Бога има пълна хармония.“ Щом живееш в Бога, няма да казваш, че си сиромах. Живееш ли в Бога, имаш богатство. Някой ще каже: „Защо Бог не ми изпрати пари?“ Ами че Бог не е касиер, та да ти изпраща пари! – „Как? Нашите пари са боклук!“ – Когато ти потрябват пари, ще поискаш разрешение от Невидимия свят да вземеш кола, на която да натовариш парите, и след това Невидимият свят ще ти покаже пътя, по който ще минеш, за да не се разнася тяхната миризма. Като дойде въпрос до Божията църква, тя от никакви пари не се нуждае! Божественото учение не се нуждае от никакви пари! Това

трябва да го знаете. Ако отидеш някъде да проповядваш и вземеш пари, ще си затвориш носа и ще кажеш: „По необходимост вземам тези пари, за нивата ми трябва тор, но за Делото Божие няма нужда от никакъв тор.“ Христос казва: „Не вземайте нито кесия, нито тържик!“ Кесията – това е сърцето ти. Значи Христос с тия думи подразбира следното: като отидеш да проповядваш, вземи само сърцето си, не ти трябва друг тържик. Ако твоето сърце е сърце на Любовта, дето и да отидеш, пътят ти ще бъде отворен. Ако онзи цигулар свири от сърце, пътят му навсякъде ще бъде отворен. Ако онзи оратор говори от сърце, пътят му ще бъде отворен. Всяка работа, която вършиш от сърце, тя принася своите плодове, тя принася своето благословение.

Сега, питам ви: съзнанието, което сте имали досега, какво ви е донесло? Вземете, и в църквата поддържат, че в последните дни ще дойдат много лъжепророци, лъжеучители, и се съмняват. Какво са допринесли тия съмнения? Писанието казва: „Изпитвайте духовете, да разберете от Бога ли са.“ – Много добре. Вие чакате да дойде Христос, но аз бих желал да зная кои са признаците, по които ще познаете Христа? Когато дойде светлината, всичко почва да расте. Когато падне влагата, всичко почва да никне, да расте. Когато Слънцето грее, това показва, че светлината е дошла. Ако дойде Христос, ще има повече Живот. Как мислите, че ще дойде Христос – във видима форма ли? Видимото, което имате, е ограничение. Ако аз ви покажа през едно перде пръста си, вие виждате моя пръст. Е, сега Христос показва на света само пръста си, а хората казват: „Този пръст дали е Христов, или не?“ – Всичките пръсти са Христови. Само Христос има пръсти, само разумното има пръсти. Разбирате ли? Палецът показва Божията воля, показалецът – благородството, възвишеното, средният – справедливостта, безименният – мъдростта, а малкият пръст – разумните човешки обходи. И тъй, само Божествените неща в света имат пръсти, а онези неща, които не са Божествени, нямат пръсти. Като казваме, че имаме ръка и пръсти, подразбираме нещо Божествено в нас. Ако някой погледне палеца си и съзнава, че той е израз

на Волята Божия, той е нещо Божествено! Като дойде някой да ми поиска нещо, аз ще погледна палеца си, ще повдигна ръката си и ще кажа: тук живее Волята Божия, аз ще я изпълня с благоговение. И с вас трябва да бъде същото.

Вие сте хора на настроенията. Има някои сестри и братя, които ми се сърдят по някой път. Аз имам един маркуч за онези, които ми се сърдят. И бъдете уверени, че аз ще употребя своя маркуч на общо основание и като излязат, те ще бъдат като мокри кокошки. Туй е наказанието, което мога да дам на онези ученици, които се сърдят – маркуч от едната и от другата страна. И Духовният свят всеки ден напълно употребява този маркуч. Днес си весел, разположен – какво богатство искаш повече? Но като направиш една погрешка, изгубваш веселостта си за цяла седмица. Защо? – Маркучът е играл отгоре ти. Престанете със съмненията! Ако е до мене, аз не искам да имате съмнения. Аз ви държа демократически, свободно, но трябва да изхвърлите съмненията навън. Някой път учениците ми казват: „Учителю, не искаме да те гледаме тъй долу, много слизаш до нас.“ – Ще имате търпение, всички сте на Земята. Вие всички искате от мене един особен живот. Аз мога да живея един такъв живот, но трябва да нямам никакво съприкосновение с вас. Щом обаче съм между вас, щом ме пипате тук-там, ще ме видите един ден, че си събличам дрехите. Защо? – За да се чистя – цапате ме. Ако съм далече от вас, тази дреха никой няма да я цапа. Тези ваши мисли, тези съмнения, които ми нахвърляте, аз трябва да ги трансформирам. Питам ви: кому от вас съм взел пет пари? Някой път дойде някой и ми донесе туй-онуй като подарък. Казвам: ако си го донесъл от Любов, не го споменавай даже. И аз, когато направя нещо за вас, няма да кажа, че съм го направил. Ако направя нещо за вас, мен ми е приятно, радвам се, че ще се ползвате. Иначе вие излагате Божественото. Ако съм един извор и вие се ползвате от него, радвайте се на извора, че е Божествен. И аз се радвам, че съм ви говорил Божествени Истини. Един ден вие ще ме срещнете и аз ще ви срещна, но ще ме видите не тъй, както днес. Какво ви казах? Словото, което ви говоря, ще ви съди,

но и ще ви благослови, ще ви повдигне един ден. От туй Слово няма да се избавите нито вие, нито аз. Каквото ви кажа, няма да се избавите от него. Такова е Божественото нещо. Ние не можем да правим, каквото искаме. Не, аз правя това, което Бог иска. Ако аз правя това, което искам, ще бъда един престъпник, нищо повече! Искам и всички вие да вършите Волята Божия и тогава всичко, каквото пожелаете, ще ви бъде.

По някой път аз ви гледам: вие сте уморени, неразположени сте духом, спи ви се. Защо? – Липсва ви нещо. Някои братя и сестри заспиват и казват: „Не можем да слушаме." Защо? – Липсва ви нещо. Пазете се, когато ви се говори или когато се греете на слънце, да не заспивате! Когато се греете на слънце, никога не се спи. Когато Господ говори, никой не трябва да спи! Когато Учителя говори, ученикът не трябва да спи! Заспи ли, ще му дойде някое зло. Ами че усилия трябва да правите над себе си! Тези причини, които ви заставят да заспивате, са вън от вас. Те идват да калят волята ви. Има около вас ред същества, които нарочно отвличат вниманието ви, за да вземат нещо. Гневът, омразата, неверието, съмнението – това са все отклонения от правия път, за да ви оберат. Сега дойде някой ученик при мене, иска да ме излъже. Какво ще ме излъже един ученик? Може да задигне някоя книга, може да не си устои на обещанието, но нищо не може да вземе, а ученикът може да спъне сам себе си.

Вие вече сте дошли до това положение, до този предел, дето вече не трябва да се смущавате, да казвате: „Нима досега не сме живели разумно?" – Живели сте, но ако този ви живот не се свърже с един по-висш живот, той изгубва смисъла си. Едно езеро, в което не приижда вода, се разваля. Вие трябва постоянно да се опреснявате. Тази доброта, която имате, е малка; правдата, която имате, е малка. Всички качества, които имате, са малки в сравнение с това, което ви е нужно.

Първото, най-същественото нещо през тази година, е да имате Разумната любов. Тази година ще работим изключително върху себе си. Яков работи 14 години за две жени и най-после каза на Лаван: „Достатъчно вече

съм работил за тебе, сега ще работя за себе си.“ Така и ние доста вече сме работили за света. Ще кажем на Лаван: „Сега вече ще работим за себе си, за своето повдигане, за своето самоусъвършенстване, за да добием онова истинско знание.“ Всеки един от вас трябва да прави опити върху знанието, да провери доколко има знания. Всички вие имате достатъчно мъчнотии, за да познаете дали сте на правия път, или не. Тези мъчнотии са турени, за да се опитате. Всяка една мъчнотия в света може да я премахнете, щом се помолите. Тогава ще видите дали вашата молитва е послушана, или не. Молитвата ви не трябва да бъде чута само веднъж. Ако един път ви се чуе молитвата, не трябва да се хвалите с това. В молитвата не трябва да има изключение – тя всякога трябва да бъде чута.

Сега вие сте дошли до едно място, дето има опасност от спиране в живота ви. Тази опасност зависи от това, че у вас се явява една духовна гордост. Аз забелязвам вече у учениците нещо такова. У тях има една особена идея, някои от тях даже искат да станат учители. На крива посока сте. Да станеш Учител – това не е произведение на един живот. За да станеш Учител, се изискват ред процедури. Вие ще видите как се става Учител. За онзи, който ще стане Учител, на Небето предвиждат за това цяла процедура. И онзи, който ще стане ученик, също ще мине през ред задължения. Вие още не сте разбрали какви са задълженията на ученика и на Учителя.

Аз казвам на един ученик: „Слушай, ти няма да одумваш никого.“ Той вижда едного и му казва: „Учителя ми каза да не одумвам никого. Но как мога да бъда сляп, като виждам погрешките?“ За мене е безразлично, че се одумвате. Какво от това, че си острите езиците? За мене е важно, като седите в училището, да не се одумвате. Ако се одумвате във времето, когато преподавам лекциите си, ще има прах. И тогава и в моите, и във вашите очи ще има сълзи, кихавици. Питам: такова едно положение разумно ли е? – Не е разумно. По някой път, като преподавам, гледам – някой от учениците седи и си мисли: „Учителя говори много хубаво, но защо не накара онзи там да си измени живота?“ Седнал да ме

критикува! Казвам: ами ти защо не измениш живота си? Защо Учителя да го накара? Нека той сам измени живота си! За себе си аз съм направил много работи, но и всеки от вас трябва да направи нещо за себе си.

И тъй, сега аз искам ученици образци! Искам вече между вас да се проявят образци! Някои могат да бъдат образци, но пазете се от духовната гордост! Тя унижава живота. Бъдете безпощадни към всяка една ваша погрешка! Не задържайте в себе си нито една ваша погрешка, изнесете я навън! Чистете се! Ако искате да ви обичат, от вас се иска абсолютна Чистота, защото Невидимият свят е много взискателен. Ти искаш да се ожениш и жена ти да те обича, но трябва да знаеш, че нейната любов зависи от Духовния свят. Имаш деца, но те не те обичат. Какво ти струват тия деца, щом не те обичат? Искаш да имаш слуга. Какво ти струва той, ако не те обича и не изпълнява волята ти? Следователно във всяко нещо трябва да имаме благоволението на Бога, та каквато работа и да почнем, да имаме Неговото благословение. Семейният живот има смисъл само при Любовта. Децата имат смисъл само при Любовта. Слугата има смисъл само при Любовта. Това трябва да поставите като основен закон в живота си и от туй трябва да излиза всичко. Ами че по какво ще се познаем, ако и ние живеем като всички хора в света? Ще кажете: „Е, то не може, еволюцията в света е такава.“ – Не, може, може! Аз поне зная, има между вас вече такива, които са назрели. Можем да направим това нещо. Искам да бъдете сериозни, но без да бъдат лицата ви продълговати. Лицата ви не трябва да бъдат много дълги, трябва да има съразмерност в телата ви. Стане ли лицето по-дълго, човек харчи повече енергия и фалира. Стане ли лицето по-широко, човек натрупва толкова много богатство, че гръбнакът му може да се строши, и той пак фалира. Тъй че много дългото лице и много широкото лице са вредни. Лицето трябва да бъде толкова голямо, колкото е определено в Божествения план, съотношения има за това.

И тъй, казва Христос: „Така и Отец Мой небесни ще стори с вас, ако не простите от сърце всеки на брата си прегрешенията му.“

Най-първо човек трябва да си прости своите грехове. На себе си ще простиш! – туй наричам аз прощение. Ще кажеш: „Господи, всичко туй аз го направих, но обещавам, че всичко ще поправя. Отсега нататък аз ще живея тъй, както Бог изисква от мене. Бог ще живее в мене, и аз в Него.“ Като кажеш тъй, ще ти олекне. Тъй е в закона на Любовта. Като казвам, че ще живея в Бога, разбирам, че ще живея в проявленията на Неговата Любов, в лъчите на Неговата Мъдрост.

После, научете се, като говорите, да говорите отривисто. Оставете вашите предисловия в разговора. Като говорите, най-първо направете една скица и после, като станете по-учени, може да турите сенките. Най-първо направете контурите, а после сенките. За сенките се изисква майстор, който да знае как се турят. Засега ви трябват основните неща. Например един брат или една сестра, които имат едно хубаво сформирано чело, имат предимство пред един брат или една сестра, на които челото не е сформирано. Сега да ви изясня мисълта си, да не се заблуждавате. Онзи, който има пълна каса, нали има предимства пред онзи, на когото касата е празна? Един има ниви, и друг има ниви, но на първия нивите са посети, а на другия не са посети. Кой от двамата има предимство? – Първият. Сега някой казва: „Мене не ми трябва мисъл, не ми трябват разсъждения.“ – Не, разсъждавайте или с ума, или със сърцето си, но трябва да разсъждавате. А сега някои седят и спорят за какви ли не работи. Аз един ден наблюдавам две кучета. Седи една кост между тях. Едното си отворило устата, и другото си отворило устата – гледат се, хъркат едно срещу друго. Едното казва на другото: „Знаеш ли какви зъби имам?“ И другото казва: „Ами ти знаеш ли аз какви зъби имам?“ И двете се зъбят, а костта седи помежду им. Гледам: по някой път две сестри турили Новото учение в средата – костта е то, и едната казва: „Знаеш ли какво е Новото учение?“ Другата казва: „Да, но то трябва да се приложи.“ –„Е, ти го приложи, та да видим.“ Другата казва: „Ти го приложи!“ – Не, и аз ще го приложа, и вие, и всички ще го приложим. Аз не искам от вас да приложите туй, което аз прилагам. Вие ще приложите туй, което вие можете и сте длъжни да го приложите.

Ние в Школата имаме доста важни въпроси за разрешаване. Например не е лесно да се образува едно братство. На Небето е лесно да се образува братство, но тук, на Земята, дето сте събрани хора с различни енергии, с различни характери, хора с голямо мнение за себе си, големи величия, това не е лесен въпрос. Ами аз не виждам ли в какво положение изпадат някои от вас. Например някой е завършил университет, а пред него се е изправил друг, който не е завършил даже гимназия, и му проповядва нещо. Този, завършилият университета, казва: „Ами аз толкова будала ли съм, и аз мога да мисля!“ – Не е така. Ти може да си завършил университет, а другият да не е завършил нищо, но в дадения сучай той стои по-високо. Е, моят крак е счупен и дойде онзи, който не е завършил никакъв университет, но има опитността да прави крака, разбира от това изкуство и ми казва: „Обърни се оттук, обърни се оттам, легни на корема, легни на гърба си.“ И какво ще правя? Ще го слушам. Един човек, който има добро сърце, той има опитност в живота – ще слушам, каквото ми каже.

И тъй, днес Божият Дух ще дойде в ума ви и ще ви донесе една хубава идея. Той хлопа вече. Сега вие ще кажете: „Туй за кого ли се отнася? Какво иска да каже Учителя с това?“ За никого не се отнася. Давам ви житно зърно да го посеете, а вие казвате: „Аз ли съм определен да сея туй житно зърно? Аз не съм готов, не умея.“ – Нищо от това, ти можеш да дадеш туй житно зърно друг някой да го посее, безразлично е. В Божественото учение всеки може да изпълни Волята Божия. Не струва много една жена да вземе легена и водата и да полее на мъжа си. На какво ще уподобите туй поливане с вода? Туй поливане с вода е един красив обичай у българите. Метне жената кърпата на рамо, вземе каната с вода и полива.

Вие сега, като не разбирате законите, изпитвате един страх и си казвате: „Да не би аз да изгубя в този път?“ – Не, туй не е учение. В Бога има методи да прогресират всички, въпросът е само в изпълнението. Вие тук именно куцате. Ако се спъваме, причината не е в Бога, ние сме причината. Тези

причини може да се отмахнат. Ако се съединим всички в едно, ние бихме били една мощна сила.

Тази година искам тия от учениците, които са слаби по някой предмет, да се занимават усилено. Например някой е слаб по математика. Ще му дадем специален учител по математика. Друг е слаб по естествените науки. Ще му дадем учител по този предмет. Някой е слаб в паметта си – ще работи за засилването ѣ. Всеки си има по една слабост, но тази слабост може да се преодолее. Паметта ви може да се засили, способността ви по математика, по история може да се развие. Изобщо, всичко можете да постигнете.

Първото нещо, което искам от вас през тази година, то е въздържанието, да може да трансформирате енергиите. Имаш едно възбудено състояние, ще кажеш: „Заради Божията любов аз мога да се въздържа.“ Обърни ума си към Господа и се спри. Това е един опит. Този опит може да се случи вкъщи с мъжа ви или с жена ви, може да се случи и с някой ваш приятел. Не трябва да бъдем слаби, да казваме: „Не искаме да си нарушаваме мира.“ Кое е по-право в дадения случай – да се карам с този човек, или като съзнавам, да се въздържа, да изпълня Волята Божия. Ще изпълня Волята Божия – и нищо повече! Той може да върви подире ми и да се кара. Ще се обърна към него и ще му кажа:”Братко, много сладко говориш.“ – „Ама ти си нехранимайко!“ – „Е, отличен човек си ти.“ – „Ама ти се подиграваш!“ – „Не, много добър човек си. Ти си поговори, аз ще те послушам. Ти си добър човек, но не си се проявил още, криеш се.“ Защо да не можем да направим това нещо? Можем да го направим. И той, като чуе, че е добър, почва да се съмнява, казва: „Така ли?“ И действително, той усеща, че е добър. Дълбоко в сърцето си той иска да ти направи добро, но иска да ти покаже, че не е от слабите натури. Той може да ти направи добро, може да употреби своята сила, но само ако го обичаш. Всички хора искат да бъдат обичани, но това е най-голямото заблуждение. Когато този брат ме люби, аз ще се радвам, че той е дал ход на Господа да се прояви в него, и ще му кажа: „Аз се радвам не затова, че ме любиш, но затова, че Господ се проявява в тебе, и днес вътре в тебе е така хубаво, както е хубаво и горе

на Небето. Днес умът и сърцето ти работят, и каквато работа започнеш, ще даде резултат.“

Тия от вас, които са по-силни, ще приложат този метод по един начин, а тия, които са по-слаби, ще го приложат по друг начин, но всеки един от вас трябва да направи едно малко усилие Ще изхвърлите от себе си духовната гордост! Ще се освободите от всякакви неразположения! Аз зная: всяко неразположение е един лош признак. Защо си неразположен? Някой казва: „Сестрите ми нахвърлиха лоши мисли.“ Тия сестри дойдат при мене, гледам ги – имат добро разположение. Как така могат да ти хвърлят лоши мисли? Ами че ако те можеха да ти нахвърлят лоши мисли, те щяха и при мене да бъдат такива. Не мога да мисля зло, без да не се прояви това зло! Значи твоите предположения са били заблуждения.

Схванахте ли какво трябва да бъде поведението ви през тази година? Поведението ви през тази година трябва да бъде такова, каквото е поведението на Слънцето. Поведението ви през тази година трябва да бъде такова, каквото е поведението на един извор, каквото е поведението на една плодоносна ябълка. Поведението ви през тази година трябва да бъде такова, каквото е поведението на един отличен кон, който върши работата си. Поведението ви през тази година трябва да бъде такова, каквото е поведението на един ангел, който изпълнява Волята Божия.

Да преведа сега тия символи, за да не се заблуждавате. Слънцето подразбира, че вашата мисъл трябва да бъде тъй светла! Изворът означава вашите чувства. Те трябва да бъдат тъй чисти, тъй естествено да избликват, както водата на един извор. Плодоносната ябълка означава слизане към материалния свят. Когато градите нещо в материалния свят, то трябва да бъде тъй хубаво, както ябълката го прави. Конят – това е вашето тяло, което трябва да бъде подвижно, годно за работа. Ангелът – това сте вече същинският вие, който като дух има същото положение на ангел, който е завършил своето развитие и отива да служи на Бога. С такива идеали, като у ангела, трябва да се служи на Бога! Всичко туй може

да го направите. Няма нищо невъзможно. Ще ви помогнат от Невидимия свят, без никакво изключение. За всеки едного от вас ще изпратят по един посланик. Ще кажете: „Как, при мене?“ – Да, при вас. При вас ще дойде един посланик от Небето да ви посети, и тогава вие ще бъдете пръв, но като си отиде той, вие ще бъдете последен, на опашката. Всеки един ще има по едно посещение. Най-първо ще ви посети вашият дух, а после и други духове. Туй посещение ще внесе във вас толкова благост, толкова изобилие, каквото никога друг път не сте получавали. То ще ви държи топло най-малко за сто години – на човешки език ви говоря.

Искам обаче да сте без съмнения! Ще бъдете готови. Ще кажете: „Няма какво да се съмняваме.“ Ако вие бяхте готови, аз бих ви говорил за красотата на Божествения свят, за Неговата вътрешна страна, за това как живеят там съществата и т. н. Бих ви изнесъл тези хубави картини от този свят. Но сега, както и да ви го описвам, вие ще го разберете по земному. Истината вие може да я научите само при един велик Учител или при едно вътрешно вдъхновение, на което източникът е един и същ. Само при един извор, на който дъното е чисто, може да видите красотата на този извор. И тъй, Истината ще научите от Христа. И днес всички казват: „Няма по-велик Учител от Христа.“ – Да, така е, но много от служителите на църквата, като говорят за Христа, не подразбират Него, а себе си. Всякога, когато говорим, ние трябва да имаме предвид да изнасяме самата Истина, а не своята личност.

Сега сравнявайте и опитвайте методите и принципите, които ви давам, за да видите, че всичко това е Божествено и за да не правите погрешки. Пророкът е казал за Господа: „Опитайте Ме, че съм благ!“ На Господа гласа никой досега не е чул, той е свещен глас. Ние казваме, че Господ ни говори. Да, Господ ни говори, но между нас и Бога има толкова напреднали души, та като проговори Господ, гласът Му минава през всички тия по-висши от нас същества и докато дойде до нас, той се е изменил вече. Ние още не знаем Божия глас. Та като казваме, че Господ ни говори, то

значи, че Божественият Дух ни е проговорил. Знаете ли през колко среди е минал този Дух? Какво ви е казал Духът? – „Ще любиш Господа с всичкото си сърце. Ще любиш ближния си като себе си.“ Този закон научили ли сте го? От хиляди години хората все го учат, учат, но Любовта още не е дошла, още не е научена. Колко мъчно е човек да прояви Любовта при сегашните условия! Не че не е възможно, но други неща ви отвличат вниманието. Например онази жена, която иска да бъде обичана от мъжа си, тя се облича хубаво. Но въпросът не е в обличането – всичко е в нейното сърце. Дрехите не трябва да представляват важността на нещата. Някой път мъжът казва: „Ти трябва да разчиташ на ръцете ми.“ – Да, ако разчиташ на Божествените ръце, разбирам, но ако разчиташ на физическите, те още утре могат да отслабнат. Някой казва: „Аз разчитам на себе си.“ – Не, кажи: „Господи, аз разчитам на Тебе, Ти си силният в мене.“ А ти казваш: „Аз съм силен.“ – Не, това е игра на думи. Вие мязате на онзи турчин, който ходил в Цариград, и като се връща, ходжата го пита: „Е, какво има в Цариград?“ – „Решили са да те направят шахюлислям.“ Среща го ходжата друг път и пак го пита: „Какво има в Цариград? – „Ще те направят шахюлислям.“ – „Е, добре ми е на ухото, като ми говориш така.“ Изобщо, у всинца ви има обичай, приятно ви е да чуете нещо хубаво за себе си. Казва някой: „Ти си много добър човек.“ – „Я пак кажи какво мнение имаш за мене!“ – Не, шахюлислям ти не можеш да бъдеш, но ако си един скромен работник в Царството Божие, това е велико нещо! Най-скромният работник да си в Царството Божие струва десет пъти, сто пъти, сто хиляди пъти повече, отколкото да си цар в царството на Земята. Аз предпочитам първото положение пред второто. Тъй щото положението, което вие заемате като скромни работници, е най-хубавото – известен на Небето, неизвестен на Земята. Там горе има ангели, които те знаят, Господ те знае, всички треперят за тебе. Душата ти ходи навсякъде радостна, свободна. Смисъл има в това! Да се прояви Божията Любов в света – в туй е смисълът на живота. Казваш: „Какво ще излезе от мене?“ – Един скромен Божий работник, на когото ангелите обръщат

внимание. Тези ангели обръщат внимание на всеки едного от вас. Щом ти обръщат внимание, ти ще кажеш: „Аз ще бъда един скромен работник, но ще работя.“ Работете всички с радост и веселие!

Сега в света ще се сблъскате с ред заблуждения. Например в Америка има хора, които почват да вярват, че апостол Петър се е преродил, че пророк Илия се е преродил. Е, хубаво, в Америка апостол Петър се е преродил, във Франция се е преродил, в България се е преродил, на около двадесет места се е преродил. Питам: кой е същинският апостол Петър? Най-после, защо искате непременно да бъдете апостол Петър? Някои пък искат да бъдат апостол Павел. Щом искате да бъдете апостол Петър и апостол Павел, следете техния пример! Те бяха едни скромни работници – и вие бъдете едни скромни работници и мястото ви ще бъде завидно. Ние сега мислим само за човешкото, като считаме, че ще имаме по-голяма привилегия. По-голяма привилегия има онзи, който проявява Божията Любов по-интензивно. Любовта повдига хората. Това трябва да знаете като закон. Имаш ли Любов, ти си работник. Нямаш ли Любов, ти не можеш да бъдеш туй, което искаш. За в бъдеще ще сте скромни работници – нищо повече!

И тъй, помнете сега мисълта ми: поведението ви тази година ще бъде като поведението на един ангел, който изпълнява Волята Божия. Като се срещнат двама братя или две сестри, които се карат, ще им кажете тъй:”Поведението ви трябва да бъде като поведението на един ангел, който изпълнява Волята Божия.“ Ето една хубава философия: нежна, деликатна, осмислена. Като срещнете една сестра, която е много загрижена, какво трябва да ѣ кажете? – „Твоето поведение трябва да бъде като поведението на един ангел, който изпълнява Волята Божия.“ Като срещнете онзи ангел, който е разперил онези ми ти шест милиона крила и ги е турил в действие, че навсякъде се разхожда, знаете ли колко е красиво това? Като придобиете поведението на един ангел, у вас ще израсне Новото, вие ще се новородите и ще кажете: „Роденият от Бога грях не трябва да прави.“ И

тъй, щом станеш сутрин, ще си кажеш: „Аз трябва да имам поведението на един ангел.“ Малко се разтревожиш, ще кажеш: „Аз трябва да имам поведението на един ангел.“ Ще си казвате тези думи всеки ден: и като спите, и като ядете, и като работите. Ще си казвате: „Моята мисъл трябва да бъде като поведението на Слънцето, моите чувства трябва да бъдат като поведението на един извор.“ Ако изпълнявате това правило, за всинца ви имам приготвено нещо много хубаво. Ще ви дам един специален подарък. Няма да се мине много време и всеки ще си получи този специален подарък.

И тъй, сега ще започнете новата работа! Тази година Господ ще помогне, ще ни благослови повече. Божието благословение ще дойде върху всички ви и гледайте да го използвате. Но да няма колебания! Господ е решил да ни благослови и ще ни благослови – и благословението ни никой не може да отнеме. Затуй всички ще работим – във всички направления. Всички ще турим нещо в действие, за да се прояви Божественото.

Добрата молитва
Отче наш

31 август, неделя, 6. 30 ч.

Съзнателният живот като забава

Тази вечер ви повиках на една забава – тъй я наричам аз.

Животът има своите сериозни страни само когато е грешен. Човекът е сериозен, когато животът му е грешен, когато има да дава, когато има несъгласие в убежденията му, когато живее в раздори. Когато хората са праведни, животът е наслаждение. Следователно ние трябва да превърнем сериозния живот в една забава. От това гледище всичкият материален свят е една забава за висшите духове. Те по някой път гледат как живеят хората на Земята, защото туй, което хората правят на Земята – това е едно забавление, за Невидимия свят то не е толкова сериозно. От наше гледище, от гледището на нашия грешен живот, на живота на несгодите, ние живеем един сериозен живот, но от гледището на онези напреднали същества животът е една забава. Следователно не всякога трябва да бъдете сериозни. Сериозни трябва да бъдете, когато изправяте вашите погрешки, но щом изправите погрешките си, превърнете живота си в забава! Сериозния живот аз уподобявам на живота, който човек прекарва нощно време: седи сам в тъмнината, няма с кого да приказва, размишлява какво да прави. А животът на забавата е сбор на души, които се събират в общение и живеят в Божествената Любов, Мъдрост, Истина, Правда и в онази висша Доброта. И всички се радват, че има забава. Когато настане периодът на забавата, Господ прощава греховете на всички хора.

Разбира се, аз употребявам думата *забава* в нейния най-чист смисъл. Под *забава* не разбирам да ви забавлявам като някой шут, не разбирам да ви забавлявам и като някой актьор, но подразбирам една приятна музикална забава, на която някой поет, музикант или художник може да изнесе онези хубави песни и картини от Природата. Ние, съвременните хора, сме свикнали да изнасяме само лошите работи от живота. Вие още не сте се научили да гледате

красивото в хората. Какво нещо бихте видели в съвременния човек, във всички съвременни животински царства, във всички растения и камъни, ако бихте знаели как да гледате на тях! Природата има две лица. Едното лице на Природата е толкова страшно, че човек за него трябва да бъде сляп. Ако бихте видели това лице, бихте се уплашили. Един български свещеник ми разправяше, че в младините си един път сънувал следния сън: срещнало го едно голямо куче и го нагълтало, но после го извадило от устата си. Събудил се на сутринта и заболял. Цели три месеца лежал болен. Сега често с погрешките, които правим в живота си, даваме повод на такива кучета да ни поглъщат и, като излезем от устата им, три месеца боледуваме и казваме: „Животът няма смисъл." Това е само привидно така. Това безсмислие не е от Бога. Ние сами правим живота си неприятен, безсмислен.

И тъй, едното лице на Природата е много неприятно, много страшно, а другото ѣ лице е много красиво. Тя го е скрила, защото още работи върху него. В Природата има живи работници, които изработват едно живо лице за човешката душа. Те го ваят сега, та като влезе човекът в новата фаза на своето развитие, в новата форма, която никой не познава, то да бъде готово. Това са най-красивите тела, които човек може да си представи. Ще видите, че у животните космите са едно средство за забулване на онези художници, които са работили в тях сегашното човешко лице. У сегашния човек тия висши художници са също тъй добре маскирани и работят новото лице. Така постъпва всеки художник. Рисува той своята картина и я забулва с платно. Докато не я свърши, той не вдига платното. Някой път се вдигне за малко време завесата от нашето лице, открие се туй умно лице и вие казвате: „Е, какво ангелско лице!" Открие се за малко и бързо пак се закрие. Затуй по някой път се виждате толкова красиви! Тогава казвате: „Аз не съм знаел, че съм толкова красив!" Това не е една илюзия, това е една действителна картина, към която постоянно ни подканват. Подканват ни към тази велика забава, която Бог приготовлява. Понеже тези велики художници постоянно работят у нас, то от наша

страна се изисква поне да им съдействаме, да не разваляме тяхното изкуство. Ако не можем да направим друго, то поне да не разхвърляме боите, четките им, да не цапаме платното им, да не се упражняваме върху него, а да се радваме, че за нас се приготовлява нещо велико. И като се вдигне един ден туй платно и се открие картината, ще видите, че се е работило нещо велико, нещо живо, което осмисля живота.

Много често аз ви забавлявам с известни символи, показвам ви известни грешки и вие казвате: „Е, все погрешки, погрешки, все за тях чуваме!“ Кой е крив за това? Когато дойде в гимназията един учител да преподава български език и почне да шари тетрадките ви, той крив ли е? Има известни правила, известни закони в българския език, които му диктуват: „Ще спазваш тия правила и всяка буква ще бъде на мястото си.“ Някой ученик понякога не спазва тези правила, тури една буква вместо друга. Какво ще прави учителят? – Той си има червено мастило, ще го вземе и ще нашари тетрадката. Този ученик не е доволен, че учителят му е нашарил толкова много тетрадката. Туй не е добро за личните чувства на ученика. Някой другар му казва: „Дай да видим тетрадката ти!“ – „Няма защо.“ И набързо я затваря.

Та някои от вас са с нашарени тетрадки. Няма нищо: професорът ви учи и трябва да му благодарите. Това е забавление. Той не казва, че това е лошо, но казва на ученика: „Слушай, ще пишеш според правилата. Тук се пише ъ, тук се пише ь, а тук се пише ѣ. Ако учиш английски, съвсем други правила ще знаеш; ако учиш еврейски език, там от дясно на ляво ще пишеш; като дойдеш до китайския език, там пък нито от ляво към дясно, нито от дясно към ляво, ами от горе на долу ще пишеш. Всеки език има свой начин на писане. Това е забавление. Най-голямото забавление имат китайците – те имат четиридесет хиляди знаци за писане. Ако някой китаец научи тия четиридесет хиляди знака в китайската азбука, той минава за учен човек.

Следователно в Природата великите същества са създали своя азбука, която ние трябва да изучаваме. Например вземете следния символ. Ако отидете сутрин на изгрев Слънце,

най-първо ще забележите една малка светлинка, която постепенно се усилва, усилва, докато изгрее Слънцето. Щом изгрее, туй, хубавото нещо, изчезва, картината се изменя. Питам: какво иска да ни каже Природата с пукването на зората до изгряването на Слънцето? Какво иска да ни каже от изгряването на Слънцето до залязването? В тия моменти на Природата има два символа. В първия момент, от пукването на зората до изгряването на Слънцето, Природата ни учи върху двата велики закона – на Мъдростта и Истината. Този момент отнема два часа. В него промените са резки. След като изгрее Слънцето обаче Природата ни учи на друго. Тя ни учи на закона на топлината, т. е. на закона на Любовта. В този момент няма толкова резки промени в картините, но има промени в температурата. Най-напред не е толкова топло, но после става все по-топло и по-топло, докато стане много горещо. Значи и в живота е същото нещо. Човек в утробата на майка си, в утробата на Природата двата часа учи Мъдростта и Истината, а през останалото време от деня учи Любовта. Тъй че по-голямата част от нашия живот е употребена за изучване на топлината и на промените, които стават с нея.

И тъй, когато вашият живот е на изгрев, ще вземете първия символ. Като отивате всяка сутрин на изгрев, ще имате в ума си картината, идеята за изгряващото Слънце. И когато погледна пукването на зората, аз ще се въодушевя, душата ми ще се изпълни с онези принципи на Мъдрост и Истина, а след като изгрее Слънцето, ще кажа: настана часът на Божествената Любов! И тогава цял ден ще трябва да изучавам промените, които стават в Любовта. Това е хубавото в Природата!

Някой път твоята любов се усилва повече, а някой път отслабва и ти казваш: „Любовта се усилва и отслабва.“ – Не, ти още не любиш. Ние само се учим на изкуството да любим. Засега само Бог люби. Казва се в Писанието: „Бог е Любов.“ Значи нам не са дали още това изкуство – да любим. Следователно, когато дойдем в Бога, тогава ще знаем какво нещо е Любов! Когато Бог ви учи на туй изкуство, всички

ангели следят с любопитство, със страхопочитание какво върши Той с тия малки същества. Те се чудят, като виждат, че Бог слиза от трона си, за да ги учи на Любов. Само Бог знае изкуството на Любовта и само Той може да ни го предаде, но за да възприемем туй изкуство, трябва да бъдем готови. В какво седи готовността? Ами че малко нещо ли е този, великият Бог на Любовта, да обърне погледа си към тебе и ти да можеш да го възприемеш? Ако вашето сърце може да трепне от погледа на един ваш приятел, когото обичате, то не трябва ли сърцето ви да трепне от погледа на Този, който ви е дал живота и всички блага в него? А туй, че имате страдания – това са само промени на хоризонта ви. Когато изгрее Слънцето, колкото и да е ясно на хоризонта, все стават промени: дойде прах, заоблачава се, явяват се дъжд, сняг, бури, и после отново изгрява Слънцето. Тези промени стават постоянно в Природата, но същият закон е и в живота.

Следователно от това гледище животът е забавление, но за кои? – За праведните. Аз говоря за тях, не говоря за грешниците. Тях ги няма тук. Ние изпратихме всички грешници на хаджилък. Дадохме им по един билет и им казахме: „Хайде сега на път! Тази вечер няма да смущавате учениците, защото ние ще имаме забавление, а вие сте много сериозни – не можем да се разправяме, не можем да се разбираме с вас.“ Тогава защо да не благодарите на Бога за тази забава, за всички промени, които стават в живота ви? Какво лошо има в това, че вашият хоризонт се е заоблачил, че има прах, бури, облаци, това-онова? Че растенията разбират и ценят тия промени много повече от вас! Като се заоблачи, те се отварят, шушнат си, радват се. Вие, разумните деца, избягвате от това заоблачаване, скривате се. Защо? Защото още не сте научили великия, красивия език на Бога. Ние, съвременните хора, така сме изопачили своя ум, че не виждаме красивото. Ние виждаме красота само в онези неща, които всъщност нямат красота. Дойде например някой при мене, иска да го обичам. За да го обичам, за да се прояви Любовта ми към него, трябва да намеря онова, красивото в него. Не мога да го обичам заради неговото знание. Ние не

обичаме хората за това, че много знаят. Не, принципът, или онова начало, което сближава хората, не е нито техният ум, нито тяхното сърце, нито тяхната воля, а е тяхната душа. Това е хубавото, това е красивото в Природата и в живота, понеже всеки един човек, всяка една душа е една необходимост за тебе в твоето проявление. Какъв е законът? – Ако всички души не се съберат на едно място, нито една душа не може да се прояви. Значи ако животът е забавление, за всички трябва да е забавление. Ако е радост, за всички трябва да е радост.

Сега от туй гледище, когато Небето се забавлява, забавлява се и адът. И в ада има музика, развлечения – не мислете, че е толкова страшно. Там има страшни неща, но има и хубави работи, има и забавления. Кога? – Когато горе има забавления, и в ада има забавления. Когато горе работят сериозно, и в ада работят сериозно. Едните работят по един начин, другите работят по друг начин. Например една сестра художничка ми разправяше следния случай. Нарисувала един ден една картина, погледнала я – доволна била от нея. По едно време отишла да си гледа работата из къщи и в този момент нейната малка дъщеря взема четката и боите и, както наблюдавала друг път майка си, взема да рисува по платното. Забавление си прави тя. Питам: направила ли е нещо лошо дъщерята? Не, тя преподава на майка си следния урок: „Мамо, ти, след като нарисуваш хубавата картина, ще я дигнеш по-високо, за да не мога да я достигна. Щом не си я дигнала по-високо, и аз ще рисувам, и аз ще покажа своето изкуство.“ И Господ е направил така. Той е вдигнал хубавите неща толкова високо, че като ги гледаме, да казваме: „Е, да съм там сега!“ Когато не ни се дават някои неща, то не е, защото не искат да ни ги дадат, но други актьори играят на сцената, други се забавляват – нашият ред още не е дошъл. Докато дойде нашият ред, ние трябва да седим като публика и да гледаме.

По някой път вие казвате: „Защо хората страдат толкова много?“ Какво нещо е страданието? – Страданието е едно от най-приятните чувствания. Когато човек страда, идват му най-хубавите мисли. Може да кажем, че страданията са създали

у хората най-хубавите идеи, най-приятните импулси, най-приятните стремежи. И ако ви попитат искате ли страдания, ще кажете: „А, да не ни дава Господ страдания!“ Ами какво да ви даде? Че страданието е най-великото благо за човека! Страданията всякога предшестват забавата. Ами че когато правите едно угощение тук, на Земята, създавате си едно забавление, но и вашите кокошки също имат забавление. Вие ги изваждате от курника и им казвате: „Виждаме, че вашето жилище не е толкова хигиенично, съжаляваме ви, че сте живели толкова време в него, но ние ще ви извадим оттук и ще ви приемем на гости в нашите къщи, ще ви покажем как се забавляваме.“ Кокошките започват да крякат, да кукуригат, да кудкудякат. Вие ги сготвяте на едно хубаво ядене, започвате да им пеете, а те мълчат. Питам: когато душата на една кокошка или на един петел излезе, какво мислят те? Те влизат в забавлението, т. е. те влизат във връзка с човешките души. Тази кокошка нищо не е изгубила. За една кокошка е привилегия да я изяде един човек. Аз не казвам, че човек я изяжда, но той я приема на гости, макар че тя минава през огън. По същия начин и вие ще минете през огън, щом искате да влезете в Духовния свят. И като ви извадят от вашия курник, пак ще има кудкудякане.

Павел, като разбрал този, великия закон на Живота, казва: „Где ти е сега, смърте, жилото?“ Защото, когато Божествената Любов слезе, за да даде живот, смъртта и всички нещастия и страдания се поглъщат. Един ден всички тия ваши страдания, които сте минали, ще бъдат перли, украшения върху вашите дрехи, и ще кажете: „Много се радваме, че минахме през този път и научихме такива ценни уроци.“ И действително, забавата е необходима. Едно нещо е необходимо в забавата: ти трябва да забравиш себе си, да забравиш животинското, нисшето *аз*. Например, като седна някъде, аз не трябва да мисля, че вие ме наблюдавате, а трябва да бъда съвършено тих и спокоен и да си мисля съвсем друго нещо. Така трябва да е и с всеки един от вас: да си мисли спокойно, да не се наблюдава и да счита, че всичко наоколо му е в ред и порядък. Туй е едно от качествата на забавата. Щом има

наблюдение, знаете ли на какво мяза това? – То е, като че си в някой затвор. Дойде стражарят и ти преглежда всичко. Той гледа дали букаите са на място, бърка в джобовете ти, търси това-онова и т. н. После дойде друг някой, прегледа ти дрехите, яката. Казвам: това е в затвора, но ти в забавлението ще бъдеш естествен. Във всяка забава човек е красив. Сам по себе си той ще си тури онова облекло, в което той импонира на другите. И тогава, като погледнем този човек в цялото му лице, ще видим онова, другото лице, в което Бог се проявява. И тогава трябва да бъдем като децата: съвършено естествени и свободни, да забравим неволи и страдания. Всички ще имаме свободен билет да отидем до Слънцето и ще бъдем радостни. Някои ще кажат: „Тези деца са нетрезви." Питам: кое е трезвеното положение? (*Учителя прави сериозни, строги изражения на лицето си.*) Питам: тази сериозност какво означава? Каква идея се крие зад нея? (*Учителя прави по-весело изражение на лицето си.*) Зад тази идея сега какво се крие? От тия две пози коя е по-хубава? – Ако искаш да сплашиш някой престъпник, ще заемеш първата поза, ако пък искаш да развеселиш приятеля си, ще заемеш втората поза. Казвам: всички войници, всички стражари са все сериозни – вдигнат пушката и вървят. Защо? – Има опасност.

Но има и едно трето положение, трета поза. Тя е тази, че във всяко едно свое движение човек трябва да издава онова, великото, приятното в живота. Той трябва да бъде като един извор. Представете си, че един извор мисли като мене. Кое е най-приятното за извора? Като извира, този извор трябва да има къде да протича. Това е най-приятното за извора. Следователно, ако ми дадат условия в живота, моят живот трябва да има място къде да протича, да минава през всички растения и да им оставя своето благо. Дето минавам, аз ще се запознавам с всички цветя, треви, с всички растения, мушички, комарчета – ще скачам, а те ще приемат моята радост. Това не е ли забавление? Едного ще блъсна, другиго ще закача, трети ща напръскам, с четвърти ще се посмея. Какво по-хубаво от това? Всеки извор не прави ли тъй? Ами представете си, че тази вода не вдига шум, тече тихо и

спокойно, и видиш, не мине много време, отгоре се покрие с жабуняк, развие се неприятна миризма – това хубаво ли е? Питам: кое е по-хубаво – този извор с течаща вода или този ограничен басейн със застоялата вода? Сега нашето тяло в единия случай може да мяза на един течащ извор, а в другия случай може да мяза на един басейн със застояла вода – и ние ставаме кисели, недоволни.

И тъй, коя е идеята в забавлението? Ще станеш сутрин, ще кажеш: „Господ е дошъл в закона на забавлението, аз трябва да науча онзи велик закон на смирението.“ В забавлението всички са пъргави, подвижни. Там не се позволява никаква леност. Според него трябва да схванеш какво трябва да направиш в дадения момент.

Представете си сега, че вие сте в туй общество на забавата. Какви щяхте да бъдете? Ако ви кажа сега да се смеете, ще ме питате: „Защо трябва да се смеем?“ Питам: ами защо трябва да бъдем сериозни? Казвате: „Е, животът е сериозен.“ – Не, животът е Любов, а сериозността е нещо случайно вътре в живота. Любовният, осмисленият, поетическият живот е красивият живот. Това е хубавото. И когато срещнеш един човек, на когото душата е отворена, ти не можеш до го забравиш никога. Ще кажеш: „Отличен човек е този!“ Този човек е един чист извор. Каква погрешка можеш да му намериш? Не е ли хубаво да бъде човек един такъв извор, та който дойде при него, да се почувства успокоен, да забрави скръбта си?

Друго едно правило за ученика е следното: на забавление не се позволява да отиваш със скъсани дрехи! Ще се измиеш чисто, ще се облечеш с най-хубавите си дрехи, които имаш, и така ще отидеш. Като се приближаваш при този велик извор на живота, трябва да си променен и да се радваш на туй велико благо, което той ти дава. И Писанието, като предвижда този закон на забавата, казва: „Ще дойде време, когато хората няма да се страхуват един от друг, но всеки ще седи на забавата под своята смоковница.“

И тъй, на мнозина от вас е потребна забавата. Забавата е закон на подмладяване. Човек, който не се забавлява,

не може да се подмлади. Например ти седиш, гледаш как се забавляват децата, казваш: „Детински работи!“ – Не, забавляват се децата. Даже и Господ има известни часове, през които се забавлява с хората, и след това пак се заеме за своята работа. Не можем ли и ние по същия закон да направим това нещо? – Можем. Гледаш, някой твой приятел рисува нещо. Ти се поусмихнеш, кажеш, че е отлично, но вземеш четката и цапаш по платното: „Чакай, не се рисува така!“ – коригираш го. Ако искаш да го поправиш, може, но не го коригирай на платното, а вземи една жива гарга и му кажи: „Хайде, аз ще я държа, а ти ще рисуваш.“ Ще я обръщаш на една, на друга страна, и като я нарисува приятелят ти, ще му кажеш: „Както виждаш – и ти рисува, и аз рисувах. Аз държах гаргата, а ти я рисува.“

Сега вас може да ви шокира думата *гарга*. Тя е турска дума. Какво значи на български език думата *гарга, врана*? Откъде произлиза тя? – От думата *черна*. Значи тази е погрешката на враната, че е черна. Защо е черна? – Едно време сестрата на тази врана умряла. Тя тъжела за сестра си и си турила черна дреха. След време, когато сестра ѣ възкръсне, и враната ще стане бяла, ще си тури бели дрехи. Тъй щото, ако човек се почерни – умрял е някой; ако е с бели дрехи, значи сестра му е възкръснала. Следователно за душата са потребни вътрешни промени. Сериозността вкоравява живота. В сериозния живот преобладават тези сили, които изчерпват соковете, влагата от живота, и затова у човека започват да се втвърдяват нервите, мускулите, костта става по-твърда и в него се заражда един вътрешен мързел. В младия човек, който слуша Божия глас и се забавлява, има едно вътрешно разширение и обмяната става правилно. Затова всеки един от вас трябва да има едно забавление, но забавлението го дава само Любовта.

Без Любов забавление не може да има. Когато направим туй забавление, всички се усещаме свободни. В забавата всеки трябва да е доволен от своето поведение, а не да усеща вътрешно една натегната атмосфера. Едно от качествата на забавата е, че в нея винаги има разширение. Ние в забавата

не мислим за формата на нещата, а оценяваме настоящия момент. Ние не критикуваме защо Господ е слязъл, но се радваме на онзи момент, в който Господ е слязъл. Това е Любов. Единственото същество, което може да ни даде радост, да ни осмисли живота, това е Бог. И действително, вски ден, колкото и да сте заети с работата, все ще дойде известен момент – сутрин, на обяд или вечер, когато ще почувствате много голяма радост. Но понеже нашият ум е зает с толкова велики работи, то тези красиви неща, които Бог ни дава, остават незабелязани, и ние се пробуждаме, когато всички тия неща са минали. Ние се занимаваме с това, какво ще стане с Европа, какво ще стане с България, какво ще стане с дъщерите ни, със синовете ни, а изгубваме тези красиви моменти, които Бог ни дава. В туй тяло, което имаме, Бог е вложил всичко най-красиво. В туй, малкото тяло, виждаме всичките блага на миналото и бъдещето, а за по-далечното бъдеще Бог ще ни даде ново тяло, в което ще влее туй, новото благо. Това тяло сега се формира. За всеки едного се приготовлява едно ново, красиво тяло, в което той ще се забавлява.

Та нужно е вече да напуснем онази мрачна философия на живота. Аз ще ви приведа един пример, ако искате да си служите с добрата страна на Евангелието. Той се отнася до един човек, голям пияница, който цели двадесет години пил, водил разпуснат живот. Разпръснал децата си, уморил жена си, изгубил всичкото си състояние и останал съвсем сам в най-голямо отчаяние, при което решил да се самоубие. Имал само един лев в джоба си и решил да купи с него едно Евангелие. Купил си и прочел: „Бог е Любов!“ „Е – казва си той, – всичко раздадох и изгубих за любовта. Намерих най-после Този, когото обичах, и затова мога да направя нещо хубаво за Него.“ Отива в кръчмата да се забавлява. Казва на кръчмаря: „Дай ми една чаша вино!“ Поглежда виното и казва тихо на онзи свой другар вътре: „Слушай, цели двадесет години те черпих, но сега ще те науча на един нов закон“ – и отстранява чашата, не пие. Обръща се към кръчмаря: „Я дай една чаша най-бистра, чиста вода.“ Слага

чашата пред себе си. Онзи отвътре казва: „Винце!“ Човекът вдига чашата с водата и пие. Онзи пак казва: „Винце!“ –„Е, сега моята воля ще бъде. Аз намерих Бога, когото обичах. Той ме научи на това.“ Отива на другия ден, на третия, на четвъртия, на петия, на десетия ден в кръчмата и си заръчва чаша вино и чаша вода, но водата пие. Най-после казва: „А, имам воля!“

Така и вие можете да победите един свой лош навик. Как не! Ами че то е едно забавление. Ако имате един такъв навик, седнете в кръчмата, вземете чаша с винце и чаша с вода. Това е воля! Казвам: добър е онзи човек, който може да прояви своята доброта при най-неблагоприятните условия в живота. Онзи, който може да прояви своята доброта при благоприятни условия, това е много естествено. Следователно, макар и при неблагоприятни условия, ще кажеш: „Господи, аз мога да направя нещо заради Тебе!“ И от това гледище тази Любов трябва да се разшири, да бъде Любов към всички, да блика навсякъде: да бъдем еднакво разположени към всички, без пристрастие. И като погледнем някого, да му пожелаем всичкото добро тъй, както Бог желае това. Да забравим всичките му погрешки тъй, както Бог забравя, защото Любовта като дойде, никога не вижда погрешките. Пред Божията Любов греховете и недъзите на хората изчезват като прах и дим и от този Божествен огън остава само онова – чистото, възвишеното и благородното у човека.

Сега дойде някой дух, внуши ти някоя мисъл, каже ти: „От тебе човек не може да стане.“ Ами че как няма да стане от мене човек? Аз вече съм станал човек. Тури една запетая след частичката *не*. Кажи така: „От тебе човек не, може да стане?“ Отдели противоположното, понеже във всяка една отрицателна мисъл има една положителна страна. Онзи, който ти внушава, че от тебе човек не може да стане, той има положителна мисъл, че от тебе лош човек може да стане. Щом може да стане от тебе лош човек, и добър човек може да стане. Употреби деятелността си – добър човек да станеш. Който може да бъде сериозен, може да бъде и весел, да се смее. Самият живот на Земята обаче, от единия край до другия, е само забавление. За в бъдеще това ще учите. Ще гледате

не само на външната, но и на вътрешната страна на живота. Ще бъде смешно например, ако аз туря на лицето си една страшна маска и вие се плашите от тази маска, а под маската се смея. Не гледайте на тази маска, гледайте какво има под нея! Или може да туря на лицето си една много весела маска, а под нея да има нещо много сериозно. Не е маската, която дава смисъл на нещата, а какво се крие зад маската. Това, което се крие зад маската, то е човешката душа.

И тъй, тази вечер искам да ви оставя следната мисъл: най-великото нещо в света е, че Бог всякога слиза, за да ни предаде правилото на Любовта, т. е. не на самата Любов, но на промените на Любовта. Както измерваме с термометър температурата на времето, така измерваме с термометър и температурата на Любовта. Да изучава човек температурата на Любовта, това е отлично нещо! Под температурата на Любовта растат всички растения. Запитвам ви следното: има ли растение в света, което може да расте без светлина и без топлина? – Няма. Има ли извор в света, който да извира и да се втича в реките без светлина и топлина? – Няма. Ставали ли са в света бури и гръмотевици без светлина и без топлина? – Не. За всички тия неща са потребни светлина и топлина. Всички хубави кристали, всички скъпоценни камъни, всички диаманти са станали под силата на светлината и топлината. Всички животни са станали под силата на светлината и топлината. И ние, хората – също. Следователно по същия този закон нашите души са се сформирали: под влиянието на Божията Любов, на Божията Мъдрост и Божията Истина. Това са три Велики Духове, които работят за създаването на човека. Те наричат човека възлюбления син на Бога. В тия Велики Духове има необикновена хубост и красота! Вие ще кажете: „Ами ангелите какви са?“ Когато човек придобие тази хубава, красива форма, душите на хората и на ангелите ще се съединят и ще образуват едно цяло. Когато се съединят душите им, Бог ще влезе да живее в тях и те ще се радват на безсмъртие.

За това нещо ние се приготовляваме. Новото учение носи една велика задача, а не тази дребнава работа, с която се занимавате. Пред нас седи една велика задача на

безсмъртието: да наследим Небето, да се срещнем с онези велики души, за които се приготовляваме – но за това всеки един човек трябва да даде нещо от себе си и нещо да приеме. Някой път казвате: „Човек трябва да работи за себе си.“ Да, но като работи за себе си, като се съсредоточава в себе си, човек трябва да се разширява, да включва в себе си туй широко *Себе,* и понеже ние живеем в Бога, и в нас да живеят всички. Като включим Бога, да включим и всички други същества в нас. Това значи да обичаме някого, да му желаем доброто. Това значи да желаем доброто на всички, да обичаме Бога. И ако изпълните всичко това, всичките мъчнотии, всички недъзи, които имате, за които става въпрос: че някому обущата са скъсани, някому – шапката, че някой ял само хлебец – всичко туй за една седмица ще се разреши. Когато изгрее Божествената Любов и дойде тази топлина, ние сме готови да разделим своя залък с онзи, когото обичаме. Щом нямаме любов, скриваме залъка в джоба си. Дойде ли Любовта, усмихваме се и казваме: „Братко, хайде и двамата да се забавляваме.“

На изкуството да обичаме сам Бог ни учи и в този смисъл само децата могат да направят това. В туй отношение искам да бъдете като децата, защото само децата се забавляват. Не мислете, че сте стари. Хвърлете тези брадi! Дяволът, като завидял на хората, турил им брадi, за да ги маскира, но и зад тях те пак се виждат. Аз искам да бъдете в душите си като децата: млади, бодри и весели. Забравете вашите тъги! Като си лягате, кажете: „Утре, като изгрее Слънцето, Господ ще дойде, ще Го посрещна.“ И като си лягаш, пак да бъдеш радостен, но не само външно, а да усещаш, че от тебе излиза топлина и всички да кажат за тебе: „Бих желал този човек да дойде още един път.“ Всички трябва да бъдете като един извор, който извира, като един цветец, от който лъха приятен мирис. Такъв трябва да бъде нашият живот. Туй е забавлението, за което говори Христос: „И пак ще ви видя, вие ще се зарадвате и радостта ви никой няма да отнеме.“ Забава е това! Това е хубавото, това е великото!

Тази вечер аз ви говоря за много прости неща. Няма да туряте никаква философия в тях. Ама как да ги разбираме?

Човек трябва да се усеща весел, радостен, готов да даде всичко. Да сте пълни и радостни, да не ви виждам вече начумерени, сериозни. Онези, които ви пречеха, сега ги няма, пратихме ги на екскурзия, а когато се върнат, аз ще ви кажа. Тази вечер, утре, другиден, до една седмица няма да ги има, не се бойте, затова до една неделя може да се забавлявате, колкото искате. След това те пак ще се върнат, не може без тях. Ще ги посрещнете добре, ще им се поусмихнете – и те не могат без вас.

Сега става една промяна в ума ви и силите в Природата действат благоприятно. Затуй в нашите събрания трябва да има резки промени от едно състояние в друго. Ние ще минем през всичките положения: ще имаме философски, сериозни и весели събрания. Туй събрание, което имаме сега, е първо по рода си. В тази забава се научихме на следното нещо: всяка сутрин Бог слиза, за да ни научи на изкуството на Любовта. Той помилва всекиго и казва: „Искам да слушате.“ И си заминава. Той знае, че ще се търкаляме на земята, че ще падаме и ставаме – и най-после ще станем гладки като някой бисер и ще кажем: „Много хубаво нещо сме сега.“ Нали сте виждали как някое камъче се търкаля, търкаля, докато най-после съвършено се оглади. Всичките неприятни неща ще изчезнат и ще остане онова – хубавото, красивото от живота.

Онзи ден ви казах, че най-важното нещо за човека е да люби, а не да бъде любим. В ученика също най-важното нещо е това. Любовта може да дойде чрез туй отваряне на душата.

Сега, като отворите Евангелието, в него има дадени много правила, но простата човешка душа трябва да бъде свободна, трябва да имаме за морал туй, което ще даде възможност да се прояви Любовта. Както живеят в Невидимия свят, тъй ще живеем и ние.

1 септември, понеделник, 19.30 ч.

Царе – слуги на Господа

Размишление

В живота има един закон, според който, когато се говори на хората много, те изгубват способността да разбират нещата. Така е и в яденето, така е и в пиенето на вода, така е и в четенето на книги. Този закон всякога може да го проверите. Във всяко нещо началото ни се вижда много хубаво, а краят – почти безсмислен. Всички вие сте били млади и познавате отношенията към нещата в ранната си детска възраст и отношенията ви към същите неща в по-напредналата ви възраст. Вземете малкото дете и вижте с какво въодушевление посреща празничните дни, с какво въодушевлениепосрещаСлънцето!Вземете100-120-годишния старец и вижте с каква индиферентност, с какво безразличие се отнася към всички тия неща! Така става и с някои хора, които тръгват в духовния път. Най-първо те са жежки, въодушевени като децата, но след години стават като онзи 100-120-годишен старец – всичко им е безразлично. Започват да си клатят главата и казват: „Ние го знаем това, то беше едно време, но се свърши вече."Право ли е всичко това? – Не, това не трябва да бъде така.

Има една страна на живота, която вие още не сте опитали, т. е. същинския живот още не сте го опитали. Туй може да ви се вижда противоречие, но то е факт. Може да сте опитали хиляди положения от вашия сегашен живот, но той още не е същинският. Например една мравя може да е опитала всички възможности и благости на мравешкия живот, но ако тази мравя застане в положението на един философ и каже, че е опитала всички положения на живота, че го познава, тя е в заблуждение. Тя може би е опитала хиляди и милиони положения на мравешкия живот, но целият живот е извън възможностите на тази мравя. Тя например

не е опитала живота на човека и за него даже няма никакво понятие. Нейният живот има допирни точки с човешкия живот, а именно, както мравята яде, така и човекът яде, но да има повече допирни точки, не зная. Дали те имат тенджери, вилушки и лъжици, не зная. Дали имат градини, лозя, дето садят ябълки, круши, грозде, не зная. Дали имат разни карфички, чепички и други подобни, не зная.

Сега по някой път вие си казвате: „Какъв ли е ангелският свят, как ли живеят ангелите?“ Действително, между ангелския и човешкия живот има допирни точки, но такива, каквито между мравешкия и човешкия. Туй не трябва да ви обезсърчава, но трябва да ви покаже каква широчина и каква дълбочина се крие в истинския живот. Туй, което живеете, то е само начало на Живота. Нашият живот в сравнение с живота на мравите е ангелски живот. Ние за мравите и за всички същества под нас сме богове. Ако попитат една мравя нещо за хората, тя ще каже: „Е, да отидете при хората да ги видите, туй е култура!“ На всички мравки сърцата туптят от желание да станат като хората. И действително, едно преимущество, едно благо е това – мравката да стане човек.

Сега да видим какви са мислите и думите, които хората изказват. Няма да се спирам да обяснявам тия неща, но казвам, че в живота има известни възможности, които са скрити във формите на нещата. Вземете например семките на няколко плодни дървета и ги разгледайте. Вземете семката на една ябълка, костилката на една слива и плода на един жълъд и ги сравнете да видите какво е отношението между големината им и какво е отношението по големина на всички тия растения, които лежат скрити в техните семки. Как ще определите това? За да определите големината им, вие трябва да имате известни познания по законите на тяхното растене.

Често ние произнасяме думата *любов*. Тази дума, произнесена от разни хора, произвежда различен ефект, разни действия. Например вземете думата *Александър*. Ако този Александър е един обикновен слуга, или ако този Александър е един управител на някоя област, или ако този Александър е един княз, или ако най-после този Александър

е един цар, питам сега: ако Александър слугата еди-кой си издаде заповед до Българската народна банка да изплати на Стоян Стойчев 100 000 лв., заповедта му ще бъде ли валидна? Ако Александър управителят издаде същата заповед, ще бъде ли валидна? Ако Александър князът, или Александър царят издадат същата заповед, чия заповед, чии думи изобщо ще бъдат най-ефикасни? – Разбира се, че думите на Александър царя. Той щом каже думата си, и парите са веднага готови. Защо? И единият е Александър, и другият е Александър, и третият е Александър. Не, има степени, по които се различават Александър слугата, Александър управителят, Александър князът и Александър царят. Тези различия съществуват и вътре в Природата. Казвате: „Да, според обществения строй е така.“ Общественият строй е такъв, но и в Природата е така. Я вижте, всичките семки не се ли различават? И в тях има степени. Има вложено нещо особено в семката на ябълката, че тя слива не става. Има вложено нещо особено в костилката на сливата, че тя жълъд не става. Има вложено нещо особено в жълъда, че той бук не става. Значи всяка семка си има свои специални възможности. Следователно, когато се произнася една дума, най-първо ние трябва да изменим своето положение. Ако ти си слуга при греха, думата *любов* в твоята уста няма да има никакъв смисъл. Ако ти си управител при алчността, думата *любов* в твоята уста няма да има никакъв смисъл. Ако ти си княз на омразата, думата *любов* в твоята уста няма да има никакъв смисъл. Да оставим царя, защото думата *цар* в Невидимия свят изключва греха, изключва кражбата. Царят не може да краде. Слугата може да краде, управителят може да краде, князът – също, но царят не може да краде, няма възможност да краде. Може ли царят да краде от себе си? Ако имам сто хамбара, ще има ли нужда да пренасям съдържанието им от един в друг? Това само лудите могат да го правят. Човек себе си не може да краде. Следователно има едно положение, при което грехът е изключен.

И тъй, според мене най-хубавото име, което можем да носим, казва там Писанието, е да бъдем царе. Всички трябва да станем царе! Ще кажеш: „Как, аз да стана цар!“ – Да, да, в

този специален смисъл всички трябва да станем царе, за да изключим греха от нашия живот. Да станеш цар в света, да управляваш хората – това значи да се натрупаш с грехове, а да станеш цар, за да изключиш греха от себе си – това трябва да бъде един от най-силните подтици на твоята душа. Ще кажеш: „Аз искам да стана цар, за да изключа всички грехове от душата си.“

Сега вие искате да бъдете слуги на Господа, но Господ не иска прости слуги. Той иска слугите му да бъдат царе. И най-простият слуга на Господа трябва да бъде цар. Ако не станете царе, вие не можете да бъдете слуги на Господа. Тъй че, ако някой иска да бъде слуга на Господа, той трябва да стане цар, и като стане цар, като изключи греха от себе си, тогава ще заеме най-скромната служба. Някой ще каже: „Защо да стана цар?“ – За да станеш слуга на Господа. А какво означава царят? Изключване на греха. Някои хора казват: „Е, грехът!“ Какво хубаво е допринесъл грехът на хората? Я ми кажете какво е допринесла лъжата на хората? Какво са допринесли злобата, омразата, завистта, всички тия грехове на хората? Нека се намери един човек, който да каже, че от всички тези пороци е донесено едно благо за хората. Всички тия пороци са внесли само разрушения, страдания, и при всичко това ние още се лъжем. Ние мислим, че като направим туй-онуй, имаме право да се разгневим и казваме: „Трябва да се разгневи човек, ето и в Писанието се казва, че Господ се гневи.“ – Не, това е игра на думи. Някой писал, че Господ се гневи. То е писано по нямане какво друго да се пише. Аз казвам, че когато Божията Любов стане много интензивна, Той се гневи. Значи когато Господ се разгневи, Неговата Любов е станала хиляди пъти по-силна, отколкото обикновеното проявление на Любовта Му, и тогава тя всичко отмахва от пътя, тя всичко влече. И често ние приписваме на Бога същите слабости, каквито и ние имаме. Казваме, че и Той се гневи, че и Той прави разлика в Любовта Си: едного обича повече, другиго по-малко. Не е лошо да мислим така, но мисълта, която искам да остане у вас, е всички да станете царе, за да бъдете слуги на Господа.

Значи идеалът ви трябва да бъде висок. В такъв случай какво се изразява с мисълта на онази египтянка, която искала да се ожени за царския син? Тя се домогвала до царския син, за да стане царица. Цар или царица – това е все законът, който изключва греха. Сега например вие казвате, че познавате Господа, нали? Но правили ли сте наблюдение върху себе си да видите, че като се разгневите, вие забравяте Господа. Казвате, че познавате Господа, едно от най-великите същества на света, единственото Същество на Любовта, а се гневите. Как е възможно това? Представете си, че туй Същество е близо до вас и дойде една ваша приятелка или един ваш приятел и ви обиди нещо. Вие веднага вдигате скандал. Питам: какво показва това? Познавате ли Господа? Представете си, че вие сте една млада мома, на която е дошъл нейният кандидат, за да се оженят. Тя го е очаквала цели десет години, като през това време все са си писали писма. Като ѣ дойде някоя приятелка в това време вкъщи и я обиди нещо, тя ще се скара ли с нея? – Не. Даже и да има много поводи да се кара, ще избегне това и ще си каже: „Ние да си наредим първо нашата работа, че после ще се караме.“ Ами вие какво правите сега? Някой път аз казвам някому: „Трябва да търпиш.“ –„Ами как мога да търпя? Търпи ли се това нещо? Аз ще му кажа, ще му дам да се разбере!“ Казвам: ами твоят възлюбен е дошъл, вътре е той. Въздържай се, защото ти ще изгубиш един от великите случаи в света! Колко ти струва това, че еди-кой си е взел 10 000 лв. Туй са фиктивни неща. Онзи, който е взел тези пари, той не е взел всичко със себе си, същественото не ти е взел. Като дойде Господ, като отвориш своите торби, чувалчета, Той ще туря такива подаръци, с които ще платиш всичките си дългове и сиромашия няма да има вече. Когато Господ дойде между хората, противоречията между тях ще изчезнат. Когато дойде Господ на Земята, ще имате най-хубавата библиотека, най-хубавите дрехи, най-хубавите къщи, най-хубавите градини, най-добрите приятели и братя, най-добрите деца, бащи и майки. Тогава няма да имате никакви лишения. Писанието казва: „Ще отрия сълзите им, ще премахна скърбите им.“ Няма да има нито плач, нито скърби, нито недоразумения.

И тъй, обръщам ви внимание върху тия мисли, които ви навеждам, за да ги имате в ума си, да мислите върху някои велики въпроси. Някой път казвате: „Е, ние знаем какво нещо е Любовта!“ Вие всички сте влюбени, кажете ми тогава, какво нещо е Любовта, колко пъти в секундата бие сърцето на влюбения. Ще кажете: „72 пъти.“ – Не, сърцето на влюбения бие 35 милиарда пъти в секундата. В Любовта сърцето трябва да бие 35 милиарда пъти в секундата. Такъв е законът. Щом не бие толкова пъти, Любовта я няма. Е, вие усещали ли сте туй 35 милиарда пъти биене на сърцето. Туй може да бъде, може да го издържите. При сегашното си състояние такава опитност може да имате само веднъж, дваж или три пъти, и то само за 5-10 секунди. Сега най-големият светия на Земята може да издържи едва 10 секунди туй биене. И тъй, степента на Любовта ни се определя по броя на биенето на сърцето. При нашата любов, тук, на Земята, сърцето бие най-много сто-сто и петдесет пъти. Даже като дойде до сто и петдесет пъти, всички казват: „Отива си човекът, сърцето не може вече да издържа.“ И действително този човек си отива. Дойде ли до положението да бие двеста пъти, той умира вече. Казвам: биенето на сърцето – това са трептения вътре в човешката душа. При това състояние вие ще имате такова едно чувство, което може да обгърне целия свят в себе си. И тогава всички въпроси падат, разрешават се. Когато дойде туй биене на сърцето, всичко е разрешено. Когато се махне туй биене на сърцето, вие ставате пак обикновен човек и се чудите:”Где бях и где съм дошъл.“ Много пъти вие сте близо до великата Любов и затова всички се стремите към нея. Ще дойде тази Любов! Няма ли да бъде красив светът, когато имаме пълна вяра един в друг? Какво ще бъде тогава?

Вадя от джоба си хиляда наполеона, давам ви ги, като казвам:”Дайте ги на Драган!“ Аз имам във вас пълна вяра, нищо не ме смущава. Давам ви парите и вие изпълнявате всичко точ в точ. А сега, като дам някому хиляда наполеона, едва ли ще отидат до мястото си. Някой път се явяват такива развалени пътища, че парите не могат да отидат на своето предназначение. И после, ние трябва да умеем да предадем своите чувства комуто и да е, обаче имаме ли право да

ограничаваме другите хора? Божественият закон казва: „Каквото правиш, това ще ти правят.“ Ако любиш, ще те любят – нищо повече!

Та отсега нататък няма да бъдете носители на чужди мисли, защото сегашните хора са играчка на извънземни същества. С някои от вас духовете си играят тъй, както децата си играят със своите колички. Някой път дойде някой дух и ви надъха да се карате, да изгубите разположението си. На другия ден, като ви мине неразположението, вие се чудите на себе си как сте направили туй нещо! Не си ти, който си направил това нещо. Не мислете тъй! Вие може да играете роля на една гайда. Гайдарджията като надуе гайдата, тя стане голяма, надуе се и засвири, а всички хора играят наоколо. Тя ще каже: „Аз съм всичко!“ Свърши ли гайдарджията, свие гайдата и тя казва: „Какво стана с мене?“ Гайдата не е нищо друго освен кожата на едно животно, което е изгубило живота си. Ако човек може да стане една гайда и да свири само, и това е хубаво, но смисълът на живота не е в гайдата. Ако една гайда може да вдъхновява, то и аз мога да вдъхновя всекиго. Например някой държи някаква беседа, а друг седи там, но не слуша, не се интересува, замислен е нещо. Защо е замислен? – Има да плаща 20 000 лева. Аз мога да го накарам да се заинтересува. Как? – Приближавам се при него, давам му 50 000 лв. Той веднага си отвори очите, заинтересува се. Гайдата се надуе, свири вече, 50 000 лв. са това! Като пошепнеш на един човек: „50 000 лв.“ – всичко става. Пък и най-жежкия от вас мога да го попаря. Как? – Проповедник си, имаш да ми даваш 50 000 лв. Приближавам се при теб и казвам: „Или 50-те хиляди лева ще платиш, или при съдебния пристав ще отидеш!“ Казваш: „Какво му стана на този брат?“ Ами че тия са думите, които постоянно развалят нещата в живота! Една дума, казана ненамясто, веднага ни попарва. Колко внимателни трябва да бъдем за своите думи! Трябва да бъдем като царете. Една дума, казана от един цар, веднага се изпълнява. Александър слугата, Александър управителят, Александър князът – всички имат възможности, но най-хубавото положение е това на царя.

Аз желая през тази година всички да станете царе! Понеже искам да станете царе, то нарядът, който бе предвиден да започнете от 21 септември, ще го започнете от 14 септември, за да станете царе. Това се отнася до софиянци. Аз ще ви диктувам, а вие ще пишете, за да станете царе. Всички ще изпълнявате размишленията от наряда, след като изгрее Слънцето. Слънцето изгрява всякога в 6 часа. Като изгрее Слънцето, всички трябва да сте на крака и да четете; като четете, трябва да бъдете като светлината. Слънцето трябва да е изгряло и да имате високия идеал!

Вашият идеал не трябва да бъде като идеала на онзи осиромашал княз, пример из европейската история, княз Х, който, като изпаднал в голяма беднотия и се намерил между много кредитори, решил някак да си поправи положението. Но как? – Влюбва се в дъщерята на един богат търговец милионер и един ден ѣ определя рандеву, като ѣ казва да дойде облечена с най-хубавите си дрехи, накитена с най-скъпоценните си огърлици и украшения. На своите кредитори пък казва: „Вие ще дойдете във вид на разбойници, уж искате да ме убивате, а аз ще се помоля на своята възлюбена да плати откуп за мен.“ Идва тя облечена, нагиздена при него, радва се на своите украшения, но идват и кредиторите с маски, улавят княза да го убиват. Тя, за да избави своя възлюбен, дава дрехите си, дава всичките си украшения и се връща у дома си без тях. Питам: как гледате на този възлюбен, осиромашал княз? Той минава за някакъв си княз, а тя минава за негова спасителка. Аз не искам вашата любов да бъде като любовта на този княз, нито пък моето положение или положението на когото и да е да бъде като положението на тази мома, която дава всичко в жертва. Той трябва да ѣ каже: „Аз те обикнах, но имам да давам, помогни ми!“ Не трябва да я лъже. Абсолютно никаква лъжа! Той се бои да не урони своя престиж пред нея – и този човек няма понятие даже за един обикновен морал, за един идеал в душата си. Той е последен вагабонт!

В математиката има положителни и отрицателни величини. Пред положителните величини винаги се туря знакът плюс, а пред отрицателните – минус. В духовния живот

отрицателна величина е всяка величина, в която енергията е изразходвана безразборно, неразумно. Положителна величина наричат всяка величина, в която енергията е изразходвана разумно. Тогава Природата определя отрицателната величина със скръбта, а положителната величина – с радостта. Радостта е плюс, скръбта е минус. Понеже в Духовния свят време и пространство не съществуват, то радостта и скръбта може да се сменяват моментално. Например може да си най-големият грешник, говоря по човешки, оцапан с най-черните грехове, но ако в твоята мощна душа се зароди онова свещено чувство на 35 милиарда Любов, веднага всичките ти грехове се заличават. И обратното е вярно. Може да си един ангел, но ако в душата ти някъде се зароди най-малкото користолюбиво чувство, моментално може да те смъкнат вътре в ада. Тъй щото вдигането и падането е постоянно и всеки стои или пада според закона на Любовта, според своето поведение, което има към Бога. Този закон е закон на Божествената Правда. Там Правдата се прилага еднакво. Всеки пада или става според онова, което мисли, чувства и действа. Затуй всякога, когато имате един плик пред вас, ще гледате дали вашите величини, с които разполагате, са положителни или отрицателни. Ами ако аз бих донесъл една полица, волски език ги наричат, и ви кажа: „Моля, бих желал да имам вашето лице, вашето име за спомен, аз тъй много ви обичам, подпишете се!“ И вие, без да мислите много, вземете перото и се подпишете. Този, който много ви обича, може да напише на полицата: „Да се броят 200 000 лева!“ Е, как ще докажете, че не сте се подписали на този волски език? Подписали сте се. На волски езици няма да се подписвате, а на чисти книги само, и ще пишете тъй: „Този подпис има сила само за Духовния свят, а не и за материалния.“ Ако дадете една полица с такава уговорка, мислите ли, че на Земята ще я вземат предвид? – Няма да я вземат. Тя за тук не е валидна.

И тъй, ще носите в себе си високия идеал! Всички ще станете царе, за да бъдете слуги на Господа!

7 септември, 6. 30 ч.

СЪБОРНИ БЕСЕДИ
ПРЕД РЪКОВОДИТЕЛИ
1924

31 август – 2 септември

София

На срещата на ръководителите са поканени и присъстват шестнадесет братя:

1. Тодор Стоименов	София
2. Драган Попов	София
3. Деню Цанев	София
4. Начо Петров	София
5. Иван Дойнов	София
6. Никола Ватев	Русе
7. Минчо Сотиров	Бургас
8. Тодор Абаджиев	Ямбол
9. Върбан Христов	Орхание
10. Петър Камбуров	Казанлък
11. Емануил Иванов	Варна
12. Панайот Ковачев	Ст. Загора
13. Константин Иларионов	В. Търново
14. Петко Епитропов	Пловдив
15. Георги Куртев	Айтос
16. Димитър Добрев	Сливен

Ако излекува болния

Тайна молитва
Мълчание

Обменихте ли мисли върху някои материални въпроси?

Реплика: *Няма време и удобства от присъствието на гости в двора.*

Трябва да се обменят мисли, защото има противоречия между духовните и материалните въпроси. Те не вървят успоредно. Едни държите материалното, други – духовното. Нямаме нужда от материалното. Това е противоречието. Това е постоянна борба на Духа с материята. Тя съществува и духът трябва да се повдигне. Възгледите на хората се различават. Болните и здравите имат различни възгледи по разните въпроси от идентичен характер и се явяват противоречията в живота.

В Братството голямата свобода, която имаме, се използва лошо – това не е право, това е изнасилване, измъчване на някои от братята от подобно криво разбиране на някои членове от обществото. Един пример: един брат оставя в едно семейство старите си дрехи, за да го благославяло то. Аз не обичам да давам стари дрехи. На един брат дадох едно старо палто при дъжд и той не ми го върна. Взе ми едни сандали – не ги върна, но му задигнаха посред бял ден ново палто за 1200 лева и други дрехи; това непослушание завлече неговите дрехи. Моите скрито взети сандали му завлякоха новите дрехи, цял комплект, посред бял ден от палатката в Баучер. Не това е толкова неморално, че ги е взел, а непослушанието му.

Ако дадете обещание – трябва да го изпълните заради Бога, за да не се охули Името Му, Името Божие. Ще продадете всичко, но обещанието си ще изпълните. Питам ви: ако разбойници хванат вашия син и искат откуп 200 000 лева?

Ще продадете къщата си и ще ги дадете – това ще е резултат от едно неизпълнено обещание. Трябва да се изпълни всяко дадено обещание, даже и колкото и неприятно да е било.

Материалното богатство на един човек е отглас на неговото духовно състояние. Децата се ползват от подготовката на материалното състояние благодарение на доброто духовно състояние на родителите. Благата вървят по наследство. Мнозина имат добри желания, но малко са, които имат стремеж да изпълнят тия добри желания. Имате отруден брат – не се притичате да го облекчите. Военните не правят така: те се поддържат – за намиращия се в опасност военен телеграфират и го подкрепят.

Поддръжка трябва и в духовния, и в умствения, и в материалния живот, разбирам съзнателния материален живот. Имаше един брат Дързев, който живееше в лоша стая тук. Дадох наставления: настани се по-добре, по-хигиенично, но волята му излезе слаба, и аз, занят с други работи, не можах да проследя доколко се изпълняват наставленията ми и той си замина. Друга една сестра пратих в Чамкория – бе много слаба – поръчах ѣ да слуша, ако иска да оздравее: като охлюв да пъпли и на слънце да излиза и да се пече. Послуша ме и се съвзе – тя трябваше да си замине, но остана. Иска се послушание и помощ от приятелите, от братята и сестрите.

Най-важният въпрос за вас кой е сега? Кое е най-належащо?

Драган Попов: *Да се ликвидира със салона. На 3 септември трябва да внесем 25 000 лева. Решихме да изплатим дълга на Радославова – около 50 000 лева, а всичкият дълг е около 120 000 лева. Никой не се грижи за салона – като че е чужд, даже да се помете не отива някоя сестра от най-ревностните. Бяхме 12 души – всеки се оттегли и гледа да хвърли товара на други. Имаше комисия, която да прегледа сметките и да докладва. Не е сторено това и досега.*

Това трябва да се уреди с назначаването на няколко души. Да се прегледат сметките и да се уреди. За взаимно подпомагане може да се образува фонд, но всеки, комуто се даде помощ, трябва да вложи в себе си желанието да върне това, което му е дадено. Дали ще го върне, или не, то е друг

въпрос, но трябва да има желанието да върне даденото му. Когато ще помагате някому, трябва да видим заслужава ли да му се помогне, или той има да разреши една задача.

За в салона бяхме наредили всеки да има едно малко изкуство, каквото и да е: тенекеджия, собаджия, плетене на столове и други, та между другите работи да се работи и това в салона – събирате се двама-трима приятели и поработите 1-2 часа. Този закон е като при пчелите: много пчели с по малко мед – много става, отколкото поединично всеки да работи.

Деню Цанев: *Подкрепата е лесна, но най-първо трябва да изчистим обществото си от недъзите и тогава всичко лесно се урежда, защото ще има сплотяване и с него ще изпълним закона на пчелите и ще принасяме много мед. Това е по физически истина, не знаем духовно как е, но все нещо трябва да се направи в това отношение. Недъзите са: имаме хора, които злоупотребяват с нашата свобода – разни Магдалини, Балтовци, Савовци, които се правят на светии и компрометират цялото общество. Вие, Учителю, живеете напълно в Любовта, но ние сме още във физическия мир, нека ние да се поразправим с тях. (Тук се изтъкнаха ред недъзи – Учителя казва, че това е религиозно тщеславие.) Отиде си една Кирилова, дойде Магдалина. Кирилова имала мисия да обнови България! Също и Магдалина подобна мисия имала за света! Магдалина е изучила изкуството на просията – в Италия е събирала пари и майсторски е просила. Хитър тип, който мисли само за себе си – в един ден мога да свърша с нея и с Балтова, и със Савов.*

Вие ще се натъкнете на още по-лоши типове – има от лошо по-лошо. Но може да се постигне нещо от по-старите братя. Иска се обаче абсолютна чистота. По-младите братя лесно се съблазняват и вие трябва да им помогнете. Духовете в Магдалина постят, подвизават се, но после двойно повече ядат духовете в тая Магдалина. Това са физиологически недъзи, които лесно могат да се лекуват – в един ден. Но има социални въпроси за разрешаване. Дъщеря ви иска да се жени – не само това, но и ще гледате мъжа ѣ̀. Как ще разрешите тоя въпрос? Дойде някой в Братството, казва: „И аз съм ученик.“ – Да, на лъжицата, а като дойде за работа, няма го.

Просия у нас, в Братството, не трябва да има, а работа се иска. Просията в нас е безобразие – то обезобразява човека. Например случката със Савов: събирал пари за столове и ги изхарчил. Не е въпросът в това, че ги е изял – не е грях това, а лъжата: защо е излъгал, че ще купи столове, а ги изяжда – туй е осъдителното.

Искам вие, които тук сте събрани – които сте се събрали, да ме слушате. Ще прилагате закона на жертвата – каквото направиш, да не знае светът. Свобода да има. Мъжът без жената не може. Тя все реди, тя все е взела участие във всичко: ореола на светиите жените са го турили и ред други неща. С жената внимателно трябва да се постъпва и внимателно да ѣ се възлагат поръчки.

Драган Попов: *Въпросът е между млади и стари да няма разлика. Те се съблазняват по въпроса за женитбата – и все са братя и сестри, а момче и момиче все вървят. Те се считат, че са отделни със своята школа.*

Те трябва да изпълняват Божия закон. Те могат и да се оженят, и пак да изпълняват Божия закон, Волята Божия.

Изтъкна се сепаратизмът със Специалните школи и Общите школи, което доведе до възгордяване у младите.

Това е временна мярка. Хорото е за младите, а не за старите. Но школите ще са общи. Има ли между младите абсолютна чистота? – Не. Не мога да поверя на един брат една сестра. От пет сестри, които бяха заедно, само една бе абсолютно чиста и издържа от съблазните.

На всички трябва да се помага – на стари и на млади – всички имат нужда от подпомагане. Нали в Христа няма ни мъжки, ни женски пол. Набралата се енергия в младите трябва да се използва – това е една машина, енергията на която трябва да се използва. Вие, старите, трябва да потърсите младите и те, младите, да потърсят вас, старите. Аз имам наблюдения. Един брат следва университета и си оставя коса, по-дълга от моята, и брада и се носи неглиже. Една сестра ми казва за него: „Щом се влюби, дава признак, че е в траур, но след два месеца ще ги хвърли.“ И наистина, той ги хвърли точно след два месеца. Защо? – „Ние сме пет

сестри, които му удължихме косите, но у него няма нищо духовно!“ И така излезе. Някои хубаво разсъждават, ако и да са сестри. Те знаят, че в случая косата и брадата не са пуснати заради Бога.

Сега по плана: за десетте души, които да съветват всеки брат или сестра, които искат да проповядват за Бога. Ще му дадат една задача да излекува един болен. Ако излекува болния, добре, от Бога е. Има опасност за тия десет души – да се не помислят за третейски съд! Трябва всеки да си признае грешката и тогава тя се поправя, иначе трудно е за тия десет души да го убедят. Иска се тактичност. Един брат се отделил с жената на един светски човек, който е идвал на нашите екскурзии, за да я обърне в нашето общество. Мъжът се съблазнява, смущава се, съмнява се в тия им отношения и не идва повече. Всичко, което Бог иска, може да направи, но разумни трябва да бъдем в обноските си.

Сега на вас ще дам по една задача за една година, да видим как ще я изпълните. Ако вие в противоречията не намерите смисъла на живота, ще пропаднете. Когато човек разрешава Божията работа, трябва да бъде много деликатен, разумен, за да не попадне в противоречие. Вие сте в света и не можете да посветите всичкия си живот само за Бога, но една десета от времето си можете да посветите на Бога; 90 % е за вашите нужди: прехрана и др. При сегашните условия на еволюцията много души има, които мъчно се повдигат.

Вие в провинцията какви нужди имате?

Георги Куртев: *Охлаждане има едни към други.*

Панайот Ковачев: *Необходими са обиколките от Учителя между нас.*

Минчо Сотиров: *Отеготяването го има навсякъде между приятелите от провинцията. Жажда за работа, за подвизи има, ревност има, но все пак отеготяването съществува. Идването на един външен брат събира всички около него и те с наслада слушат говора му, а колко повече би било, ако бихме имали радостта да бъде между нас Учителя ни! Той да ни посетеше!*

Деню Цанев: *Това отеготяване е отражение на положението в София и там го възприемат.*

Емануил Иванов говори в същия смисъл. Изтъква, че някои братя говорят от името на Учителя – добре говорят, но има и други, които криво са разбрали Учителя и внасят разкол.

Такива си устройват гнездо и друг път да идват. Всеки, който идва или да говори, или като гост, трябва да има позволение от Учителя. Този въпрос се уреди от 1920 година и всички членове трябва да се предупредят за това.

Утре вечер в 7 ч. ще имаме едно свободно събрание в салона, а сутринта в 5.30 ч. вие, шестнадесетте, да сте тук събрани.

От провинцията всички вие трябва да разпространите своите знания и навън – в по-широка общност с обществото. Време е да заработите и навън от нашата среда и вашите знания да ги дадете и на света, гдето няма морална устойчивост. Пречките, които сега ни се правят, са временни: салон не дават, за беседи пречат и други някои.

Между присъстващите се изказа желание и се препоръча брат Боян Боев да се изпрати из провинцията като проповедник на научни реферати. Обсъди се въпросът за събиране на абонаментите за списания и вестници (*Анхира*, *Алфа*, *Ратник на Свободата*).

Вашите въпроси вие разрешете, можете да се съберете тук или в салона, а духовните въпроси оставете на мене, аз ще ги разреша.

Отче наш

31 август, неделя, 16-18 ч.
ул. Опълченска 66

Не само абсолютна чистота, но и абсолютно доверие

Ще ви прочета Псалом 105. Той е на повече от преди три хиляди години. Законите, които са действали тогава, действат и сега. Условията са все същите.

Стих 1-7: *Да се хвали човек в името на Бога – то е да има сила, да придобие сила. Иначе без подобно хваление няма никаква сила.*

Стих 8: *Всякога помни завета Си, Словото, което заповяда на тисящи родове.* Всичко, което Бог е обещал, го изпълнява. *Словото, което заповяда на тисящи родове* – това Слово всякога се изпълнява.

Мнозина от вас се намират в крайно противоречие. Смятате, че всичко ще ви тръгне наред. Но има един процес, помнете това, че който тръгне в Господа, трябва да го пречистят. Вземете Йосиф (Стих 17: *Изпроводи пред тях человека, Йосифа, продадения като роб.)* – братята му го продадоха, баща му го изобличи и т.н., но най-после стана първенец в Египет. Мъчно е една душа да се отеготява и измъчва. Какви молитви трябва да изпълнява и с какъв силен ум трябва да работи! Защо така? – Имате две тела, които са в противно движение: едното отива нагоре, другото – надолу. Ти си тръгнал към един планински връх – какво можеш да вземеш на гърба си? С кола не можеш да вървиш. Това е праведният. А който слиза надолу – това е грешният. Кое е по-добре – да слизате към мочурляка долу или да се качвате нагоре към върха? Най-доброто е да чувствате Божието присъствие при вас – другото е лъжовно. Така ще сте радостни, което е същественото в живота, в света.

Стих 32: *Даде им град вместо дъжд, и огън пламенен в земята им.* Така е било и преди 3000 години. Господ, за

да оправи някого, бутне го по слабите страни: даде град на лозята, бутне конника – в коня, търговеца – в кесията, и т.н. – бута все в слабите места, за да оправи хората. Имате ли присъствието Божие, вие ще сте доволни, радостни и весели по душа.

Този псалом в буквален смисъл не е така, както е писан, но идва време, когато праведните ще вземат цялата Земя. Всички тия наказания ще дойдат, хората ще се подчинят и Бог ще вземе силата – праведните ще управляват. Този псалом засяга и политически работи.

Сега ще прочетем и 125-и псалом.

Стих 1: *Които се надеят на Господа, са като гората Сион, която няма да се поклати.*

Стих 3: *Защото жезълът на нечестието няма да пребъде върху дела на праведните* – а това е управлението на жезъла, значи управлението на нечестивите няма да бъде над праведните.

Стих 5: *А които се уклоняват в кривите си пътища, ще ги отведе Господ с онези, които правят беззаконие. Мир на Израиля!* – това значи „Мир на избраните!“ Преди 3000 години не е имало тази светлина. Виждате тоя брат колко е бил утеснен – колко се е повдигнал, та пише това! И вас, като ви поставят натясно, ще се повдигнете.

Не се смущавайте от някоя Балтова, от някой Савов (Йордан) или от друга някоя сестра. Питам ви: защо вашата дъщеря (вашият син) се е оженила за оня, когото не обичате вие? Религиозните хора са още повече своенравни. Ние знаем закона. Защо един човек повече обича ябълката, друг – крушата; един – повече водата, друг – повече винцето; един – хляба, а друг – месцето и т.н. Виното е било първоначално сладко, но човекът го е направил кисело. Да обикнем винцето повече: това е почнало от 3000 години – оттогава са почнали да го обичат и сега се опиват.

Ожените се, жена ви постепенно вкисва соковете ви и ставате кисели. Така се е вкиснало постепенно и виното. Знаете ли какви трябва да бъдат отношенията на мъжа към жената? – Абсолютно чисти! Абсолютно чисти един към

друг! Това е съдружие и се иска да бъдат взаимно честни. Това аз наричам чистота. Нечистотата в един дом води към разрушение. А в едно духовно общество не само чистота, но е потребно и абсолютно доверие.

В религиозното общество считат, че Магдалина има право да влиза през прозореца и да взема неща от стаята – то било морално! Тя е религиозна, но послъгва, покрадва, просията е изучила. Три години аз опитвам доколко мога да я търпя. Три години е това, разбирате ли? И ако и другите имаха моето търпение, тя щеше да се оправи. Тъкмо се пооправи, дойде някоя и ѣ каже: „Защо не отиваш да работиш?“ Тя кипне и всичко се развали. Оправя малко един навехнат крак – дойде някой и го повреди наново. Е, може ли да се оправи при това положение! Тя идва в стаята ми и се оплаква, че имала дяволи, с които се борила. Сплашва някои, че ще им се схванат краката – те се уплашат, страх ги е от нея. На такива души, които са паднали, изостанали в своята еволюция, трябва да се помогне. Има един закон за помагане.

Вашите отношения към мене са продиктувани от другаде. Кое е, което ви продиктува тия отношения? Отговарям: ако сте ученици, стояли сте в тъмнина и казвате: „За утре трябва да си науча урока и ми е потребна свещ.“ Дойде един, носи свещ, а вие се групирате около тая свещ и почнете да си учите урока. Тия опитности, които добивате, са все уроци.

Сега ще ви отворя 135-и псалом.

Стих 1-2: *Алилуя. Хвалете името Господне: Хвалете вие, раби Господни, които стоите в дома Господен.* Дом е вече нещо устроено, в което има ред и порядък.

Стих 6: *Господ прави всичко, което Му е угодно на небето и на земята, в моретата и във всичките бездни.* Угодно Му е да те постави на изпит. Пренася те от едно място на друго – какво има от това? За да ти даде по-добри условия и, разбира се, като те вади, ще се скъсат някои коренчета.

Стих 10: *Който порази големи народи и изби крепки царе; Сиона, царя Аморейски, и Ога, царя Васански, и всичките Ханаански царства...* – това са все грехове: царе – разни

грехове, които Господ ще изкорени. Царете са символи на грехове, на престъпления, които този цар е направил на своите поданици – ще ги изкорени Господ.

Тук имате един човек от преди 3000 години, който пее и слави Господа. Какви сили е имал в душата си, за да благославя Господа! Питам ви: вие след 3000 години ще бъдете ли по-слаби? Някои от вас, понеже имате кармически връзки, въртите този човек. То е, че сте свързани с едно въже и стремежът е вие да увеличавате нишките на това въже с постепенно завъртване – а то е за увеличаване на капитала си. Е, дойде синът ти и отреже от тоя конец – то е, че е взел 5000 лева; или ти завъртиш конеца, а друг дойде и развърти конеца. Можеш ли при тия условия да имаш успех? Нека те се въртят наоколо ви, но вие бъдете добър пазач и пазете касата, тя да е затворена. Е, вие можете ли да бъдете една затворена каса? – „Можем!“ – Без силата Божия касата нищо не струва.

Сега на всеки ще дам по една задача. През тая година ще прочетете първите четири серии от„Сила и Живот“. Всеки три месеца ще прочитате по една серия. В първите три месеца – I серия беседи, и ще извадите най-важното от тях, от съдържанието им, което ви е обърнало внимание. Във вторите 3 месеца – II серия. В третите 3 месеца – III серия. В четвъртите 3 месеца – IV серия. Което намерите, което ви обърне внимание от всяка беседа, най-важното ще написвате в една тетрадка, тъй – чистичко, хубаво, красиво. Всеки ден ще се чете. Начало е новолунието сега, от сряда, 10-и. В специална тетрадка (отделна от тая за извадките от беседите) ще отбелязвате времето: сутрин, обед и вечер – всеки ден, когато сте чели. Време: добро, облачно, дъжд, хубаво, вятър, буря и т.н. – с една-две думи. Когато четете беседата и ви дойде нещо в ума – някой проект или мисъл, ще отбележите в тетрадката за извадките от беседите.

Ще изпълните точно закона за десятъка. Уредете Божията работа и Господ ще оправи вашата работа! Вие не можете да оправите вашата работа – това само Бог може да стори. Вие служете на Господа, а оставете другото и Той

ще оправи вашите работи! Работите двама, орете, сеете, завършите вашата работа, но после ви трябва дъжд. Можете да работите, колкото искате, но ако другият фактор, Господ, не вземе участие, трудът ви е загубен. Търговец сте – също. Ако спазвате правилото, аз ще ви помогна, но ако не го спазвате, благословение няма да имате. Абсолютно искрени, чисти да бъдете! Извинения не приемаме. За нас важи свършването на работата, а не времето – кога си дошъл и започнал работа: може и сутрин, и обед, и вечер. Един час ще ви заеме тази работа на ден, ако имате Божествено разположение. Целия ден ще работите, ако имате човешко разположение. Десятъкът се състои в брутото печалба. Искаме да опитаме едно правило. Човек от камъка не може да извади храна, но мъхът може. Той чопли и сега той знае повече от вас. Затова знания трябват. Ние не сме за външното. Спокойствие трябва и ще видите как всичко ще се уреди. Сумата, която ще се събере у вас, идната година като се съберем, ако даде Бог, ще видим за какво може да се употреби – за най-полезната работа.

Много работа няма да ви дам. Това ще ви е достатъчно. Ще имате моето съдействие, да се не смущавате. На много места колата ще се затегне – не се смущавайте. На Мойсей колата не се ли затегна, докато извади евреите от Египет? Непременно затягане ще има. С мен какво бе: владици, попове плетоха паяжини, мина слонът и с опашката си омете всичко – отиде по вятъра тяхната паяжина. Няма народ, който да не е пометен заради противенето си на Божието дело: Асирия, Вавилон и колко други култури са пометени! Търпение ще имате. Западният свят – това е материалният свят: то са наводнения, бури и прочие стихии – ще ги има.

Идната година условията ще бъдат по-благоприятни. Ония, дето ходиха на манастира, дъждът ги опра – нека ги измие, то не е за нас, за тях е. Катастрофата на 29 август с товарния влак между Чирпан и Стара Загора е от политически характер.

Работата иска абсолютна чистота – да не се разколебаете. То е много опасно – разколебаването! Без разколебаване Бог

присъства, с разколебаване Бог отсъства! Имате пример: на Петровден – на екскурзията на Мусала, как с молитва се оправи времето! В България всички добри хора трябва да си насочат мислите към един център – към Бога. Забърканите им работи да си ги оправят сами, а ако искат ново, ще им го дадем. Трябва да има нещо, на което целият живот да е построен. Прехвърлянето от една партия в друга не ще оправи работите. Основа трябва. Оня, който идва да оправя света или една работа, трябва да носи свещ, да бъде пълен. Ако идва празен, какво ще даде? Аз не искам да ви извадя от вашето положение, вие сте поставени в разни положения – там, в това или онова положение, имате да изучавате някоя мъчнотия. Ако ви поставя в друго положение, ще имате по-големи мъчнотии.

Поведоха се разговори и се изказаха мисли за разните личности в обществото ни, които са маниаци.

Не може в едно общество да няма подобни лица.

Реплика: *Но те се умножават! Рецептата е да се игнорират и тук, и във всеки град, и да не се приемат.*

Това приятелите могат да сторят, но аз, Учителя ви, не мога това да направя. Аз всекиго трябва да търпя и да приемам. Търпение трябва и на вас и очакване – всичко ще се поправи някой ден.

Реплика: *Ако са пръснати навън, добре е, но като са всички там, на „Опълченска“ 66! Идващите хора за среща с Учителя срещат тях и ето какви са първите им впечатления за нашето учение, по тях съдят какви са хората ни…*

Това са хора с духовна гордост – ще ги сринат, но търпение трябва.

Реплика: *Раздават си имотите. Ще раздадеш всичко, това е добре, но гладът ще дойде, с него как ще се разправим? Има вътрешни нужди.*

Раздаването – то има вътрешно значение, което те не разбират. По въпроса за трудовия час има досега резултати. Добре е да се продължава така. Трябва да се изучава някое занятие, специална професия. Сега материалните въпроси

ще гледате да ги уредите вие: салона в София и други някои. Имайте инициатива. Без инициатива никакъв успех не може да има в живота. Пчелите и мравките никога нищо не внасят – те само отнасят. Такива работници ние не искаме. Нам трябват пчели работници, които да внасят отвън, а не да изнасят.

Какво има друго да ви смущава? Ако е само Балтова, Савов – това са малки работи! От Варна има една нова сестра – Иванка Бабаджова, тя е ученичка на Балтова. Георги Сотиров (от Сливен) – оставете го него, нека народи деца и те ще го възпитат.

Отче наш

1 септември, понеделник, 6-8.15 ч.
ул. Опълченска 66

Кръстът[25]

Кръстът е винаги в движение кръгообразно, с две течения – вертикално и хоризонтално, и всяко от тях има две движения: от долу на горе и от горе на долу, от дясно на ляво и от ляво на дясно (+), и през тая врата на движението му (✳), което е толкова бързо, никой не може да мине, освен Любовта, и затова кръстът – страданията, се съпровождат само с Любовта. Така че страданията са зад кръста, а радостта е пред кръста, т.е. Любовта е пред кръста.

Електричеството има движение във форма на кръст, а магнетизмът – спираловидно. Там, гдето има много електричество, земята е гола – голо е, само камъни, даже мъх не расте, а растителност няма никаква, а под повърхността има буйно течаща вода. Водата привлича, урегулира движението на електричеството. Там, гдето има магнетизъм, има хубава буйна растителност, зелена трева и течащата вода е тиха, спокойна. Магнетизмът глади, оглажда повърхността.

1 септември, понеделник, 13 ч.
ул. Опълченска 66

Никаква лъжа

Добрата молитва

Получихте ли наряда?

Реплика: *Да.*

Той ще се даде на всички, които са били в събота на събранията. Начало на изпълнението на наряда: 22 септември 1924 г. На новите членове от обществото ще дадете наряда от 1919 година. Те трябва да започнат оттам, откъдето са започнали всичките, а сега искат изведнъж да станат богати, учени. Това са процеси, които постепенно се дават. Богатството е възнаграждение за труда: след като работи, човек получава плода. На всичко трябва да се даде духовен характер. Те, парите, са като една потреба – да си наемеш или купиш потребните необходимости в живота. За в бъдеще в новия живот ще се работи по закона на Любовта. Кое те заставя да се спреш при една чешма? Коритото или чучурът? Нали водата? Само със силата на Любовта може да се подобри всичко. Тя е вътрешен процес, сила. Трябва да се стремите това, което придобивате, да се осветява, иначе благата носят разсипване. По-добре малко, но благословено, отколкото много, но неблагословено! Истинската ценност на едно богатство не може друг да я вземе. На скъпоценността кой може да вземе ценността? Богатството поради любовта има своята ценност. Една кола е важна, докато те пренесе – после е свободна.

Най-първо ще се стремите високо в себе си да се повдигате. Сегашният живот определя всичките възможности за в бъдеще, това което може да се реализира, и всички минали грешки, които могат да се изправят. Ако ние не бихме вложили закона на Любовта, нищо не ще добием. Ще вложите в себе си Любовта и Истината, няма да има никаква лъжа и по Божественому ще ликвидирате сметките си. Ние

живеем за Бога, умираме за Бога, живеем един за друг, но за да изявим Божията Любов!

В сегашния строй лъжата има гражданство и това е едно нещастие. Един брат казва, че еди-кой си имал нужда от пари, но иска той да ги занесе. Защо? – Защото и той имал нужда! Ще ги занесе, но ще ги похарчи поне половината за себе си. Казвам: този малък дявол да го извадиш от себе си! Има в тебе един добър дух, но има и друг един. Тези, малките грехове са, които съсипват живота! Тези, малките грехове, с времето причиняват големи пакости в бъдеще. Лъжа да нямаш в себе си! Не е въпросът да убедиш света, че не лъжеш, защото целият свят е в лъжа, но трябва праведните да убедиш, че не лъжеш! В лъжата има най-големите отрови в света! От човека зависи да не лъже. Осъден е някой и ти, който носиш присъдата за опрощаване, от теб зависи: да отидеш една минута по-рано и да спасиш осъдения, или една минута по-късно – да излъжеш и да го обесят. Лъжата премахва онова, красивото, което слиза от Небето – и щастието се губи. Среща ме един и ме пита. „Къде отиваш?“ – Няма да кажа къде, а като се върна, ще кажа: „Ходих във Варна и свърших тази и тази работа.“ Да лъже човек – това е една вътрешна слабост, не от сега придобита. Няма случай, когато някой да е казвал една малка лъжа и да не е изгубил после много. Трябва абсолютна честност в дома и навън.

И сега аз бих желал да се тури в Братството образец за честност. Човек може и в истината, като преувеличи, да каже една лъжа, затова, когато говориш, трябва да бъдеш буден, защото Невидимият свят следи и трябва да си дадете ценз на всяка една дума. И тогава жената ще те обича, децата ти ще те обичат. Божественото вътре във вас ще ви спаси!

Учителя разказва примера със сестра Стефова: баща ѝ я изпъжда заради това, че е в Новото учение, и приписва имота на по-младата си дъщеря. Обаче зетят му го изпъжда и сега бащата е без подслон и ще трябва да го подслони прогонената дъщеря.

Не пъдете добродетелта от себе си вътре – лъжата изпъдете, на дявола я дайте, а Истината, Добродетелта задръжте в себе си.

Някои от себе си Божествено нищо не дават, а материално отвред събират.

Учителя разказва за устроената от него комуна за общо хранене. Първоначално е определена парична такса, но се установява дефицит, наложил търсене на заем. На следващата година комуната се организира на Божествен принцип – безплатно.

И това е хубаво. Това е един общ недъг, който трябва да се изкорени – този недъг има много лоши последствия. Трябва ценз на всяка дума, на всяко дело.

В Обществената безопасност ме питат откъде вземам средства. И аз ги питам: „А вие откъде вземате, работите ли с вашите ръце и по истински начин ли изкарвате прехраната си?“ Никога лъжата не е имала такова гражданство, както сега. Вие ще бъдете внимателни. Вълната е калпава и преждата ще бъде такава, ще бъде гнила. Истината обичайте. Ще турите правилото да бъдете искрени в съзнанието си. Лъжата е започнала от ангелите, които са паднали. Лъжата не е в акта да вземеш нещо, а в желанието, във вътрешното желание да вземеш нещо, което не е твое. В животните има голяма лъжа. В мравките, в пчелите няма морал. Човек сега е дошъл да изправи всички свои грешки от най-далечното минало, от всичките царства, като е бил в тях. В един живот може да се изправят всичките грешки на животинското ни състояние. В сегашния строй не трябва даже ни министър да ставаш – ще те хвърлят в затвора; ни търговец – ще те хване чл. 4 от закона. Никога не се е прилагал така силно кармическият закон, както сега, и особено в Русия. Богатите станаха бедни – князе, дворяни, а бедните станаха богати. Това е резултат на лошите отношения по-рано в Русия.

Не е въпросът в това, какво Бог може да направи. Той всичко може да направи. Ние трябва да възстановим връзките на Божията Любов, и не за сега, а за в бъдеще. Като се поставят сега здрави основи, и за в бъдеще върху вашия сегашен труд ще градим.

Учителя дава примера с акционерно дружество *Слово*, в което е вкарана еврейска хитрина.

Не Божественото ги е ръководило, а личният интерес и облагите. Ето и Недялкова, не ѣ върви. Убиха и последния ѣ син на Калиманци през юли тази година. Искреност трябва и за чистотата, и в работата. Те са причина и за г-жа Иванович, Ружа, че си замина. Но тя (Недялкова) нека стои малко по-далече от нас, тя се е забатачила и с нея не можем да се рекламираме. Има дело и за „Всех скорбящих“ – и наистина направиха всех скорбящих. „И не веди нас во изкушение, но избави нас от лукаваго...“

Как ще оправим българския народ? – Само с честност! Но главата се е вмирисала – свещеничеството, което трябва да бъде пример за честност, а то е фабрика на лъжата. Те признават, че са фалирали, и казват ни да се пазим – и ние да не се опетним. Сега управляват професорите – създадоха си командировки. Бъдещото управление е на Чистотата – това управление на Чистотата е наше, ние го знаем. Аз от вас искам да си изпълните задълженията пред Небето, повече не искам. Ще пипате най-внимателно.Търговските лъжи не са така опасни, както попските.

Проучвайте Евангелието, Стария Завет, за да видите как са живели тогава. Моралът е, като направиш една постъпка, тя да не те осъжда. Ние не гледаме на външното на нещата, а на онова, което е скрито вътре в душата.

Трябва да приведете имуществото, което имате, в ред, в известност и порядък. Всички трябва да работят – не само един или двама. Това ще бъде една банка и ще се създадат материални работи за вас. Ще оформите всичко според съществуващия ред и порядък на Земята. Тя, Земята, е пълна с пари. България е пълна със заровени пари, но не е морален закон да се изравят. Умрелият си ги пази – те са негови. Една сестра дойде и ми каза, че имало две тенекии злато на едно място. Казах ѣ, че не са за нас. Брат Петко Епитропов е ходил, знае ги, но не е казано още да ги извадим. Земята е пълна с богатства.

Нарядът ще бъде за неделните дни. Започва от неделя, 21 септември т.г., а през седмицата ще имате продължение на размишлението. А вие още ще проучвате Евангелието. За

новите слушатели на беседите ще дадете наряда от 1919 г. – ще го препишат от печатните книжки. На вас през годината ще ви дам по една задача – на всеки като дойде времето. Вие ще се благодарите, че имате тези мъчнотии, ще проявите характера си и ще докажете, че можете при най-трудни условия да правите добро. Чрез благодатта човек се спасява, а чрез Любовта се усъвършенства.

Политическото положение тази година ще бъде добро. Ако за нас е добро, и за българите ще бъде добро. Големите държави ще се разберат. Англия не желае една силна славянска държава, органически свързана, затова славяните трябва да бъдат морално силни. Опасност за война има за Далечния изток, а в Европа ще има вътрешни събития. Жълтата опасност може да се отложи за няколко години. Европейските държави ще се стремят да се разсипят икономически и стопански.

В България болшевизмът има две течения: едното буржоазно-болшевишко – това е съвременният фашизъм, и пролетарско-болшевишко. Те са двете течения, най-силни сега.

Реплика: *Приложение на Закона за защита на държавата*[26] *към нас ще има ли?*

Ние сме принципно за Любовта, защото тя е, която ще оправи всичко. Правителството ще се раздели: те ще застанат едни против други, на дележи, ще се разкапят от само себе си. Те усещат и казват – и едните, и другите: „Ние ще дойдем един ден при вас“, затова и ни казват: „Вие поне се пазете чисти“ – искат с това да имат едно чисто гнездо. Македонците в Сговора[27] са против него. Отвън ще се явят, ще дойдат други фактори и ще се тръгне в насока към федерирането.

Сега ще бъдете зрители и ще се приготовлявате за събора идната година, а сегашните ще видите дали ще издържат до идната година! Вие гледайте да създадете нещо: всеки от вас да създава нещо, да проявите своята енергия. Например братя от провинцията искат да вземат една градина за обработване, но да не им отнема всичкото време. Братя с братя не се

сдружавайте за търговия, а с външни хора се сдружавайте. От тях поука ще почерпите. Много от нашите братя трябва да минат през сепията и дисциплината на света и тогава да дойдат при нас да ги лекуваме. Направо като идват при нас, омързеливяват се. Като влязат първо в света, ще придобият опитност, която ще ги ползва, когато дойдат при нас.

Ще работите вие всичко онова между братята, което е здраво, морално, а материалното ще държите по-настрани. Дойде ли да употребим Божественото за себе си, загубени сме. Чешмата, която дава вода, не я задържай за себе си. Доброто, което правите, да не се знае от никого. Пари със светски човек пратете, но вие да не изпъквате на лице.

Ще си изработвате временни методи за изпълнение на доброто – на чисто ще бъдете. Имате лозе: работите го вие – град го убива две години; тази година не го уби – чужди хора го работиха. Това показва, че по-рано е внесено нещо егоистично. Работата между народа е същата, както и тая в градината. Ако не знаеш да работиш на градина, не ще можеш да работиш и между народа.

Трябва да работите върху вас – ще вървите напред, ще чакате и ще видите. Колкото човек остарява, толкова по-богат става и толкова повече растат около него онези, които ще храни. Всички по-долни се приближават към богатия – от всичките царства. Като ти турят хомота отгоре висшите същества, ще се научиш да вървиш в правия път. Три трети е животът: една трета е Божествен, една трета – ангелски, и една трета – материален. На всеки са определени условията, при които трябва да работи. Финансистите спъват материално нашите приятели, за да ги разсипят материално: така например е с кожите на Деньо Цанев и Никола Ватев, така е и с Лазар Котев. Има едни вътрешни закони, които работят. Английската политика не иска да има в България духовенството влияние. Вие не трябва да искате една Велика България, а една България, в която да има законност и правота – тогава тя ще бъде силна и велика.

Кои трябва да работят? Невидимият свят има списък на тия хора и когато трябва, изпраща ги. И сега постепенно те

идват. Засилва се числото на работниците. Трудовият час е една забава – леки занятия, специалности да се учат.

Изтъкна се, че повечето от братята са бедни, а квалифицираните работят за чужди капиталисти и не им остава време за духовна работа.

Направете си приятели от богатството на неправдата! Обърнете капиталиста в добър човек и той ще дойде при нас. Обърнете богатия към Господ. Как? – Молете се не просвета да му даде Бог, а кажете: „Дай му, Господи, една живеница в стомаха, да не яде!“ Заболее ли, ще му кажеш: „Ще те излекувам, но готов ли си да служиш на Бог?“ Излъже ли те като фараона, болестта пак ще дойде. Но да нямаш целта да му вземеш богатството – користолюбие да няма, а служба на Бога!

Отче наш

2 септември, вторник, 6 ч.

Разумният труд[28]

Сегашния свят, както е устроен, ние трябва да го превземем. Всички, нашите приятели, трябва да минете през търговията. Една мелница можем да я превземем, вместо нова да правим. Ние сме за разумния труд. Поетът, като го накарате да работи само физическа работа, ще огрубее. Всеки ще работи, но според способността си.

2 септември, вторник, 20.30 ч.

ПРИЛОЖЕНИЯ

РЕЧНИК НА ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

Абдист, абдест (тур.) – обредно умиване на ръцете и краката у мюсюлманите
Анали (лат.) – летописи
Аралък (тур.) – цепнатина, промеждутък, пукнатина
Аспра (гр.) – византийска дребна монета, която била равна на една трета от парÊта; (прен.) нищо, нула
Ахчийница (тур.) – гостилница
Баждарница (ост.) – помещение край град, където се събира налог за внасяната стока
Бахчеванджилък (ост.) – градинарство
Букаи (ост.) – окови
Вида (от видиа) (нем.) – режещ и пробиващ инструмент – стругарски нож или свредел
Вилушка (рус.) – вилица
Вретище (ост.) – голяма торба, чувал
Всинца (рус.) – всички
Гем (разг.) – юзда
Дам (ост.) – обор
Даракчийница (тур.) – работилница за влачене на вълна, памук и др.
Джобур (ост.) – дървено ведро, в което се събира вино, изтичащо от винарските кораби, или се пресипват джибри
Дикиш не хвана (тур., прен.) – не хвана място, несполучливо излезе
Дряхъл (рус.) – престарял, изнемощял, грохнал
Епитрахил (гр.,черк.) – вид богослужебна одежда, която има форма на тясна престилка и се надява на шията
Еренде (ост.) – ренде
Жидкост (рус.) – течност
Журфикс (фр.) – определен ден през седмицата за посрещане на гости
Замедлявате (от медленно) (рус.) – бавно
Заняти (рус.) – заети
Иждивявам (ост.) – изразходвам
Ишарет (разг.) – знак, направен с ръка, с очи и др.
Келеме (тур.) – нива, която е оставена неорана
Клосен (арх.) – недъгав
Компилация (лат.) – съчинение, което е съставено от части, взети от други книги

Коптор – малка схлупена къща, направена от различни, обикновено нестроителни материали
Кюп (тур.) – голям глинен съд, делва
Мазгал (тур.) – отвор в кула или крепостна стена за стреляне през нея; бойница
Майя (на санскрит означава илюзия) – принцип на формата, или ограничението, резултат от проявлението
Медлено (рус.) – бавно
Меродавно – авторитетно, отговорно, достоверно
Митар (църк.) – лице, което е събирало данъците в Юдея
Мрави (рус.) – мравки
Мушия (рум.) – голямо земеделско стопанство, чифлик; (прен.) собствен имот, бащиния
Неглиже (фр.) – който не обръща много внимание на облеклото; небрежен
Непреривно (рус.) – непрекъснато
Нерде (тур.) – къде
Неурожай (рус.) – неплодородие
Остен – тънка тояга с остър железен връх, която служи за подкарване на едър рогат добитък
Оканица (ост.) – метален съд за мерене на течности, който събира една ока
Окряквам орталъка (фраз., прен.) – оплаквам се или разказвам нещо на всички
Опущение (ост.) – пропуск
Охтичави (ост.) – туберкулозни
Пангар (гр., църк.) – място в храм, където се продават свещи; блюдо за събиране на помощи
Папур (гр.) – вид блатно растение с тънки и дълги листа, което се употребява за плетене на рогозки, торби и пр.; царевица
Парил (ост.) – горещ извор на баня
Пенязи (динарии) – римски сребърни монета
Пилюлче (лат.) – лекарство на прах, приготвено във вид на топчица за лесно гълтане; хапче
Плата (ост.) – заплата
Плъстина (от плъст) (ост.) – вид плътна материя от сбити къси косми
Полочка (ост.) – умал. от полог
Посторонни (рус.) – странични
Предложение (рус.) – изречение
Прерогатив (лат.) – преимущество, предимство, изключително право

Рандеву (фр.) – среща
Салтамарка (тур.) – къса до кръста дреха, обикновено подплатена или обшита по краищата с кожа
Самурен (от самур) (перс.) – сибирско животно от рода на белките, което има скъпа кожа
Сепия (гр.) – главоного мекотело морско животно с овално тяло, което изпуска тъмнокафява боя за прикриване от неприятелите си; (тук прен.) да се научат да се прикриват и да се пазят от света
Серсемин (перс.) – глупак, тъпак, смахнат човек
Скържливи (ост.) – скъперници
Слог (ост.) – сричка
С пронирство по ухищрението на измамата (чсл.) – по хитрото изкуство на измамата
Стевасарница (ост.) – работилница за развлачване, за разчепкване на памук и вълна; дарак
Схизматици (гр.) – църковни отцепници, разколници
Счет (от счѐт) (рус.) – сметка
Талант (гр.) – древногръцка монета
Трен (фр.) – влак
Третейски съд (рус.) – неофициален съд, избран от спорещи страни по взаимно съгласие, за да разреши спора им
Тържик – торба
Уд (ост.) – орган, крайник на тяло
Фарфор (кит.) – порцелан
Хомот – дървено приспособление за впрягане, което се поставя на шията на волове или на биволи, за да теглят кола или рало
Хосканица (ост.) – умалително и иронично от ходя – ходене, тропане
Хром (ост.) – куц
Хукам (ост.) – викам ху подир някого, обикновено подир животно, за да го изплаша или изпъдя
Цанила (ост.) – наета е за работа
Цапнат (жарг.) – който говори нецензурни думи; циничен
Чубур (ост.) – ведро
Чумбер (ост.) – забрадка
Шиканирам (фр.) – умишлено създавам пречки и мъчнотии в някоя работа, извъртам
Чутко (рус.) – чувствително, тънко
Шаткаво (ост.) – непостоянно, променливо, изменчиво
Юлар (тур.) – оглавник (въже или ремък, с който се връзва добиче за главата)

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

[1] В първото издание от 1922 г. беседата е публикувана без заглавие.

[2] Себастиян Кнайп (1821-1897) – немски свещеник, който прави революция в природолечението през XIX в. чрез препоръчване на редовно движение, здравословно хранене и водни процедури при домашни условия.

[3] Чамкория – старото име на днешния рилски курорт Боровец.

[4] В първото издание от 1922 г. беседата е публикувана без заглавие.

[5] Кортеза – ясновидка от Сливен, родена през 1865 г. Открита е от д-р Миркович на неговите спиритически сеанси в Сливен. Всички, присъстващи на тях, се убеждават, че нейните предсказания винаги се сбъдват. Но Кортеза се интересува повече от това, как може да помага на болните. Посочва места край Смолянско, където хората могат да получат чудодейно изцеление. Там по-късно са открити минерални извори. Кортеза живее бедно, непрекъснато е нападана и обвинявана от официалната преса и изчезва от публичното пространство около 1910 год.

[6] В първото издание от 1922 г. беседата е публикувана без заглавие.

[7] В първото издание от 1922 г. беседата е публикувана без заглавие.

[8] В първото издание от 1922 г. беседата е публикувана без заглавие.

[9] Беседата е държана само пред неженени младежи.

[10] Орхание – старото име на Ботевград.

[11] Лев Толстой (1828-1910) – руски писател и мислител, родоначалник на движението толстоизъм, в основата на което е залегнала идеята за несъпротивление на злото. Автор на романите „Война и мир“, „Ана Каренина“, „Възкресение“ и др.

[12] Св. Йоан Кронщадски (1829-1908) – един от най-известните свещеници в Руската православна църква, канонизиран през 1990 год. Извършва всекидневно в различни храмове Божествената литургия, като смята, че по този начин се осъществява Великото тайнство на идването на Божията Любов в човека. Неговите молитви за болни предизвикват чудодейни изцеления. По негово време възниква секта, наречена йоанити, в която са събрани хора,

които събират чрез измама дарения в името на отец Йоан и срещу които той се противопоставя.

[13] Сократ (470-399 г. пр. Хр.) – древногръцки философ, създал нов клон във философията, отнасящ се до морала, наречен етика (на гръцки етика означава характерното за отделния човек, това, което го отличава от другите и му придава индивидуални черти). Противопоставя се на софистите, които, противно на него, смятат, че няма Абсолютна Истина, и според които всяка теза може да се докаже чрез логически съждения. Затова срещу Сократ е образуван процес и той е осъден на смърт чрез отравяне. Философът сам изпива чашата с отровата.

[14] Хугеноти – така са наричани в годините на Реформацията (16-17 век) френските протестанти, чиято вяра е била силно повлияна от идеите на Жан Калвин. В католическа Франция те са преследвани, най-вече по времето на Луи XIV, което е станало причина за изселването на над 250 хиляди хугеноти в съседни на Франция протестантски държави. С избиването на над 3000 души от тях в Париж през 1572 год. се свързва т.нар. Вартоломеева нощ.

[15] Рамазан (тур.) – деветият месец на мюсюлманския лунен календар (от края на февруари докъм края на март), през който вярващите мюсюлмани постят – не ядат от изгрева до залеза на Слънцето; (прен.) пост, глад.

[16] Диоген Синопски (412-323 год. пр. Хр.) – Древногръцки философ, наричан Циника заради дръзкото си и предизвикателно поведение по отношение на установените обществени порядки. Живеел като аскет в делва близо до един храм. Известен бил с честността и свободолюбието си. В основата на философските му възгледи стои идеята за завръщането към природната простота; той е създател на понятието космополитизъм.

[17] На събора през 1922 год. във Велико Търново Учителя официално обявява, че Школата, която е отворена на 24 февруари 1922 г., е открита за ученици от цялата страна и който желае, може да постъпи в нея. Девети септември (22 септември по нов стил) е обявен за Празник на труда и от този ден започват учебните занятия в Школата (виж. стр. 259).

[18] Даден от Учителя на 25 август 1922 г., виж с. 227

[19] Става дума за т.нар. конгрес на цвеклопроизводителите, организиран от лидера на управляващата партия Български земеделски народен съюз (БЗНС) Райко Даскалов, с цел разгонване на учредителния събор на опозиционния Конституционен блок;

върху много от участниците в последния е упражнено физическо насилие.

[20] Блока – става дума за Народния блок, който е коалиция на български партии, в която влизат Демократическата партия, БЗНС Врабча 1, Националлибералната партия и Радикалната партия. Доминиращо влияние има Демократическата партия, ръководена от Александър Малинов.

[21] Матусал – старозаветна библейска личност (Битие 5:27) с най-дългия живот, който е записан в Библията. Матусал е дядо на Ной и е умрял в годината, когато започва Големият потоп. Дългият му живот е символ на Божията обща благодат, дадена на хората преди потопа.

[22] В първото издание от 1997 г. беседата е публикувана без заглавие.

[23] Незнайния връх АБ-БА – име, дадено от Учителя, на Безименния връх, северно от в. Мусала; според собствените му думи, в духовно отношение той е по-висок от Мусала.

[24] В първото издание на беседата от 1997 г. не е посочено място на изнасяне.

[25] В първото издание от 1997 г. беседата е публикувана без заглавие.

[26] Закон, приет от правителството на Александър Цанков на 4 януари 1924 г., който забранява всички партии и сдружения, използващи нелегални структури и революционни методи.

[27] Демократически сговор – българска политическа партия, създадена след Деветоюнския преврат през 1923 г. от неговите организатори Военния съюз и Народния сговор, които се обединяват с Демократическата и Радикалдемократическата партия в партията Демократически сговор. Тя е основна управляваща партия до забраната на партиите през 1934 г. Нейни лидери са Кимон Георгиев, Атанас Буров, Андрей Ляпчев, Александър Цанков и др.

[28] В първото издание от 1997 г. беседата е публикувана без заглавие.

Учителя Петър Дънов

НОВИЯТ ЖИВОТ

СЪБОРНО СЛОВО

1922 – 1924

Редакция
СПАСКА МИХОВСКА
ДИМИТЪР КАЛЕВ

Художник
ДАНИЕЛА ТОДОРОВА

Компютърен дизайн
ИВАН ДЖЕДЖЕВ

Формат
Печатни коли 33

Издателство
„БЯЛО БРАТСТВО“
02/ 9 634 313

izdatelstvo@bialobratstvo.info
www. bialobratstvo.info
www.beinsadouno.org

Цена 15 лв.